

Giới thiệu Sống Lại Cung Vợ Như Mạng

Thể loại: Nam sống lại, sủng ngọt sâu răng, truyện nhẹ nhàng, nữ chủ ko ngốc, diễn biến có thể hơi nhanh, HE

Số chương: 69 chương + 1 ngoại truyện

Raw: nhờ một người em tìm cho

Editor: lamnguyetminh

Trong mắt mọi người thì Diệp Cửu Chiêu là con người ngang ngược khó thuần phục nhưng nay lại được sống lại, vào khoảng thời gian khi Loan Loan vẫn còn sống sao?!

Khi Loan Loan mới vừa học đại học thì cô đã ngã ra được một chân lý đo là lời đồn không thể tin!

Bằng không vì sao nghe nói nam thần Diệp cao cao tại thượng, ít khi nói cười lại dùng ánh mắt bức người nhìn mình hàng ngày chứ?

Đây là chuyện về một vị nam thần không phải kẻ căn bã, sống lại liền yêu thương cô gái đã bỏ lỡ ở kiếp trước.

Anh đi học, chạy bộ, ăn cơm cùng em. Em khát anh rót nước cho em, em đói bụng anh sẽ nấu cơm cho em, em mệt nhọc anh sẽ ôm em ngủ. Em bị bệnh anh công em đến bệnh viện, em mệt mỏi liền dựa vào người anh.....

Loan Loan, chỉ xin em cho anh cơ hội yêu em thật tốt!

Trước khi sống lại, Diệp Cửu gia làm người ta nghe tiếng đã sợ vỡ mật. Sau khi sống lại, Diệp Cửu gia giống như thu hết gai nhọn, trở nên dịu ngoan thuần lương. Nhưng chỉ cần có người tới gần Cố Loan Loan, anh liền biến thành đao nhọn, luôn luôn phòng bị.

P/s: Văn sủng, ngọt ngọt ngọt, không ngược nữ chủ, hơi ngược tâm nam chủ.

* Nhận xét tác phẩm:

Diệp Cửu gia ngang ngược khó thuần phục trong miệng mọi người đã sống lại, trở về tám năm trước, lúc đó đối tượng thầm mến còn chưa gả cho nam căn bã....Biết trước tương lai, bảo vệ người yêu trong lòng, yêu chiều cả đời.

Toàn văn dùng ngọt, sủng làm cơ sở, xen kẽ báo thù, tác giả hành văn giỏi giang, tình tiết đặt ra trầm bổng, giàu có thú vị, đáng giá để đọc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Sống lại

Ánh mặt trời tháng tám nóng rất chiếu trên mặt đất, một gốc cây vẫn quạt cường đứng thẳng, trên đường phố, mùi xăng dầu đều khiến người ta có cảm giác nặng nề, chán ghét, trên khuôn mặt người qua lại đều có vẻ mất kiên nhẫn.

Cái tháng tám đáng ghét này!

Thái dương nóng rát, lửa mặt bị bức màn che ở bên ngoài, cục nóng điều hòa ở bên ngoài rung lắc kêu rè rè. Phòng bệnh cao cấp trên tầng cao nhất cách âm rất tốt, bên trong lặng yên không một tiếng động, an tĩnh.

Đến gần liền phát hiện có một người đàn ông đang nằm trên giường, một đôi mày kiếm thoát nhìn có chút hung ác, đường cong khuôn mặt góc cạnh, gương mặt tái nhợt lại lộ ra vài phần yếu ớt.

Anh chau mày, run rẩy một chút, đột nhiên ngồi dậy, đôi mắt tỉnh mở ra, không có thần thái như trong tưởng tượng, ngược lại lộ ra vẻ tỉnh mạch khiếp người

Diệp Cửu Chiêu nâng tay lên, xoa xoa huyệt thái dương, lúc hạ xuống lại chột sững sờ.

Không thể tin mở to hai mắt, trong tầm mắt, một đôi tay sạch sẽ, không có đeo nhẫn, cũng không có vết cắt, thậm chí đến cả miệng vết thương cũng không có.....

Anh còn đang ngẩn ngơ, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, người tới tóc đen nhánh, dáng vẻ trung niên.

Trong tầm mắt, Diệp Thế Sâm trẻ tuổi đáng sợ, đằng sau có một cô gái ăn vận xinh đẹp, đồng tử Diệp Cửu Chiêu co rụt lại, mang theo hận ý.

“Cửu Chiêu, con tỉnh rồi?”

“Anh Cửu...Sao lại đột nhiên hôn mê chứ?” Diệp Gia Lâm tiến lên đây, nháy đôi mắt, lấy lòng hỏi.

Diệp Cửu Chiêu nắm chặt tay, thò ra một hơi thật sâu, Diệp Gia Lâm cũng là bộ dạng lúc trẻ.

Nhéo chặt mu bàn tay, dòi tầm mắt, sợ chính mình vừa lơ đãng liền ra tay với cô gái ở trước mặt này.

Diệp Cửu Chiêu không để ý tới cô ta, chỉ nhìn về phía Diệp Thế Sâm, hỏi: “Ba, ba không bận sao?”

Diệp Thế Sâm cũng không thêm để ý con trai tỏ ra lạnh lùng với Diệp Gia Lâm, chỉ cười nói: “Ngày mai là sinh nhật hai mươi hai tuổi của con,--ll,,,qlll,,,don,,,,,---ba có bận thế nào cũng phải dành thời gian ăn sinh nhật cùng con chứ.”

Hai mươi hai tuổi? Diệp Cửu Chiêu sững sốt, mười năm trước? Anh thật sự đã trở lại?!

Diệp Gia Lâm đứng ở một bên, mắt ửng đỏ, Diệp Thế Sâm vừa nói xong, cô ta liền muốn tiến lên, đáng tiếc Diệp Cửu Chiêu đã nằm xuống, đưa lưng về phía bọn họ. Diệp Gia Lâm chỉ có thể bấu môi đi ra ngoài.

Hôm nay anh Cửu bị làm sao vậy?

Bọn họ đi rồi, Diệp Cửu Chiêu đột nhiên nhảy dựng lên, đi vào toilet, nhìn gương, đôi tay run run, nâng lên.....Vuốt mặt chàng trai trẻ tuổi trong gương, lầm bầm: “Loan Loan, anh đã trở về.....”

.....

Hôm nay, ngày tám tháng chín.

“Anh Cửu, sao cậu lại tới đây?” Tôn Hạo Dương có chút giật mình, Diệp Cửu Chiêu chưa bao giờ tới ký túc xá của trường cả, chiếc giường kia vẫn luôn trống không.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2: Sống lại 2

Nhìn gương hành lý của cậu ta, vị nam thần này muốn trọ ở trường à? Vậy chẳng phải thời gian ở trường sẽ nhiều hơn sao?

Diệp Cửu Chiêu gạt đầu, nghiêm túc trải giường chiếu, Tôn Hạo Dương nhú nhú mày, sao anh Cửu giống như càng trầm tĩnh hơn vậy?

“Á, anh Cửu?!” Trình Trang bỏ nhào qua, Diệp Cửu Chiêu né ngay, chau mày, lúc trẻ Trình Trang thật là sinh động.

Mặt kệ khuôn mặt lạnh của anh, Trình Trang nhảy dựng lên, chàng trai cao 1m8 thoát nhìn rất tuấn lãng.

“Anh Cửu, trọ ở trường à?”

Diệp Cửu Chiêu gạt đầu, Trình Trang liền hoan hô, người cuối cùng của phòng này, Lý Dịch cũng tiến vào.

“Anh Cửu, sao năm cuối lại muốn ở trọ trong trường thế?”

Thấy cậu ta, Diệp Cửu Chiêu nhất thời thất thần, -ll,q,,,uy,,,don,,,,,anh nhớ đời trước, khi Loan Loan vừa mất, người này đã khóc rống đến tê tâm liệt phế.

Cậu ta cũng thích Loan Loan.....

“Này, anh Cửu, cậu thu dọn trước đi, mình phải đi đón người mới đến đây.”

Sau đó đôi con người của Tôn Hạo Dương đảo tròn, nói tiếp: “Xem có em gái nằm dưới nào không!”

Diệp Cửu Chiêu dừng tay, ngón tay thon dài cầm góc chăn hất lên, gấp thành hình dài ngay ngắn, xoay người lại, nói: “Mình và cậu cùng đi.”

“What?”

Diệp Cửu Chiêu nói xong bước ra ngoài trước, Trình Trang chớp chớp mắt to, huych tay Lý Dịch một cái.

“Anh Cửu đó hả?”

“Mình cũng cảm thấy cậu ấy bất bình thường.....Giống như, giống như càn..... Càn.....” Tôn Hạo Dương cau mày, càn không nói ra được.

“Có khí thế!” Lý Dịch tiếp lời.

Hai người gật đầu, đúng, có khí thế, thoát nhìn có chút dọa người.....

“Đi đi đi, đuổi theo, mình cũng đi!”

“Đi! Đi xem thôi.”

.....

“Ồ, này này, cháu cũng đến đại học D hả?”

Bên giường đối diện, người phụ nữ trung niên to mồm hỏi, giọng điệu rất là kích động. Con gái bà ấy xấu hổ cười cười với Cố Loan Loan, vẻ mặt rất bất đắc dĩ.

Cố Loan Loan cười đáp lại, nếu không phải vì thân thể bà cô không tốt, người bà coi cô như cô công chúa nhỏ kia, sao có thể để cho cô một mình tới nơi đất khách.

Thân thể bà cô không khỏe là từ sau khi cô nhận được giấy báo trúng tuyển,--ll,q,.don,,--- bằng không cô nhất định sẽ không rời khỏi tỉnh S, tới một nơi khác học hành.

Lắc đầu, nâng cao tinh thần, cười nói với người phụ nữ trung niên kia: “Vâng, cháu cũng đến đại học D.”

“Ái dà, thật trùng hợp, chuyên ngành gì thế?”

“Thủy văn địa chất.”

“Ai da, con gái di cũng là thủy văn địa chất! Thật là quá khéo.”

Nói xong vươn tay nắm chặt tay Cố Loan Loan, vẻ mặt thân mật, hỏi: “Con gái tên là gì?”

“Chào di, cháu tên là Cố Loan Loan.”

“Loan Loan à, đây là con gái di, Tùy Thiên!”

Hai người liếc nhau, hơi có chút bất đắc dĩ, lúc này tàu vào ga, bà di kia kéo rương hành lý lên, con gái bà đeo túi xách ở phía sau. Cố Loan Loan cũng kéo hành lý của mình, theo đám người đi ra ngoài.

“Má ơi, sao thành phố W lại nóng như vậy chứ?”

Cố Loan Loan lau mồ hôi, nói: “Bốn bệp lò lớn à, vậy chẳng phải chết nóng sao!”

Đúng là rất nóng, cô mặc áo phông ngắn tay, quần bò dài, sóng nhiệt đập vào mặt, miễn cưỡng có thể chịu được.

Nhìn bốn phía một chút, có một nhà Tây Tạng, vận áo khoác lông cừu dài tay, vẻ mặt lơ ngơ đứng ở bên ngoài cửa xe.

Đoán chừng đây cũng là đưa con đi học, lần đầu tiên tới thành phố W, bọn họ nói ngôn ngữ địa phương--ll.q,,don,,,,---Cố Loan Loan nghe mà không hiểu, nhưng thông qua vẻ nhú chặt mày của bọn họ, đại khái có thể đoán được bọn họ ghét bỏ thành phố này.

Thành phố phía nam vào tháng chín đều không chào đón người mẩy.

“Đến trường học thế nào đây?” Mẹ Tùy Thiên nhìn bốn phía, nơi nơi đều là người, chẳng có phương hướng nào cả.

Cố Loan Loan lấy bản đồ ra, đang xem thì nghe thấy tiếng la từ phía trước truyền đến.

“Đại học W! Có đại học W không ~”

“HK, có HK sao?”

“Đại học D, đại học D!”

.....

Đôi mắt Cố Loan Loan và Tùy Thiển đồng thời sáng ngời, ở phía xa có một chàng trai đen gầy, nâng tấm biển, kêu to.

Mẹ Tùy Thiển mỉm cười bước nhanh đến, vui vẻ nói: “Ai da, là bạn học của đại học D hả, con gái đi là tân sinh viên của năm nay. Thiển Thiển, mau tới đây!”

Vị đồng học kia gãi gãi đầu, nhìn về phía Tùy Thiển, ánh mắt sáng lên, rồi tầm mắt chuyển sang người Cố Loan Loan, nhất thời có chút ngẩn ngơ.

Hai người đến gần, anh chàng đỏ ửng mặt, nói: “Hai bạn nữ theo tôi qua bên kia đi, ở đó chúng ta có chỗ đón người mới.”

Nói xong cất bước đi về phía trước, không dám nhìn các cô, chỉ bước nhanh dẫn đường, quên luôn thông lệ cầm giúp hành lý.

“Mình nói này, trường đại học Sư phạm cách vách đúng kiểu trâu bò, cậu xem đi, gần nửa ngày đều là nữ sinh, cả buổi sáng trường chúng ta có bao người đến chứ?”

Tôn Hạo Dương đắc ý rung đùi, tựa vào bả vai Trình Trang. Lúc này, ở đây có khá nhiều người, vốn là bảy, tám người trực ban, giờ còn thêm người của ký túc xá Diệp Cửu Chiêu cũng đến xem náo nhiệt.

Thành phố W nổi danh là nhiều sinh viên, hiện tại có năm cái lều trại, Sư phạm một cái, đại học W một cái, Khoa học và Công nghệ một cái, còn hai trường cách nhau rất gần là đại học D và đại học H. Hai trường này có một điểm chung là nam nhiều nữ thiếu.

Nam sinh trong hai lều đều môi mắt trông mong nhìn từng nữ sinh bước vào lều đại học Sư phạm ở bên cạnh.

Nằm gần sát, bên Sư phạm cũng nghe thấy rồi, một sinh viên nữ cười nhìn về phía bọn họ, nói: “Đáng tiếc, những nữ sinh mới đến của chúng tôi đều nhìn hết bên kia rồi!”

Trình Trang hất tóc, tỏ vẻ phong lưu, thành công khiến các em gái đỏ mặt.

“Á, đó là Diệp Cửu Chiêu của đại học D hả?” Trong lều một nữ sinh năm hai nhẹ giọng hỏi một chị năm tư.

“Là anh ấy.”

Nữ sinh tặc lưỡi, khen: “Đẹp trai quá, cũng quá yên tĩnh đi, đến nửa ngày mà chưa nói một câu.”

Sau đó cực kỳ hâm mộ nhìn điện thoại di động của anh, đầu năm nay, người có thể dùng Iphone đều không tầm thường.

“Nói xem, anh ấy đến đây làm gì nhì?”

Về phần sao Diệp Cửu Chiêu lại có hứng thú đến đây, bên phía đại học D cũng đang thảo luận tung bưng.

“Anh Cửu, hôm nay sao thế? Tới giải sầu à?”

Diệp Cửu Chiêu cũng không ngần đầu lên, đáp: “Sắp tốt nghiệp, đến xem đón người mới thôi.”

“À~~Biết ngay là anh Cửu không cần thiết phải canh chừng nữ sinh lớp dưới như chúng ta mà.”

“Xi, còn nữ sinh nữa, buổi sáng có mấy người đến? –l,,q,,,d,,,,,---Có hai người tạm tạm, còn lại toàn đỉnh núi đến báo danh kìa.”

Tôn Hạo Dương xi bạn học một tiếng, quạt vài cái, thành thật mà nói, nơi này nóng như vậy, anh ta thật sự muốn quay về rồi. Ngẩng đầu nhìn Diệp Cửu Chiêu, thấy anh bất động như núi, đành tiếp tục ngồi.

Chờ đợi có chút nhàm chán, một người đẹp của đại học Sư phạm chải lại đầu tóc, tán gẫu với bọn họ.

“Tỷ lệ nam nữ trong trường của các anh là bao nhiêu?”

Trình Trang nháy mắt vài cái với cô gái, huyết sáo một tiếng, đáp: “Bảy ba đó. Sao? Muốn gia nhập với chúng tôi à?”

Người đẹp kia lắc đầu, oán trách nhìn anh ta một cái, đáp: “Tôi đi thi đại học lần nữa à? Thi vào trường các anh sao?”

“Cô có thể gả vào trường chúng tôi!”

Người đẹp dậm chân, mắt nhìn Diệp Cửu Chiêu, thấy anh không hề ngần đầu lên, hơi tức giận nói: “Mới không cần, đại học D của các anh, sinh viên nữ như khủng long ấy~~”

Một đám người đại học D trong lều trại đều nhìn qua, mấy người này có một đặc tính là bao che khuyết điểm, nữ sinh trường họ thì họ được quyền khen che, một cô gái của trường khác lại dám chê bai cái rắm à.

Trình Trang đang muốn nói chuyện, ở cửa lều trại đã có một bạn học chạy đến hô to: “Có hai em nữ đến!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Khẩu vị kỳ quái

Là nói với đại học D, một đám người chuyển mắt qua, Tôn Hạo Dương vỗ cậu chàng một cái, trách: “Sao cậu không cầm giúp hành lý hả?! Còn có người đâu?”

Vị bạn học kia gãi gãi đầu, mặt đỏ lên, lắp bắp nói: “Quên.....Quên, rồi, sau...Ồ đằng sau....”

“Ai da, bạn học kia chạy nhanh như thế làm gì?” Giọng của một người phụ nữ trung niên truyền đến, rồi bà kéo một cô bé trông khá đáng yêu đi đến.

Đằng sau còn một cô gái, đi đường không nhanh không chậm, buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, kéo vali, trên mặt mang ý cười, một đôi má lúm đồng tiền tăng thêm vài phần nghịch ngợm. Làn da trắng nõn, dưới ánh mặt trời thoát nhìn có chút lấp lánh.

Sau đó Trình Trang nhảy dựng lên, vội nói: “Ái dà, di, hai em mau vào đây nghỉ một chút.”

Mẹ Tùy Thiên dẫn hai cô gái, cười đi qua, mọi người liền vây quanh bọn họ. Cố Loan Loan xấu hổ cười cười, những người này, cũng thật..... Nhiệt tình.....

Diệp Cửu Chiêu đứng ở phía sau gắt gao nhìn cô, không dám chớp mắt.

Cái nóng oi bức của tháng chín đều biến mất tăm, trong trời đất chỉ có một người này, chân thành mà đến, mi mắt cong cong.

Vành mắt từ từ ửng hồng, lại gặp nhau nhưng cách một đời --.,llqlql,,don,,,,,Đây là Loan Loan, Loan Loan bằng xương thịt không phải là tấm bia đá lạnh lẽo kia.

“Hai em học chuyên ngành nào?” Tôn Hạo Dương xin thẻ anh ta đã dùng giọng nói dịu dàng nhất từ trước tới nay rồi, mặt mang ý cười, lộ ra hai cái răng khểnh.

Cố Loan Loan còn chưa nói gì, mẹ Tùy Thiên đã nhanh miệng: “Hai đứa đều là thủy văn địa chất.”

“À, ngành Môi trường, Lưu Thành, Lưu Thành.” Vỗ cậu trai bên cạnh hai cái, rồi sau đó lại cười với các cô.

“Cậu ấy cũng là ngành Môi.....”

Mồm năm miệng cười, thao thao hồi lâu, Cố Loan Loan lau mồ hôi, nói: “Cái kia, chúng ta về thế nào ạ?”

“Xe của trường! Có xe của trường, đợi nhiều người một chút, là có thể đi rồi.”

Cố Loan Loan gật gù đầu, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng nói: “Ngồi xe của tôi đi.”

Ngẩng đầu nhìn qua, một chàng trai mặc áo sơ mi trắng tinh, thoát nhìn hơi trường thành, khuôn mặt khá đẹp, chỉ là quá sắc bén, thoát nhìn không mấy hòa nhã.

“Wow, anh Cửu, cậu cũng muốn đi về à?”

“Ừ, về đi.”

“Hi hi hi, may mà anh đây cũng lái xe đến, đi đi đi.”

Trình Trang nói xong, liền định giành lấy vali hành lý của đàn em xinh đẹp, nhưng lại sờ vào khoảng không.

Nhìn theo cái tay đang cầm tay kéo màu hồng của vali, là đôi tay của anh Cửu trầm tư ít lời, vẻ mặt anh khá thờ ơ.

Cố Loan Loan hồi thần,--.,ll.,.,qu,,,,,y,,,don...---chạy nhanh đuổi kịp vali hành lý của mình, một đám người tan cuộc, chỉ chừa lại mấy bạn học đến phiên trực.

Nữ sinh Sư phạm dậm chân một cái, thấy người vừa rồi còn trò chuyện đã đi theo nữ sinh mới tới, ngay cả Diệp Cửu Chiêu vẫn luôn trầm mặc cũng kéo vali cho nữ sinh kia, liền bấu môi, nói với bạn học đi cùng: “Người nào đấy, chưa từng gặp qua!”

Một sinh viên đại học D nhìn sang, đáp: “Chưa từng thấy ai xinh đẹp như vậy!”

Lại nói với những người khác: “Nữ sinh ấy à, mặc kệ số lượng, để ý chất lượng!”

Nữ sinh Sư phạm kia lờm qua, những người khác bật cười ha ha.

Nói rất đúng, cô gái buộc tóc đuôi ngựa kia trông rất xinh đẹp. Không phải về đẹp kinh người mà là kiểu rất thoải mái, liếc một cái là thấy dễ chịu rồi.

Bên này Cổ Loan Loan đã đuổi kịp chàng trai kéo hành lý cho mình, chàng trai chân dài, đi bình thường nhưng lại thành khá nhanh.

Cô nghĩ dù sao cũng không thân quen, chỉ bằng chờ Tùy Thiển đi cùng, liền dừng bước.

“Còn không nhanh lên.” Chàng trai đưa lưng về phía cô dừng lại, cũng không quay đầu lại.

“Hả? Ừm, ừm...”

“Anh Cứu! Chạy nhanh như vậy làm gì hả? Mình và hai người cùng một xe, xe của Trang Từ rộng, ngồi bốn người đi.”

Tôn Hạo Dương theo kịp, sau đó chớp chớp mắt với Cổ Loan Loan, nói: “Em gái Loan Loan, em thật có phúc, anh Cứu của bọn anh còn chờ em nữa.....”

“Tôn Hạo Dương, sao cậu lảm lời vậy!”

Giọng nói trầm thấp của Diệp Cửu Chiêu truyền đến, Tôn Hạo Dương lập tức làm một động tác kéo khóa mồm, làm mặt quỷ với Cổ Loan Loan.

Loan Loan “Xì” cười.

Diệp Cửu Chiêu bước nhanh hai bước, tay nắm chặt tay cầm của vali, trở nên hơi trắng bệch. Trong lòng rối rồ, anh sợ mình vừa buông lỏng sẽ mất không chế mà ôm lấy cô.

Nhưng mà không được, anh không thể làm cô sợ.

Loan Loan và đoàn người đứng chờ ở ven đường, Diệp Cửu Chiêu và Trình Trang đi lấy xe.

“Đàn em à, có bạn trai chưa?” Tôn Hạo Dương chớp chớp mắt với Cổ Loan Loan, mỉm cười, hỏi.

Lỗ tai Lý Dịch giật giật.

Cổ Loan Loan lắc đầu, anh (Lý Dịch) lại khẽ cười lộ ra chiếc răng khểnh.

Mẹ Tùy Thiển thấy bọn họ chỉ vây quanh hỏi han Cổ Loan Loan, liền kéo Tùy Thiển một chút, lớn giọng nói: “Ai da, lần đầu tiên Thiển Thiển của chúng tôi đi xa nhà,---...quy,,,don,,,làm phiền các cậu giúp đỡ, chiều cổ một chút.”

“Mẹ!” Tùy Thiển đỏ mặt.

Tôn Hạo Dương vỗ vỗ ngực, nói: “Đó là lẽ dĩ nhiên.”

Lại nhìn về phía Cổ Loan Loan, hỏi: “Đàn em thiếu một người bạn trai à? Kiểu người biết ăn, biết chơi, ngoại trừ bộ dạng đẹp thì không có mặt tốt nào à?”

Chớp chớp mắt, chỉ kém nói thẳng là mình mà thôi.

Không đợi Cổ Loan Loan nói chuyện, một chiếc xe liền lướt đến trước mặt bọn họ, bởi vì đột nhiên thay đổi mà bánh xe vẽ thành một đường vòng cung trên mặt đất, phát ra tiếng kêu bén nhọn.

“Lên xe.”

Chàng trai ngồi bên trong lên tiếng, Tôn Hạo Dương vội vàng mở cửa cho Cổ Loan Loan.

“Người đẹp, xin mời.”

Đội hai người lên xe, chiếc xe màu đen nhả ra một vòng khói, nghênh ngang rời đi.

Tùy Thiển thất thần nhìn hướng xe rời đi, mặt đầy hoảng hốt, giọng nói của mẹ Tùy từ bên cạnh truyền đến: “Gia cảnh của bạn học kia rất khá nhỉ?”

Lý Dịch nhú mày, ừ một tiếng, cũng không nói thêm. Mẹ Tùy mất hứng, im lặng, bầu không khí yên tĩnh cho đến khi Trình Trang lái xe qua đây, mới lần lượt lên xe.

“Đàn em Loan Loan, em còn chưa trả lời câu hỏi của anh.”

Tôn Hạo Dương nói đầy hưng phấn, Cổ Loan Loan đành phải cười, đáp: “Học trường, anh đạt rồi.”

“Sao mà.....”

“Sao cậu nói nhiều vậy?”

Phía trước truyền đến giọng nói trầm thấp, Cổ Loan Loan phản xạ có điều kiện ngẩng đầu, vừa lúc thấy được ánh mắt anh qua kính chiếu hậu, một đôi mắt làm người ta tê dại cả sống lưng.

Diệp Cửu Chiêu dời tầm mắt trước, đôi tay nắm trên vô lăng, siết chặt, có chút trắng nhợt.

Nhất thời có chút trầm mặc. Song Tôn Hạo Dương im lặng chưa được lâu lại riu rít, cuối cùng sự im lặng trong xe đã bị phá vỡ.

“Bên cạnh có đồ ăn vặt.” Trên ghế lái, người nọ đột nhiên lên tiếng, Cổ Loan Loan hơi sùng sốt.

“Oa, từ khi nào anh Cửu lại có thói quen tích đồ ăn vặt trên xe vậy?”

Mặc kệ là Cổ Loan Loan đã ngồi trên tàu hỏa hơn hai mươi tiếng hay Tôn Hạo Dương đã đợi suốt một buổi sáng, trong bụng đều trống không.

Tôn Hạo Dương lập tức rướn người lên, hỏi: “Anh Cửu, cậu có đồ ăn vặt gì vậy?!—l, q, do, nnn-- Khoai lát vị dưa chuột, bánh mì vị táo đỏ, bánh quy vị sầu riêng?”

“Loan Loan ăn đi.”

Hai chữ Loan Loan thốt lên từ miệng anh, có một loại dư âm khó tả, giống như quen biết đã lâu, từng kêu không biết bao nhiêu lần?

“Woa, không thể tưởng tượng được cậu là kiểu người này đây, anh Cửu?! Loan Loan? Úi cha mẹ ơi, anh Cửu, hôm nay bất thường quá~”

Tôn Hạo Dương làm mặt quỷ, bắt đầu từ lúc khai giảng, Diệp Cửu Chiêu vẫn luôn bất bình thường.

Tôn Hạo Dương lấy đồ ăn đưa cho Cổ Loan Loan, hỏi: “Hương vị kỳ quái này, em có ăn không?”

Loan Loan xấu hổ cười, đang định từ chối, chàng trai phía trước lại nói: “Ăn đi, em không ăn, để đây cũng chẳng ai ăn đâu.”

“.....”

Cho nên, vì người khác không ăn nên mới cho tôi à?

Cho đến khi ăn vào trong miệng, Loan Loan còn đang suy nghĩ, sao anh ấy lại biết mình thích vị này nhỉ?

“Em tự lên được.” Nói xong định kéo vali, động tác của Diệp Cửu Chiêu tự nhiên, kéo vali của cô, giống như không có một chút sức nặng nào.

“Đàn em cũng đừng từ chối, ‘đưa Phật đến tận Tây Thiên’ mà. Lại nói, trường học chỉ cho nam sinh đến đây một năm một lần, em hãy đưa bọn anh lên thăm quan một chút đi.” Tôn Hạo Dương nhảy dựng lên.

* Ý là chỉ cho vô ktx nữ vào dịp đón tân sinh viên.

Cổ Loan Loan đành phải gật đầu, Diệp Cửu Chiêu đi ngay bên cạnh cô, lúc Tôn Hạo Dương đi ngang qua tấm biển “Nam sinh dừng bước” kia, còn đá khẽ một cái.

Đẩy cửa ra, bên trong có hai giáo viên ngồi ở bàn phía trước, Diệp Cửu Chiêu tiến thẳng lên.

“Cổ Loan Loan.”

Nói tên với giáo viên, cô giáo kia liền tìm tên trên tờ đơn.

“508, thẻ tắm rửa, thẻ nước uống, thẻ giặt đồ có lấy không?”

Cổ Loan Loan vội tiến lên, nói: “Không cần thẻ giặt đồ, lấy thẻ tắm rửa và nước uống thôi ạ.”

Trả tiền, nhận chìa khóa, ký tên liền đi, cũng không ai cản hai nam sinh này nữa. Trên đường đi có rất nhiều nữ sinh, cũng có không ít tân nam sinh và phụ huynh.

Đi đến tầng năm đã thờ hồng học, dọc theo đường đi có rất nhiều người nhìn bọn họ, Cổ Loan Loan không tin là do nhan sắc của mình.—

ll.quy...don,,,-----Dời mắt sang đầu sỏ gây tội ở bên cạnh, chỉ thấy mặt anh không đổi sắc, đứng ở trước cửa phòng 508.

Cố Loan Loan căng da đầu đi đến trước mặt anh, trực tiếp mở cửa, quả nhiên, bên trong đã có người.

Là một cô gái phương bắc, Diêu Lâm vẫn luôn nhớ rõ cảnh gặp gỡ đầu tiên với Cố Loan Loan. Cô gái buộc tóc đuôi ngựa, mang theo nụ cười tiến vào, một đôi má lúm đồng tiền, mi mắt cong cong. Theo sát sau cô ấy là một chàng trai, vẻ mặt lạnh lùng, khi tầm mắt đảo qua Cố Loan Loan, cả khuôn mặt liền dịu dàng hơn.

Duyên trời tác hợp, trong nháy mắt cô chỉ có thể nghĩ đến những từ này.

“Xin chào, mình tên là Loan Loan.”

Trong lòng Diêu Lâm tự động bổ sung ý cho cô, Cố trong Nhất cố khuyên thành, Loan trong Mi nhân cong cong.....

“Mình tên Diêu Lâm.”

Nhãn duyên rất quan trọng, từ ánh mắt đầu tiên, Diêu Lâm đã thích cô gái này.

Hai người chào hỏi hai câu, Diệp Cửu Chiêu nhìn xung quanh một chút, chọn vị trí duy nhất cách xa cửa sổ, cửa lớn. Ở đại học mấy năm, anh biết rõ mùa đông cửa sổ hút gió, cực kỳ lạnh.

“Đưa phiếu cho anh.”

Cố Loan Loan phản xạ có điều kiện đưa cho anh, anh liền cầm đi ra ngoài.

“Anh Cửu!” Tôn Hạo Dương đuổi theo.

Cố Loan Loan còn đang ngây người, Diêu Lâm liền nói: “Chắc là anh ấy đi nhận chẵn, có hơi xa đấy, bạn trai cậu thật chu đáo.”

Cô xấu hổ cười, đáp: “Anh ấy là Học trưởng, không phải bạn trai mình.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nghiện thuốc lá

Ba mẹ Diêu Lâm đã tới, dẫn cô ấy đi ra ngoài, Cố Loan Loan ở một mình trong phòng, liền lau bàn, giường.

Dọn dẹp gần xong thì Diệp Cửu Chiêu và Tôn Hạo Dương khiêng một cái bao dứa lớn đi vào, tay bên kia còn xách một cái túi nhỏ. Tôn Hạo Dương hất tóc, chạy thẳng vào phòng vệ sinh.

Mùa hè này đúng là nóng muốn đòi mạng mà.

Diệp Cửu Chiêu cũng ra không ít mồ hôi, đứng ở dưới quạt nghỉ một chút. Một năm này toàn bộ trường đại học ở thành phố W đều chưa được trang bị điều hòa, mọi người đều cùng nhau chịu cái nóng cực điểm dày vò.

Cố Loan Loan đưa khăn giấy cho bọn họ, Tôn Hạo Dương hất nước trên đầu, mắng: “Mợ nó, bên ngoài muốn nướng chín người rồi.”

“Xi.” Loan Loan bị biểu cảm của anh ta chọc cười, Tôn Hạo Dương nhướng mày.

“Em đừng không tin, mấy hôm trước, một nữ sinh của trường chúng ta bị cảm nắng ngất xỉu trên nền xi-măng. Đưa đi bệnh viện, là bị phỏng đấy!”

Cố Loan Loan mở to hai mắt nhìn anh ta, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. Diệp Cửu Chiêu nhú nhú mày, lần đầu tiên cảm thấy, Tôn Hạo Dương khá là chướng mắt!

Diệp Cửu Chiêu mở túi ra, hỏi: “Em có mang ga trải giường, vỏ chăn không?”

Cố Loan Loan gật đầu, vội mở vali, --ll.quy,,y...do,,,nnnn----Diệp Cửu Chiêu lôi chăn từ trong túi ra, rồi bước lên trải giường chiếu. Lúc này, không chỉ có Cố Loan Loan mở to hai mắt, ngay cả Tôn Hạo Dương cũng sợ ngây người.

Anh Cửu, đột nhiên nhiệt tình như vậy à?

“Em, em, để tự em làm đi.”

Tôn Hạo Dương phản xạ có điều kiện đứng bên anh Cửu, lập tức nói: “Đã nói “Đưa Phật đến tận Tây Thiên”, anh thân là Học trưởng tốt, nhất định phải khiến đàn em cảm nhận được sự ấm áp như gió xuân của bọn anh!”

“.....”

Vậy là đành trơ mắt nhìn Diệp Cửu Chiêu leo lên trái ga giường, còn mắc màn cho cô nữa.

Lúc anh xuống, đã toát mồ hôi, thời tiết này vừa vận động một chút đã ra đầy mồ hôi, cô ngồi trước quạt ở phía dưới, thân thể lại khô thoáng. Nếu không phải việc quan trọng, thật đúng là muốn bất động.

Diệp Cửu Chiêu lau mồ hôi, đôi má anh hơi đỏ hồng, mồ hôi rơi xuống từ trên má.

Bộ dạng của chàng trai trắng trẻo thoát nhìn luôn rất sạch sẽ.

Cố Loan Loan vội quay mặt đi, anh mở một cái túi khác ra, dặn: “Cái này là quạt điện cỡ nhỏ, em có thể đặt ở trên bàn, phía trên có cái kẹp, cũng có thể kẹp ở đầu giường.”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, anh liền đặt nó lên bàn, lại lấy ra một cái nhỏ hơn, nói tiếp: “Đây là quạt sạc pin, kỳ quân huân có thể mang theo. Không được quạt thẳng vào người, dễ bị cảm lạnh.”

“Này.....”

Không cho cô cơ hội nói chuyện, lại tiếp tục: “Đây đều là khóa trên để lại, em cứ dùng đi, trong ký túc xá của chúng ta đều có.”

“À? Vậy cảm ơn...”

Nhìn nhìn bốn phía, Diệp Cửu Chiêu thật sự không tìm thấy lý do lưu lại, đành nói: “Anh tên là Diệp Cửu Chiêu, khoa Địa chất, năm tư. Có việc gì em có thể tìm anh.”

Nói rồi lấy di động ra, hỏi: “Em có di động không?”

Cố Loan Loan vội gạt đầu, lấy di động của mình ra, chiếc điện thoại nhỏ nhắn kia ở trên tay Diệp Cửu Chiêu tạo thành sự đối lập rõ ràng.

Không phải ba không mua cho cô, ---L,Ille,,,quy,,,don.....-là cô cảm thấy không cần thiết thôi. Đầu năm nay, di động bắt đầu phát triển, sự chấp nhậ của mọi người với nó còn không bằng thế hệ sau.

Trao đổi số điện thoại, Diệp Cửu Chiêu liền chuẩn bị rời đi.

“Anh đi rồi, em, tự em phải chú ý nhiều hơn.....”

“À, à, vâng.....” Rồi sau đó hai người rời đi trong ánh mắt vô cùng cảm kích của Cố Loan Loan.

Đi xuống lầu.

“Anh Cửu! Cậu có vấn đề.”

Diệp Cửu Chiêu bình tĩnh nhìn về phía anh ta, một đôi mắt bình thản không gợn sóng, hỏi: “Vấn đề gì?”

“Nói, vì sao cậu đối xử với cô bé ấy tốt như vậy?!”

“Không phải cậu nói để cho đàn em cảm nhận được sự ấm áp như gió xuân của chúng ta hay sao?”

“.....”

Trong lòng Diệp Cửu Chiêu lại chẳng hề bình tĩnh như biểu hiện của anh, tim đập thình thịch, anh đã gặp được Loan Loan!

Lúc này Loan Loan còn chưa lâm vào đau khổ trong tương lai như kiếp trước, trên mặt cô vẫn luôn mang theo nụ cười. Đời trước là nụ cười gượng ép, còn đời này là tràn đầy tinh thần phấn chấn.

Đời trước, đợi đến khi anh biết là mình yêu cô thì đã quá muộn, đời này, anh đã quen cô ngay ngày đầu tiên cô bước chân vào trường đại học. Vận mệnh, cũng nên xoay chuyển theo hướng khác đi thôi.....

“Anh Cửu, các cậu đưa đàn em đi mà sao về muộn vậy? Bọn mình đã về được hơn nửa tiếng rồi.” Vừa về ký túc xá, Trình Trang đã kêu lên hỏi bọn họ. Diệp Cửu Chiêu nhướng mày, mở tủ lấy quần áo, chuẩn bị thay đồ.

“Chúng mình là để cho em gái Loan Loan cảm nhận được sự ấm áp như gió xuân ấy.” Tôn Hạo Dương làm dáng vẻ khoa trương, Diệp Cửu Chiêu hơi ngừng tay, lần đầu tiên cảm thấy, kẻ có đầu óc đơn giản đôi khi cũng không tệ.

“Woa, hằm mộ các cậu, Cố Loan Loan thật sự xinh đẹp. Tùy Thiên ở đại học D cũng coi như là khá, đáng tiếc mẹ em ấy, quá phiền...”

Còn chưa nói hết, quay qua thấy Diệp Cửu Chiêu đang thay quần áo, cực kỳ hằm mộ nói: “Anh Cửu, đáng người cậu thật hoàn hảo.....”

Nghe được lời này, Diệp Cửu Chiêu đột nhiên ngừng lại, tay cầm quần áo lơ lửng giữa không trung. Loan Loan hình như không quá thích đàn ông thư sinh, vì Đỗ Quân Khôn trông khá là sẵn chắc mà.

Có phải anh nên bắt đầu rèn luyện hay không? Cơ bụng tám múi?

Thay quần áo xong, anh liền đi ra ngoài.

“Anh Cửu, cậu làm gì thế? Trời nắng như vậy mà.”

Diệp Cửu Chiêu xua xua tay, bước chân không ngừng. Sống lại một đời, không chỉ cho anh có cơ hội gặp lại Loan Loan, mà còn vô số những thương nghiệp kia nữa.

Tiền và quyền, là phải có.

Lúc Loan Loan đang ở ký túc xá sắp xếp đồ đạc, lại có thêm một người đến. Cô gái này cao chừng 1,75m, khỏe mạnh, thoát nhìn hơi hung dữ.---ll,,qlqy,,,,do,,,,,---Ba mẹ cô ấy đi theo phía sau, đều có thân hình cao to.

Rất nhiệt tình, nở một nụ cười rạng rỡ, lớn giọng, cười mở nói: “Bạn học, xin chào, mình tên là Nạp Thắm.”

“Mình tên Cố Loan Loan.”

Nạp Thắm nở nụ cười, ba mẹ cô cũng cười theo.

Cô ấy và mẹ liền thu dọn, mấy người câu được câu chăng với Cố Loan Loan. Nạp Thắm đến từ Mông Cổ, dân tộc Mông Cổ, cũng là lần đầu tiên đi xa nhà, tính cách cả nhà đều thẳng thắn.

Ba Nạp Thắm đi qua vỗ bả vai Cố Loan Loan, dùng tiếng phổ thông ngọt ngào nói: “Ăn nhiều một chút, thịt dê, thịt dê, cao lớn, cao lớn.”

Cố Loan Loan giựt giựt khoe miệng, ở phía nam, cao 1,65m là khá phù hợp, được không?!

Đại khái là ba Nạp Thắm nghĩ Cố Loan Loan bị suy dinh dưỡng, liền kéo hai cái hòm lớn, cho cô một túi thịt dê lớn. Cố Loan Loan ngượng ngùng, nhưng thấy ông tròng mắt, một người đàn ông cường tráng cao 1,9m, tròng người đến sờ tóc gáy, đành phải nhận lấy.

Cháu thật sự không có suy dinh dưỡng! Cháu khá hài lòng với vóc dáng của mình đấy!

Cô gái cuối cùng là người địa phương, khách quan mà nói là hơi chậm một chút, tên Đường Tĩnh. Nói chuyện hơi sắc bén, cũng rất thẳng thắn, cao chưa đến 1,6m, là cô gái nhỏ nhắn xinh xắn của phương nam.

Cố Loan Loan nhìn người đàn ông Mông Cổ vạm vỡ kia ôm con gái rệu rã rồi lau nước mắt, liền hơi đau đầu. Tuy ba rất yêu cô nhưng biểu đạt rất hàm súc, kiểu ôm đầu khóc rống này, vẫn là lần đầu tiên được trông thấy.

Hai vợ chồng kia khóc đủ rồi, liền chuyển hướng sang Cố Loan Loan, nói: “Cô bé, hãy giúp chúng tôi, chăm sóc cho con gái tôi một chút, nó còn nhỏ lắm.”

Loan Loan nhìn cô bạn có thân hình khỏe mạnh, rung rung gật đầu, đáp: “Vâng.”

“Loan Loan!” Diệp Cửu Chiêu bừng tỉnh từ trong mộng, bật ngồi dậy, sống lưng lạnh buốt, lỗ chân lông tím tím, lông tơ dựng đứng.

Anh lại mơ thấy mộ phần lạnh lẽo của Loan Loan.

Tháng chín, ban đêm cũng khá oi bức, bên ngoài đèn đóm sáng ngời, ba người khác trong phòng vẫn ngủ say, chần bị đá ra khá xa.

Diệp Cửu Chiêu nhẹ chân nhẹ tay, lặng lẽ đi ra ngoài.

Ba giờ sáng, anh xuyên qua rừng cây,---lllq,,,uuy,,,do,,,-- bên trong truyền đến từng tiếng côn trùng kêu vang. Từ sân thể dục đi về bên tay phải, mấy khu ký túc kia chính là chỗ Cố Loan Loan ở.

Anh ngồi trên ghế dài bên ngoài, nhìn tòa nhà đó, tay sờ trong túi quần, lại không sờ được bao thuốc lá quen thuộc.

Đời trước, lúc Loan Loan đi rồi, anh liền nghiện hút thuốc, hương vị nicotin có thể đổi được một giây tỉnh táo. Nhưng vào giờ khắc này, anh mới có một xúc cảm chân thật nhất, anh đã trở lại!

Trong miệng hơi khô, trong lòng cũng có vài phần ngứa ngáy. Sống lại lần nữa, mặc dù vào lúc anh chưa bị nghiện hút thuốc, nhưng vừa nghĩ đến Loan Loan, trong lòng liền bị đốt đến hoảng sợ, đứng ngồi không yên.

Diệp Cửu Chiêu nghĩ, một cửa ải khó khăn khác của đời này, có lẽ là nghiện hút thuốc.

Rạng sáng, trên ghế dài, ngồi lâu lại cảm thấy hơi lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn về phía tòa nhà năm tầng, trong lòng chậm rãi bình tĩnh lại.

Anh đã trở lại, Loan Loan vẫn còn sống.

Buổi tối, một ngày trước quân huấn.

“Đẹp không?” Đường Tĩnh giật nhẹ quân trang, nhìn về phía Diêu Lâm.

“Đẹp đẹp, cậu đẹp nhất.” Lừm một cái, cô bạn này thử quân trang đến tận đêm luôn đó.

Đường Tĩnh nhướn mày, quân huấn cũng được, nhưng không thể xấu xí trong lúc quân huấn được.

“Loan Loan, cậu thấy sao?”

“Đẹp đẹp.” Cũng không ngẩng đầu lên, tay lại lật một trang sách.

“Cố Loan Loan, cậu thật tâm một chút đi!” Đường Tĩnh dậm chân, trách.

Đôi mắt Cố Loan Loan lộ ra từ đằng sau chiếc kính mắt, chiếc kính trượt xuống sống mũi.

“Cậu rất đẹp, thật đấy.”

“Cố Loan Loan!”

Ba người cười ha ha, Nạp Thâm ngồi bên cạnh Loan Loan, đôi mắt khỏi di động, di động của cô còn cao cấp hơn của Loan Loan.

“Cậu đọc sách gì thế?”

“《Lễ tang》”

Lúc học cấp hai, không được đọc loại tiểu thuyết này, cấp ba phải học tập chăm cũng không thể xem. Hiện tại vừa lên đại học, liền có chút mê mẩn.

“Các cậu thật là, ngày mai là kỳ quân huấn rồi, còn không sắp xếp một chút à.” Đường Tĩnh bĩu môi, Cố Loan Loan sinh ra là để đả kích người, tùy tiện ăn mặc còn đẹp hơn cả người ăn vận tì mi.

Hôm nay, ngày 15 tháng 9, sáng sớm, ánh dương đã lộ diện, chứng tỏ hôm nay là một ngày nắng ráo. Radio phát bài “Mặt trời không bao giờ dập tắt”, bày tỏ lời chúc mừng của đàn anh, đàn chị đối với tân sinh viên.

Cố Loan Loan đứng trong hàng ngũ theo mọi người, từng giọt mồ hôi chảy xuống, lúc này đang đứng trong tư thế quân nhân, vẫn còn chịu đựng được.

“Nữ sinh khoa Môi trường được hân một đội, khoa chúng ta cùng khoa Tài nguyên, Công trình mới được một đội,--ll,,,quy,,,do,,,nnnnn-----người so với người, thật là tức chết mà.” Một bạn học khoa Địa chất ngồi trực ban trong lều, nói chuyện với nam sinh bên cạnh.

“Không phải toàn là như thế sao? Ai, cậu xem kia, xinh đẹp đấy!”

“Ai?”

“Hàng thứ hai đếm ngược lên, người thứ ba.”

“Ừ, tạm tạm, không bằng người đầu tiên đếm từ dưới lên.”

“Nói thừa, mình cũng không mù, nhưng cấp bậc đó là cấp mình có thể mơ tưởng à? Theo đuổi được người thứ ba là đủ rồi.....”

“Hi hi, không thử xem sao.....Hà? Sao đám người Diệp Cửu Chiêu lại đến vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tứ Đại Kim Hoa (Bốn đóa hoa đẹp)

Xa xa, đám người Diệp Cửu Chiêu và Trình Trang đang đi tới, khiến cho những nữ sinh đang tập quân sự đều liên tục quay đầu lại. Bọn họ đang đi đến trại bên này, ở đó có cây đại thụ, có hai nữ sinh đang tập ở đây.

Khác với nam sinh cấp hai ngây ngô, cũng khác với những người đã ra xã hội trải đời, nữ sinh ở đại học là giai đoạn đẹp nhất, nam sinh cũng vậy. Mang theo tinh thần phấn chấn và đầy nghị lực của người trẻ tuổi, tư thế oai hùng, khiến nhiều nữ sinh đỏ mặt.

Trình Trang còn quăng vài ánh nhìn quyến rũ, đôi lúc cái nhìn căm tức của sĩ quan huấn luyện.

Những sĩ quan này vừa có người ở trường quân đội, vừa có sinh viên quốc phòng của trường. Mọi người đều rất quen thuộc với ánh nhìn căm tức đó.

“Cái trắng, buổi sáng là các cậu trực ban à?” Trình Trang vỗ một bạn học đang ngồi trong đó.

“Đúng vậy, sao các cậu lại đến thế?”

“Xem các cậu đấy.”

Nam sinh bị gọi là “Cái trắng” vừa định nói là đến xem nữ sinh ấy thì thấy Diệp Cửu Chiêu ngồi xuống, lời nói bỗng không thốt ra được.

“Bọn họ còn bao lâu nữa thì nghỉ ngơi?”

Cậu bạn xem giờ, đáp: “Hơn mười phút nữa.”

Diệp Cửu Chiêu gật gù đầu, nhìn về phía Cố Loan Loan. Cho dù mọi người đều mặc quân phục giống nhau, cô đứng trong đám người lại luôn rất khác biệt.---ll,,,,e..quy,,,,don,,,,---Đứng thẳng lưng, sống lưng thon gầy giống tấm ván gỗ, luôn nhìn ra được là cô rất chăm chỉ.

Tóc búi lên, giấu trong mũ, một vài sợi rơi ra, vương ở bên vành tai, mồ hôi nhỏ giọt từ vàng trán cao. Eo rất nhỏ, quần hơi rộng, phái dùng thắt lưng mới không bị tụt. Diệp Cửu Chiêu hoài nghi chỉ một bàn tay anh thôi cũng đủ nắm trọn eo thon của cô. Lại từ eo nhìn lên, bộ ngực cô phát triển khá tốt, anh vội dời ánh mắt, nhìn bãi cỏ xanh mướt, thở sâu một hơi, trên mặt hơi ửng hồng.

Lúc này, sĩ quan huấn luyện thôi còi báo, mọi người nghỉ ngơi mười phút.

Diệp Cửu Chiêu đặt cốc nước dầu bạc hà lên bàn, nghĩ xem làm thế nào để cho Loan Loan uống một chút, hôm nay nắng có chút gắt, anh lo cô không chịu nổi.

“Em gái Loan Loan! Bên này, bên này!” Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nam, là Tôn Hạo Dương.

Cố Loan Loan đang theo một đám người đi vào dưới bóng cây, nghe thấy có người kêu, quay đầu lại, là đàn anh khóa trên sao?

Đi qua, chào: “Học trưởng.” Mỉm cười với bọn họ, một đôi má lúm đồng tiền, muốn mê chết người.

Diệp Cửu Chiêu vuốt tay sờ vào cái hộp, lại thấy trống không, người bên cạnh đã lên tiếng: “Em gái Loan Loan, tới đây uống một chút nước, đừng để bị cảm nắng.”

Giọng điệu của Tôn Hạo Dương rất nhiệt tình, Diệp Cửu Chiêu còn nghe thấy tiếng cảm ơn của Cố Loan Loan. Về mặt anh cứng đờ, liếc Tôn Hạo Dương một cái.

Đang chìm trong nụ cười ngọt ngào của nữ sinh, Tôn Hạo Dương chợt lạnh sống lưng, cảm giác có một cơn gió lạnh buốt thổi qua.

“Đàn em à, chịu nổi không?”

“Nóng.” Vừa uống vừa nói bằng âm mũi, thấy bạn học đang liếc bọn họ, cô liền xua tay, ngồi cùng đám bạn bè mình.

Diệp Cửu Chiêu (bị ăn bơ):.....

“Loan Loan, đó là Diệp Cửu Chiêu ấy, cậu quen anh ấy à?” Đường Tĩnh nhướn mày, hỏi.

“Anh ấy rất nổi tiếng sao?”

“Vô nghĩa, lúc học cấp 2, mình đã nghe danh anh ấy rồi. Người Bắc Kinh, mẹ hình như là người thành phố W, lên đại học liền chọn nơi này.---

...lle,,qu,,do,,,,nnn---Siêu cấp ưu tú, lớn lên lại đẹp trai, quan trọng nhất là có thể kiếm tiền.”

Gia cảnh của Đường Tĩnh khá tốt, Diệp Cửu Chiêu tới thành phố W, ba mẹ cô đã nói qua. Tuy Diệp Cửu Chiêu không sống cùng gia đình nhưng nhà họ Diệp không để ý, nhà họ cũng có trách nhiệm chăm sóc.

Đường Tĩnh ôm cô cổ, tra hỏi: “Thành thật khai báo, có phải cậu quen biết anh Diệp Cửu trong truyền thuyết không?”

Cố Loan Loan chớp chớp mắt, nở nụ cười ngọt như mật, thấy đôi mắt Đường Tĩnh trừng lớn, liền nghiêm mặt nói: “Khép miệng lại đi, chính là quen vào ngày khai giảng đón tân sinh viên đó.”

“Diệp Cửu Chiêu đi đón người mới đến?!”

Cố Loan Loan gật đầu.

“A a a, vì sao mình lại đến muộn chứ!”

Diêu Lâm lờm Đường Tĩnh một cái, đáp: “Mình đến sớm cũng không gặp được đây.”

“Loan Loan! Không có thiên lý, sao vận khí của cậu lại tốt vậy hả?!”

Cố Loan Loan (không biết xấu hổ) đáp: “Có lẽ là do mình lớn lên khá xinh đẹp chăng?”

Đường Tĩnh, Diêu Lâm, Nạp Thảm.Về mặt khinh bỉ.

Ngày hôm sau Diệp Cửu Chiêu tới, không mang theo Tôn Hạo Dương, lại mang theo một cốc nước dưa hấu.

“Cố Loan Loan.”

Loan Loan thấy Diệp Cửu Chiêu kêu mình, hơi giật mình, đúng lúc này anh đã đi tới. Ngơ ngác nhìn anh đưa cốc nước dưa hấu qua, cô nuốt nuốt nước bọt, lập tức lắc đầu.

Diệp Cửu Chiêu không nói lời nào, vẫn giờ ra, rất nhiều bạn học xung quanh đều nhìn qua, cô vội vàng nhận lấy.

“Cảm.....Cảm ơn.”

“Đừng uống hết trong một lần.”

“À, vâng, vâng.”

Lúc này Diệp Cửu Chiêu mới rời đi, cũng không đi xa, liền an vị tại lều trại của khoa Địa chất.

Cố Loan Loan thấy mọi người đều đang nhìn mình, nghiêm mặt ra vẻ bình tĩnh, cầm ống hút vào, nghiêm trang nói với Đường Tĩnh đang há hốc mồm: “Mình bảo anh ấy mang đến.”

Bạn học xung quanh liền quay đầu sang chỗ khác, lúc này Cố Loan Loan mới thở ra một hơi, nghiêm túc uống.---lle,,qu,,do,,,,nnnn-- Đá bên trong vừa vận tan dần, uống vừa thoải mái lại không lo bị tiêu chảy.

Cố Loan Loan nhìn về phía Diệp Cửu Chiêu, yên lặng gật đầu, thầm nhủ: Học trưởng tốt của Trung Quốc.

“Chính là cô ấy đó.”

“Dáng vẻ rất khá.”

“Diệp Cửu Chiêu.....Đồ uống.....”

Lúc Cố Loan Loan đi lấy com, có một đám người bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ cô, không phải đánh giá ác ý, nhưng tò mò cũng đủ làm cho người ta ăn không tiêu.

“Post Bar có bài đăng nói Diệp Cửu Chiêu tặng cậu nước trái cây, còn có ảnh chụp này.” Nạp Thảm ngẩng đầu, nói.

- Post Bar (Baidu Tieba): là diễn đàn trực tuyến do công ty Baidu của Trung Quốc lập ra vào ngày 25 tháng 11 năm 2003. Do Baidu Tieba có thao tác đơn giản, số người tham gia đông, có sức ảnh hưởng lớn ở Trung Quốc đại lục nên đã thu hút được đông đảo cư dân mạng Trung Quốc tham gia.
- Năm 2012, Baidu mở thêm phiên bản tiếng Việt dành cho thị trường Việt Nam, lúc đầu gọi là Baidu Trà đá quán, sau đó lần lượt đổi tên là Baidu Tieba và Postbar. (Nguồn Wiki.edu.vn)

“Hả?” Cố Loan Loan mờ mịt.

“Có rất nhiều bài đăng tiếp theo, mình cho cậu xem.”

Nói xong cho cô xem, Cố Loan Loan nhận lấy, mười giây sau.

“Cái đó.....Giống như là xóa bài đăng rồi hả?” Cô đứng là chẳng nhìn thấy gì cả.

Nằm ở trên giường Cố Loan Loan nghĩ nghĩ, liền tìm số mới thêm vào kia.

【 Học trưởng, cái đó, hôm nay cảm ơn ạ. 】

Mới vừa xóa bài đăng không lâu, Diệp Cửu Chiêu còn đang ngồi gõ gõ đánh đánh trên máy tính, di động vang lên, liền ấn mở ra mà không thèm để ý.

“Cốp!”

“Anh Cửu, làm sao vậy? Di động rơi hỏng chưa?”

“Không sao, vỡ màn hình thôi.”

Diệp Cửu Chiêu nhanh chóng bật lên, Tôn Hạo Dương ghé ở mép giường cau mày. Gần đây anh Cửu khá là bất thường, màn hình di động vỡ rồi, mà sao còn vui vẻ quá vậy?

Diệp Cửu Chiêu đúng là rất vui vẻ, Loan Loan gửi tin nhắn cho anh đấy!

Nhặt di động lên thấy vẫn nhắn tin được, liền phản hồi ngay.

【 Ừ, em thích là được rồi. 】

Loan Loan lăn lộn ở trên giường một lát, nghĩ nghĩ liền đáp lại.

【 Cái đó.....Về sau đừng tặng nữa.....】

Diệp Cửu Chiêu nhú mày, không có đạo lý, lúc trời nóng, Loan Loan thích nhất là nước dưa hấu mà.

【 Em không thích? 】

【 Không phải... Là ảnh hưởng không tốt lắm. 】

Nhấn xong những lời này, Cố Loan Loan chui đầu xuống dưới gối, nhưng tinh thần vẫn quẩn quại.

A, a, a, có quá bất lịch sự hay không!

Lúc cô còn đang rối rắm, đối phương lại gửi tin đến.

【 Ảnh hưởng cái gì? 】

Loan Loan càng rối rắm, trả lời thế nào đây, thế nào đây?! Chẳng lẽ lại nói là sợ fan của anh lên xử lý em à?

Diệp Cửu Chiêu biết sự ảnh hưởng mà cô đang nói là cái gì, sống lại một đời, ngay cả những điều nhỏ nhất đó đều phải hiểu. ---ll...e.e..qu,,,do,,,nnn---
-Là anh quá nhớ cô, muốn gặp cô, muốn mang nước trái cây cho cô, muốn lau mồ hôi, muốn kéo cô vào dưới tán cây....

Thấy cô không nhắn tới, Diệp Cửu Chiêu lại nhắn thêm một câu.

【 Ngày mai anh không đưa đồ nữa, muốn cái gì thì bảo anh, anh mang qua cho em. 】

Rốt cuộc vẫn luyến tiếc khiến cô khó xử.

【 Vâng, vâng, được. Cảm ơn Học trưởng QAQ】

Thấy chuỗi biểu tượng ở đằng sau, Diệp Cửu Chiêu bật cười. Vào thời điểm này, Loan Loan sống rất tốt, nụ cười là thật lòng, là nụ cười mà ở kiếp trước anh đã mong nhớ nhiều năm, không phải nụ cười khiến anh đau nhức con tim.

Đời này, anh sẽ không cho Đỗ Quân Khôn có cơ hội đến thương tổn cô nữa!

Bên này, vừa tắt máy, Cố Loan Loan liền lật vài cái ở trên giường.

A a a!

“Loan Loan? Cậu bị sao thế?”

Cố Loan Loan đột nhiên ngồi dậy, nhìn về phía Đường Tình ở đối diện vừa hỏi cô.

“Minh hoài nghi Diệp Cửu Chiêu có ý với mình.” Cô nghiêm trang nói.

Đường Tình lườm cô một cái, nói: “Đi ngủ sớm một chút đi, đừng có nằm mộng nữa. Chỉ đưa một cốc nước trái cây thôi, mơ đẹp gì vậy?”

Cố Loan Loan: “.....”

Đối diện lại nói: “Kiểu người như Diệp Cửu Chiêu sẽ ‘vừa gặp đã yêu’ cậu sao? Minh còn nghi ngờ anh ta không thích con gái ấy!”

Cố Loan Loan: “.....”

Mấy ngày sau, Diệp Cửu Chiêu thật sự là im hơi lặng tiếng, Cố Loan Loan thở phào một hơi, cuối cùng chuyện này cũng trôi qua.

Ngày quân huấn kết thúc liền đến hội diễn.

Thời tiết sáng sủa, vạn dặm không mây, phía trên sân thể dục, trong, ngoài đến vài tầng người, riu rít vây xem, còn kích động hơn cả tân sinh viên đang điều hành ở phía dưới.

Cố Loan Loan là người đứng đầu hàng ngũ, quân trang mặc ở trên người cô, vô cùng đẹp mắt.

“Đàn em Loan Loan thật xinh đẹp.” Tôn Hạo Dương nhìn phía dưới cảm thán, Diệp Cửu Chiêu liền nhú mày.

Trình Trang còn gật gật đầu, đáp: “Thiết kế trang sức một, Nghệ thuật Truyền thông hai, còn có Cố Loan Loan, là Tứ Đại Kim Hoa của lần này.”

Diệp Cửu Chiêu càng nhú chặt mày, kiếp trước, anh không biết có “Tứ Đại Kim Hoa” gì gì đó hay không, nhưng Cố Loan Loan vẫn luôn rất chói mắt.

Kiếp đó anh hẳn là có biết, nhưng sau khi tốt nghiệp, Lý Dịch đã nói cho anh biết, Cố Loan Loan và Đỗ Quân Khôn đã ở bên nhau.

Khi đó anh tức giận, từ chối tất cả những tin tức có liên quan đến cô, thế cho nên, gặp mặt lần nữa là trong hôn lễ của cô rồi.

Hiện tại nhớ lại, con giận khi đó, chỉ đơn giản là cầu mà không được làm nảy sinh oán hận mà thôi.

“Chính là bạn kia, người thứ nhất, thấy không?”

Phía sau còn có người đang chỉ về phía Cố Loan Loan, Diệp Cửu Chiêu nhú mày đến kẹp chết được muỗi rồi. Loan Loan của anh quá được hoan nghênh.....

Cố Loan Loan (Kim hoa được hoan nghênh) đang nghiêm túc tiến đến phía trước mặt sĩ quan huấn luyện, sắp đến gần chỗ bọn họ.

Xếp thành hàng, mọi người bước đều đi lên phía trước, Cố Loan Loan cất giọng trong trẻo hô hiệu lệnh, Diệp Cửu Chiêu nghe mà có chút si mê.

Đội hình của bọn họ khá tốt, khi đi ngang qua lễ đài, lãnh đạo gật gật đầu, sĩ quan huấn luyện lập tức nở nụ cười vừa lòng.

Đột nhiên, cô bạn đi bên cạnh Cố Loan Loan cũng là người đứng đầu hàng, dùng sức nhấc chân, vướng phải chân mình, ngã về phải cô. Mà đầu Cố Loan Loan đang hướng về phía lễ đài, nên không thấy được phía bên trái.

Diệp Cửu Chiêu căng thẳng trong lòng, phản xạ có điều kiện di động bàn chân.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trợ lý lớp

Cố Loan Loan đang nghiêm túc đi đều, kỳ thật cũng không quá chăm chú như trong tưởng tượng, lúc người bên cạnh kêu nhỏ, cô cũng cảm thấy được có một luồng gió mạnh thổi tới.

Sấm sét vang dội, một giây này cô có rất nhiều suy nghĩ lung tung, rối loạn, đôi mắt vẫn còn nhìn lãnh đạo trên đài.

Nhưng cuối cùng cô chỉ đặt chân phải xuống đất làm chủ, cả người đứng ở chỗ đó, vững như núi. Tào Giai đụng vào người cô, giằng xóc một cái, gắng gượng xiêu xiêu vẹo vẹo, đứng thẳng.

Bên cạnh Cố Loan Loan truyền đến tiếng hô: “Một hai một, một hai một.....”

Tào Giai điều chỉnh bước chân, đuỗi kịp cô.

Từ lúc Cố Loan Loan đặt chân phải xuống làm trụ rồi lại nhấc chân phải lên lần nữa, các cô đã trở một nhịp của cả đội, nhưng lại gần với nhịp chân của hàng đầu tiên.

Nhưng giờ phút này hai cô lại đi đều cùng đội ngũ.—ll...,q.,do,,,nnnn---- Toàn bộ đội ngũ vẫn duy trì sự ngay ngắn, nghiêm túc bước đi, thậm chí đều không phát hiện ra sự kiện này.

Sĩ quan huấn luyện đang lo lắng cũng buông lỏng tâm, nhìn thoáng qua sắc mặt của lãnh đạo trên đài, có một bộ phận không chú ý tới, có một bộ phận lại mang theo ý cười.

Diệp Cửu Chiêu đưa nửa chân ra cũng thu trở về, một màn này chỉ có Lý Dịch ở sau anh là nhìn thấy, lông mày của Lý Dịch hơi nhíu lại.

Nghỉ lễ bế mạc kết thúc, tất cả sinh viên đều tản ra, có người đi ăn cơm, có người thì về ký túc xá.

“Minh đi ra ngoài một chút.” Cố Loan Loan thay quần áo, nói với bạn cùng phòng.

“Cậu đi đâu vậy?” Đường Tĩnh đang kẻ lông mày, hỏi.

“Cũng không có việc gì, lát nữa liền trở về.”

Uyển chuyển từ chối Diêu Lâm muốn đi cùng mình, Cố Loan Loan tự mình ra ngoài, từ cầu cổng tây số hai ra ngoài.

“Xương cốt không sao, nhưng em cần phải chú ý, vết bầm tím cần bôi thuốc mới mau tan được.”

Cố Loan Loan gật đầu, chỉ cần xương cốt không sao là tốt rồi. Tào Giai đá lên có hơi dùng lực, lúc nguy hiểm thì người ta hay giơ tay theo bản năng--...ll,,,e,,,qu,,,yy---d....——Tào Giai nâng tay lên vừa vịn dụng trúng cánh tay cô, va chạm rất lớn, lúc ấy cô đã bị đau buốt.

Cô lo lắng xương cốt có thể bị ảnh hưởng, dù sao bây giờ tay cô còn không nâng lên được. Giáo y (y tá trong trường học) đưa đơn thuốc cho cô, Cố Loan Loan nhận lấy, đi xuống tầng đóng phí lấy thuốc.

“Cảm ơn.”

Đi ra cửa trạm xá, bên ngoài có một chàng trai đang đứng chờ, chân cô hơi khựng lại.

“Cố Loan Loan.”

Chàng trai gọi tên cô, từng bước đi tới, đôi chân thon dài được quần jean bao quanh, kết hợp với áo sơ mi trắng đơn giản.

Có những người chính là như vậy, rõ ràng chẳng làm cái gì nhưng vẫn tạo áp lực lớn cho người ta.

“Học trưởng Diệp.....”

“Cửu Chiêu, Diệp Cửu Chiêu.”

Đi đến trước mặt cô, thấy lọ thuốc trong tay cô, liền nhíu chặt mày. Anh còn có thể nói cái gì, trách móc cô không nên tự nhận khiến cho đội hình được giữ vững? Hay là trách cô quá độc lập, mạnh mẽ, tự mình đến phòng y tế?

Nhưng mà đều không thể, cô ấy chẳng làm gì sai cả, cô ấy đã có một lựa chọn rất chính xác trong tình huống lúc ấy.

Nếu như cô gái kia ngã xuống, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến các bạn học ở phía sau, cô là người dẫn đầu đội ngũ, còn có thể tiếp tục sao?

Cô đã lựa chọn đúng hết nhưng lại khiến cho anh gấp muốn chết.

“Chỗ nào bị thương?”

“Không.....Tay.....” Thấy anh xụ mặt nhìn lọ thuốc trên tay cô, đành phải sửa miệng.

Cố Loan Loan ngồi ở trên ghế dài, Diệp Cửu Chiêu ngồi bên cạnh, bôi thuốc cho cô.

Cô xắn tay áo lên, quân phục là áo dài tay, cô về phòng ký túc cũng thay áo thường là áo dài tay, che đi mảng da tím bầm trên tay.

Chỗ này là khu nghiên cứu sinh, có không ít lưu học sinh, ngược lại hai khu khác đều có rất ít người qua lại.

Thấy cô hơi rút tay lại, biết là cô đau, lại vô thức làm động tác thổi phù phù. Hai người cùng khựng lại, Cố Loan Loan rút tay về, đụng phải liền nhe răng trợn mắt.

“Tay.”

Diệp Cửu Chiêu nhìn cô, tay giờ lộ thuốc lên, chẳng nói gì cả, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm cô.---ll.ê,,qu,,,y,,do..nn----Cố Loan Loan sợ run, duỗi tay ra, anh lại nghiêm túc bôi thuốc.

Bôi thuốc xong rồi, hai người xấu hổ ngồi trên ghế, trong không khí tràn ngập sự áp úng.

“Học.....Diệp Cửu Chiêu, chúng ta trở về đi.”

Hai chữ ‘chúng ta’ của cô khiến khóe miệng anh hơi nhếch lên, Diệp Cửu Chiêu đứng lên, đáp: “Đi thôi.”

Hai người im lặng đi đến cầu vượt nối từ khu đông sang khu tây, Cố Loan Loan chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ, Diệp Cửu Chiêu liền khụ một tiếng, mở miệng: “Loan.....”

“Loan Loan!” Đằng sau truyền đến tiếng gọi.

Cố Loan Loan quay đầu lại, Tùy Thiển?

Tùy Thiển chạy tới, thở hổn hển, hỏi: “Học trưởng Diệp cũng ở đây à?”

Cô ta cười rất rạng rỡ, nháy mắt nhìn anh, Diệp Cửu Chiêu chỉ ừ một tiếng, không nói thêm nữa.

“Này, Loan Loan, sao hai người lại ở đây?”

“Tới khu đông có chút việc, vừa lúc gặp anh ấy.” Cố Loan Loan không nói gì nữa, Tùy Thiển cũng không có cách nào truy hỏi.

“Cậu xem thời khoá biểu chưa? Chúng ta học cùng nhau mấy môn đó.”

“À, vậy được rồi.”

“Học trưởng, năm tư các anh có nhiều môn không?” Tùy Thiển lại hỏi Diệp Cửu Chiêu.

“Tạm tạm.” Thái độ của Diệp Cửu Chiêu không lạnh không nóng, trầm mặt. Lúc có mình Loan Loan còn không cười nổi, thêm một cái bóng đèn, sẽ không có nam sinh nào thích cả.

“Nghe nói Học trưởng đã tự mình gây dựng sự nghiệp rồi à? Thật là lợi hại!”

Cố Loan Loan cũng quay qua nhìn anh, gây dựng sự nghiệp ư?

Diệp Cửu Chiêu gật đầu, đúng là anh đã gây dựng sự nghiệp rồi, mấy năm nay đúng là lúc kinh tế phát triển mạnh mẽ. ---ll,e,,qu,,,do----Sắp nghênh đón một thời đại mới xưng bá trên thị trường, là thời đại thương mại điện tử.

Đôi trước khi tiếp nhận sản nghiệp của nhà họ Diệp, anh cũng chuyển đổi nó sang phương diện thương mại điện tử, phát triển rất mạnh. Hiện giờ nếu đã trở lại, trong thời kỳ mới bắt đầu này, anh dĩ nhiên phải gieo một hạt giống rồi.

Một khi khai quật lên, thế như chẻ tre.

“Thật sự quá tuyệt!” Tùy Thiển chớp chớp mắt, vẻ mặt sùng bái, lúm đồng tiền như hoa.

Diệp Cửu Chiêu lại không nhìn cô ta chỉ mãi nhìn đường đi, Tùy Thiển hơi xụ mặt, lại lập tức tích cực lên, riu rít cùng bọn họ.

Mãi cho đến ngã rẽ.....

“Học trưởng, chúng em đi trước.”

Diệp Cửu Chiêu nhìn Loan Loan, nhắc: “Đi đi, đừng quên đứng giờ.....”

Chỉ chỉ tay, Cố Loan Loan nháy mắt một cái tỏ ý đã hiểu, đôi má lúm đồng tiền hiện lên, Diệp Cửu Chiêu liền cười ra tiếng.

Anh cười lộ lên rất đẹp, ngay cả Cổ Loan Loan thích kiểu thư sinh nho nhã, mặt trắng cũng phải thừa nhận. Bởi vì tươi cười nên đường cong khuôn mặt anh đã dịu dàng hơn, lộ ra vẻ hòa nhã, cả người như đang phát ra ánh sáng.

Cổ Loan Loan và Tùy Thiên rẽ sang phải, Diệp Cửu Chiêu đứng ở đằng sau vẫn nhìn theo bóng dáng cô.

Cuối tháng chín, mặt trời vẫn còn nóng gắt, chiếu vào người anh nhưng anh lại không hề cảm thấy đau đớn, mà còn lộ ra sự ngọt ngào, một cảm giác tràn đầy chân thật.

“Minh vào trước đây.” Trước cửa phòng 508, Cổ Loan Loan cười nói với Tùy Thiên.

“Ừ, tạm biệt.” Tùy Thiên cũng cười, thoát nhìn thật sự vui vẻ. Chờ đến khi cánh cửa khép lại, cô ta mới trầm mặt xuống.

Trong lúc quân huân, Tùy Thiên thường xuyên nghe thấy người khác bàn luận về Cổ Loan Loan. Cô ta là châu ngọc, những người khác đều là cục đá, mặc kệ nhan sắc thế nào, đều là cục đá.----...,l,,,e,,,qu,,,do,,,---Ai cũng thích nói chuyện với Cổ Loan Loan, cô ta làm cái gì cũng là đúng. Ngay cả Diệp Cửu Chiêu cũng chỉ nhìn một mình Cổ Loan Loan.

Hai cô đều đến từ cùng một nơi, đi cùng một chuyến tàu, học cùng ngành, chỉ vì cô ta trông xinh đẹp cho nên cái gì cũng tốt hơn Tùy Thiên cô sao?

Sau quân huân, chỉ ba ngày nữa là Quốc Khánh, ba ngày này đều không có tiết, tất cả đều là mở cuộc họp. Buổi tối hôm nay, chủ nhiệm lớp triệu tập bọn họ lại là muốn giới thiệu một vị trợ lý lớp.

Chủ nhiệm lớp ở đại học đều rất bận, cũng mặc kệ sinh viên, việc lớn việc nhỏ đều tìm giáo viên phụ đạo. Giáo viên phụ đạo lại quản một lớp riêng, lo liệu không hết việc, nên vừa vào đại học, từng lớp đều có một trợ lý lớp, thông thường đều là đàn anh, đàn chị cùng chuyên ngành. Nhưng cũng có ngoại lệ, nếu như đàn anh, đàn chị cùng chuyên ngành không muốn làm, chủ nhiệm lớp lại cần trợ lý thì có thể mời ‘Viện trợ từ bên ngoài’.

Cho nên khi Diệp Cửu Chiêu từ cửa tiến vào, Cổ Loan Loan tròn mắt to như chuông đồng.

“Mọi người chào đón Học trưởng Diệp Cửu Chiêu đi, Học trưởng Diệp rất ưu tú, thầy liền mời em ấy đến giúp đỡ các em.”

“A a a! Diệp Cửu Chiêu đây, vận may của lớp chúng ta bùng nổ rồi!”

“Quá đẹp trai.”

“Mẫu chốt là có thực lực.”

“Đúng vậy.....Nhân vật đứng đầu đại học D mà, cũng không phải là hư danh.”

.....

Cổ Loan Loan yên lặng nghe mấy bạn nữ ngồi sau nhỏ giọng nói chuyện với nhau, Đường Tĩnh nắm chặt cánh tay cô, đáng vẻ rất kích động. Cô chỉ có thể cảm thán, may mà Đường Tĩnh không ngồi bên trái mình, nếu không cánh tay cô chắc bị hùy rồi.

Trên bục Diệp Cửu Chiêu giới thiệu đơn giản về bản thân, liền viết số di động và số QQ của mình lên bảng.

“Đây là phương thức liên hệ với tôi, chuyện lớn gọi điện, không phải chuyện quan trọng gì thì nhắn QQ.”

Cổ Loan Loan nghiêm túc nhìn số điện thoại kia, lại lấy di động ra, đột nhiên phát hiện...Số này khác với số mà Diệp Cửu Chiêu cho mình?!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Du lịch tự túc

“Hết vé rồi? Nhanh vậy ạ?” Cổ Loan Loan ngẩn ngơ nhìn người bán vé.

Đối phương mắt kiên nhẫn nói: “Quốc Khánh đông khách.”

Bước chân Cổ Loan Loan cứng đờ rời đi, cô mong chờ một tháng, ra khỏi cửa lại không mua được vé ư?!

Tân sinh viên, quả nhiên còn quá ngây thơ!

Ủ rũ đi về trường, lấy di động ra, gọi: “Mẹ à, Quốc Khánh này con không về ạ.”

“Sao lại không về?” Giọng nói của mẹ Cố cũng có vài phần buồn khổ.

“Không mua được vé ạ.....”

“Không sao, không sao, nghỉ đông rồi về.”

“Thân thể ba thể nào ạ?”

“Kha khá, giờ đang ngủ rồi.”

Cố Loan Loan có chút trầm ngâm, gần đây mẹ cô hẳn là khá vất vả, vừa phải đi làm lại phải chăm nom ba Cố.

“Loan Loan, không có việc gì, nghỉ đông trở về cũng giống nhau, không lâu nữa đâu.”

“Vâng, mẹ chú ý thân thể, tự chăm sóc cho bản thân ạ.”

Buổi tối hơn chín giờ, Loan Loan lăn qua lộn lại ở trên giường, --,...ll.q,,,d..oonnnn----Nạp Thăm nhìn cô, nói: “Không có việc gì, không phải chúng mình đều ở lại sao? Cậu không phải cô đơn một mình đâu.”

“A a a!” Cố Loan Loan như phát điên. Di động đột nhiên kêu vang một tiếng, lấy qua mở ra, là tin nhắn của Diệp Cửu Chiêu.

【 Quốc Khánh em có về nhà không? 】

Cố Loan Loan càng không vui, bĩu môi, tay nhanh chóng gõ chữ.

【 Không về, không có vé. 】

Hơn mười giây sau, di động lại rung một cái.

【 Không mua được vé à? Thật tốt quá. 】

Về mặt Cố Loan Loan đầy khó tin, quá tốt ư?

【 ??? 】

【 Là thế này, bọn anh định đi du lịch tự túc đến tỉnh S vào dịp Quốc Khánh, đang thiếu một hướng dẫn viên, em có sẵn lòng dẫn bọn anh đi tham quan thành phố C không? 】

Du lịch tự túc? Hai mắt Cố Loan Loan sáng lên, tay hơi run, kích động nhấn lại.

【 Chỉ là em cũng không rành đường lắm... 】

【 Em có biết hết những quán ăn vặt trong phố lớn ngõ nhỏ không? 】

Thấy tin này, đôi mắt cô đã lấp lánh như ánh sao.

【 Biết! Biết tương đối, để em đưa các anh đi! 】

【 Vậy được rồi, quyết định thế nhé, sáng mai anh đến bên dưới ký túc xá đón em. 】

【 Được, chờ anh nhé ~ 】

Chữ “nhé” kia tựa như một móng vuốt, cào nhẹ vào trái tim Diệp Cửu Chiêu đến khó nhịn, lại như một chiếc lông vũ, nhẹ nhàng lướt qua tim anh, khiến anh run rẩy từng hồi.

“Quốc Khánh, thành phố C, du lịch tự túc bảy ngày, đi không?” Bật thốt lên.

“A a a! Anh Cửu, yêu cậu chết mất!” Tôn Hạo Dương bỏ nhào qua, mắt sáng như sao.

Diệp Cửu Chiêu ghét bỏ tránh né, lại nhìn về phía Trình Trang, đã nói là “Bọn anh”, dĩ nhiên không thể chỉ mình mình được.

“Đi! Đương nhiên là đi, đã sớm muốn đi khắp phố lớn ngõ nhỏ ở đó để ăn no nê rồi. Nhưng, anh Cửu, cậu và bọn mình đến thành phố C, vậy công ty của cậu thì sao?”

Nói là công ty thì hơi quá, anh vừa mới làm xong thủ tục đăng ký thôi, vài người, một cái công ty rỗng vò, tất cả còn đang là sự khởi đầu. – ll,,,e...quy,,donnn,,,Nhưng những thứ đó đều không quan trọng bằng Loan Loan.

Anh sống lại lần nữa, thứ đáng giá quý trọng nhất, chỉ có mình Loan Loan.

“Công ty không sao, lát nữa mình đi ra ngoài một chuyến, sáng mai chúng ta tập trung ở trước cổng trường.”

“Ok!”

Tùy Thiên đeo túi xách, mở cửa vừa vận trông thấy Cố Loan Loan đang xuống lầu. Mới sáng sớm ả, chẳng phải là cô ta (Cố Loan Loan) không mua được vé sao?

Đi theo cô xuống lầu, phía dưới có một chiếc quen thuộc đỗ lại, Diệp Cửu Chiêu dựa vào cửa xe, thấy Cố Loan Loan xuống, liền mỉm cười mở cửa xe.

Tùy Thiên cũng không biết ngay lúc này mình đã nghĩ gì, chờ cô ta lấy lại tinh thần, đã đuổi kịp Cố Loan Loan, mở miệng nói: “Loan Loan? Học trưởng Diệp? Hai người đây là.....”

Cố Loan Loan quay đầu lại, cười cười, đáp: “Đến thành phố C.”

Lúc này có một chiếc xe từ cổng trường đi ra, dừng ở bên cạnh bọn họ, Tôn Hạo Dương thò đầu ra khỏi cửa kính, nói: “Anh Cửu! Chúng mình tới xem các cậu còn chờ bao lâu nữa?”

Rồi sau đó nhìn về phía hai cô gái, hỏi: “Tùy Thiên có đi cùng không?”

Diệp Cửu Chiêu nhú mày, hỏi: “Đã mua vé chưa?”

Tùy Thiên gật gật đầu, rồi lục tìm trong túi xách, về mặt đột nhiên trở nên sốt ruột, thả túi xuống, tìm khắp trong ngoài.

“Loan Loan, cậu trông túi hộ mình một chút, mình chạy lên tìm vé xe.”

Lập tức chạy đi lên, để túi ở đó, đám người Loan Loan bất đắc dĩ, đành phải đứng chờ người xuống.

Hơn mười phút sau, Tùy Thiên chạy xuống, xấu hổ cười, nói: “Cái kia....Hình như em đánh mất vé xe rồi.”

Mặt mũi tràn đầy xấu hổ, hơi ửng hồng. Tôn Hạo Dương xua xua tay, nói: “Em cũng ở thành phố C nhì, đi cùng bọn anh đi!”

Ánh mắt Tùy Thiên sáng lên, chờ mong nhìn Diệp Cửu Chiêu, hỏi: “Có thể chứ ạ?!”

“Được!” Tôn Hạo Dương tiếp lời.

Diệp Cửu Chiêu chỉ híp mắt không nói lời nào, đầy ý tứ sâu sa nhìn Tùy Thiên.

Sáu người, hai chiếc xe, Tùy Thiên vốn định đi theo Cố Loan Loan,---ll,,,e...quy,,,donnn---Diệp Cửu Chiêu lại hô lên với Tôn Hạo Dương: “Trên xe có máy chơi game.”

“Em gái Tùy Thiên! Em ngồi xe này đi nhé.” Sau đó nhanh chóng lao xuống, chui vào trong xe Diệp Cửu Chiêu.

“Loan Loan, lên xe.”

“À, vâng.” Diệp Cửu Chiêu vừa gọi cô, cô liền lên xe, đi nhờ xe của người ta, dĩ nhiên là phải ngoan ngoãn nghe lời rồi.

Lý Dịch ngồi trên ghế phụ, anh và Trình Trang câu được câu không nói chuyện, Tùy Thiên ngồi đằng sau, không ai để ý, siết chặt hai tay, giả vờ ngủ.

Ở bên này, sau khi Cố Loan Loan lên xe, Tôn Hạo Dương ngồi ở bên cạnh cô, cầm chiếc máy chơi game mới nhất, chơi hăng say.

Loan Loan nghĩ nghĩ, không nhận được khuyên: “Chơi trò chơi điện tử trên xe sẽ hại mắt đấy.”

Tôn Hạo Dương chớp chớp mắt, đáp: “Vi trò chơi, từ bỏ mắt!”

Loan Loan: “.....”

Ngồi ngồi, đôi mắt cô liền dờ tới màn hình ở bên cạnh rồi không dờ đi nữa.

Diệp Cửu Chiêu lái xe chậm lại, cố gắng cho xe chạy êm, thấy hai người đằng sau, một người thì chơi đến khí thế ngất trời, một thì mở to hai mắt nhìn, xem đến trợn mắt há hốc mồm. Anh đột nhiên cười một tiếng.

Trước khi xe vào đường cao tốc, anh liền tìm một chỗ đỗ lại, quay đầu, nói: “Chuột, cậu lên lái xe đi, tối hôm qua mình mất ngủ cả đêm”

Tôn Hạo Dương không nỡ buông trò chơi xuống, đáp: “Rồi, rồi, rồi, nhưng mấy ngày này, mấy chơi game thuộc về mình!”

“Ừ, thuộc về cậu.”

Hai người đổi chỗ, Diệp Cửu Chiêu hơi khần trương, nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh cô, giữa hai người cách 15cm.

Diệp Cửu Chiêu không chơi trò chơi, Loan Loan cũng sẽ không, có chút trầm tư, cô nhắm hai mắt lại, ai biết xe lắc lư,---ll.q...don,,,cô liền mơ mơ màng màng.

Đầu Cổ Loan Loan lắc qua lắc lại, rõ ràng muốn ngủ, lại không được ngủ yên. Đầu cô ngả qua đây, ngả xuống bả vai Diệp Cửu Chiêu, hai người đồng thời sùng sốt.

Đúng, là hai người, bởi vì Cổ Loan Loan đã tỉnh rồi!

Làm thế nào mà vừa lễ phép lại không lúng túng nâng đầu lên đây? Trong lòng Loan Loan rối mù, quá xấu hổ!

Má ơi, cô lại tựa vào bả vai của nam sinh, đối phương sẽ không ngại chứ? Có thể nghĩ là cô có ý hay không?

A! Gấp gấp gấp! Trong lòng cô như có ngàn con ngựa chạy qua.

Một phút đồng hồ sau, cô liền nghĩ ra một chủ ý, theo xe lắc lư, dần nâng đầu mình lên, ngả sang bên kia.

Thông minh chưa?! Có phải không hề lúng túng chút nào đúng không?!

Đầu vừa nâng lên, không đợi cô kịp kích động, một bàn tay to đã nhẹ nhàng ôm lấy đầu cô, để tựa vào bả vai ai đó, còn vỗ nhẹ nữa.

Cổ Loan Loan: “!!!”

Mợ nó, lúc này nâng lên thế nào đây?! Bà đây tỉnh rồi, giờ nâng lên có phải sẽ càng xấu hổ thêm không?!

Chờ online, gấp gấp gấp!

Mùi hương trên người chàng trai rất dễ ngủ, không có mùi nước hoa gay mũi, mà lộ ra hương bồ kết nhàn nhạt.---l,,,e...qu,,,donnnn----Quãng đường đi quá dài, không quan tâm lúc ban đầu xao động, rối rắm như thế nào, nửa tiếng sau, cô lại lần nữa đi vào giấc ngủ.

Diệp Cửu Chiêu nhẹ nhàng nghiêng đầu, cọ cọ tóc cô, trong lòng mềm nhũn.

Loan Loan, Loan Loan. Dựa vào bờ vai anh, liền ở gần trong gang tấc.

Ước chừng ngủ gần một giờ, Cổ Loan Loan ngẩng đầu, hai mắt mê mang, nhìn nhìn bốn phía, bên cạnh là Diệp Cửu Chiêu?

Diệp Cửu Chiêu?! Mợ nó, vừa mới dựa vào người anh ấy ngủ sao?! Cổ Loan Loan phản xạ có điều kiện sờ sờ khóe miệng, may mắn, vẫn chưa có.....

Thấy toàn bộ quá trình, Diệp Cửu Chiêu hơi muốn cười, đưa nắm tay để ở khóe miệng, che dấu đi ý cười, ho khan một tiếng, hỏi: “Tỉnh ngủ rồi hả?”

“Ách. Tỉnh rồi. Tối hôm qua không ngủ được.” Giả vờ như không biết vừa rồi mình tựa vào anh để ngủ được không? Dù sao ngủ rồi cũng không có cảm giác, đúng, chính là như vậy.

“Nhìn ra được mà.Bả vai anh mềm như rồi.”

Mợ nó, anh, anh anh anh ta, nói ra rồi!

Diệp Cửu Chiêu híp mắt lại, khóe miệng nhếch lên, chỉ lo cười nhìn cô.

“Ách. Xin lỗi, em ngủ thiếp đi, không phải cố ý đâu.”

“Ừ, anh biết, đầu nhỏ lão đạo lắc lư dựa vào đây.”

“!!!” Cái rắm, anh nói bừa! Rõ ràng là anh ôm đầu tôi qua!!!

Cổ Loan Loan rất ghen ghét, mấu chốt nhất chính là cô không thể vạch trần anh! Bằng không sao giải thích được cô đã dựa vào người ta ngủ hơn một tiếng chứ?

Khuôn mặt nhỏ của Cổ Loan Loan đỏ bừng, Diệp Cửu Chiêu chỉ lo cười, anh rất thích bộ dạng ngẩn ngơ ngẩn lị này của cô, giống như chú hamster nhỏ vậy.

Thấy toàn bộ quá trình, Tôn Hạo Dương cố gắng giảm thấp cảm giác tồn tại của mình. Có ngốc đến đâu thì anh cũng nhìn ra, anh Cửu đã có ý với em gái Loan Loan!

Làm anh em của anh Cửu, Tôn Hạo Dương phát tay một cái, phải giúp cho anh Cửu sớm ngày ‘trâu già gặm được cỏ non’, bắt lấy Loan Loan. Vậy về sau chẳng phải đàn em Loan Loan sẽ trở thành chị dâu hay sao?

Tới thành phố C đã là 11 giờ đêm, dựa theo Cố Loan Loan chỉ đường, bọn họ liền đưa cô về trước.

Cố Loan Loan vừa xuống xe, liền thấy mẹ Cố đứng ở bên ngoài, mặc chiếc áo ngắn tay màu xanh nước biển, búi tóc, mỉm cười nhìn bọn họ, sắc mặt hơi tiêu tụy.

Cô liền đỏ vành mắt, gọi: “Mẹ.”

Mẹ Cố mỉm cười nắm tay con gái, vỗ nhẹ, rồi nhìn về phía Diệp Cửu Chiêu và Tôn Hạo Dương, có lời mời: “Cảm ơn các cháu đã đưa Loan Loan trở về, tiến vào ăn cơm đi, đều xong hết rồi.”

Diệp Cửu Chiêu cũng cười đáp lễ, nói: “Vậy vất vả cho dì rồi.”

Tôn Hạo Dương tròn to đôi mắt, cứ ngênh ngang vào nhà ba mẹ vợ như vậy sao?!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trưởng thành

Hai mẹ con Cố Loan Loan tay nắm tay, Diệp Cửu Chiêu và Tôn Hạo Dương theo ở phía sau.

Nhà bọn họ ở thành phố C, thuộc về gia đình bậc trung, không tốt cũng không xấu, có phòng ờ, có mặt tiền làm cửa hàng, nhưng chỉ vừa đủ chi tiêu, không tiết kiệm được bao nhiêu.

Ở tại tầng hai, đẩy cửa ra, bên trong trang trí nhã nhặn, bày biện vài bình hoa tranh chữ, đôi trước anh đã biết rõ, ba của Cố Loan Loan là một người nho nhã.

Diệp Cửu Chiêu đi theo bước vào cửa, cô gái phía trước đột nhiên nhảy dựng lên, hô: “Ba!”

Cô hướng về phía người đàn ông ngồi trên sofa, ba Cố cười tí mắt, gật đầu mỉm cười với bọn họ. Lại vỗ vỗ Cố Loan Loan, bắt đắc dĩ nói: “Con đó, các bạn học đều đang nhìn kìa.”

Loan Loan lúc lắc đầu, nhếch miệng, làm nũng.

Diệp Cửu Chiêu hơi bất ngờ, --ll..ll.e,,,do,,,n---anh chưa từng thấy dáng vẻ này của Cố Loan Loan. Chính là vào lúc kết hôn với Đỗ Quân Khôn, cũng là nụ cười rụt rè, gượng gạo.

Là vì kiếp trước ba Cố qua đời, không còn ai bao dung cho tính tùy hứng của cô ấy sao? Kiếp trước cô ấy vội vàng kết hôn với Đỗ Quân Khôn là vì lý do gì?

Đột nhiên có rất nhiều nghi hoặc ùn ùn kéo đến, Diệp Cửu Chiêu hơi choáng váng, lắc lắc đầu, nỗ lực đè ép nó xuống.

Mà lúc này ba Cố liền tiếp đón bọn họ: “Hai bạn học ngồi đi, giờ cũng tối, đã vất vả rồi.” Lại nói với Cố Loan Loan: “Loan Loan, đi chuẩn bị cơm cho các bạn học ăn đi, chắc chắn là đói bụng rồi.”

“Vâng.” Cố Loan Loan đứng lên, đi theo mẹ Cố.

Diệp Cửu Chiêu và ba Cố mặt đối mặt, Tôn Hạo Dương vô tri vô giác ngồi ở bên cạnh.

“Bác trai, bác khỏe ạ. Cháu tên là Diệp Cửu Chiêu, là bạn học của Loan Loan.”

Cố Loan Loan đối với Cố Hoa Nhiễm mà nói, chính là cô công chúa nhỏ, là bảo bối trên đầu quả tim. Có một ngày đột nhiên xuất hiện một người đàn ông, có ý đồ vươn dài tay, vớt mất bảo bối của ông, cho nên.....

“Bạn học Diệp à, bao nhiêu tuổi?”

“22 tuổi ạ.”

“À, Loan Loan mười tám tuổi, vừa mới thành niên.”

Diệp Cửu Chiêu cười, đáp: “Vâng, Loan Loan mười tám tuổi, mới thành niên.”

Nụ cười của ba Cố cứng đờ, ngồi gác chân phải lên chân trái, nói: “Con gái ở trong lòng ba mẹ, trước sau vẫn là một đứa bé.”

Diệp Cửu Chiêu cong môi cười, đáp lại: “Đứa bé cũng phải có ngày trưởng thành ạ.”

Cố Hoa Nhiễm càng đen mặt.

“Loan Loan của chúng tôi luôn lưu luyến gia đình.”

“Thành phố C khá tốt ạ.”

“.....” Đây là có ý tứ tới cửa rồi hả? Ba cậu có biết không?!

Diệp Cửu Chiêu thấy ông không nói lời nào, vươn tay cầm ấm trà trên bàn, đảo khách thành chủ, rót cho ông một chén nước. Anh thật sự không thèm đề ý về sau ở đâu, Loan Loan ở đâu, anh liền ở đó.

“Bác trai... Thân thể của bác.....”

Cố Hoa Nhiễm nhấp một ngụm nước ấm, thân thể ông không tốt, chỉ thức một đêm là cả người khó chịu, đau đầu.

“Có vài bệnh vặt, không sao cả.”

Diệp Cửu Chiêu nhủ mảy, nói: “Bác trai, trong tình trạng của thân thể vốn không có bệnh vặt, bác nên chú ý kỹ hơn ạ.”

Đời trước, Cố Hoa Nhiễm qua đời khi Loan Loan đang học năm thứ hai, nghe nói rất sớm trước đó đã có triệu chứng rồi.

Cố Hoa Nhiễm không thèm đề ý xua tay, Diệp Cửu Chiêu chau mày, liền không nói gì nữa, chuyện này đành nói với Loan Loan thôi.

Bữa cơm tối của nhà họ Cố rất thanh đạm, tuy có mặn có chay nhưng lại không hề có tý dầu mỡ nào. Thời gian hơi trễ, ăn cơm xong, hai chàng trai liền rời đi trong tiếng giữ lại của nhà họ Cố.

“Đưa ba em đến mấy bệnh viện kiểm tra một chút, thân thể có vấn đề nhất định phải chú ý từ sớm.”

Cố Loan Loan đổi mắt với anh,--...l..e..quy,,don..—thấy anh nói vô cùng nghiêm túc, sắc mặt cô liền nặng nề, gật mạnh đầu.

Diệp Cửu Chiêu cười, dặn: “Đi về đi, anh quay về sẽ gửi cho em mấy số của chuyên gia.”

“Cảm ơn anh.” Chuyện tìm bác sĩ khám bệnh là có liên quan đến sức khỏe của ba cô, cô không có cách nào từ chối, ngay cả lời khách sáo cũng chẳng nói được.

“Quay về đi.” Diệp Cửu Chiêu nhìn cô, giọng nói có phần khàn khàn, trên mặt lộ ra ý cười.

“Vâng!” Cố Loan Loan dùng sức gật đầu, thành phố C làm cả người cô đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Hai người đứng dưới ánh đèn ở cửa khu chung cư, anh nhìn cô nhảy nhót chạy vào trong tòa nhà, trước khi vào lại đột nhiên quay đầu. Cô bất ngờ chạm phải tầm mắt anh, liền nở nụ cười, vẫy vẫy tay.

Ánh đèn đường không đủ sáng, nơi cô đứng quay đầu lại mỉm cười bị bóng tối bao phủ. Diệp Cửu Chiêu chớp chớp mắt, như là cảm ứng được, cũng vẫy vẫy tay.

“Anh Cửu?” Tôn Hạo Dương gọi anh một tiếng.

Vừa rồi vành mắt của anh Cửu...Đồ ùng sao?

Diệp Cửu Chiêu quay đầu lại sắc mặt như thường, không có bất cứ vẻ khác thường nào, gật đầu, đáp: “Đi thôi.”

Tôn Hạo Dương lắc lắc đầu, đuổi kịp anh.

“Loan Loan?” Diệp Cửu Chiêu mở to hai mắt nhìn cô gái búi tóc ở trước mặt này.

“Diệp Cửu Chiêu.” Cô gái ngồi đối diện mỉm cười, rất giọng ép, sắc mặt trở nên trắng bệch, phía dưới đôi mắt có quầng thâm.

Không đúng! Đây không phải là Loan Loan của anh, --..ll.e.,,quy,,,don,,,---ôm chặt đầu, nhưng anh lại không nhớ nổi bộ dạng của Loan Loan là thế nào?

“Có thuốc lá không?”

Diệp Cửu Chiêu không biết mình móc từ trong túi quần ra như thế nào, cũng không nghĩ ra vì sao mình lại có thuốc lá.

Cô gái ở đối diện thuận thực bật lửa, đốt thuốc, một vòng khói trắng quanh quần ở khoe miệng, lộ ra vẻ đẹp suy sút.

“Đã nhiều năm không gặp...” Đây là lời Diệp Cửu Chiêu nói.

Cô gái ở đối diện gạt gạt đầu, mấy sợi tóc xõa xuống, cô cũng lười vén lên.

“Ừm, có khỏe không?”

“Ừ, còn em?”

“Cũng ổn.” Cô gái nói xong, rít một hơi thật mạnh, vè mặt đầy ưu thương.

Di động đột nhiên rung lên, cô cầm lấy, cười nhạo một tiếng, đặt ở bên tai, ngón tay run rẩy kẹp thuốc, hút tiếp.

Không biết đối phương nói gì đó, Cố Loan Loan đột nhiên cười, đáp: “Cô đừng gửi cho tôi ảnh ôm, hôn, lên giường gì nữa, cô có bản lĩnh thì khiến anh ta cảm đơn ly hôn tới tìm tôi, liên tính là cô thắng.”

Một cảm giác khó hiểu dâng lên khiến anh biết đầu dây bên kia là Diệp Gia Lâm. Thậm chí nghe thấy được giọng nói bén nhọn từ trong điện thoại truyền ra,--..ll.e.,,quy,,,don,,,---lộ ra sự sắc bén: “Cố Loan Loan! Tôi mang thai rồi!”

Cô gái trước mặt biến sắc, sắc mặt càng thêm tái nhợt, chỉ thấy cô hung hăng quăng di động xuống đất, phát ra tiếng khóc rống tê liệt.

Trong lòng Diệp Cửu Chiêu đau nhức, vươn tay muốn ôm cô vào trong ngực, lại sờ soạng một khoảng không.

“Loan Loan!”

Lại lần nữa bùng tỉnh từ trong lúc ngủ mơ, đầu Diệp Cửu Chiêu đầy mồ hôi, ngẩn ngơ ngồi thật lâu ở trên giường.

Chậm rãi đứng lên, trong ngăn tủ đầu giường của khách sạn có đặt mấy bao thuốc lá nguyên tem. Anh cầm một bao, ngồi ở trên sofa, học động tác của cô gái trong mộng, bật lửa.

Không kịp hít vào, lại hung hăng ấn xuống gạt tàn, dập tắt chút lửa này. Nằm xoài trên sofa, cả người không có một chút tinh thần. May mắn là ngày mai có thể nhìn thấy cô ấy rồi.

Diệp Cửu Chiêu nghĩ rất hay, nhưng chuyện lại không như anh nghĩ. Buổi sáng bốn người đến dưới sân nhà Cố Loan Loan, cô chạy xuống, khuôn mặt mang theo nụ cười.

“Cái kia. Đây là danh sách những nơi du lịch của thành phố C, đây là danh sách món ăn ngon của thành phố C. Em đã viết ra hết rồi, đây là bản vẽ các tuyến đường đi, mọi người cứ dựa vào đây để đi nhé!”

Chớp chớp đôi mắt to, ngập nước nhìn Diệp Cửu Chiêu, khiến lòng anh tan thành một vũng nước, toàn bộ nát nhừ.

“Em không đi sao?”

Cố Loan Loan lại chớp chớp mắt to lần nữa, lắc đầu, đáp: “Em, em ở nhà với ba mẹ!” Nói mà vẻ mặt vô tội, nhìn kỹ đôi mắt cô còn đảo tròn, lộ ra vẻ chột dạ.

Diệp Cửu Chiêu cười, đáp: “Ừ, trở về đi!” Tiếp nhận tờ giấy trên tay cô, còn nhận luôn ánh mắt cảm kích của cô.

Cố Loan Loan đi rồi, Trình Trang liền ôm cổ Diệp Cửu Chiêu, nói: “Anh Cửu! Cậu thích em gái Loan Loan hả!”

Ngày hôm qua hai người Trình Trang hộ tống Tùy Thiên,--..ll.e.,,e...qu,,,d...----cho nên đến bây giờ mới nhìn ra. Diệp Cửu Chiêu nhấp miệng cười khê, gạt đầu.

“A a a! Anh Cửu xuân tâm nhộn nhạo rồi!”

“Đi, đi đến đích thôi.” Lý Dịch nói chen vào, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, Diệp Cửu Chiêu nhớ tới kiếp trước, cậu ta cũng chôn chặt tình cảm của mình với Loan Loan.

Nhưng đời trước, cậu ta yêu Loan Loan như thế nào? Một đời này thì sao?

“Các cậu đi đi, mình về khách sạn.”

“Này, này, này anh Cửu, không đến mức đó chứ, Loan Loan không đi, cậu lập tức về khách sạn hả?!”

Diệp Cửu Chiêu quay đầu, cười xấu xa, đáp: “Đúng vậy.”

Có thể nhìn ra được, hiện tại tâm tình của anh khá tốt, nhìn thấy Cố Loan Loan đã xóa tan sự u ám lúc trước.

Diệp Cửu Chiêu về khách sạn, ba người khác cũng không giảm bớt hứng thú, vốn dĩ cơ hội để tham gia hoạt động tập thể này rất ít.

Buổi tối.

“Anh Cửu, Tùy Thiên nói thành phố C có một nhà hàng lẩu lâu đời, mình kêu em gái Loan Loan cùng đi ném thử nhé.”

Nghe được câu cuối, Diệp Cửu Chiêu hơi ngừng tay, đóng máy tính, đáp: “Được.”

Cố Loan Loan sửa sang ổn thỏa, lúc xuống lầu, Diệp Cửu Chiêu đã ở bên dưới.

“Xin lỗi, để anh đợi lâu.”

Diệp Cửu Chiêu vừa mở cửa xe cho cô, vừa đáp: “Không cần xin lỗi, anh cũng vừa tới.”

Khởi động xe, còn hỏi thăm: “Cùng đến bệnh viện với ba chưa?”

Cố Loan Loan lắc đầu, nói: “Hẹn trước ngày mai rồi.”

Diệp Cửu Chiêu gật đầu,--..ll,e..qu,,don,,==ngẩng đầu, từ trong gương liếc nhìn cô một cái, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, trong lòng được lấp đầy.

“Muốn ăn lẩu gì?” Bọn họ có sáu người ngồi một bàn lớn, Trình Trang lật thực đơn, hỏi bọn họ.

“Có ăn cay không?”

Cố Loan Loan tròn tròn mắt, dùng sức lắc đầu, Diệp Cửu Chiêu có chút bất đắc dĩ, cô thích cay, vô cùng cay.

“Lẩu Uyên ương.”

Diệp Cửu Chiêu nói xong, người phục vụ nhớ kỹ, rồi sau đó thay phiên nhau gọi món ăn.

Đầu tiên đưa thực đơn cho Diệp Cửu Chiêu, chờ anh chọn xong, Trình Trang liền hỏi Cố Loan Loan: “Em gái Loan Loan cũng chọn đi, em là dân bản xứ, biết cái gì ăn ngon mà.”

“Đều gọi hết rồi.” Cố Loan Loan lắc đầu, cười híp mắt, đôi mắt híp thành hình trăng non. Cô thích ăn gì, Diệp Cửu Chiêu đều gọi hết rồi.

Đời trước, sau khi cô mất, một mình Diệp Cửu Chiêu đi rất nhiều nơi, ăn hết những món cô thích ăn.

Nồi lẩu sôi sùng sục, váng dầu đỏ au, liên tục lăn tăn, bên trong có thêm gia giảm, tỏa ra mùi thơm nồng đậm, Cố Loan Loan nuốt nuốt nước miếng.

Diệp Cửu Chiêu cười khê, đầu tiên cầm đũa lên rồi gấp miếng xách bò ở bên trong.

“Oa, anh Cửu xuống tay thật mau lẹ!” Tôn Hạo Dương nói xong cũng thò đũa vào, mò thức ăn.

Nhanh tay thì tốt, Diệp Cửu Chiêu gấp miếng xách bò ra rồi nhúng vào nồi nước canh sùng không ai để ý, đặt vào bát của Cố Loan Loan đang nóng lòng muốn ăn thử.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nguy hiểm

Cố Loan Loan mở to hai mắt, thầmg nghĩ, này, đừng tưởng rằng tôi không phát hiện ra anh đã nhúng qua nước canh sông nhé!

Nhưng là..... Diệp Cửu Chiêu gấp thức ăn cho cô à?

Cố Loan Loan nở nụ cười, ăn vào trong miệng, biết ngay mà, quả nhiên không đủ cay!

Diệp Cửu Chiêu thường gấp thức ăn cho cô, hai mắt Cố Loan Loan trông mong nhìn ốt cay, tìm kiếm cơ hội nhúng đũa vào bát súp đồ hồng, hai người cứ đấu nhau như vậy.

Mấy người đàn ông giật giật khoe miệng, nam thần Diệp cao ngạo, lạnh lùng của bọn họ đâu rồi?

Tùy Thiên nắm chặt đôi đũa, bàn tay bị nắm đến trắng bệch và màu đen của đôi đũa tạo thành sự đối lập rõ rệt.

Lúc kết thúc, Diệp Cửu Chiêu liền đi vệ sinh, cuối cùng Cố Loan Loan cũng thoát khỏi bát canh sông, đáng tiếc, cô đã ăn không vô nữa.....

Tùy Thiên đứng lên, nói: “Minh cũng đi vệ sinh.”

Chậm rãi đuổi kịp.

Diệp Cửu Chiêu từ bên trong đi ra, liền thấy Tùy Thiên đứng chờ ở lối đi nhỏ bên ngoài. Đối phương vừa thấy anh, đầu tiên là nở nụ cười. Anh cũng không thèm nhìn tới, cười không ngọt bằng Loan Loan, lại cười còn không thật bằng Loan Loan nữa.

“Anh Diệp Cửu.....”

Diệp Cửu Chiêu ngừng một chút.

“Em.... Thích anh.”

Diệp Cửu Chiêu nhấc chân định đi, lại bị cô gái ở phía sau giữ chặt, anh lập tức tránh thoát, chỉ nghe cô gái dùng giọng nặng nề nói: “Em vừa gấp đã thích anh rồi, xin cho em một cơ hội.”

Diệp Cửu Chiêu quay lại, cau mày, đáp: “Cô gấp tôi được mấy lần? Cô hiểu rõ tôi sao? Cô đã nói thích, cô gái à, hiện thực một chút đi.” Lại cất bước, tiếp tục đi về phía trước.

“Vậy anh đối với Cố Loan Loan thì sao?!” Cô gái ở phía sau rống lên một tiếng, bị từ chối thẹn quá thành giận, khiến cả người cô ta rơi vào tình trạng bạo phát.

Diệp Cửu Chiêu quay đầu lại, yên lặng nhìn cô ta, đôi mắt lạnh lẽo hù dọa người.

“Đó không phải việc của cô.”

Xoay người tiếp tục đi,--ll.,ê.,quy.,don,,--- ai có thể biết được rốt cuộc đời trước anh đã trông mong bao nhiêu năm? Nhớ nhưng bao nhiêu năm?

Hít thở sâu một hơi, tay ôm ngực phải, cảm giác lạnh lẽo dần tan rã.

“Còn ăn thêm gì không?” Diệp Cửu Chiêu ngồi xuống, nhẹ nhàng hỏi Cố Loan Loan ở bên cạnh.

Cô vội vàng lắc đầu, chớp chớp đôi mắt, đáp: “Ăn no rồi.”

Diệp Cửu Chiêu nhìn cô phồng đôi má bánh bao, có hơi ngứa tay, liền vươn một bàn tay, nhẹ nhàng nhéo nhéo.

Cố Loan Loan ngây ngẩn cả người. Diệp Cửu Chiêu cũng ngây ngẩn cả người.

Anh ho khan một tiếng, ra vẻ bình tĩnh quay đầu, Cố Loan Loan cũng xấu hổ quay đi, liền thấy ba chàng trai ở đối diện mở to mắt, vẻ mặt nhàn nhạt nhìn bọn họ.

Hai người ân ái như thế, có nghĩ đến tâm tình của đám độc thân này không hả? Sáu đôi mắt, yên lặng nhìn bọn họ.

Cố Loan Loan vội cúi đầu, Diệp Cửu Chiêu lại khá là bình tĩnh.

Ánh mắt nguy hiểm đảo qua, ba người đối diện đồng thời nhìn trời, Diệp Cửu Chiêu lại lần nữa nhìn về phía cô.

“Vậy chúng ta đi thôi.”

“Tùy.....”

“Cô ấy có việc, đi trước rồi.”

Cố Loan Loan gật đầu, theo anh đi ra ngoài---;,,,ll,,e,quy,,,don,,,,---Ở một góc, Tùy Thiên khuất nhục đầy mặt nhìn theo bóng dáng của bọn họ, hốc mắt càng lúc càng hồng, bên trong dần dần nhiễm về oán hận.

“Ư?!”

Cố Loan Loan có chút sững sờ, nhưng rõ ràng là mẹ Cố cần an ủi nhiều hơn. Chỉ thấy chân bà mềm nhũn, cả người lão đảo bước về phía sau, Cố Loan Loan luống cuống tay chân đỡ được bà.

Bà giãy giụa đứng lên, ôm lấy cái đầu đau nhức, bác sĩ vội vàng nói với hai người: “Người nhà không nên gấp gáp, lành hay ác còn chưa xác định, không cần tuyệt vọng.”

Cố Loan Loan liền rơi lệ, vành mắt mẹ Cố cũng hồng hồng, nhìn về phía bác sĩ, hỏi: “Khi nào thì có kết quả?”

“Phải ba ngày nữa mới có báo cáo bệnh lý.”

Cố Loan Loan đỡ mẹ Cố, hai người đều im lặng, mặt mũi tràn đầy đau khổ, một đôi mắt vô thần nhìn phía trước. Cô không thể ngã xuống, giờ chính là lúc mẹ cô tuyệt vọng nhất.

Hai người để phim chụp ở chỗ bác sĩ, Cố Hoa Nhiễm đang trong phòng bệnh truyền nước biển. Từ buổi sáng thể trạng của ông đã không tốt, đã phải vào đây rồi. Lúc này thì có kết quả chụp CT, mẹ Cố và Cố Loan Loan liền cầm đi gặp bác sĩ.

Trước khi hai người vào cửa, đã điều chỉnh tốt sắc mặt. Trong phòng bệnh, Cố Hoa Nhiễm thấy hai người tiến vào, vội vàng ngồi dậy.

“Làm sao vậy?”

Mẹ Cố nhẹ nhàng cười rộ lên, vẻ mặt dịu dàng, tuy khuôn mặt đã có vài nếp nhăn, nhưng vẫn xinh đẹp như cũ, giống hệt như tuổi trẻ.

“Không có việc gì.”

Cố Hoa Nhiễm lập tức mềm lòng, vẫy tay với vợ, bạn già nhiều năm như vậy, còn có gì không rõ sao.

“Bệnh gì?”

“U.....” Mẹ Cố do dự một chút, vẫn nói ra. Nhiều năm như vậy, chưa từng lừa gạt Cố Hoa Nhiễm, người đàn ông này cũng không cần bà lừa gạt mình, cái gì cũng nói cho ông biết. Ông cũng không làm cho bà lo lắng, giống như chuyện gì cũng có thể giải quyết.

Nhưng lúc này đây, bà sợ.....Sinh lão bệnh tử, không phải chuyện mà con người có thể kháng cự được.

Cố Hoa Nhiễm vẫy vẫy tay với Cố Loan Loan, cô nghe lời đi ra ngoài, khép cửa lại.

Mẹ Cố nhẹ nhàng dán mặt lên tấm chăn, lộ ra dáng vẻ cô gái nhỏ rất ít khi xuất hiện kể từ sau khi làm mẹ, pha một chút làm nũng, ngôn ngữ mang theo giọng mũi nồng đậm: “Ông đừng rời khỏi tôi.....”

Cố Hoa Nhiễm cười khê, nắm tay bà trong hai lòng bàn tay, nói: “Tử Quân, ai cũng phải đi trên con đường này.”

“Ông đi, tôi sẽ đi cùng ông!”

Cố Hoa Nhiễm nâng tay bà lên, hôn nhẹ một cái, hỏi: “Còn Loan Loan thì sao?”

Mẹ Cố sững sốt, nước mắt liền rơi xuống, Cố Hoa Nhiễm và Cố Loan Loan là người quan trọng nhất trong cuộc đời bà, mất ai thì bà cũng không chịu nổi đâu.

“Tử Quân, bà phải sống tốt, chúng ta không thể bỏ Loan Loan một mình, không ai thương, không ai yêu. —ll..lle.euy....do,,,n.....—Con cái không có ba mẹ thì không thể tùy ý làm nũng. Chúng ta rời bỏ nó, để nó một mình, bị ức hiếp không có ai giúp, có uất ức không thể nói ra, thậm chí ngay cả đường lui cũng chẳng còn.....”

Mẹ Cố không ngừng rơi lệ, Cố Hoa Nhiễm kiên nhẫn lau nước mắt cho bà.

“Tôi không thể rời khỏi ông.....”

“Tử Quân, tôi sẽ nỗ lực tiếp thu trị liệu, chống đối số mệnh một lần. Nếu như không tránh được.....Bà có thể khóc, có thể khó chịu, nhưng không được bỏ lại Loan Loan.”

Ông dịu dàng vuốt mặt bà, nói tiếp: “Tôi không đi, sẽ ở bên cạnh bà, chờ bà già rồi, dắt bà qua cầu Nại Hà, kiếp sau chúng ta vẫn làm vợ chồng. Thân thể khoẻ mạnh, bạch đầu giai lão.”

Mẹ Cố ôm eo chồng, gào khóc. Cố Hoa Nhiễm vỗ về bà, trên mặt cũng nhòa nước mắt.

Cố Loan Loan dựa vào cửa, gắt gao cắn tay, khóc không thành tiếng.

Tâm tình tự dưng dâng lên một nỗi đau khổ, giống như cô đã từng trải qua những chuyện mà Cố Hoa Nhiễm vừa nói, không ai thương, bị ức hiếp, cuộc sống đau khổ không đường rút lui.....

Cô nào biết rằng, đời trước Cố Hoa Nhiễm đi quá sớm, Cố Hoa Nhiễm và mẹ Cố đều không có chuẩn bị, đột nhiên không kịp đề phòng. Cho nên khi Cố Hoa Nhiễm mất rồi, mẹ Cố liền rơi vào đường cùng, cũng đi theo.

Cô đứng lên, chậm rãi đi đến cuối hành lang, di động liên vang lên.

“A lô.....” Giọng điệu khàn khàn, như là máy móc cũ vận hành lại một lần nữa, vừa bình thản vừa thờ ơ, vô sinh khí.

Diệp Cửu Chiêu sững sốt, sau đó hoang mang rồi loạn chạy thẳng lên lầu, hỏi: “Em ở tầng mấy?”

Anh đã hẹn bác sĩ trước, cho nên anh biết rõ bọn họ ở đây, thấy cả nhà mãi không đi ra, liền đứng đợi ở đây.

Lúc tìm được Cố Loan Loan thì cô đang đứng ở bên cửa sổ, Diệp Cửu Chiêu há miệng thở dốc, giờ phút này cô tựa như cô gái trong giấc mộng của anh...

Vất vả lắm anh mới nói ra một câu: “Em đã khóc.”

Cố Loan Loan ngẩng đầu, hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Giọng cô vẫn còn khàn, nhưng đã khác hẳn với giọng nói bình thản đến không có bất kỳ tình cảm nào như trong điện thoại lúc ban nãy nữa, giọng nói của mười năm sau trong kiếp trước.....

Diệp Cửu Chiêu thờ phào nhẹ nhõm một hơi, anh không bao giờ muốn trải qua thời khắc như vừa rồi một lần nữa.

“Làm sao vậy?”

Nước mắt Cố Loan Loan lập tức chảy như vỡ đê, khóc thút thít nói cho anh biết về tình hình của Cố Hoa Nhiễm.

“Loan Loan, không sao, rất có thể là u lành. Cứ coi là ác tính thì cũng là giai đoạn đầu, có thể điều trị khỏi. Loan Loan, em phải có lòng tin.....” Diệp Cửu Chiêu nâng tay lên, cuối cùng vẫn là chậm rãi buông xuống, về mặt đau lòng nhìn cô.

Cố Loan Loan khóc trong chốc lát, cảm xúc đã khá ổn định, nói với anh: “Em đi xem ba em trước, anh trở về đi.”

Diệp Cửu Chiêu gật đầu, cô liền đi về phía phòng bệnh. Nhìn chằm chằm bóng dáng cô, không ngừng nói với mình, đây là Loan Loan của mười năm trước, Loan Loan còn tự do, anh có thể che chở cho Loan Loan.....

Lấy di động ra, anh cần phải làm chút gì đó.

Bình thường bệnh án phải ba ngày mới có, nhưng sáng sớm hôm sau, bác sĩ liền mang kết quả đến.

Ác tính, giai đoạn đầu.

“Người bệnh chuẩn bị một chút, hôm nay phải làm xong hết kiểm tra,--ll.e.equu...donn,,,,---==mười giờ sáng mai sẽ phẫu thuật, chủ nhiệm Tôn mở chính.”

Mẹ Cố nắm lấy cánh tay bác sĩ, hy vọng hỏi: “Sẽ tốt đi? Phẫu thuật thì tốt rồi đúng không?”

Về mặt hi vọng, đôi mắt hồng hồng, Cố Loan Loan cũng nhìn bác sĩ.

“Điều này.....”

“Tư Quân, lại đây.” Ba Cố lại nói với bác sĩ: “Cảm ơn, bác sĩ.”

Bác sĩ lắc đầu, Viện trưởng đã dặn dò phải chăm sóc tốt cho người nhà này.

Bác sĩ đi rồi, Cố Hoa Nhiễm cười nói: “Hai người đừng khóc, đây không phải là khá hơn nhiều sao. Giai đoạn đầu, đã sắp xếp phẫu thuật rồi. Khẳng định có thể làm, hơn nữa còn là chủ nhiệm Tôn mở chính, đây là ông trời ưu ái cho tôi, hai người phải cười lên chứ.” Cố Hoa Nhiễm nhưn mảy, về mặt khoa trương, mẹ Cố nín khóc mỉm cười.

Ngày hôm qua, sau khi xác định là u, bọn họ liền nghiên cứu ngay, chủ nhiệm Tôn là chuyên gia trong phương diện này, nhưng lại không dễ hện trước. Hôm nay sắp xếp, đối với sự rủi ro trong ca phẫu thuật của Cố Hoa Nhiễm, rõ ràng là giảm đi nhiều.

Hai ngày này sút đầu mẻ trán, Cố Loan Loan luôn bận rộn, cảm xúc của mẹ Cố không tốt lắm, càng tới gần ngày phẫu thuật lại càng sợ hãi, Cố Hoa Nhiễm còn phải an ủi ngược lại bà.

Ngày năm tháng mười, chín giờ bốn mươi phút sáng.

“Hoa Nhiễm, Hoa Nhiễm, ông nhất định phải khỏe mạnh!”

“Ừ, Tử Quân, sẽ tốt thôi. Bà cũng phải khỏe mạnh, trông coi con gái Loan Loan của chúng ta.”

“Loan Loan, ba vẫn luôn ở đây.”

Sau đó vẫy tay với Diệp Cửu Chiêu ở phía sau, anh khom người, ghé sát tai vào, Cố Hoa Nhiễm nhỏ giọng nói một câu, chỉ có Diệp Cửu Chiêu nghe thấy được.

Nằm trên giường bệnh bị đẩy vào bên trong, Cố Hoa Nhiễm nhìn kỹ hai người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Mẹ Cố vẫn luôn khóc, vẫn luôn khóc, phẫu thuật này có sự rủi ro lớn, bà thật sự rất sợ. Chỉ sợ có chút rủi ro mà mất đi Cố Hoa Nhiễm thì bà cũng không gánh vác nổi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cuba

* CUBA (Chinese University Basketball Association) - Hiệp hội Bóng rổ Đại học Trung Quốc, được thành lập vào năm 1996 và giải đấu đã được ra mắt vào năm 1998. Đây là cuộc thi bóng rổ đại học cạnh tranh và phổ biến nhất ở Trung Quốc. Sự kiện này được tổ chức hằng năm và được chia thành giai đoạn sơ bộ và giai đoạn cuối cùng, trong đó đội vô địch quốc gia được quyết định thông qua một sự kiện loại bỏ khung.

Không giống như các tổ chức thể thao khác của Trung Quốc, CUBA là một tổ chức tư nhân không có liên kết với chính phủ Trung Quốc. Tương tự như của NCAA, các quy tắc của CUBA chỉ đủ điều kiện cho những người chơi nghiệp dư. CUBA ban đầu có ý định phản chiếu Bóng rổ nam NCAA.

Cố Loan Loan nhẹ nhàng ôm lấy mẹ Cố, hai người mở to mắt, trông mong nhìn cửa phòng phẫu thuật. Diệp Cửu Chiêu ở bên cạnh, lo lắng nhìn hai người.

Phẫu thuật kéo dài ba tiếng, càng về sau, trạng thái của hai mẹ con càng không ổn, mẹ Cố khóc ba lần, Cố Loan Loan còn phải cắn răng đỡ mẹ.

Một giờ chiều, cửa phòng phẫu thuật đã mở ra, chủ nhiệm Tôn bước nhanh ra, nói: “Không có việc gì, phẫu thuật rất thành công, chủ yếu là tinh đường hậu phẫu, buổi tối tiểu Lý sẽ nói tỉ mỉ với hai người.”

Tiểu Lý là bác sĩ chủ trì ban đầu của bọn họ, chủ nhiệm Tôn nói xong liền mau chân rời đi, nhìn ra được ông rất bận rộn.

Ba người đồng thời thở phào nhẹ nhõm, sự vui mừng lộ rõ trên gương mặt, hộ lý đã đẩy giường bệnh ra. Mẹ Cố vừa khóc vừa cười tiến lên, nói với Cố Hoa Nhiễm còn đang ngủ: “Không có việc gì, không có việc gì.”

Cố Loan Loan không về phòng bệnh cùng mọi người mà ở lại, nhìn về phía Diệp Cửu Chiêu, hơi nhón chân, cắn môi nhẹ giọng nói: “Cảm ơn anh.”

Chàng trai này hơi hơi mỉm cười, đáp: “Không có việc gì.”

Cố Loan Loan chính thức nhìn kỹ chàng trai này, hạ một kết luận, đây là kiểu người rất giống với Cố Hoa Nhiễm, vĩnh viễn là nói ít làm nhiều.

“Loan Loan, anh đã hỏi qua, thời kỳ hậu phẫu điều trị bằng thuốc Đông y cũng rất tốt.---ll,,le,,quy,,,don,,,---Thành phố C có ông lão Trung y khá giỏi, điều trị rất tốt cho nhiều người bị u. Đây là cách thức liên lạc với ông ấy, xuất viện thì bảo hai bác đến tìm ông ấy đi.”

Cố Loan Loan tiếp nhận, gắt gao cắn môi, hốc mắt ửng đỏ.

Diệp Cửu Chiêu cười, nhẹ nhàng vuốt chóp mũi cô, chọc: “Đồ khóc nhè, có chút chuyện, khóc cái gì chứ? Vừa khéo quen biết vị bác sĩ kia mà thôi.”

Đưa cho cô một tờ giấy để cô lau lệ, nói tiếp: “Mau đi xem bác Cố đi, anh đi trước, ngày mai đã về trường chưa?”

Cố Loan Loan lắc đầu, lại gật gật đầu, đáp: “Còn chưa biết.”

“Đi đi! Muốn về trường thì báo một tiếng, hiện tại chắc là không mua được vé rồi. Vậy anh đi trước, em đi ăn một chút gì đi, chú ý thân thể.”

Cố Loan Loan gật đầu, ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt còn sưng, chớp mũi nho nhỏ đỏ rực.

“Cảm ơn.”

Diệp Cửu Chiêu xua xua tay, hoàn toàn không thêm đề ý, mỉm cười.

“Ba em đã nói gì với anh?” Cố Loan Loan vẫn hỏi ra.

Chàng trai quay đầu lại cười, đáp: “Không nói với em.” Rồi sau đó bước nhanh rời đi, đây là lần đầu tiên anh để lại bóng lưng cho Cố Loan Loan.

Ra khỏi bệnh viện, Diệp Cửu Chiêu mới lấy di động ra, đã có vài cuộc gọi nhờ. Bàn nãy ở trên kia, di động trong túi vẫn luôn rung, không dứt quãng. Anh nhấn nút nghe, đặt ở bên tai.

“Cửu Chiêu, con làm gì thế? Con bán căn phòng ở thành phố W rồi sao?”

Diệp Cửu Chiêu thở ra một hơi, đáp: “Vâng, thế chấp rồi.”

“Con làm gì mà cần nhiều tiền như vậy?”

“Công ty đang khởi nghiệp còn thiếu một ít.”

“Ba đã nói, đừng ở thành phố W lẫn lộn gây dựng công ty gì rồi, tốt nghiệp xong thì về Bắc Kinh đi!”

“Ba không muốn chuyển đổi thì tự con sẽ làm ở thành phố W.” Diệp Cửu Chiêu nhẹ nhàng nói.

Anh thế chấp phòng ở không hề có liên quan gì đến công ty.---lll,,ê,,quy,,don,,,Ở thành phố C không có thực lực thì chỉ có dùng tiền để xây một đường tắt mà thôi.

Còn vị Trung y chuyên chữa u bướu kia đã ở ẩn từ mấy năm trước rồi, anh cầu xin thế nào cũng vô dụng. Nhưng ông thầy Trung y có một đứa cháu trai không nên thân, anh lười lãng phí thời gian ra tay liền đưa thẳng tiền cho gã.

Đại khái là nghe ra sự kiện định của con, Diệp Thế Sâm thở dài một hơi, hỏi: “Được rồi, thanh niên tự mình xông pha cũng tốt, còn cần tiền nữa không?”

“Không cần, cảm ơn ba.”

“Ừ, đúng rồi, con cũng sắp tốt nghiệp, đừng chỉ lo sự nghiệp, có cô gái thích hợp liền đưa về nhà đi. Mẹ con đi rồi, ba phải giữ cửa giúp bà ấy.”

Diệp Cửu Chiêu không nói gì, mẹ Diệp chính là một vết thương không thể chạm đến, cũng là ngăn cách lớn nhất giữa anh và ba mình - Diệp Thế Sâm.

Con người chính là như vậy, mất đi rồi mới biết quý trọng, Diệp Thế Sâm là vậy, Diệp Cửu Chiêu anh cũng không khác bao nhiêu.

Hôm nay, ngày bảy tháng mười, dưới sự hối thúc mạnh mẽ của Cố Hoa Nhiễm, Cố Loan Loan liền khóc quay về trường. Diệp Cửu Chiêu vừa bắt đầu đi vừa vui vẻ, anh chỉ muốn cưng chiều cô, cô không vui thì có thể vừa khóc vừa làm nũng. Anh không bao giờ muốn thấy cô chỉ có bị buộc đến tuyệt cảnh, mới đau đớn khóc thành tiếng, đó là sự kiên cường đầy đau khổ.

Lúc được người cưng chiều thì nước mắt là vũ khí, làm đối phương đầu hàng nhận thua. Lúc không được ai cưng chiều thì nước mắt chính là sự chua xót, đau khổ nhất.

Anh muốn bị vũ khí của cô uy hiếp cả đời. Mà đời trước, những ai từng ức hiếp cô, anh sẽ không bỏ qua một ai!

Sau khi về trường, mẹ Cố đã gọi điện rất nhiều lần, nghe mẹ nói chuyện càng thoải mái thì Cố Loan Loan mới yên tâm.

Sau khi ba mẹ cô trải qua chuyện lần này, vốn dĩ là gần bó, càng thêm không kiêng nể gì rồi.

“Loan Loan!”

“Làm sao vậy?” Cố Loan Loan đẩy đẩy mắt kính.

Đường Tĩnh vô cùng hưng phấn nói: “CUBA sắp bắt đầu rồi!”

Cố Loan Loan nhìn về phía cô, hỏi: “Ừ, sau đó?”

“Đại học D báo danh rồi!”

“Ừ, sau đó?”

“Diệp Cửu Chiêu tái xuất giang hồ! Lần này cũng tham gia!”

Cố Loan Loan sùng sốt, Diệp Cửu Chiêu?

“Tái xuất giang hồ?”

“Đúng vậy!”

Đường Tĩnh vô cùng nghiêm túc nói: “Đại học D của chúng ta chỉ được lọt vào vòng đấu khu vực có một lần, tuy rằng không vào được mười sáu đội mạnh, ---ll,,elllquy,,,donnnn----nhưng cũng khá lợi hại, mà năm ấy là Diệp Cửu Chiêu mới vừa vào năm nhất! Tuy anh ấy không phải là dân thể dục, nhưng tỷ lệ ném bóng chính xác cực cao, siêu cấp lợi hại đấy!”

“Chỉ là mấy năm nay Diệp Cửu Chiêu không tham gia nữa, đại học D cũng không có thành tích như vậy.”

Giọng nói trầm xuống một giây, sau đó lại hưng phấn nói: “Năm nay Diệp Cửu Chiêu tham gia! Tham gia!”

Mới đầu, chuyện này cũng không gây ra sóng gió gì trong trường học, dù sao mọi người cũng đều bận rộn mà. Nhưng một tuần sau, trường học liền điên cuồng với tin này.

Đội bóng rổ của đại học D tiến vào vòng loại khu vực rồi, hơn nữa, khu vực thi đấu còn được đặt ở đại học H cách vách!

Gần trong gang tấc, lại có đại học D nhập cuộc, nếu thắng trận này, sẽ là đội cuối cùng được vào danh sách mười sáu đội mạnh nhất, có thể đi giành suất trong bốn đội mạnh!

Tin tức này vừa ra, có thể nói là khá điên cuồng.

“Cố Loan Loan! Cố Loan Loan! Ngày mai chúng ta đi giành vé thôi!”

Đại học H cũng rất có nhân tính, đã phân chia lượng vé cho các trường đại học trong thành phố W, hơn nữa, nghe nói vì hai trường là “Anh em cùng cảnh ngộ” lâu như vậy, nên đại học H đã chia lượng cho đại học D nhiều hơn một chút.

Sáu giờ tối mai, Hội sinh viên sẽ phát vé ở sân thể dục, số lượng hữu hạn, tới trước lấy trước.

Thấy ba người kia đều hưng phấn như vậy, Cố Loan Loan gật gật đầu.

Sáu rưỡi tối hôm sau, tiết học của các cô vừa khéo ở khu tây, tan học, một đồng người vội vàng chạy như bay đến sân thể dục.

“Nhanh lên! Cậu nhanh lên!”

“Ai ~”

Đường Tĩnh hô hai tiếng, sau đó dứt khoát kéo Cố Loan Loan chạy đi, Nạp Thâm và Điều Lâm cũng không ngăn cản.

“Minh đi, nhiều người như vậy à?!”

Cố Loan Loan quả thực không thể tin vào hai mắt mình, một hàng dài người xếp từ cửa trại đến chỗ xa tít tắp.

“Này cũng có thể à?”

“Còn nửa tiếng, ngộ nhờ còn vé thì sao!” Giọng nói của Đường Tĩnh cũng rất bất đắc dĩ, sau đó nhún nhún vai, vỗ đùi, hô: “Xếp hàng!”

Vẫn còn người liên tục nối tiếp đằng sau, Cố Loan Loan vô cùng hoài nghi, thật sự có nhiều vé như vậy à?

“Cậu nhanh lên, nam thần Diệp Cửu Chiêu của cậu thi đấu đấy!” Bên cạnh có một cô bé vừa chạy, thở hổn hển, vừa thúc giục người phía sau.

Đường Tĩnh vừa nghe, lôi kéo Cố Loan Loan chạy nhanh, thề là phải xếp trước bọn họ. Bốn người xếp hàng vào đội ngũ dài dằng dặc được một lúc, Điều Lâm liền xem thời gian.

“Chúng ta chia hai người đi mua com mang về ký túc xá, hai người xếp hàng đi.”

“Để mình đi cho, chẳng may một người chỉ được lấy một vé thì sao? Dù sao mình cũng không muốn xếp hàng nữa.”

“Loan Loan, cậu thật tốt!” Đường Tĩnh nhào lên,---ll,,e,,quy,,,don,,,==Cố Loan Loan nhanh chân né tránh, hai người còn lại cũng không muốn đi, ngộ

nhờ bỏ lỡ vé thì.....

“Minh đi đây, hẹn gặp lại!”

Quay đầu lại nhìn thoáng qua, phía trước đội ngũ thật dài, phía sau lại là đội ngũ thật dài. Lần đầu tiên cô biết được, đại học D có nhiều người như vậy.

Ở ký túc xá đợi một hồi lâu, ba người mới trở về. Đường Tĩnh vừa trở về liền ném túi sách lên bàn kêu ‘cộp’ một cái, rất là phần nộ.

Cố Loan Loan nhìn về phía Diêu Lâm, hỏi: “Không có vé à?”

Đường Tĩnh phần nộ đập bàn một cái, đáp: “Vốn đã không có nhiều vé, phía sau lại dồn lên, điên cuồng tranh đoạt! Thật là!”

Diêu Lâm tròn mắt liếc một cái, nói: “Ngay lúc bắt đầu phát vé, cậu cứ xông lên trước không phải là được à?”

Đường Tĩnh chán nản, đáp: “Chẳng phải là mình cũng định xông lên sao!”

“Đã muốn đi, cũng đừng tức giận, không phải nói đến khi không có vé, có thể đứng chờ ở cổng sân thể dục của đại học H sao, có chỗ trống liền để mọi người vào mà.”

Nạp Thảm nói lời này, Đường Tĩnh càng tức, đáp: “Các cậu cũng biết rõ, người đứng đợi ở cổng sẽ nhiều vô kể! Chỗ trống thật sự là ít vô cùng!”

“Vậy có thể làm sao bây giờ? Không có vé chính là không có vé.”

Đường Tĩnh dậm chân một cái, đáp: “Minh đi thu mua vé với giá cao! Các cậu muốn không?”

Diêu Lâm và Nạp Thảm gật đầu, hai người đều không phải thiếu tiền. Rồi sau đó đều nhìn về phía Cố Loan Loan, chờ cô bày tỏ thái độ.

Nhân vật mục tiêu Cố Loan Loan buông đũa, lau miệng, đứng lên, hướng về phía kệ sách vươn tay lên, nói: “Minh có vé, bốn cái, hơn nữa còn là màu đen.”

Đường Tĩnh: Mợ nó!

Diêu Lâm: Mợ nó!

Nạp Thảm: Mợ nó!

Không phải vừa rồi là cậu đến cướp tổng bộ của đại học H đó chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thi đấu bóng rổ

Đầu tiên, ba người Đường Tĩnh là gốc một hồi lâu, sau đó đồng loạt nhào tới, đè cô ở trên bàn.

“Cố Loan Loan! Thành thật khai báo, từ đâu mà có?!”

“Cậu đừng vì mấy tấm vé này mà làm điều phạm pháp nhé~” Diêu Lâm sờ sờ đầu cô, vẻ mặt đáng tiếc.

“Mau đen, mẹ oi!” Nạp Thảm chỉ biết cười ngây ngô.

“Tôn Hạo Dương đưa cho mình!”

Tôn Hạo Dương là bạn cùng phòng của Diệp Cửu Chiêu, nhan sắc lại có vài phần giả trí, vẫn có mức độ nổi tiếng nhất định.

“À ~ như vậy à.” Về mặt Đường Tĩnh như bưng tỉnh đại ngộ, lại nói: “Chắc chắn là anh ta xem trọng cậu!”

“Anh ấy nói là Diệp Cửu Chiêu cho mình.....”

Cố Loan Loan vừa nói xong, Đường Tĩnh tròn mắt liếc cô một cái, buông cô ra, vuốt ve bốn tấm vé quý giá kia.

“Chắc chắn là anh ta ngượng ngùng tặng cậu nên mới nói là Diệp Cửu Chiêu đưa! Sao có thể thật là Diệp Cửu Chiêu cơ chứ.”

Không đợi cô nói chuyện, Đường Tinh lại nói: “Vé ới vé, chị vì em mà khuyêh đảo đấy! Khuôn mặt cũng thật sự quan trọng, có người thích, tự nhiên có vé đưa tới cửa, còn là vé cao cấp nữa. Cố Loan Loan, nói đi, cậu muốn cái gì! Chỉ cần mình có liên cho cậu hết!”

Cố Loan Loan híp mắt, nhìn về phía cô, Đường Tinh ôm lấy chính mình, về mặt kinh sợ nói: “Cậu sẽ không coi trọng mình đó chứ?! Đừng mà, đàn anh Tôn Hạo Dương còn chờ cậu đó ~ ~ ~”

“.....” Minh nói là Diệp Cửu Chiêu đưa.....

Vé màu đen là được vào bên trong, chỗ ngồi cách vận động viên khá gần, xem thi đấu cũng rõ ràng. Vé này không bán ra ngoài,---ll,,qluyyydoon,,,cho nên có được một vé liên làm cho đám người Đường Tinh vui về đến ngu người.

“Thế nào? Tôi đã nói trường của chúng ta rất hiếm vé mà, phải đến đại học H tìm người quen thì mới có vé được!”

Khuôn mặt Cao Vi Vi không biểu cảm, trước đó cô đã nói rồi, đại học D không có nhiều vé, đại học H thì giữ lại cho mình nhiều lắm, lúc bọn họ chia vé dẫn tới xác suất lớn. Đã bảo bọn họ đến đại học H nhận hoặc là nhờ bạn học ở đại học H giúp đỡ rồi mà, không nghe lời, giờ không có vé lại ở đây oán giận.

Cô vừa thấy Đường Tinh tiến vào liền nhưng mảy, hai người này đầu đá không phải ngày một ngày hai. Ngày hôm qua cô tận mắt nhìn thấy Đường Tinh không nhận được vé mà tức giận bỏ đi, có cơ hội chế nhạo Đường Tinh, cô cũng sẽ không buông tha.

“Đường Tinh à, thế nào, bảo cô đừng xếp hàng ở đại học D mà cô không nghe.”

Đường Tinh trừng mắt, đáp: “Tôi có vé! Màu đen!”

Cao Vi Vi cười nhạt một tiếng, Đường Tinh nhanh chóng mở túi sách, lục tìm ở bên trong.

“Thấy không, tôi có vé đây!”

Cách ngày thi đấu còn vài ngày, Đường Tinh vậy mà còn mang theo ra ngoài nữa, Cố Loan Loan đứng là bội phục.

“Cô lấy ở đâu? Không phải là dùng tiền mua chứ?”

Đường Tinh dậm chân, ôm lấy Cố Loan Loan, đáp: “Loan Loan nhà chúng tôi cho đấy!”

Cao Vi Vi không nói, Cố Loan Loan người này luôn cho cô một cảm giác hơi kỳ quái, giác quan thứ sáu của cô rất mạnh. Rõ ràng là khuôn mặt ưa nhìn và tính cách khiến cho người ta cảm thấy thoải mái, nhưng trong lòng cô lại có một thứ cảm giác kỳ lạ.

Không phải không tốt, ngược lại còn giống như.....Đau lòng?

Cao Vi Vi không nói lời nào, Đường Tinh liền cảm thấy mình đã nắm lại cục diện, quay đầu cười nịnh nọt với Cố Loan Loan, nói: “Này.....Loan Loan đeo túi chắc là một rồi, mình cầm giúp cậu nhé.”

Cố Loan Loan trợn mắt liếc cô một cái, đáp: “Đã đến phòng học rồi, xách hộ cái rắm ấy.” Rồi sau đó ngồi xuống nghe giảng bài, cô vẫn là tương đối yêu học hành.

Hôm thi đấu có mưa nhỏ, nhưng không hề ảnh hưởng tới lòng nhiệt tình của người xem, lúc bọn họ đến, ở cửa đã có một hàng dài người.

“Đây là chỗ có vé hay là không vé?” Đường Tinh nghiêng đầu ngó ngó khắp nơi, đột nhiên ánh mắt sáng lên.

“Đây là chỗ không có vé! Có vé ở bên kia!”

Đi đến bên kia, có rất nhiều bảo vệ và nhân viên đeo thẻ đang kiểm vé, vé thường thì trả lại cho họ đi vào, còn vé đen thì bọn họ tự cầm

Vừa vặn Cao Vi Vi và một anh chàng đi ở phía trước, Đường Tinh bĩu môi.

“Thấy không, đánh tiếng người này rất kém, đòi bạn trai liên tục, ai có lợi với cô ta thì sẽ là người đi bên cạnh.”

Cố Loan Loan nhìn qua, Cao Vi Vi đang chau mày chờ phía trước tiến vào, không biết vì sao, cô lại cảm thấy cô gái này không phải là một người xấu.

Đến phiên các cô thì đã là một lúc sau, đi vào cửa chính là nhà thi đấu mệnh mông, bốn phía có hành lang, hẳn là một lối vào khác.

Cao Vi Vi và chàng trai kia đứng ở bên cạnh khác khẩu, về mặt không vui, nhìn thấy mấy ‘người quen’ là bọn họ thì ngậm miệng

lại.000ll,,quu,,,don,,,,Một trước một sau cùng bước vào cửa.

Diệp Cửu Chiêu ở trên sân bóng, thấy Cố Loan Loan tiến vào, ánh mắt liền sáng lên, sau đó chú ý tới Cao Vi Vi đi ở phía trước, lại hơi sững sờ.

Cao Vi Vi? Đòi trước sau khi Cố Loan Loan chết ở bệnh viện, là cô gái này đã vung tay đánh nhau với Đỗ Quân Khôn? Cô ấy hình như là một trong số những bạn bè vốn ít ỏi của Loan Loan ở thủ đô.

Các cô cầm vé lại qua một lần kiểm tra, mới tiến đến mấy hàng ghế trên khán đài. Cổng vào khá cao, cho nên phải đến cầu thang ở phía trước mới lên chỗ ngồi được.

Đường Tĩnh thấy Tôn Hạo Dương, liền lôi kéo Cố Loan Loan đi về phía đó. Bọn họ ở hàng đầu, hàng thứ hai đã có người ngồi, các cô chỉ có thể ngồi hàng thứ ba. Đường Tĩnh kích động làm ra khẩu hình thét chói tai.

Đại học D chơi trận đầu, đánh với đại học X, đại học này có thực lực rất mạnh, đã từng lọt vào nhóm bốn đội mạnh, đại học D đấu với bọn họ, liền bị áp lực khá lớn.

Đám người Tôn Hạo Dương thấy các cô đến, còn quay đầu lại cười vẫy vẫy tay, hô: “Loan Loan tới đây!”

Cố Loan Loan lễ phép cười đáp lại, Đường Tĩnh ở bên cạnh làm mặt quỷ. Lúc sắp bắt đầu, tuyển thủ đều ở trên sân thay phiên luyện tập ném bóng.

“Diệp Cửu Chiêu thật đẹp trai!” Đường Tĩnh giữ chặt tay áo Cố Loan Loan, ra sức kéo, rất kích động.

Cố Loan Loan giật giật khóe miệng, bên kia Diêu Lâm cũng có vài phần kích động. Cô kích động không phải vì Diệp Cửu Chiêu đẹp trai mà vì nam thần Diệp cao 1m8 mấy lại thành người lùn ở trong đây!

Lúc bắt đầu đếm ngược vào trận đấu thì bốn phía đã đầy người ngồi, ngẩng đầu nhìn qua, đen kịt một mảng, rõ ràng không phải chỉ toàn sinh viên.

Người chủ trì ngồi ở ghế cao phía dưới, xung quanh có rất nhiều nhân viên công tác, âm hưởng từ bốn phương tám hướng truyền đến, các tuyển thủ đứng ở trên sân.

Đầu tiên là nhanh chóng giới thiệu bọn họ, đại học X có số 10 trưởng thành rất khá, cao hơn 1m9. Người chủ trì đọc đến tên anh ta thì có rất nhiều tiếng hoan hô nhiệt liệt.

“Đại học D, số 3, Diệp Cửu Chiêu!”

“A! A!! A!!!”

“A! A a a!!!”

Tiếng hoan hô rung trời vang lên, cũng không phải vì Diệp Cửu Chiêu đẹp trai hơn số 10, mà là ở đây có khá đông người của đại học D,---ll,,quy,,,do,,,//đại học H chọn giữa đại học D và đại học X, tự nhiên là ủng hộ “Anh em cùng cảnh ngộ”, đại học D rồi, nên mới có loại hiệu ứng này.

Cố Loan Loan ngoáy ngoáy lỗ tai, cô sắp bị mấy cô gái ngồi sau làm cho điếc tai rồi.

“Diệp Cửu Chiêu!”

“Diệp Cửu Chiêu! Diệp Cửu Chiêu!”

Cố Loan Loan không nhịn được quay đầu lại nhìn nhìn, các cô ấy đều đeo phù hiệu, là đại học H sao? Diệp Cửu Chiêu cũng nổi tiếng ở đại học H như vậy à?

Cô không hiểu gì về bóng rổ, nhưng cũng nhìn ra được, bọn họ đấu thật sự kịch liệt.

Liên tục chạy và tranh đoạt, tứ chi không ngừng va chạm, còn cả tiếng bóng rổ nện mạnh xuống mặt sân cũng khiến lòng người căng thẳng.

Bắt đầu được bảy phút, đại học D ném được hai quả hai điểm, còn đại học X được 5 quả, trong đó có một quả ba điểm, chênh lệch bảy điểm.

Số 10 của đại học X cũng không giống giàn hoa như vẻ bề ngoài, động tác của anh ta vô cùng thô bạo, hàm răng cắn chặt, hai mắt trừng lớn, gây nhiều phiền toái cho đại học D.

Đúng là đại học X khá có thực lực, số 6 bên đối phương dẫn bóng, lúc đến gần giữa sân thì bị số 22 của đại học D ngăn lại, liền lật tay chuyền bóng cho số 10 bên mình.

Số 10 không nhanh không chậm đập bóng hai cái, rồi sau đó nhếch môi cười, liền hướng về phía rổ của đại học D.

Động tác của anh ta rất nhanh, hơi cong người, tứ chi dùng sức, cơ bắp hơi hơi gồng lên, ở trong nháy mắt, tròng chân phải, nhanh chóng bước chân trái ra.....

Mang khí thế ‘Gặp Phật sát Phật’ vọt đến giữa sân, người của đại học D đi cản, bị anh ta nhẹ nhàng nghiêng người né qua, năng lực khống chế bóng của anh ta thật kinh người.

Lại va chạm với một tuyển thủ bên đại học D, eo anh ta cong thành một góc thần kỳ tránh đi, trên mặt mang theo sự chế giễu đối thủ.

Nhưng sự chế giễu đó còn chưa kịp lan ra liền cứng ở trên mặt!

“Bộp!” Tiếng bóng rổ đập mạnh trên nền sân, chỉ là bóng trên tay số 10 đã biến mất!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thi đấu bóng rổ (2)

Bóng ở trên tay Diệp Cửu Chiêu!

Ngay lúc số 10 né tránh một tuyển thủ khác bên đại học D, Diệp Cửu Chiêu đã ở đằng sau anh ta, tay trái duỗi ra, bóng rổ nện ở trên mặt đất, một tay khác tiếp được, nhanh chóng dẫn bóng sang phần sân bên kia.

Lúc tuyển thủ đại học X kịp phản ứng, vội bao vây thì Diệp Cửu Chiêu đã ở giữa vạch ném bóng và vạch ba điểm. Anh bật nhảy lấy đà, ném đi.

“Keng!” Bóng vào rổ!

“A a a!”

“A a a!”

“Diệp Cửu Chiêu!!!”

.....

Cố Loan Loan tròn mắt, không dám chớp, há hốc mồm. Anh bật nhảy lên, thân thể bị kéo dài, hai chân duỗi thẳng, giống một con báo săn, mạnh mẽ tràn ngập sinh lực.

Trên sân, sau khi chàng trai tiếp đất, liền xoay đầu qua, hai mắt sáng ngời, nhìn chính xác vào mục tiêu ở trên khán đài, tầm mắt hai người chạm vào nhau.

Diệp Cửu Chiêu thấy dáng vẻ tròn mắt há mồm của cô, liền nhếch miệng cười, tới gần tốt nghiệp còn lên sân khấu, nguyên nhân mấu chốt chính là muốn để cô trông thấy.

Điều thứ tám trong 36 kế theo đuôi bà xã: Phô bày sự mạnh mẽ của anh trước mặt cô ấy, cho cô ấy cảm giác an toàn, trái tim cô ấy sẽ từ từ buông lỏng, dùng sức mạnh, hormone nam tính để chinh phục cô ấy!

Còn có lúc nào ‘Men’ hơn lúc đàn ông chơi bóng rổ mà đổ mồ hôi chứ?

“A a a, Diệp Cửu Chiêu vừa cười với mình!”

“Anh ấy rõ ràng là cười với mình!”

“Đẹp trai quá, đẹp trai quá!”

.....

Đám nữ sinh ở đằng sau lại bắt đầu hét lên, Đường Tĩnh ở bên cạnh híp mắt, vẻ mặt say mê, hai mắt phát sáng.

“Loan Loan.....Số mười quá đẹp trai!”

Cố Loan Loan: “.....”

Mà trên sân đấu, số 10 của đại học X nhìn về phía Diệp Cửu Chiêu, trong ánh mắt ẩn chứa ánh sáng nguy hiểm. Bóng trên tay số 22 của đại học D, cậu ta thuận tay truyền cho Diệp Cửu Chiêu.

Diệp Cửu Chiêu vừa một tay dẫn bóng, một tay phòng bị người khác, đối phương ép sát, ngăn cản kịch liệt. —ll,,lee,,quy,,,don,,,-----Anh thở ra một hơi, chuyển bóng cho đồng đội, đồng đội phản ứng cũng mau, tiếp được, xoay người, lại ném trở về.

Đón bóng lần nữa, thuận lợi dẫn bóng thoát khỏi vòng vây bên đối phương, lúc sắp đến vòng rỏ, lại hơi khó vào. Đôi mắt Diệp Cửu Chiêu xoay tròn, trong lòng nhanh chóng tính toán, số 10 của đại học X lao đến, ép sát anh, hai tay mở ra, không cho Diệp Cửu Chiêu có cơ hội.

Diệp Cửu Chiêu truyền cho số 56, đối phương liền tiếp nhận. Số 10 nhìn về phía số 7 bên mình đang ngăn cản số 56, nháy mắt, đối phương liền đung qua.

“Bịch!”

Số 56 ngã nhào trên mặt đất, trọng tài thổi còi, báo số 7 phạm quy. Thầy huấn luyện bên đại học D hô tạm dừng, đám người Diệp Cửu Chiêu ồn ào hân lên.

Trong lòng Cố Loan Loan căng thẳng, vờn dài cổ, lo lắng nhìn tình hình trên sân.

Chân số 56 bị thương, tuyển thủ bên đại học D hưng hăng nhìn về phía đại học X, số 7 bên đó giờ tay, về mặt vô tội.

Thầy huấn luyện vội ngăn cản tuyển thủ của mình đang rục rịch cãi lý: “Vương Cương tạm thời nghỉ ngơi, để Trình Trang vào thay!”

Vương Cương được thầy huấn luyện đỡ ra ngoài, Trình Trang cởi áo khoác, đứng lên. Số 56 có chiều cao phù hợp, là người duy nhất có thể làm lá chắn cho bọn họ, số 56 giành bóng, Diệp Cửu Chiêu ném, phối hợp khá tốt. Hiện tại mặc kệ cậu ta ra sân vì lý do gì, trên mặt tuyển thủ của đại học X đều tràn đầy tươi cười, đặc biệt là số 10, còn khiêu khích mà nhìn bọn họ.

“Trình Trang cũng biết chơi sao?” Cố Loan Loan thật giật mình, thoát nhìn Diệp Cửu Chiêu và Trình Trang đều không phải là tuyển thủ, hai người đó thật sự có thể làm đại biểu thi đấu của đại học D sao?

Trình Trang cầm bóng đứng ở tuyến ngoài, ném thẳng cho số 22 đang đứng gần mình nhất, cậu ta lại truyền cho Diệp Cửu Chiêu.

Diệp Cửu Chiêu dẫn bóng tiến gần khung rỏ của đại học X, bị số 10 gắt gao đề phòng, hiện tại còn cách vạch ba điểm một chút, anh nhìn vào rỏ, nhảy bật lên.

Số 10 hơi trợn mắt, cũng lập tức nhảy lên, chuẩn bị ngăn cản anh ném quả ba điểm, song Diệp Cửu Chiêu vẫn ném vào quả ba điểm.

Số 10 nhảy rất cao, gắt gao đề phòng cao độ của Diệp Cửu Chiêu, nhưng anh ta vẫn không đón được bóng!

Diệp Cửu Chiêu nhảy lên ném về đằng sau! Trình Trang tiếp được! Chạy thẳng đến rỏ của đại học X, “Keng!” một tiếng, đại học D được hai điểm.

“A a a!”

“A a a!”

“A a a!”

.....

Trình Trang quăng một nụ hôn gió đối với thính phòng, sau đó quay đầu, khuôn mặt cười đến sáng lạn, giờ ngón tay giữa với số 7 bên đại học X. ---lll,,,eequy,,,do,,,nnn---Số 7 phần nộ định xông sang, bị đồng đội giữ chặt, tiếp theo là một trận hoan hô điên cuồng.

Mấy nữ sinh xung quanh Cố Loan Loan đều thét chói tai, cô cười nhìn về phía bọn họ, đột nhiên sùng sốt. Trong lúc tất cả mọi người đều hoan hô, chỉ có Nạp Thẩm đang si ngốc nhìn Trình Trang, trên mặt không có biểu cảm gì, trong lòng Cố Loan Loan liền đánh tiếng lộp bộp.

Vừa thấy là cả đời. Đáng tiếc vừa thấy không phải chỉ có định cả đời, mà còn có làm cả đời.

Hai đội càng lúc càng xung, dù sao cũng là thi đấu chính quy, đại học D nhịn một chút, không theo chân bọn họ cứng đối cứng. Đại học X vừa phạm quy một lần cũng không dám làm lần hai. Cho dù đều hận không thể nhào lên đánh chết đối phương, nhưng trên sân vẫn ngậm miệng đấu điên cuồng.

Thật ra Trình Trang và số 56 cũng cùng hình thể, sở dĩ số 56 ra sân đầu tiên là do thể lực của Trình Trang không tốt lắm. Rốt cuộc không phải là dân thể dục chuyên nghiệp, thể lực của Diệp Cửu Chiêu khá hơn anh một chút, nhưng vẫn kém hơn dân thể dục.

Cho nên bắt đầu hiệp cuối, Diệp Cửu Chiêu ra nghỉ ngơi, thay người mới, điểm số vừa kéo gần lại bị kéo giãn trong nháy mắt.

Tôn Hạo Dương bóp vai cho anh, thầy huấn luyện đến hỏi: “Còn chơi được không?”

Diệp Cửu Chiêu thờ hờn hờn một hơi, đột nhiên quay đầu về phía sau, Cố Loan Loan đang nghiêm túc xem trận đấu, giống như cảm giác được tầm mắt của anh, hơi cúi đầu.

Thấy anh nhìn mình, đầu tiên là sùng sốt, sau đó cô hơi hơi mỉm cười, dùng tay ra dấu V (victoria), mi mắt cong cong. Diệp Cửu Chiêu nhẹ nhàng cười, đứng lên, nói: “Thay đổi người đi.”

Sáu điểm nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, là ba quả hai điểm hoặc hai quả ba điểm.

Thời gian kết thúc trận đấu chỉ còn bảy phút đếm ngược.

Diệp Cửu Chiêu tránh thoát khỏi số 10, ném vào một quả hai điểm, điểm số còn chênh bốn điểm.

Thời gian kết thúc trận đấu chỉ còn sáu phút đếm ngược.

Số 10 áp đảo số 22 bên đại học D, truyền bóng cho số 9, số 9 không ném vào quả ba điểm liền truyền cho số 7, số 7 ném vào quả hai điểm, điểm số lại chênh sáu điểm.

Thời gian kết thúc thi đấu còn năm phút đếm ngược.

Trình Trang chuyền bóng cho Diệp Cửu Chiêu, Diệp Cửu Chiêu bị đề phòng gắt gao, lại chuyền về cho Trình Trang—ll.eee,,,,quy,,,,don,,,,--Trình Trang dẫn bóng đến phía dưới rổ, một trận tranh đoạt, anh cắn răng, nhảy lên, số 9 dùng tay đám lên phạm quy. Trình Trang được hưởng phạt bóng, được hai điểm, điểm số còn chênh bốn điểm.

Thời gian kết thúc thi đấu còn bốn phút đếm ngược. Đại học X bắt đầu câu giờ, chậm rãi truyền đến truyền đi, kéo dài tới thời gian chỉ còn ba phút.

Bên đại học D khê căn môi, đều bắt đầu liều mạng, đây là cơ hội cuối cùng để bọn họ vào được top mười sáu đội mạnh!

Bóng trong tay số 7, số 7 cao gần hai mét, Diệp Cửu Chiêu tiến lên, ngăn cản đường bóng này. Anh lao tới quá mạnh, số 7 vô thức giơ tay. Đánh úp bắt ngờ, anh đoạt được bóng, lập tức ném cho Trình Trang, bản thân ngã lăn trên mặt đất, lăn mạnh một vòng.

Cố Loan Loan ở hàng thứ ba, có thể thấy rõ tay anh bị xước da, chảy máu, đôi mắt liên trùng lớn. Diệp Cửu Chiêu đứng lên, lắc đầu với thầy huấn luyện, lại dời mắt về.

Trình Trang nhận được bóng, ném cho số 22, số 22 lại truyền cho một đồng đội khác, đến gần rổ thì thấy có đầy người vây, lại truyền về cho số 22.

Số 22 tiếp nhận, nhảy lấy đà, vào!

Điểm số chỉ chênh hai điểm, thời gian chỉ còn phút cuối.

Bóng ở trong tay đại học X, bọn họ không nhanh không chậm, hạ quyết tâm câu giờ tới khi kết thúc.

Diệp Cửu Chiêu nháy mắt với Trình Trang, Trình Trang liền lao về phía số 10, số 10 cho rằng Trình Trang muốn phạm quy, nên không ném bóng cho đồng đội, hai tay truyền bóng qua lại, chờ Trình Trang chạy qua đoạt liền giả vờ ném ra ngoài sân.

Trình Trang phanh gấp ở trước mặt cậu ta, mắt thẳng bằng hơi nghiêng qua một bên, không có đụng tới số 10. Mà bên này, Diệp Cửu Chiêu đã cướp được bóng rồi!

Lại một lần nữa cướp đoạt bóng từ trên tay số 10.

“A a a! Đại học D cố lên!”

“Đại học D! Cố lên!”

“Đại học D!”

“Cố lên!”

“A a a!”

.....

Toàn sân hò hét, Cố Loan Loan cũng kích động kêu lên, mấy nữ sinh sắp khăn cả giọng.

“Mười, chín, tám, bảy.....”

Còn bảy giây, mà Diệp Cửu Chiêu còn đang ở nửa sân bên này, dùng sức ném bóng cho một tuyển thủ bên đại học D đang ở vạch ba điểm.

“Sáu, năm, bốn.....”

Người đón được bóng bị bao vây, mắt thấy không giữ nổi bóng, cắn răng tránh thoát bọn họ, nhảy lên, lại ném cho Diệp Cửu Chiêu.

“Ba, hai.....”

Diệp Cửu Chiêu cũng luống cuống, bây giờ anh còn cách vạch ba điểm một khoảng nữa!

“A a a!”

Đây là Diệp Cửu Chiêu kêu, ngay lúc hô đến “Một”, anh dồn sức xuống chi dưới, dưới chân dùng sức bật cao,---ll,,ê,quy,,,,don,,,,--- cả người kéo cong, bộc phát ra một nguồn năng lực, trong tiếng thét liền ném bóng đi.

Bóng nện vào bảng gỗ, trượt xuống dưới, đánh vào khung gỗ, xoay tròn một chút. Toàn trường im lặng, ngừng thờ nhìn bóng.

“Keng! Keng! Keng!”

Mỗi một tiếng đều như nện vào lòng mọi người, Cố Loan Loan dùng tay che miệng, tròn to mắt nhìn quả bóng, tròn mắt xoay tròn theo nó. Trong lòng khẩn trương, quên luôn cô vũ cho đại học D.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Leo cửa sổ

“Keng!” Đến cuối cùng, nó hơi hơi đảo liên rót vào trong vòng tròn.

“A a a a a!!!”

“A a a!!!”

“A a a!!!”

.....

Toàn trường chỉ có tiếng thét chói tai, Cố Loan Loan che miệng ngăn đi tiếng thét, mấy đồng đội chạy ào qua ôm lấy Diệp Cửu Chiêu, Trình Trang thì căng vừa kêu vừa bám trên người anh.

Trong tiếng la, Diệp Cửu Chiêu quay đầu lại, thấy Cố Loan Loan cũng che miệng hoan hô, trong lòng liền nóng lên.

Anh là một người đàn ông ích kỷ, anh không hề có cảm giác vinh dự gì vì tập thể, nghĩ chiến thắng chỉ có duy nhất một nguyên nhân, đó là không muốn thất bại ở trước mặt cô.

Đối lập với đại học D đang hưng phấn, đại học X chỉ có tức giận. Thua ở một giây cuối cùng, không ai có thể tâm bình khí thản được, nhìn đại học D và đám đông đang hoan hô, bọn họ hận không thể xông lên đánh lộn một trận.

“Qua đây.” Thầy huấn luyện vẫy tay với bọn họ, đợi mọi người vây quanh, nở nụ cười, giờ ngón cái lên.

“Đi, đến phòng thay đồ, thay quần áo chuẩn bị đi ăn cơm!”

Diệp Cửu Chiêu nhìn theo Cố Loan Loan, cô đã đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài cùng ban bè. Hiện tại bên ngoài hẳn là đang mưa đi?

“A! Mưa lớn như vậy, về thế nào đây?”

Trước cửa nhà thi đấu đứng đầy người, lúc các cô từ trường học đến, trời còn tạnh ráo, giờ có nhiều người không mang theo ô lắm.

“Đội mưa tạnh đi.” Cố Loan Loan cầm một cái ô, nhẹ giọng nói, ---ll,,ê,quy,,don,,,,---trong bốn người các cô chỉ có mình cô mang ô, vẫn nên đứng chờ rồi cùng nhau về thôi.

“Này phải đợi đến khi nào đây?” Đường Tĩnh oán giận hai tiếng, rồi khoác tay Cố Loan Loan.

“Hôm nay Diệp Cửu Chiêu quá ngầu!”

“Ừ, đúng, Diệp Cửu Chiêu đúng là văn võ song toàn.” Điều Lâm gật đầu phụ họa.

“Đáng đáp số 10 cũng được, đáng tiếc lại là đối thủ, còn có Trình Trang cũng không tồi!”

“Xem một trận bóng rổ thật sự là nhiệt huyết sôi trào!”

Điểm này khiến Cố Loan Loan gật đầu, đúng là rất kích động, trái tim lúc dâng lên rồi hạ xuống. Mấy người vừa chờ vừa trò chuyện, bắt đầu đi đầy mặt.

“Nếu không Loan Loan cầm ô đi, chúng mình chạy về đi, cơn mưa này còn kéo dài đấy, còn thời gian đóng cổng nữa. Hiện tại đã hơn mười giờ, chạy nhanh thì mười một giờ có lẽ là về được.”

Cố Loan Loan lắc đầu, đáp: “Sao thế được, mưa lớn như vậy, ai có thể chịu đựng hơn nửa tiếng chứ?”

“Cố Loan Loan.” Đang rối rắm liền thấy ba người Diệp Cửu Chiêu, Trình Trang, Tôn Hạo Dương đứng ở đằng sau, sau khi Tôn Hạo Dương gọi cô, lại vẫy vẫy tay, ý bảo cô đi qua.

Cố Loan Loan sững sốt, Đường Tĩnh ở bên cạnh dùng sức đẩy cô, giục: “Mau đi đi!”

“Ồ.....”

Đi qua, trên tay Diệp Cửu Chiêu cầm một cái ô, Tôn Hạo Dương liền riu rít: “Đàn em Loan Loan, anh Cửu đưa ô cho em!” Sau đó lấy cái ô từ tay Diệp Cửu Chiêu, đưa cho Cố Loan Loan.

“A? Vậy còn các anh.....”

“Bọn anh có xe của trường học đón đưa, không sao, mau trở về đi, trên đường nhớ cẩn thận.” Diệp Cửu Chiêu nghiêm túc nhìn cô, anh vẫn mặc quần áo thi đấu, nói chuyện thông thả, lộ ra vẻ biếng nhác sau khi vận động.

“Vâng, cảm ơn.”

“Cảm tạ cái gì! Đàn em Loan Loan đi nhanh đi, hoặc là ngồi xe cùng bọn anh nhé?”

Cố Loan Loan vội vàng lắc đầu, bạn cùng phòng còn đang đợi cô đấy.

“Em đi trước, cảm ơn, ngày mai gặp lại.”

Bước nhanh rồi đi, cô có chút không dám nhìn vào đôi mắt của Diệp Cửu Chiêu, đôi mắt ấy như muốn hút cô vào.

“Loan Loan!” Đường Tĩnh chớp mắt nhướng mày.

“Tôn Hạo Dương đối xử với cậu cũng tốt thật đấy, cố ý đến đưa ô, cậu hãy đi theo anh ấy đi!”

“Nói bậy gì đó? Tôn Hạo Dương không thích mình, thật đấy!”

Đường Tĩnh bày ra vẻ mặt rõ ràng không tin. Cố Loan Loan không để ý tới cô, đưa ô cho bọn họ, giục: “Đi thôi.”

Đường Tĩnh không nhận, còn nói: “Mình đi chung với cậu.”

“Không được, mình muốn che chung ô với Thẩm Thẩm.”

Đường Tĩnh chu môi, nói: “Chúng mình che ô nhỏ, cái này là người ta cho cậu mượn, mình cũng không dám dùng đâu.” Sau đó lấy cái ô nhỏ, vui vẻ nói: “Đi đi đi!”

Cơn mưa thật sự rất lớn, rót vào ô kêu loạt xoạt, bốn người các cô một trước một sau, trong lúc ấy không hề nghe được tiếng nói chuyện.

Cố Loan Loan và Nạp Thẩm rất an tĩnh, qua một hồi lâu mới nghe thấy Nạp Thẩm hỏi một câu: “Loan Loan.....Cậu và Trình Trang rất quen thân sao?”

Loan Loan lắc đầu, đáp: “Không thân, mới nghe nói qua.”

“Người này thế nào?”

“Ừm....Anh chàng đào hoa....” Suy nghĩ một hồi lâu, cô rặn ra bốn chữ này.

Nạp Thẩm không nói gì, cô vẫn hiểu rõ ngoại hình của mình,--ll,,equy,,,don,,--vừa cao, vừa thô kệch lại còn hơi mập, mặt mũi khó coi, không có tư cách để thích một người ưu tú như vậy

Cố Loan Loan kéo cô, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, có lẽ khi cậu biết rõ anh ta thì sẽ không thích nữa.”

Nạp Thẩm gật đầu, cả một đường im lặng.

Diệp Cửu Chiêu nhìn màn mưa bên ngoài, thật sự có chút lo lắng, mặc áo khoác, mượn ô đi ra ngoài.

“Các cậu đi trước, đừng chờ mình! lát nữa mình sẽ đi tìm các cậu!”

Nói xong bước nhanh đi ra ngoài. Thầy huấn luyện vừa đưa mấy sinh viên khác lên xe, rồi quay về tìm bọn họ.

“Diệp Cửu Chiêu đâu?”

“Cậu ấy bảo bọn em đi trước.....”

“Cậu ta lại đi đâu rồi?!” Thầy huấn luyện nổi giận.

“Tiễn gái về.....”

Thầy huấn luyện:??

Diệp Cửu Chiêu tiễn gái? Cái gì vậy?

Một đường không xa không gần đưa các cô đến cổng ký túc xá, chỉ là giáo viên đã đóng cửa, bốn người đứng ở đó thảo luận gì đấy. Diệp Cửu Chiêu đang nghĩ tới cô nên đi qua hay không, liền thấy một cảnh khiến anh tròn tròn mắt.

Chỉ thấy Cố Loan Loan leo lên cửa sổ tầng một, rồi trèo lên mép lan can, hướng lên trên từng chút, treo ở ban công tầng hai.

“Này? Có ai không?”

Diệp Cửu Chiêu nhìn mà hãi hùng khiếp vía, hận không thể đi lên kéo cô xuống đánh mông một trận! Nhưng giờ cô đang trong tình thế nguy hiểm, Diệp Cửu Chiêu cũng không dám ra tiếng, chỉ chậm rãi đến gần một chút, chuẩn bị đỡ người.

Cửa ban công tầng hai mở ra, một cô gái hoảng sợ nhìn bọn họ, không biết Cố Loan Loan nhẹ nhàng nói gì đó, lại có một cô gái nữa đi đến, hai người cùng kéo cô lên. Ba người kia cũng làm theo như thế.

Diệp Cửu Chiêu mở ô, cách xa một chút, anh thật sự là được mở mang tầm mắt rồi! Nam sinh bọn họ cũng leo cửa sổ nhưng dù sao vẫn là thiếu số, phần lớn là không vào được đành phải ở bên ngoài. Vậy mà mấy cô gái đó lại có thể leo cửa sổ vào được kìa?!

Còn có Cố Loan Loan là người đầu tiên leo lên nữa, lá gan cũng lớn đấy nhĩ?! Diệp Cửu Chiêu nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn đánh mông cô.

Mà bên này, bốn người vào xong liền nói lời cảm ơn với đàn chị trong ký túc xá, đi ra ngoài từ cửa chính, chạy nhanh về phòng mình.

Cố Loan Loan hoàn toàn không biết nhất cử nhất động của mình đều bị người ta thu hết vào trong mắt, cũng không biết người kia đang nghiêng răng nghiêng lợi muốn trừng phạt cô.

Đám người Diệp Cửu Chiêu phải đến một tỉnh khác để thi đấu phân tranh vào top bốn đội mạnh, thi đấu là trung tuần tháng 11.---ll,ê,quy,,,don,,,,,Buổi chiều đại học D đấu với đại học C, buổi tối là với đại học S, chiến thắng thì vào top bốn đội, thua một hiệp cũng vô duyên với top bốn.

Chiều hôm đó Cố Loan Loan có tiết, nhưng đó cũng là lần duy nhất cô lên lớp mà không nghe giảng.

Cô và Nạp Thẩm cùng nhau theo dõi trên di động của cô, đầu năm nay tiếp sóng, hình ảnh hơi mờ, không thể bằng xem trực tiếp, nhưng cũng có thể nhìn thấy rõ dáng vẻ đồ mồ hôi của tuyển thủ. Màn ảnh thường thường kéo gần, khuôn mặt Diệp Cửu Chiêu xuất hiện trên màn hình.

Anh cũng không thua gì mình tinh hay xuất hiện trên ti vi, hai người xem đến nghiêm túc, phập phập phồng phồng theo diễn biến trận đấu.

Lúc tan học, trận thi đấu cũng kết thúc, đại học D thắng. Cố Loan Loan che miệng cười, đè nén sự hưng phấn của mình.

“Xem thi đấu à?”

Cố Loan Loan gật đầu.

“Thắng sao?”

Cố Loan Loan tiếp tục gật đầu, vẻ mặt còn hưng phấn.

“À.....Diệp Cửu Chiêu lợi hại nhĩ!”

Cố Loan Loan đột nhiên sững sốt.

Hả? Hình như là một giọng nam đang hỏi? Quay đầu lại, là một ông lão.....Mập mập?

Sét đánh giữa trời quang! Cố Loan Loan hoảng hốt, chợt nhớ ra hình như có ai nói qua hôm nay chắc có chuyện gia đến.....Dự giờ.....

Xong rồi.....

“Cô bạn nhỏ có biết hôm nay học gì không?”

Cố Loan Loan cứng đờ gật đầu, cô đã không dám ngẩng đầu nhìn giảng viên đã đen mặt ở trên bục giảng nữa.

“Rồi, em nói qua đi!”

“Công trình... Công trình thủy văn học.....Chương 2...Thủy văn tuần hoàn và hình thành dòng chảy.....”

Cố Loan Loan trả lời ấp úng, ông lão kia lại hỏi vài vấn đề chưa được học đến.

“Sao em biết? Đọc sách trước rồi à?”

“Không có việc gì...Liền xem qua.....”

Ông lão híp mắt lại, đôi má lúm đồng tiền giống như của Cố Loan Loan liền hiện lên trên gương mặt mập mạp của ông. Chỉ thấy ông lão vỗ bàn tay béo múp xuống mặt bàn, nói: “Cô bé, tôi coi trọng em!”

Cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lưu Nham Thạch

Cố Loan Loan ngậy ngốc đi ra khỏi phòng học, hai mắt đại ra.

“Cho nên...Cậu được vào phòng thí nghiệm của học giả Lưu Nham Thạch à?!” Bên cạnh, Diêu Lâm còn kích động hơn cô.

“Loan Loan, đây là chuyện tốt đấy.”

Cố Loan Loan gật đầu, đáp: “Minh biết..... Nhưng..... Niềm vui tới quá nhanh.....”

Cô còn thấy hơi kinh ngạc.....

Đại học D thắng trận bóng đầu, nhưng ở trận thứ hai, tất cả mọi người đều biết xác suất thắng không lớn. Đối thủ là đại học S đã đứng nhất hai năm liên tục, đại học D chính là may mắn lọt vào mười sáu đội mạnh, muốn chiến thắng đội đứng đầu năm ngoái là chuyện không dễ dàng.

Cho nên, cuối cùng đại học D bị thua mười hai điểm, cũng không có ai trách bọn họ, cuối cùng bọn họ đã xếp hạng thứ sáu, đối với danh hiệu này, từ hiệu trưởng ở trên, đến toàn thể học sinh ở dưới, đều vô cùng vui sướng.

Hạng sáu có ý nghĩa gì? Ý nghĩa là đại học D có thể viết vào hồ sơ năng lực một câu: Hạng sáu CUBA!

Hưởng ứng lời kêu gọi của Quốc gia, trường học phải phát triển toàn diện về Đức, Trí, Thể mỹ, đủ để thấy danh hiệu hạng sáu quan trọng với đại học D đến đâu!

Hiệu trưởng vui sướng mấy ngày, nên thưởng cho những “Anh hùng” kia thế nào đây? Bàn tay vung lên, cần thiết khen ngợi, bảng thông báo viết mấy ngày liên tục.

Cái tên Diệp Cửu Chiêu này càng thêm như sấm đánh bên tai.

“Diệp Cửu Chiêu.”

“Thầy Lưu?”

Diệp Cửu Chiêu sửng sốt, anh vừa mới về trường học đã bị Lưu Nham Thạch tìm được rồi. Đòi trước không có thi đấu bóng rổ,---
...,llee..quy,,don.....nhưng Lưu Nham Thạch tìm được anh cũng là vào tầm hai ngày này.

Phải nói mấy năm nay ông cứ muốn kéo anh vào nhưng Diệp Cửu Chiêu không đồng ý, ông cũng không cưỡng cầu. Mà năm nay, nghiên cứu sinh chủ lực của ông đều tốt nghiệp hết, nhu cầu cấp bách cần nhân tài mới, nên ông mới mặt dày lôi kéo anh vào.

“Có hứng thú gia nhập đội của chúng tôi không? Có nữ sinh khóa dưới xinh đẹp lắm~”

Diệp Cửu Chiêu đột nhiên cười khế, vẫn là lời đạo đầu như đời trước, chẳng qua đời trước anh đã từ chối ngay. Sau lại bị ông già quần lầy, vào hỗ trợ một hạng mục, Cố Loan Loan cũng giúp đỡ, một lần lưu lại chính là hơn nửa năm.

Điều nên tới, vẫn là giống hệt kiếp trước.

“Cậu đừng vội từ chối, tôi.....Hả? Cậu đồng ý sao?!”

Lúc này đổi thành Lưu Nham Thạch ngây người, vậy là đáp ứng rồi hả? Đơn giản như vậy sao? Ông đây còn chiêu độc chưa có sử dụng đâu?!

“Khi nào thì bắt đầu?”

“Mai, mai.....Tối mai tụ họp....”

“Vâng!” Nói xong xoay người rời đi, Lưu Nham Thạch đứng tại chỗ.

Cậu ta đồng ý rồi hả?

Ngày đội nhóm tụ họp là lần đầu tiên Diệp Cửu Chiêu gặp Cố Loan Loan ở đời trước. Ngày đó so với bây giờ lại chậm hơn nửa tháng, thời tiết còn hơi lạnh, trong quán cafe ấm áp, anh đã gặp được một cô gái còn ấm nóng hơn cả cafe.

Nhưng mà tạo hóa trêu người, vận mệnh lại giầy vò một cô gái ấm áp thành một tấm bia mộ lạnh lẽo.

“Diệp Cửu Chiêu?” Cố Loan Loan chớp chớp mắt, lại nhìn số phòng, đúng là phòng này mà?

Là người mới, cô liền đến trước nửa tiếng,---ll.ê.quy....don,,,,thế nhưng vẫn còn người đến sớm hơn cô ư? Còn là Diệp Cửu Chiêu nữa?

Ánh mắt Diệp Cửu Chiêu dịu dàng hẳn lên, cười với cô, đáp: “Ừ, là cùng một nhóm.”

Đầu tiên là kinh ngạc trừng mắt nhìn một chút, sau đó Cố Loan Loan rút rề ngồi ở trên sofa.

“Ngồi xa như vậy làm gì? Lại đây.”

Cố Loan Loan lại dịch một chút, cách anh gần một chút. Diệp Cửu Chiêu không nói gì, tiếp tục nhìn cô. Cố Loan Loan lại dịch, lại nhìn, dần dần hai người đã an vị trên cùng một ghế sofa.

“Em mặc như thế không lạnh sao? Nên mặc ấm một chút.” Vừa nói vừa đưa thực đơn cho cô, Cố Loan Loan tiếp nhận, tùy tay chọn một món.

“Nóng một chút.” Đây là Diệp Cửu Chiêu bổ sung.

“Cảm...Cảm ơn Học trưởng.”

“Ừm?”

“À... Diệp Cửu Chiêu.”

Đối phương vừa lòng cười cười, Cố Loan Loan ngồi thẳng tắp, khắp quán cafe đều tràn đầy hơi thở ấm áp.

“Diệp Cửu Chiêu? A, đây là bạn gái cậu hả?”

Cố Loan Loan vừa bung ly cafe lên, tay liền hơi run, người bên cạnh lại lên tiếng: “Cậu quản nhiều đấy.”

“Không.....Không, không phải.”

“Là còn chưa theo đuổi được đúng không?” Một cô gái bước vào, tiếp nhận câu chuyện.

Cố Loan Loan càng xấu hổ.

“Được rồi, đừng bắt nạt em gái nhỏ, đây chính là em út trong nhóm mình. Trước tiên xin giới thiệu với em, đây là Lý Tố, nghiên cứu sinh năm hai, anh là Chương Bình An nghiên cứu sinh năm hai, còn có Quách Tường chưa đến, hôm nay cậu ấy có việc bận không tới được. Còn có một người mới vô nhóm nhưng chưa từng gặp qua. Người bên cạnh em chắc không cần giới thiệu đi?” Chương Bình An làm mặt quỷ, cười mờ ám với bọn họ.

Cố Loan Loan rút về sau, cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình, đáp: “Em tên Cố Loan Loan, sinh viên năm nhất.”

“Ừ! Chúng tôi đều biết em! Em gái, số QQ để bọn anh thêm vào nhóm”

Cố Loan Loan sững sốt, sau đó lấy một chiếc điện thoại cục gạch ra, nói: “Em không thể lên mạng.”

Chương Bình An sững sốt, đầu năm nay di động dần dần phổ biến, điện thoại cục gạch cũng có kha khá. ---...,ll,e,quy,,,don,,,,,Nhưng tới nơi khác học đại học, trong nhà có khó khăn thì cũng phải dành dụm mua một cái hiện đại chút chứ.

“Em dùng cái này đi.” Diệp Cửu Chiêu lấy một chiếc di động từ trong túi ra.

“Không cần, em vốn định ngày mai đi mua.”

Cố Hoa Nhiễm vốn định trước khai giảng thì mua cho con gái, là do Cố Loan Loan cảm thấy không cần thiết. Sau đó, định mua trong dịp Quốc khánh mà vì chuyện của cha nên cô chưa mua được.

Bản thân cô cảm thấy không có gì quan trọng, nhưng hiện tại nếu phải dùng, vậy mua một cái đi.

“Ừ, em biết cách chọn di động không?”

Cố Loan Loan lắc đầu.

“Ngày mai anh sẽ đi mua cùng em.”

Lý Tổ cười mờ ám, nhìn hai người bọn họ.

“Xin chào các đàn anh, đàn chị.” Một nam sinh khác bước vào, khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ, nói chuyện vô cùng lễ phép, cũng là người mới vào nhóm.

“À, Đàm Tư Ngữ hả?”

“À, vâng, tôi là Đàm Tư Ngữ, năm ba đại học Địa chất.”

Mấy người hàn huyên vài câu, Lưu Nham Thạch mới chậm rãi đến, trong tay cầm một cái bát không biết là đồ ăn gì, miệng nhai, khuôn mặt bụ bẫm dần thành một cục.

Cố Loan Loan thật sự khó có thể nghĩ được ông là chuyên gia, học giả Lưu Nham Thạch trong truyền thuyết.

“Ồ, tới hết rồi hả? Mau gọi cho tôi tách cà phê, tôi còn chưa ăn gì đâu.”

Cố Loan Loan nhìn đồ ăn vặt trong tay ông, là một gói lớn, khoe miệng liền giựt giựt.

Lưu Nham Thạch giống như có mắt trên trán, lập tức ngẩng đầu, nói: “Cô bé, không biết có thể ăn được là phúc phần à!”

Cố Loan Loan xấu hổ cười.

“Đó không phải là phúc, mà là mậ.” Diệp Cửu Chiêu nói tiếp.

“Tên nhóc thôi nhà cậu!” Rồi chú ý tới hai người bọn họ ngồi gần nhau, liền lộ ra vẻ mặt giật mình hiểu ra, cười híp cả đôi mắt nhỏ.

“À~ Tôi đã hiểu ~ Không trêu cô gái nhỏ của nhà cậu nữa, tôi nói chính sự đây.”

Lúc Lưu Nham Thạch không đứng đắn là rất không đứng đắn, nhưng khi ông đã nghiêm túc lên thì đúng là hù người.

Dăm ba câu, cái gì cũng giao rõ ràng mạch, giao cho bọn họ từng hạng mục trong dự án đầu tiên của bọn họ.

Lúc nghỉ hè, ông dẫn Chương Bình An, Lý Tổ và một vài vị đàn anh, đàn chị đã tốt nghiệp đến Thanh Hải, --ll.,e,euy,,,don----thu thập được khá nhiều số liệu. Hiện tại, hạng mục đầu tiên chính là dùng số liệu ấy từ phân tích cấu tạo địa chất của vùng Thanh Hải.

Đây là nhiệm vụ đầu tiên, trước mắt của bọn họ.

Cuộc họp nhỏ này kéo dài một tiếng, Lưu Nham Thạch uống cà phê, ăn hết đồ ăn vặt, lại ăn thêm đồ ngọt rồi nắc lên một cái.

“Có vấn đề gì không? Không thì tan đi.”

Lưu Nham Thạch đứng lên đầu tiên, Chương Bình An còn nhanh chân chạy trước, chạy hai bước lại quay về kéo Đàm Tư Ngữ xuống lầu. Cố Loan Loan còn đang mủm mủ, người bên cạnh đã kéo cô, bước nhanh ra ngoài.

“Này... Này.....”

Lưu Nham Thạch vừa đến đầu cầu thang, vì mậ quá nên chạy chậm, bị bọn họ vượt qua rồi. Ở đằng sau, Lý Tổ cũng chạy vượt qua ông, còn nói:

“Cảm ơn thầy đã mời khách!”

Rồi sau đó Cố Loan Loan nghe được rõ một câu: “Mấy đứa nhóc này!”

Chạy đến dưới lầu, Diệp Cửu Chiêu buông tay cô ra, Cố Loan Loan ngược ngược dứt tay vào túi áo. Lý Tổ cười cười đi sát qua bọn họ còn lộ ra ý cười mờ ám.

Cố Loan Loan càng ngược ngược.

“Cái kia.....”

“Em quen ông ấy lâu sẽ biết, người đi cuối cùng sẽ phải mời khách.”

“Hả?”

“Anh đưa em về, ngày mai khi nào đi thì gọi anh.”

Cố Loan Loan gật gật đầu, một đầu mờ mịt được anh đưa về ký túc xá.

Sau khi đã quen Lưu Nham Thạch được một thời gian, Cố Loan Loan mới biết được lý do. Tuy Lưu Nham Thạch là một chuyên gia, nhưng lại là một chuyên gia khá nghèo. Ông có rất nhiều hạng mục là hết kinh phí, nhưng ông vẫn gánh lấy, cho nên luôn là một chuyên gia vô sản.

Nếu như bởi vì ông ấy không có tiền làm nghiên cứu thì sinh viên cũng có thể mời ông ấy ăn, nhưng rốt cuộc là ông ấy vẫn phát tiền lương đấy.

Quan trọng là người này là ‘tặc khẩu’, mỗi khi phát tiền lương đều có đủ lý do để khấu trừ, bạn nói xem ông ấy nghèo đến mức nào đi.

Bạn xem mỗi ngày trên tay ông ấy đều cầm đồ ăn vặt, lượn lờ khắp nơi, nuôi bản thân càng ngày càng béo, cho nên nhóm của ông vẫn luôn có một tôn chỉ: Lưu Nham Thạch mời khách càng nhiều sẽ không còn tiền mua đồ ăn vặt, là có thể giảm béo.

Đương nhiên, có bao nhiêu tiền lương bị ông lừa gạt, cắt xén oan uổng, cũng chỉ có đương sự mới biết.

“Đã về à? Sao rồi?” Diêu Lâm chớp đôi mắt tò mò hỏi.

Là một sinh viên, được tham gia vào nhóm chuyên gia, học giả tốt nhất, đó là điều mà mọi người luôn hướng tới.

Cố Loan Loan sờ sờ cằm, nghĩ đến Diệp Cửu Chiêu, lại nghĩ đến Lưu Nham Thạch, cuối cùng phun ra mấy chữ: “Một lời khó nói hết.....”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hoa quế

Cố Loan Loan đứng ở dưới lầu, di di chân, trên tay cầm di động.

Làm sao bây giờ?! Hoàn toàn không dám gửi tin cho Diệp Cửu Chiêu..... Nếu không cứ lặng lẽ đi nhĩ?

Sau khi ra quyết định này, trái tim còn treo lơ lửng liền hạ xuống, cô xoay người, bước chân nhẹ nhàng quẹo phải.

Đi hai bước rồi chân cứng đờ, chàng trai đứng dưới tầng cây hoa quế kia rõ ràng là nam thần Diệp mà cô vừa định trốn tránh.....

“Khụ....Diệp Cửu Chiêu, anh tới rồi à?”

Cố Loan Loan giả vờ bình tĩnh, đáng tiếc đôi mắt cứ đảo loạn, không dám nhìn anh. Diệp Cửu Chiêu đến gần, cười khê, cũng không vạch trần cô.

Hai người đi dọc theo sân thể dục về phía cổng trường, tám giờ sáng chủ nhật, trên đường vẫn khá vắng vẻ, hầu như mọi người còn đang ngủ, khó có được một ngày cuối tuần, nhưng trời đã dần dần vào mùa đông lạnh giá rồi.

Lúc này mặt trời dần ló dạng, chiếu lên thân người, hai người bọn họ đón nắng mà đi, cả người ấm áp dào dạt.

Diệp Cửu Chiêu hơi liếc cô gái đi bên cạnh, lại thật sâu thở ra một hơi, thật tốt quá.

“Chúng ta đi bộ hay là gọi taxi?” Đây là Cố Loan Loan hỏi, từ trường học đến khu mua sắm gần nhất chỉ mất hai mươi phút đi bộ, không xa không gần, thật sự là một khoảng cách bất tiện.

Diệp Cửu Chiêu cười khẽ, đáp: “Chúng ta đi bộ thôi.” Muốn ở chung với em thêm một lát.

Ánh dương sáng ngời có chút lóa mắt, tim Cố Loan Loan đập thình thịch, Diệp Cửu Chiêu cười cũng chói mắt như ánh dương.....

Có rất nhiều mẫu điện thoại đáng yêu, năm nay thịnh hành vài kiểu nắp trượt và nắp gập, đương nhiên dòng cảm ứng cũng từ từ xâm nhập thị trường.

Nguyên nhân quan trọng nhất mà Diệp Thế Sâm không muốn chuyển sang lĩnh vực thương mại điện tử chính là thị trường điện thoại hay đổi mới, mỗi ngày một kiểu, thị trường lại rộng lớn.

Kiếp trước, sau khi anh tốt nghiệp xong đã hướng nhà họ Diệp đến gần ngành thương mại điện tử, nhưng tóm lại, thương mại điện tử vẫn không được đầy đủ---ll,q.uy....don,,,,Hiện tại, anh và cha mình - Diệp Thế Sâm đã làm dần từng bước, đồng nghĩa với có thể nắm bắt được cả hai thị trường.

Khoảng thời gian trước Diệp Cửu Chiêu đã đưa cho Diệp Thế Sâm một phần tài liệu về loại điện thoại thông minh (smart phone), bộ phận kỹ thuật của tập đoàn Diệp thị như phát triển rồi. Diệp Thế Sâm cũng quá vui mừng.

Nếu như nhà họ Diệp có thể tung ra chiếc điện thoại thông minh đầu tiên có thiết kế đẹp, tính năng tốt, mà bên trong lại vượt trội, vậy nhà họ Diệp có thể ăn được một miếng bánh kem lớn trên thị trường di động!

Song Cố Loan Loan giống như không thích nổi những mẫu di động thịnh hành này, cô chọn máy bấm phím, mặt trên là màn hình, phía dưới là phím bấm.

Màu đen, rất mỏng, dát nhẹ vào túi quần bò là lọt, không hề vướng víu.

Diệp Cửu Chiêu cảm thấy, cảm thấy khá ổn, tính năng cơ bản đều có. Lại quá hai năm, không, một năm, sẽ có rất nhiều loại di động càng tiên tiến xuất hiện, hiện tại mặc kệ mua loại nào, đến lúc đó sử dụng đều bất tiện.

Chiếc điện thoại đó của hãng Gionee, bản thân anh dùng dòng smart phone quen rồi, giờ các loại khác đều bị ghét bỏ, nhưng thoát nhìn Cố Loan Loan lại rất vừa lòng.

“Bao nhiêu tiền ạ?”

“Thưa cô, giá là 1699 tệ, chất lượng và chức năng đều là.....”

Nhân viên tiêu thụ nói tăng bốc, Cố Loan Loan nhún mày, cô biết di động khá đắt nhưng không ngờ lại đắt đến vậy.

Diệp Cửu Chiêu chỉ im lặng, năm nay di động đúng là rất đắt, nhưng sau đó thị trường sẽ có sự thay đổi lớn.

Cố Loan Loan đang rối rắm, Diệp Cửu Chiêu liền nhẹ nhàng nói: “Thích thì mua đi, anh có thể hội viên của khu này, có thể giảm giá, chỉ lấy 50% giá gốc.”

Giảm 50%? Hai mắt Cố Loan Loan sáng lên, rồi hơi ngượng ngùng mà chớp chớp mắt.

“Em mua đi, tiền em mua nó có thể tích điểm cho anh.”

Dùng sức gạt đầu,---ll,ê,quy,,,don,,,,lúc này Cố Loan Loan không hề hay biết, vì tấm thẻ giảm giá 50% này, Diệp Cửu Chiêu đã tiêu khối tiền.

Cố Loan Loan bỏ di động mới vào trong túi xách, thay sim của thành phố W, số lưu đầu tiên chính là của Diệp Cửu Chiêu.

‘Cận thủy lâu đài’, anh liền ở ngay bên cạnh cô.

* Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt (Ở lâu gần nước nhìn thấy ánh trăng đầu tiên): ý chỉ ở gần người giàu có quyền thế/ sự vật thuận lợi thì là người đầu tiên được hưởng lợi ích

Đi ra khỏi khu mua sắm còn chưa đến mười giờ, Diệp Cửu Chiêu nhìn thời gian, đây là một thời điểm bất tiện, ăn cơm còn quá sớm, trở về lại luyến tiếc.....

“Trở về đi.” Cô gái ở bên cạnh đã đưa ra quyết định này.

“Vội sao?”

Cố Loan Loan lắc đầu, đáp: “Không vội.”

“Ừ, tình hình của cha em thế nào?”

Nói đến đây, mắt Cố Loan Loan sáng rực lên, vội nói: “Tốt lên nhiều rồi, thật sự cảm ơn anh, ông lão Trung y kia thật sự.....”

Diệp Cửu Chiêu nghe cô riu rít, trong lòng mềm nhũn, tựa như bong bóng nổi trên mặt nước.

.....

“Thật sao?! Em cũng rất thích Tiểu Vương Tử, em đã đọc nó ba lần rồi!” Đã sắp đến dưới lầu ký túc xá của cô mà hai người vẫn chưa tán gẫu xong.

“Đọc qua bản gốc chưa?”

Cố Loan Loan lắc đầu.

“Ồ chỗ anh có quyền đầu tiên, em muốn đọc không?”

Ánh mắt cô sáng lên, sau đó lại lắc đầu, buồn buồn nói: “Tiếng anh của em không tốt lắm.”

Đối phương cười khê, đáp: “Không sao, luyện tập thêm là được,---ll,ê,quy,,,don,,,,,anh cho em mượn, cứ từ từ mà đọc, không cần trả ngay.”

Đôi mắt Cố Loan Loan càng sáng, vội nói: “Vây em liền cảm ơn Học trưởng Diệp!”

“Ừm?”

“Cảm ơn anh Cừu! Hi hi ~”

Xoay người mang theo ý cười đầy mặt, cô bước nhanh vào ký túc xá, bước chân nhẹ nhàng.

“Loan Loan.”

Cố Loan Loan quay đầu lại, nghi hoặc đáp: “Dạ?”

Đối phương đứng ở dưới tầng cây hoa quế, tay rút trong túi quần jean, nhẹ nhàng cười, chỉ lắc đầu.

Cuối thu đã qua, lá hoa quế vẫn là màu xanh, sắc vàng óng ả của cây đã sớm vùi chôn trong đất.

Cố Loan Loan nhẹ nhàng hít vào, chỉ cảm thấy hương thơm đầy trời, cây hoa quế ở sau anh, tựa như sắp nở hoa ngay. Mùa đông tới rồi, mùa xuân sẽ còn lâu sao?

Bước chân nhẹ nhàng, mang theo ý cười lên tầng năm, vừa lúc cửa phòng 513 mở ra.

“A? Loan Loan, cuối cùng cậu đã trở lại, Học ủy của các cậu có việc bận, bảo mình đến lấy bài tập của mọi người mang qua đó. Mình chờ cậu, cậu mau đi lấy đi.”

“À ừ, cảm ơn! Cảm ơn cậu!” Cố Loan Loan lập tức mở cửa, Tùy Thiển là Học ủy năm nhất của ngành Thủy văn Địa chất, hôm nay phải nộp bài tập của môn Công trình Thủy văn học.

Môn học này sắp kết khóa, lần này bài tập chiếm khá nặng, nếu không nộp sẽ mất 20% điểm học trình.

Cố Loan Loan đi vào không đến một phút đồng hồ đã ra tới, khua chân múa tay nói cảm ơn: “Cảm ơn, cảm ơn.”

“Chúng ta còn cần khách sáo vậy.”

Tùy Thiển nói xong liền xuống lầu, Cố Loan Loan cũng đóng cửa vào phòng.

“Loan Loan, cậu còn chưa nộp bài tập à?”

“Mình vốn định buổi sáng đi nộp, song sáng đi ra ngoài quá sớm liền quên mất.”

“Ừ, ừ, ừ, nộp rồi là được, mau đến đưa đi động mới đây!”

“Ai ai, mình lấy cho cậu, đừng nóng vội!”

.....

Bên này, Tùy Thiển xuống lầu, thấy một chàng trai đứng ngay dưới tầng cây hoa quế, vẫn không nhúc nhích, không biết suy nghĩ cái gì.

“Diệp Cừu Chiêu?”

Bị người gọi liền sức tỉnh, anh hồ hờn, thân nhiên nhìn cô ta một cái, rồi xoay người rời đi. Tùy Thiển siết chặt nắm tay.

Có chút tức giận nhìn theo bóng dáng anh, rồi sau đó cúi đầu, liền sững sờ. Chỉ thấy trên tập giấy viết ba chữ “Cố Loan Loan” ngay ngắn.

Nhất thời, trong lòng cô ta nảy mạnh, trong đầu hiện lên cảnh tượng khi về quê vào dịp Quốc Khánh, còn cả đôi mắt lạnh lùng của Diệp Cửu Chiêu.

Tùy Thiên tròn tròn mắt, tay run rẩy cầm một vài tờ tài liệu trên tập sổ.....

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đố kỵ

Cố Loan Loan đến phòng thí nghiệm báo danh, mỗi người đều vội việc của mình, chào hỏi cô một cái lại bắt đầu vội vàng, rất nghiêm túc trật tự.

Cô nhìn quanh, không tìm được việc gì làm. Hơn chín giờ, Lưu Nham Thạch mới chậm rãi đi vào, trên tay còn cầm đồ ăn vặt.

“À, tiểu Loan Loan tới rồi~”

“.....” Tiểu Loan Loan?

“Em ngồi chờ một lát, chờ Diệp Cửu Chiêu tới, dẫn em đi!”

“Làm cái gì ạ?”

“Làm..... Thôi, em chờ cậu ta đến nói cho em.”

Lưu Nham Thạch tiếp tục ăn, thấy Cố Loan Loan còn đứng bên cạnh nhìn mình, nghĩ nghĩ, hỏi: “Ăn không?”

Cố Loan Loan đáp: “Cảm ơn thầy, em không ăn.” Ôm trong lòng ngực, luyến tiếc đầy mặt, còn hỏi người khác ăn không...

Lưu Nham Thạch gật gù đầu, lúc này rốt cuộc đã tuyển được một người giống như học trò nhỏ vào rồi!

Mười giờ Diệp Cửu Chiêu mới đến, vận âu phục, nhìn là biết vừa đi ra bên ngoài về.

“Cửu Cửu, đến đây, mau dẫn theo tiểu Loan Loan đi làm số liệu thủy văn đi!”

Cửu Cửu? Cố Loan Loan thề, cô thật sự thấy khóe miệng Diệp Cửu Chiêu giựt giựt mãnh liệt.

Đối phương vẫy tay với cô, nói: “Đi theo anh.”

Bên cạnh phòng thí nghiệm còn có một gian phòng nhỏ, có sofa, có bàn, còn có hai chiếc máy tính. Diệp Cửu Chiêu ngồi xuống, lại kéo một cái ghế ra, nói: “Qua đây, ngồi đi.”

Cố Loan Loan thành thật, ngoan ngoãn nhìn anh, chớp chớp đôi mắt to, tay Diệp Cửu Chiêu cọ cọ vào vạt quần, quá ngứa!

“Em nhìn đây, cặp tài liệu này là số liệu mới chúng ta cần dùng, rất nhiều số phải dùng đến thống kê thủy văn.---;;llele....quy,,,do,,,,, nnn---Em còn chưa học qua, trước không cần tự mình làm, anh sẽ dạy em từ từ.” Diệp Cửu Chiêu chỉ tay lên màn hình.

“Vâng.”

“Em nhìn chỗ này.....”

Một người giảng, một người nghe, một buổi sáng liền chậm rãi trôi qua, đến mười hai giờ, Diệp Cửu Chiêu nhìn thời gian, nói: “Được rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.”

“À, vâng.”

Cố Loan Loan đeo túi xách định đi, Diệp Cửu Chiêu lại vươn tay giữ cổ tay cô. Hai người đồng thời nhìn vào hai tay, Diệp Cửu Chiêu giả vờ bình tĩnh buông tay.

“Quán ăn ở đằng sau cũng được, ăn xong rồi tiếp tục.”

Phòng thí nghiệm của bọn họ ở bên khu Đông, thuộc về khu nghiên cứu sinh, còn bao gồm khu của lưu học sinh. Đằng sau có khá nhiều quán ăn, người ăn cơm cũng không đông lắm, hoàn cảnh cũng khá tốt.

Diệp Cửu Chiêu mặc áo khoác, liền dẫn Cố Loan Loan theo, từ cửa sau đi ra ngoài, đi chưa đến 50m là có một quán.

Hai người mặt đối mặt, Cố Loan Loan cúi đầu, mẹ ơi, nam thần Diệp nhìn cô phát ngốc gì thế?!

“Hai vị ăn cái gì?” Một người phục vụ đi tới, tuổi khá lớn, nói chuyện tương đối tùy ý.

Diệp Cửu Chiêu đưa thực đơn cho Cố Loan Loan, cô lập tức xua xua tay, nói: “Anh chọn đi, em ăn cái gì cũng được.”

Đối phương không nói gì, gọi vài món ăn.

“Đều là món tủ ở đây, chắc là em sẽ thích.”

Mới vừa gọi món ăn xong, di động của Cố Loan Loan liền kêu lên, cô cầm tới, nhấn mở rồi ngây ngẩn cả người.

Diệp Cửu Chiêu thấy sắc mặt cô không tốt, bèn hỏi: “Làm sao vậy?”

“Lớp trưởng nói bài tập về công trình thủy văn học của em bị không điểm, còn nói thầy giáo bảo em không cần đi tìm thầy, thầy sẽ không nhận bài bổ sung.”

“Em đã nộp chưa?”

“Em nộp rồi, đích tay em giao cho bạn Ủy viên mà.” Môn học này kết thúc rồi, còn lại là kỳ thi vào hai tuần sau.

Diệp Cửu Chiêu nhú nhú mày, ngón tay gõ trên mặt bàn, hỏi: “Nộp lúc nào?”

“Ngày hôm qua, đưa cho Tùy Thiển.”

Anh ngừng tay, nhớ tới ngày hôm qua trên tay cô gái kia có ôm một chồng tài liệu.

“Em cách xa Tùy Thiển kia một chút, không phải là người tốt đâu.”

Cố Loan Loan cũng không ngốc, hơi ngẫm lại là hiểu ra, lúc đó chỉ có qua tay mỗi cô ấy, nếu xảy ra vấn đề cũng là ở chỗ cô ấy.

“Vì sao cô ấy lại hại em?”

“Đồ kị.”

Cố Loan Loan nhú mày, Diệp Cửu Chiêu lại nói: “Loan Loan, đừng xem nhẹ bất kỳ sự đồ kị nào của phụ nữ.”

Đời trước cô bị Diệp Gia Lâm bức tử, nguyên nhân gây ra chính là lòng đồ kị. Dù sao cũng là ‘Em gái’ trên danh nghĩa,---ll,,,ê,,,quy,,,,don,,,,----giờ Diệp Cửu Chiêu còn chưa ra tay trừng trị cô ta, nhưng chung quy cũng là chuyện sớm hay muộn.

Còn cả cô Tùy Thiển kia, hiển nhiên cũng không phải là người tốt gì.

“Vì sao cô ấy lại đồ kị với em? EM với cô ấy không hề có bất kỳ sự xung đột ích lợi nào.”

“Các em đến từ cùng một nơi, tới cùng một ngày, từ ngày đầu tiên cô ta đã nghĩ em và cô ta là đứng cùng một vạch xuất phát, hoặc là nói cô ta còn cảm thấy hơi vượt trội. Nhưng sau đó lại phát hiện em ưu tú hơn cô ta, hoặc là em có được nhiều thứ hơn, trong lòng cô ta sẽ mất cân bằng, sẽ lặp lại câu hỏi vì cái gì? Sau đó đến dựa vào cái gì?”

Cố Loan Loan mở to đôi mắt, kinh ngạc nhìn Diệp Cửu Chiêu, người đàn ông này.....

Về mặt đối phương nghiêm túc nói: “Loan Loan, đối với người đồ kị mình, em sẽ không thể tưởng tượng bọn họ sẽ làm ra chuyện điên cuồng cỡ nào.”

“Còn có đối với Tùy Thiển, em phải đánh cô ta thật đau một lần, cô ta mới có thể kiêng kị. Bằng không, nếu như em sống càng ngày càng tốt, ai cũng không thể tưởng được cô ta còn làm ra chuyện gì nữa.”

Cố Loan Loan gật gật đầu, chau mày, cô thật sự không thể tưởng được lòng đồ kị lại đáng sợ như vậy.

“Ăn cơm đi, em cũng không cần khổ sở, em sống càng ngày càng tốt, sống được càng ngày càng xinh đẹp, tự nhiên sẽ nhận càng nhiều sự đồ kị. Người phụ nữ sống tốt trong sự ghen ghét của người khác, mới là người sống đẹp, sống vui nhất.”

Vừa vịn đồ ăn được đưa lên, Diệp Cửu Chiêu múc một bát canh đưa cho Cố Loan Loan còn đang kinh ngạc.

Cứng đờ tiếp nhận, uống một ngụm, cũng không tệ lắm. Dựng ngón tay cái đối với người đối diện, khen: “Anh Cửu, quá lợi hại!”

Diệp Cửu Chiêu cười khế, cầm đũa, lại gấp cho cô một miếng cá, cả bàn ăn này đều là món cô thích.

Còn về Tùy Thiên, à, làm cái gì thì phải gánh vác hậu quả cái đó.

Buổi chiều, Cố Loan Loan ở văn phòng xử lý số liệu, Diệp Cửu Chiêu đi ra ngoài, mãi đến năm giờ mới về.

“Đi, đi ra ngoài cùng anh.”

“Đi đâu?” Cố Loan Loan mờ mịt, Diệp Cửu Chiêu kéo tay cô liền đi ra ngoài.

Diệp Cửu Chiêu quơ quơ đồ vật trên tay, Cố Loan Loan mờ to mắt nhìn, chỉ thấy bài tập của cô bị xé rách bỏ trong túi nylon trắng, có một mảnh viết ba chữ “Cố Loan Loan”.

“Anh....”

“Thế nào? Lợi hại đi. Mau mau, chạy nhanh, giờ thầy giáo của em đang ở trường học, chờ lát nữa là khó tìm đó.”

Nam thần Diệp cao ngạo như vậy lại bày ra biểu cảm cầu khích lệ, Cố Loan Loan thật hơi muốn cười.

Diệp Cửu Chiêu tránh nặng tìm nhẹ, chưa nói làm thế nào để tìm được.

Đại học D có khu trung chuyển rác, giữa trưa hôm qua đã dọn dẹp rác rưởi ở khu trung chuyển. Sáng sớm hôm nay, lại đổ toàn bộ rác mới của nhà trường vào khu trung chuyển trống rỗng.

Cho nên rác của ngày hôm qua, cũng không nhiều.---ll,ê,quy,,,don,,,Diệp Cửu Chiêu thuê một vài người vòng trong tìm, Tùy Thiên chỉ tùy ý xé một, hai tờ nên tìm được dễ hơn dự đoán. Hôm qua camera chỉ quay được cảnh cô ta ném cái gì đó, không đủ rõ ràng, chỗ cô ta xé giấy lại ở điểm mù.

Nhưng tìm được ‘Chứng cứ’ từ trong đồng rác là cơ bản có thể kết luận rồi.

Hiện tại chính là thời điểm cho cô ta một đòn đau!

Hai người đứng phía dưới lầu chính, chờ đến tầm 6 giờ, giáo viên dạy môn Công trình thủy văn học của cô liền xách theo máy tính, từ lầu chính, bước chân vội vàng đi ra.

Diệp Cửu Chiêu nháy mắt, Cố Loan Loan gật gật đầu, lập tức đi lên.

“Thầy Dư, chào thầy, em là Cố Loan Loan, em muốn....”

“Cố Loan Loan? Tôi nói rồi, tôi không muốn nghe em....”

“Thầy làm thầy dạy của người ta như vậy sao?”

Thầy Dư nhìn về phía Diệp Cửu Chiêu, mi tâm nhăn lại.

Diệp Cửu Chiêu giơ bọc to lên trên tay, nói: “Ngày hôm qua, bạn ủy viên nộp bài tập cho thầy vì có hiềm khích với bạn em nên đã vứt bài của cô ấy đi.---ll,,,eequy,,,do,,,,,nnnn---Đây là đồ chúng em tìm thấy ở khu trạm trung chuyển vào hôm nay, bảo vệ khu có thể làm chứng, còn có, ngày hôm qua bạn ủy viên đó ném bài tập của bạn em đi, em có video làm chứng, em đã gửi đến hòm thư của thầy rồi.”

Video chỉ có thể nhìn ra Tùy Thiên đi về phía thùng rác ném cái gì đó, mà không thể thấy cụ thể, nhưng hiện tại Diệp Cửu Chiêu đương nhiên sẽ không nói như vậy.

Đối với người không hài lòng hoặc là ghi hận người khác, và ném bài tập của người ta, còn nói dối là bạn ấy không muốn nộp bài, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Thầy Dư rất tức giận, trường học vậy mà còn có loại sinh viên đó, học hành nhiều năm như vậy đều uống công sao?!

“Các em về trước đi, thầy sẽ báo cho trường học về chuyện này, nhân phẩm có vấn đề, trường học sẽ không bỏ qua.”

Ông tiếp nhận cái túi trên tay Diệp Cửu Chiêu, nói tiếp: “Em Cố Loan Loan làm lại một bài mới, mấy ngày nữa nộp lại cho tôi.”

Thầy Dư nói xong liền trầm mặt đi xa, có thể nhìn ra được ông ấy rất tức giận.

Cố Loan Loan và Diệp Cửu Chiêu liếc nhau, đối phương chỉ cười một chút, nhẹ nhàng xoa xoa đầu cô, đáp: “Không sao.”

Buổi tối mười một giờ, Cố Loan Loan đã nằm ở trên giường, ký túc xá cũng vừa mới tắt đèn.

“Cốc cốc!”

“Ai đấy?”

Bên ngoài không nói lời nào, vẫn luôn gõ cửa, Đường Tĩnh ở gần cửa nhất, tức giận đi mở cửa.

“Khuya rồi, làm gì vậy hả?!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Quỳ xuống

Đường Tĩnh mở cửa, liền thấy khuôn mặt tái nhợt của Tùy Thiển.

“Loan Loan, ra đây một chút được không? Loan Loan, mình xin cậu.” Cô ta nói chuyện, giọng điệu thực hèn mọn, mấy người khác đều không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ im lặng.

Cố Loan Loan ngồi dậy, chau mày, nghĩ nghĩ, vẫn là đi ra, vươn tay, đóng cửa lại, hỏi: “Chuyện gì?”

Tùy Thiển lập tức rơi lệ, túm lấy góc áo cô, “Phịch!” một tiếng liền quỳ xuống.

“Loan Loan, Loan Loan, cầu xin cậu giúp mình, mình không thể cõng trên lưng hình phạt này!”

Cố Loan Loan không nói gì, Tùy Thiển tiếp tục khóc, bắt lấy tay cô, cầu xin: “Loan Loan, mình biết sai rồi, mình không cố ý! Cầu xin cậu tha thứ, mình không dám nữa, xin cậu!”

Cô ta chảy nước mắt đầy mặt, gất gao túm tay Cố Loan Loan, cầu xin cô. Về mặt Cố Loan Loan rất bình tĩnh, khề mở miệng: “Cậu muốn tôi làm gì?”

Hai mắt Tùy Thiển sáng lên, vội nói: “Cậu hãy nói với thầy là cậu đã quên nộp, không phải do mình vứt đi.”

“Loan Loan, cầu xin cậu, mình cầu xin cậu! Mình sai rồi, mình cũng không dám nữa.”

Cố Loan Loan hơi nhếch khóe miệng, gỡ từng ngón tay đang nắm tay mình ra, đáp: “Cậu đã làm gì thì phải gánh vác hậu quả đó, ---ll,,eequy,,don,,,,,----
Cố Loan Loan tôi cũng không phải là dễ bắt nạt.”

Cô vừa mở cửa đi vào, Tùy Thiển đã nhào qua, khóc xin: “Loan Loan, cầu xin cậu!”

Cô ta khóc lóc thảm thiết, Cố Loan Loan đột nhiên nghĩ đến lời Diệp Cửu Chiêu nói, lần đầu không đánh cho cô ta biết đau thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba.....

“Tôi không đắc tội với cậu, cậu lại muốn hại tôi, xong việc còn muốn tôi tha thứ cho cậu sao? Tùy Thiển, cậu cảm thấy có khả năng sao?” Rồi sau đó đóng cửa, mặc cô ta còn đang ở cửa khóc lóc.

“Loan Loan, đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Loan Loan nói vấn tắt bạn cùng phòng, Đường Tĩnh lập tức xuống giường, mở cửa, mắng: “Tôi nhỏ vào! Tùy Thiển ơi Tùy Thiển, không thể tưởng tượng được bình thường trông cô đứng đắn, ngoan ngoãn, không ngờ lại là người ác độc như thế, quá không biết xấu hổ!”

Tùy Thiển hoảng loạn đầy mặt, cô ta sợ nhất chính là bị xử phạt xong phải đối mặt với sự chỉ trích của người khác.

“Loan Loan, Loan Loan! Mình cầu xin cậu!”

Tùy Thiển còn chưa kịp bước vào, Đường Tĩnh đã đóng cửa lại, nói với bạn bè: “Quá không biết xấu hổ, chúng ta vẫn nên không nói chuyện với cô ta đi!”

Từ chuyện thầy Dư không cho phép Cố Loan Loan đi tìm mình, đã có thể nhìn ra tính cách của người thầy này. Có người dám giở trò xấu ở dưới mí mắt của ông, ông tuyệt nữa còn làm đồng lõa, nên sẽ vô cùng tức giận.

Tùy Thiển bị gửi thông báo phê bình, chịu một hình phạt, còn phải viết bản kiểm điểm.

Khác với cấp ba chính là sinh viên là người trưởng thành rồi, cần phải tự chịu trách nhiệm về việc làm của mình. Cho nên gánh hình phạt này, đồng nghĩa với việc cô ta không còn tư cách để bình bầu sinh viên xuất sắc.

“Cố Loan Loan!” Mới vừa tan học, Cố Loan Loan đã bị Khổng Tử Hàm là bạn tốt của Tùy Thiển gọi lại.

“Cô thật quá đáng, có cần thiết để Thiển Thiển nhận hình phạt lớn như vậy không? Nói rõ ràng là được, không cần thiết.”

“Không cần thiết? Tôi đây bị cô ấy vứt bỏ bài tập một cách vô lý là bình thường à?”

“Cô cùng đâu phải chịu uất ức gì, bài tập cũng nộp lại rồi....”

“Bốp, bốp, bốp!” Cao Vi Vi vỗ tay đi tới, về mặt đây chế giễu.

“Tôi vỗ tay vì cô không biết xấu hổ, thật là mở mang tầm mắt, hoàn toàn là logic của kẻ cướp. Cô ta phạm lỗi nhưng không nên trừng phạt? ---ll,,eequy,,,,don,,,,,--Có thể ném bài tập của người ta vào thùng rác, chắc chắn, vậy nếu như bạn học Cố Loan Loan không thể minh oan cho mình, chẳng phải ăn học hai mươi năm vô ích sao?”

“Mắc mớ gì đến cô?!” Khổng Tử Hàm trừng mắt nhìn Cao Vi Vi.

“Đương nhiên không liên quan đến tôi chỉ là không nhìn được vài người rất trơ trên thoi. Chắc, chắc, bạn học Cố đi thôi, đừng đối đáp với chó điên nữa.”

Cố Loan Loan “xì” cười, đi theo cô, bỏ lại Khổng Tử Hàm tức giận dậm chân ở đằng sau.

Cao Vi Vi an tĩnh bước đi, đột nhiên cảm giác có người kéo kéo ống tay áo mình liền quay đầu lại.

Chỉ thấy bạn cùng phòng của tên Đường Tĩnh khiến người chán ghét đang nở nụ cười với mình, một đôi má lúm đồng tiền, mắt to chớp chớp, giống một con.....Thỏ con?

“Cao Vi Vi, chào bạn, mình tên là Cố Loan Loan.” Cô cười đến càng ngọt, lúm đồng tiền lộ ở trên mặt, đáng vẻ mềm mại, đáng yêu, khiến người ta muốn che chở ở sau lưng.

Người này.....Hình như chẳng thèm để ý đến xấu danh của cô một chút nào?

“Cố Loan Loan, chào bạn.”

Có kiểu người tâm tựa như trái dưa, vỏ cứng rắn, nhưng chỉ cần chui qua một lỗ hổng là có thể chạm đến nội tâm mềm yếu của họ.

Hôm nay Nạp Thắm trông một tiết liền đi đến canteen ăn cơm trưa sớm. Lúc đi đến sân thể dục, thấy một chàng trai bê hai cái hòm lớn, khó khăn đi đến.

Cô lảng lảng đi qua bên cạnh, kết quả ở phía sau cái hòm liền truyền đến một tiếng gọi: “Đàn em Nạp Thắm! Chờ một chút.”

Cô quay đầu, sừng sốt một chút, là Trình Trang?

“Đàn em, đàn em, đến giúp đỡ!”

Cô đi qua, lảng lảng bê một cái hòm lớn, Trình Trang bê cái còn lại.

“Woa, đàn em có sức khỏe thật.”

Mặt cô hơi ửng hồng, nhanh chóng đi về phía trước, không cho anh ta thấy gương mặt ửng đỏ của mình.

“Đội tôi với!”

Trình Trang đuổi theo cô, về mặt giật mình, phải biết rằng, cái hòm trên tay cô ấy còn nặng hơn hòm của anh ta, vậy mà còn có thể đi nhanh như vậy.....Cô em này là ăn rau chân vịt lớn lên sao?!

Tới dưới tầng của bọn họ, Lý Dịch liền qua nhận lấy cái hòm trên tay Nạp Thắm. Anh cũng là người trầm mặc ít lời.

“Được rồi, cảm ơn đàn em Thắm Thắm, con gái phải cười nhiều một chút, đừng nhăn mặt, cô gái thích cười mới có nhiều vận may. Nào, cười cười ~”

Nạp Thắm nhìn ánh mắt nghiêm túc của anh ta, mím môi, hơi động khoe miệng.

“Đúng rồi, con gái cười rộ lên mới đẹp! Chúng ta đi, cảm ơn Thắm Thắm ~”

Cho cô một cái hôn gió,----ll,,qu....don,,,,,---cùng Lý Dịch sóng vai rời đi, để lại mình Nạp Thắm đứng tại chỗ, làm bạn với cô là nhịp tim đập mắt

không chế.

“Cô ấy là bạn của Cố Loan Loan.” Lý Dịch nói nhẹ.

Trình Trang phớt lờ cười cười, đáp: “Chính vì là bạn học của Loan Loan, mình mới nhờ cô ấy giúp.”

“Cậu không nên nói những lời phía sau.....”

“Ài, mình nghĩ cô ấy là bạn của Loan Loan, bạn cùng phòng của chị dâu tương lai của chúng ta, mới khuyên cô ấy một chút, sao lại là không nên nói.”

“Cậu không sợ cô ấy thích cậu sao?”

“Minh nhỏ, cậu đùa cái gì vậy, cô ấy có khác gì đàn ông không? Đừng đùa mình, đi nhanh, ông đây nóng lòng muốn lấp ráp thiết bị này rồi!”

Lý Dịch bất đắc dĩ, ôm cái hòm không nói nữa.

“Ai, cô ta lại là loại người này.....”

“May mắn không thân với cô ta.”

“Đúng vậy, cũng may cô ta không phải Ủy viên, bằng không sao mình yên tâm giao bài tập vào tay cô ta được!”

“Đúng vậy.”

“Tri nhân tri diện bất tri tâm, thật không nhìn ra mà.”

“Nghe nói cô ta còn quỳ ở trước cửa phòng Cố Loan Loan đấy.....”

“Thật à! Khi nào?”

“Đúng.....”

.....

Tùy Thiển ném bút xuống, không học nữa, bỏ chạy ra ngoài. Mấy ngày nay cô ta đã nghe quá nhiều lời đàm tiếu, người khác đều chỉ chỉ trỏ trỏ cô ta, người không thân thì phớt lờ, người thân quen thì xa cách.....

Rốt cuộc còn muốn cô ta bị thế nào đây?!

Cô ta hối hận! Những lời của mọi người đều giống như con dao nhỏ, cắt vào người cô ta từng nhát từng nhát, Tùy Thiển vừa hối hận vừa tức giận.

Vì sao phải đối xử với cô ta như thế?!

Tùy Thiển dậm chân một cái, lại chạy về phía phòng học, chạy tới bên cạnh Cố Loan Loan, quát: “Cô muốn tôi làm thế nào đây?!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Anh yêu em

“Tôi không muốn cậu làm thế nào, cũng không muốn làm gì cậu. Tôi chỉ kể lại sự thật, nhưng thật ra là cậu, vì sao lại muốn đứng sau lưng hại tôi?!”

Cố Loan Loan sắc bén trừng mắt, bình thường cô nữ sinh này trông ngoan hiền, khi hung dữ lên lại rất dọa người.

Tùy Thiển mất tự nhiên động động, tất cả mọi người đều nhìn, cô ta cũng không nói nên lời khấn cầu gì nữa, chỉ xoay người lại chạy ra ngoài.

“Người này có bệnh à?”

“Cô ta trốn học à?”

“Người này à.....”

Trong phòng học nhốn nháo hẳn lên, Cố Loan Loan không có cảm thụ gì đặc biệt, từ lúc Tùy Thiên vứt bài tập của cô đi, cả hai đã không còn là bạn bình thường nữa, không cần thiết phải tức giận.

Diệp Cửu Chiêu vừa mới từ công ty trở về, buổi chiều đi làm thực nghiệm cùng Loan Loan, khoảng thời gian ở chung này, anh nhất định sẽ không bỏ phí.

Còn chưa tới ký túc xá, đã bị một nữ sinh ngăn cản, Diệp Cửu Chiêu nhíu chặt mày, lại là Tùy Thiên?

“Diệp Cửu Chiêu, có phải anh giúp Cố Loan Loan hay không?” Đôi mắt cô ta hồng hồng, trừng anh, vẻ mặt uất ức giống như anh giúp Loan Loan là chuyện không nên chút nào.

Diệp Cửu Chiêu lười nói đạo lý với cô gái này, kéo kéo cà vạt, giọng nói ẩn chứa sự nguy hiểm: “Tùy Thiên, lần này tôi chỉ giúp Loan Loan một chút.---ll.ê,,,quy,,,,,don.....---Nếu như có lần sau, tôi có rất nhiều cách khiến cô từ đâu quay về đó! Cô còn quấy rầy Loan Loan, tôi sẽ đánh gãy chân cô!”

Trong đôi mắt đen của anh như ẩn chứa một con mãnh thú, lơ là một cái sẽ nhào ra cắn.

Tùy Thiên lạnh cả sống lưng, rồi lui hai bước, Diệp Cửu Chiêu liền cất bước rời đi.

Tuy rằng sống lại một đời, ở trước mặt Loan Loan, anh rất dịu ngoan thuần lương, nhưng rốt cuộc đời trước lẫn lộn nhiều năm như vậy, Cửu gia, Cửu gia cũng không phải là cái danh hảo.

Tùy Thiên an phận, hoàn toàn không có bất kỳ hành động trả thù nào nữa, thấy Cố Loan Loan sẽ tránh đi từ xa.

Như thế khiến Loan Loan rất là vừa lòng, còn có cái gì quan trọng hơn sự bình yên sao?

Nửa học kỳ này cứ thế trôi qua trong tĩnh lặng, phòng học, phòng thí nghiệm, ký túc xá, ba điểm trên một đường thẳng. Đối với thực nghiệm là tìm ra được mục tiêu rồi, đương nhiên, cùng “Đàn anh” Diệp Cửu Chiêu thì càng thân mật hơn.

“Mua vé chưa?” Diệp Cửu Chiêu hỏi cô.

Cố Loan Loan ngịch ngợm chớp chớp mắt, đáp: “Giao thông liên tỉnh, đã mua từ sớm rồi!”

Diệp Cửu Chiêu cười, còn định lái xe đưa cô trở về đấy.

“Anh đến sân ga tiễn em.”

Cố Loan Loan nhìn vào mắt anh, thấy trong mắt anh tràn đầy vẻ nghiêm túc, liền gật gật đầu.

Thấy cô gật đầu, anh không nhận được ý cười lan đến khóe miệng, nhẹ giọng bật cười, vươn tay xoa xoa đầu cô.----ll,,,ê,,,quy,,,,,don,,,,,----Đối phương tức giận lườm anh một cái, rồi sau đó sửa sang lại đầu tóc mình.

Cố Loan Loan chỉnh trang lại đầu tóc bị anh vò loạn, lơ đãng thấy được đầu tóc anh gọn gàng, trong lòng liền nổi lên ý xấu.

“Anh Cửu.”

“Ừ?” Anh vừa đáp lại, cô bé bên cạnh đã nhảy dựng lên.

“Ai da!” Không xoa được đỉnh đầu anh, còn suýt nữa ngã, Cố Loan Loan rất không vui.

“Em đó.”

Diệp Cửu Chiêu đỡ cô, sủng nịch đẩy mặt, thấy cô bĩu môi, liền nói: “Đừng giận, anh cho em vò tóc.” Cúi đầu, đỉnh đầu tiến đến trước mặt cô.

Cố Loan Loan cảm thấy mỹ mãn mà vò loạn tóc anh, hai người đều cười, một người mi mắt cong cong như trăng non, một người đầu tóc rối loạn, khóe miệng còn nhếch cao.

“Được rồi, anh tiễn đến đây thôi.” Cố Loan Loan đứng ở cửa vào, muốn tiếp nhận hành lý, sân ga đông người ra vào, có thể nói là tương đối đáng sợ.

Diệp Cửu Chiêu chưa đưa cho cô, ngược lại còn lấy một tấm vé ra, nói: “Đây, có thể đưa em vào.”

Cố Loan Loan tròn to đôi mắt, hỏi: “Sao anh lại mua vé vậy?!”

“Không có việc gì, chờ lát nữa là ra được.”

“Thật sao?”

“Ừ, thật sự, tàu chưa chuyển bánh thì vẫn còn ra được.”

Chen chúc trong đám người, anh che chở cho cô đi vào, đây là năm đầu tiên Cố Loan Loan chen chúc ở nơi đây, may mắn chính là có Diệp Cửu Chiêu che chở cho cô đi vào.

Có rất nhiều cô gái trẻ tuổi ra ngoài dốc sức làm ăn, cả một năm chịu uất ức, hết năm, đón năm mới phải về nhà tránh mưa gió, còn phải một mình xách hành lý, bóng hình cô đơn, một mình lẻ loi trong đám đông.

Anh che chở cô, khó tránh khỏi bị dựa gần vào, khi thì sợ đi lạc, anh sẽ nắm tay cô, tới phòng đợi sẽ không còn chen chúc như vậy nữa.

Cố Loan Loan được anh dắt đến ghế ngồi chờ, một lát sau Diệp Cửu Chiêu cầm cốc thức uống nóng trở về, một tay khác thì cầm chút đồ ăn vặt.

“Uống trước đi, đồ ăn vặt này mang lên tàu, nếu đói bụng thì ăn, hơn hai mươi tiếng đồng hồ đấy.”

Cố Loan Loan gật đầu, Diệp Cửu Chiêu nhìn cô uống. Nhìn nhìn, hốc mắt hơi ươn ướt, anh luyến tiếc để cô đi.

Suốt năm mươi ngày, không thấy được cô sẽ khiến anh cảm thấy như quay về cuộc sống tuyệt vọng của đời trước. Cuộc sống ấy chính là một chuỗi khổ đau.

Cố Loan Loan uống xong, vừa lúc đến giờ soát vé, Diệp Cửu Chiêu còn kéo hành lý cho cô, che chở cô đi vào.

Anh xụ mặt không nói lời nào, nhìn ra được là thật sự không vui, đây là..... Làm sao vậy?

“Anh..... Làm sao vậy?”

Diệp Cửu Chiêu cúi đầu nhìn cô, trong mắt toàn là cảm xúc cô nhìn mà không hiểu, chỉ cảm thấy tình cảm trong mắt anh khiến cô hít thở không thông.

“Không có việc gì... Trên đường chú ý an toàn.” Giọng anh khàn khàn, chỉ nói ra những lời này.

Nhất thời an tĩnh.

Anh đưa cô vào khoang tàu, đặt hành lý lên giá,---ll,,eequy,,,,don,,,,,---còn không yên tâm dặn dò: “Chú ý an toàn, tới giờ ăn thì phải ăn, về nhà gửi tin báo cho anh.....”

Cố Loan Loan gật gù đầu, đáp: “Vâng, anh mau xuống đi, chờ lát nữa tàu chạy, không xuống được đâu.”

Diệp Cửu Chiêu gật gù đầu, luyến tiếc nhìn cô một cái, lưu luyến bước xuống.

Lúc này mọi người gần như đã lên tàu, bên ngoài trừ mấy nhân viên công tác, chỉ còn một khoảng không trống trải.

Diệp Cửu Chiêu mờ mịt đứng ở nơi này, trong lòng trống rỗng, con tàu kia đã mang trái tim anh đi mất rồi. Anh đứng ngẩn ra, trong lòng đột nhiên có một trận hoảng loạn, trong đầu lộn xộn.

Loan Loan đi rồi? Loan Loan còn có thể trở về hay không? Loan Loan thích anh sao? Một đống vấn đề chất đầy lòng anh.

Giữa bọn họ không có sự ràng buộc, anh chỉ là đàn anh của cô, anh không có bất kỳ thứ gì để giữ Loan Loan lại, anh không có tư cách nói anh muốn về thành phố C cùng em.....

Chỗ ngồi của Cố Loan Loan là ở gần cửa sổ, Diệp Cửu Chiêu đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài, gõ cửa sổ.

Cô vừa mới ngồi xuống, đang sửa sang lại hành lý, nghe thấy âm thanh liền ngẩng đầu, đôi mắt hơi mờ to.

Ngoài cửa sổ, cái người là nam thân cao ngạo trong miệng người khác kia, đang không ngừng nói cái gì, mỗi lúc đóng lúc mở.

Toa xe này khá mới, hiệu quả cách âm khá tốt, tiếng người nói to làm ồn ào, nên cô không nghe rõ lời anh nói.

Ấn bàn tay lên cửa kính, ngoài cửa sổ, Diệp Cửu Chiêu cũng ấn tay lên, lớn tiếng nói câu nói kia.

Cô không nghe rõ, nhưng từ khẩu hình của anh, cô đoán được, anh nói: “Cố Loan Loan, anh yêu em, hãy cùng anh ở bên nhau.”

Vẫn luôn lặp lại như thế.

Cố Loan Loan nhìn anh, nhìn vào đôi mắt anh, không phân được cảm xúc bên trong, ánh mắt anh mang theo nỗi tuyệt vọng nồng đậm.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Diệp Cửu Chiêu có sự thay đổi cảm xúc lớn như vậy,---ll...eequy,,,don,,,đáng vẻ của anh khiến chớp mắt cô hơi chưa xốt.

Diệp Cửu Chiêu thích cô, cô biết, anh cũng biểu hiện đủ rõ ràng, cũng cô làm thực nghiệm, giảng bài cho cô, học bổ túc, mang cô đi ăn cơm.

Anh rất có sức hút, không ai có thể chống đỡ được sự đối xử như bảo vật cùng với ánh mắt dịu dàng của anh khi anh yêu.

Nhưng bọn họ chênh lệch quá lớn, còn cô lại là người luôn lẩn tránh nguy hiểm theo bản năng, cho nên giữa bọn họ, cô sẽ không chủ động bước ra nửa bước.

Cô nhẹ nhàng tránh đi, kéo bức màn che.

Ngoài cửa sổ, đồng tử Diệp Cửu Chiêu co rụt lại, cả người sững sờ đứng tại chỗ, đây là....Từ chối anh sao?

Thậm chí còn không muốn buông tha cho vấn đề này, Diệp Cửu Chiêu lại vỗ vài cái vào cửa kính, gọi: “Loan Loan, Loan Loan.”

“Tàu sắp chạy, đừng ở đây nữa!” Có nhân viên trạm đi qua kéo anh ra, Diệp Cửu Chiêu nhìn bức màn cửa sổ, mặt đầy tuyệt vọng.

Cho nên anh có nỗ lực như thế nào, Loan Loan vẫn sẽ không thích anh sao?

Hay là giống như đời trước, cô không thích anh, cùng người khác kết hôn, sau đó bỏ lại một mình anh vượt qua quãng đời còn lại.

Diệp Cửu Chiêu che mặt lại, nghe thấy tiếng xe lửa khởi hành, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Thật lâu không có tiếng động, anh run nhè nhẹ, nỗ lực đè nén cảm xúc của mình, thử điều chỉnh hô hấp, nói với mình rằng: Không sao, anh còn có thời gian, từ từ tới, không vội, có một ngày nhất định sẽ khiến Loan Loan cảm động, không vội.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Hôn một cái

Qua vài phút, một bàn tay nhỏ bé, đặt ở đỉnh đầu anh, xoa nhẹ một chút, cùng với một tiếng thở dài.

Diệp Cửu Chiêu cứng đờ mà ngẩng đầu, Loan Loan.

Cô hơi hơi mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Anh lái xe đưa em về nhà đi.”

Diệp Cửu Chiêu cứng đờ đã lâu, những lời này cứ xoay vòng trong đầu anh. Đôi mắt hơi nheo lại, đứng lên, run rẩy mở hai tay, cô ôm vào trong lòng, gương mặt cô dán lên lồng ngực anh.

Trái tim giống như được lấp đầy trong nháy mắt, trái tim không biết đi lạc ở đâu đã quay lại, chậm rãi nảy lên trong lồng ngực.

Ôm toàn thế giới là cái cảm giác gì? Có lẽ chính là như hiện tại, trong lòng mềm mại, vừa muốn khóc vừa muốn cười. Ôm cô có rất nhiều điều muốn nói lại không mở miệng nói, cuối cùng tràn đầy lúng túng.

Xe lửa từ từ chạy qua bên cạnh, càng lúc càng xa, trên sân ga, hai người cầm hai tấm vé vô dụng, ôm chặt nhau.

Nhân viên trạm: Nghĩ đến cảm nhận của chúng tôi một chút, được không?!

“Ăn không?”

“Ăn!”

Ngồi ghé phụ, Cố Loan Loan đút miếng bò khô vào trong mồm anh, anh nhẹ nhàng ngậm lấy ngón tay cô.

Cố Loan Loan rút ra, sắc mặt hơi ửng hồng. Sau khi nam thần Diệp ra khỏi nhà ga liền bắt đầu không bình thường, như là đột nhiên trẻ lại mười tuổi, đáng vẻ nghịch ngợm quá mức.

“Còn ăn.”

“Không cho!”

Cố Loan Loan không cho anh, Diệp Cửu Chiêu liền quay đầu, duỗi tay, nhẹ nhàng véo gương mặt cô, hỏi: “Có cho hay không? Có cho hay không?”

“Xe! Xe! Anh nhìn đường đi, em dứt cho ăn là được chứ gì...”

Diệp Cửu Chiêu cảm thấy mỹ mãn, anh và Loan Loan ở bên nhau, cả hai đời cũng không có thời khắc nào vui vẻ như thế này, cùng Loan Loan ở bên nhau, --ll,,ê...quy,,,don,,o,,, -trung lai còn có kết hôn, sinh con.Nhân sinh của anh, của Loan Loan đều sẽ càng ngày càng tốt.

Di động của Cố Loan Loan vang lên, cô nhận: “A lô, cha.”

“A? Nhà ga? À..... Sắp tới rồi, vâng.....”

Cúp điện thoại, xấu hổ nhìn Diệp Cửu Chiêu, nói: “Cái kia... Đưa em đến nhà ga đi, cha mẹ em đang đợi.....”

Diệp Cửu Chiêu thông minh cỡ nào, nháy mắt đã hiểu cô có ý tứ gì, mặt tối sầm, đáp: “Anh không thể gặp cha mẹ sao?”

“???” Gào, gào, ai là cha mẹ anh?!

“Loan Loan, sớm muộn gì cũng phải gặp.....”

Cố Loan Loan lắc đầu, nói: “Cha em.....”

Diệp Cửu Chiêu nghĩ nghĩ liền quay xe về hướng nhà ga, đáp: “Được được, nghe em đi.”

Về mặt anh không có gì biến hóa, lại mơ hồ có chút uất ức, lập tức khơi lên sự áy náy của Cố Loan Loan.

Duỗi tay, kéo kéo góc áo anh, đối phương nhìn cô một cái, tiếp tục lái xe, chỉ là khuôn mặt giống như càng thêm ưu sầu.

“Đừng tức giận nữa~~~~”

Diệp Cửu Chiêu liếc mắt một cái, không nói lời nào.

“Đừng tức giận mà, anh Cửu.....”

Giọng điệu ẩn chứa vài phần nũng nịu, Diệp Cửu Chiêu giật giật, vô cùng bình tĩnh nói: “Có phải em không thích anh hay không?”

“Nào có?!” Nghĩ nghĩ, lại nói: “Em không thích anh thì sao sẽ đáp ứng anh chứ.....”

“Vậy em làm gì để chứng minh em thích anh?”

“Hả?”

“Hôn anh một cái.” ---...ll,,e,,,qu,,,y,,,do,,,,n.....--

Cố Loan Loan đỏ mặt, trừng anh một cái, quát khê: “Anh lái xe đi.”

Diệp Cửu Chiêu không nói lời nào, lái xe vào vỉa hè, đưa má qua.

“Không lái xe nữa.”

Mặt anh liền ở ngay trước mặt, gương mặt khiến người ta cảm thấy nghiêm túc, ở trong tình yêu liền hòa nhã hẳn đi, ẩn chứa sự dịu dàng.

Cố Loan Loan đỏ mặt, nhắm mắt, nhẹ nhàng dán lên sườn mặt anh, còn chưa kịp mở mắt, một sức mạnh đã đẩy cô tụt vào lưng ghế, một đôi môi ấm nóng liền dán lên đôi môi cô.

Cô mở to hai mắt.....Ngốc rồi.

Diệp Cửu Chiêu muốn chính là hiệu quả này, đầu lưỡi cạy hàm rang cô ra, len vào, khê khàng liếm hàm trên, tùy ý làm càn trong miệng cô. Cuối cùng, một bàn tay đè gáy cô lại, một tay khác ôm cô, quần lấy đầu lưỡi cô.....

Cố Loan Loan thờ hồn hển, nhìn người đàn ông ở trước mặt chỉ cách mình 3cm, ánh mắt anh nhìn cô, tay vẫn tiếp tục động tác vừa rồi.

Đàn ông đều là sói! Trong nháy mắt cô chỉ nghĩ tới những lời này.

Hô hấp của Diệp Cửu Chiêu cũng có chút dồn dập, nhìn cô, mặt mày đều là tình yêu say đắm. Nhìn nhìn, lại hôn chụt một cái lên má cô, sau đó tươi cười đầy mặt, ngồi thẳng người, thất dây an toàn.

“Nhà ga, xuất phát!”

“Em đi đây.....” Cố Loan Loan đặt một tay lên tay nắm cửa, nhìn anh.

Diệp Cửu Chiêu đuổi tay, giữ chặt cô, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt cô, bày ra vẻ mặt uất ức, không nói gì nữa.

“Vây.....Em... Thử xem?”

Lúc này Diệp Cửu Chiêu mới buông cô ra, gật gật đầu, mày giãn ra.

Cố Loan Loan chạy về phía Cố Hoa Nhiễm và mẹ Cố, mỗi người ôm một cái, kêu: “A a a, con nhớ cha mẹ quá!”

“Ai dà, con cái lớn như vậy, còn nhớ với chả nhưng.” Miệng nói như vậy, tay lại rất là kích động mà kéo tay cô.

“Sao con lại chạy đến từ bên này?”

Cố Hoa Nhiễm hỏi xong, liền thấy đôi mắt Cố Loan Loan xoay chuyển, nói: “Con cứ tưởng hai người ở bên kia.....”

Cố Hoa Nhiễm hoài nghi mà nhìn thoáng qua, Cố Loan Loan nín ông lại, gọi: “Cha, con.....”

Nhìn theo mắt Cố Loan Loan, hiểu rõ con gái chỉ có cha, điều Loan Loan muốn nói chắc chắn có liên quan đến bên kia.

Quả nhiên, ông thấy chàng trai đã có ý xuống xe kia, chàng ta còn cười với ông, Cố Hoa Nhiễm đen mặt, đen như than.

Đây là khiêu khích trắng trợn đó!

Cố Hoa Nhiễm quay đầu, ho khan một tiếng, gọi: “Loan Loan.”

“Dạ?”

“Ở đại học đừng yêu đương, cố gắng học tập đi.”

“À.....”

“Đáp ứng cha đi, coi như yêu đương cũng không cần nói với cha.” Cố Hoa Nhiễm hơi hơi thờ dãi, dáng vẻ thoát nhìn hơi phiền muộn.

Cố Loan Loan rối rắm gật đầu, cha và anh Cửu..... Đương nhiên là cha quan trọng hơn! Về phần anh Cửu..... Ồm, tốt nghiệp lại dẫn về đây đi.

Cố Hoa Nhiễm vừa lòng gật gật đầu.

Dọc đường đi, bởi vì có Cố Hoa Nhiễm, Loan Loan không dám gọi điện cho Diệp Cửu Chiêu, thẳng đến khi về nhà, lúc này mới trốn vào nhà vệ sinh.

“A lô, anh Cửu.”

“Loan Loan.....” Anh kêu hai chữ này khiến Cố Loan Loan dựng lông tơ, trong lòng chột dạ.

“Anh Cửu, có lẽ chúng ta nên giữ bí mật.....”

“.....”

“Cha em dặn ở đại học chưa được yêu đương, thân thể ông ấy không tốt, em không dám kích động ông ấy.”

“.....”

Chết tiệt, anh đã có ý xuống xe, để Cố Hoa Nhiễm trông thấy anh. Rồi dựa vào giao tình hôm Quốc khánh mà ông ấy mời anh đến nhà họ Cố, nào ngờ Cố Hoa Nhiễm quyết tuyệt như vậy, trực tiếp chặt đứt đường lui của anh.

Diệp Cửu Chiêu tỏ vẻ: ĐƯỢC rồi, ông là cha vợ,---l,ê,,quy,,,don,,,,ông lợi hại, một ngày nào đó, ông cũng phải trao tay con gái ông vào trong tay con.

Diệp Cửu Chiêu lái xe trở về thành phố W, không để Cố Loan Loan tiễn, anh sợ anh sẽ không đi được.

Mà trở lại thành phố C, Cố Loan Loan giống như con ngựa hoang thoát cương. Mới vừa về chưa đến hai ngày, bạn cô đã gọi điện cho cô.

“A lô, Tịch Duyệt!”

“Không, sao có thể quên cậu chứ!”

“Họp lớp à? Được chứ! Không thành vấn đề, chiều thứ hai mình rảnh....”

“Ừ, ừ, ừ, gặp mặt nói sau.”

Họp lớp cấp ba à, cô rất chờ mong đấy, cô cũng nhớ các bạn đã học cùng trường trong ba năm.

Thứ hai.

“Loan Loan!”

“Đây! Tới rồi!”

Xách túi chạy xuống lầu, liền thấy hai người tới đón cô, một nữ sinh cao gầy và một nam sinh sạch sẽ như ánh mặt trời.

“Hả? Trương Thành? Cậu đã về rồi à?!” Cổ Loan Loan vui sướng kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ghen

Cổ Loan Loan cũng nở nụ cười, Trương Thành, Tịch Duyệt là hai người bạn tốt nhất của cô. Tịch Duyệt học ở phương bắc, là bạn cấp hai.

Trương Thành thì lớn lên bên nhau từ nhỏ, chỉ là vào đại học thì cậu phải xuất ngoại. Ông bà nội của cậu sống cùng một tầng nhà với cha mẹ Cổ Loan Loan. Khi còn nhỏ, Trương Thành đã sống cùng ông bà. Từ nhỏ đến lớn, cậu bạn này không khác gì anh trai của cô.

“Còn tưởng rằng cậu không trở lại!” Cổ Loan Loan đẩy cậu một cái, trong lòng đang hai người đã làm động tác quen thuộc này.

“Năm mới đương nhiên phải về rồi, các cậu tưởng tượng sao được!” Trương Thành nhếch miệng cười, nụ cười như ánh dương của cậu khiến người ta vô thức cười theo.

“Đi đi đi, chúng ta lên xe rồi nói!”

Địa điểm họp lớp cách không xa, có mời hai giáo viên cùng nhau ăn bữa cơm.

“Chuyên ngành của cậu học thế nào?” Trương Thành hạ giọng hỏi cô, lúc này đám con trai đang tán gẫu, nói được rất là vui sướng, các nam sinh khác thì vội vàng rót rượu mời thầy giáo.

“Khá tốt, mình rất thích, cậu thì sao? Ở nước ngoài thế nào?”

Trương Thành gật gù đầu, chỉ nhếch miệng cười, thoát nhìn vô tâm vô phách, không có gì ưu sầu.

Một người ở nước ngoài thì cuộc sống không tốt lắm, ông bà nội cậu ở thành phố C, cha mẹ ở thủ đô, mà cậu thì ở biển rộng bên kia.

“Chăm sóc tốt cho mình đấy.”

Cổ Loan Loan dặn dò một câu, Trương Thành đột nhiên cười ha ha.

“Cậu cười cái gì?”

“Đột nhiên nhớ lại ngày đầu tiên chúng ta đi học.”

Cổ Loan Loan sùng sốt, rồi cũng cười theo.

Ngày đầu tiên bọn họ đi nhà trẻ, buổi sáng hai tiết, hai người học xong một tiết tưởng không phải học nữa.---ll,,eequy,,,,don,,,,,Cô giáo không nói gì thêm, hai người liền lên chạy về nhà, nửa đường gặp phải Cổ Hoa Nhiễm đang đi đón con gái, lại bị dẫn về trường.

Một chiếc xe đạp kiểu cũ, phía trước có một đòn gánh, hai người một trước, một sau, mặt xám mảy tro lại trở về trường học.

“Phụt, ha ha ha ha ha ha”

“Cậu còn cười, là cậu nói có thể đi rồi.” Trương Thành nói xong, liền thấy cô cười càng thêm vui vẻ.

“Phải không? Mình nói? Mình không nhớ rõ lắm”

Trương Thành tiếp tục cười, trong lòng lại có vài phần phiền muộn, cậu luôn nhớ rõ từng chuyện từ lúc còn bé đến khi lớn lên của bọn họ.....

Ăn cơm xong, thầy giáo liền đi về, học sinh lại tổ chức thành đoàn đi KTV, mấy bạn học hăng say độc chiếm mic hát liên hồi. Ba người Cố Loan Loan, Trương Thành, Tịch Duyệt ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm.

“Mấy ngày nữa chúng ta về trường tiểu học thăm quan chút đi.”

“Được! Mình không thành vấn đề.” Cố Loan Loan lập tức đồng ý.

Tịch Duyệt cũng gật đầu, lúc này di động của Cố Loan Loan vang lên, cô lấy ra, nhìn thông báo, vô thức hé miệng cười đến thực ngọt.

“Mình.....Mình ra trước nhận điện thoại.” Trong giọng nói cũng mang theo hai phần thẹn thùng.

“Loan Loan.....Yêu đương sao?” Trương Thành hỏi, chàng trai hay cười này, lại là lần đầu tiên mất đi vẻ tươi cười.

“Không rõ lắm” Tịch Duyệt lắc đầu, lại hỏi: “Cậu còn chưa chuẩn bị thổ lộ sao?”

“Mấy năm nay mình ở nước ngoài, không thể làm bạn với cô ấy.”

Nụ cười của Tịch Duyệt mang theo hai phần chua xót, cho nên cậu mới không dám thổ lộ với Loan Loan, vậy ngộ nhờ cô ấy yêu đương thì sao?

Suy đoán này khiến cô hơi mừng thầm trong lòng, lại vội vàng đè nén bản thân. Trương Thành và Loan Loan là hai người bạn mà cô hiểu tận gốc rễ,--ll,,eequy,,,don,,,,---bọn họ ở bên nhau thì cô yên tâm rồi, cô hẳn là nên chúc phúc cho bọn họ!

“Ngộ nhờ Loan Loan có đối tượng thì sao?”

Trương Thành nghĩ nghĩ liền đi ra ngoài.

“A lô, anh Cửu.....” Cố Loan Loan dựa vào bờ tường hành lang, nhẹ nhàng nói với đầu bên kia.

Diệp Cửu Chiêu nghe tiếng ồn ào vọng ra, mày nhíu chặt, hỏi: “Em đang ở đâu?”

“KTV, họp lớp cấp ba ạ.”

Diệp Cửu Chiêu cố gắng cười khẽ, nói: “Ừ, chơi vui nhé, đừng uống rượu.”

“Vâng vâng, em không uống.”

“Loan Loan.....”

Diệp Cửu Chiêu còn chưa nói tiếp, đầu bên kia lại xuất hiện một giọng nam.

“Loan Loan, chờ cậu đấy.”

Giọng nói rất mềm mỏng, mang theo sự quen thuộc và tùy ý, Diệp Cửu Chiêu tối sầm mặt.

Cố Loan Loan gật đầu, lại nói trong điện thoại: “Anh Cửu, em đi vào trước nhé.”

Mặt Diệp Cửu Chiêu càng đen, di động còn đặt bên tai, cho nên anh cũng nghe rõ cuộc đối thoại bên trong.

“Loan Loan, cậu đang yêu đương sao?”

“Tút...tút...tút....”

Điện thoại tắt, Diệp Cửu Chiêu không nghe được cô trả lời, mặt đen sì. Mà bên này Cố Loan Loan nghe được vấn đề này, mặt đỏ lên, nhẹ nhàng gật đầu.

Trương Thành ngây ngẩn cả người, hóa ra, chỉ có mình cậu đứng nguyên tại chỗ chờ đợi thôi sao? Kéo ra nụ cười, nói: “À, vậy chúc phúc cho cậu nhé, chúng ta vào đi thôi.”

Tịch Duyệt thấy bọn họ, một người thì sắc mặt hơi ửng hồng, mang theo nụ cười không che lấp được, một người thì mặt hơi tái, nụ cười thường ngày cũng không giữ được, không hiểu là vì sao.

“Cố Loan Loan, chạy ra ngoài làm gì đó? Tôi làm một bài đi!” Lớp trưởng đưa mic qua, những người khác liền sôi nổi ồn ào.

Cố Loan Loan cũng hào phóng tiếp nhận mic, chọn bài “Em chỉ để ý đến anh.”

Trương Thành ngồi xuống, Tịch Duyệt đưa cho cậu một ly rượu, hơi đau lòng, hỏi: “Cậu.....Hay là thử đi?”

Trương Thành uống cạn, sau đó dựa vào sofa, nhìn Cố Loan Loan, sừng sốt trong chốc lát, nói: “Đã muộn rồi... Minh nhìn ra được, hiện tại cô ấy rất vui vẻ.”

Tịch Duyệt càng thêm đau lòng, Trương Thành uống một ly, tiếp một ly, cô muốn nói điều gì đó lại không biết nói cái gì.

Cố Loan Loan đã hát xong rồi, giọng cô rất dễ nghe, ngũ âm cũng ổn, nhận được một tràng vỗ tay, liền về ngồi.

“Hả? Mùi rượu nặng như thế, cậu uống rượu à?”

Trương Thành không biết nói gì, Tịch Duyệt tiếp lời: “Chúng mình chơi trò chơi, cậu ấy thua nên bị phạt!”

“Ha ha ha, cậu vẫn ngốc như vậy.”

Trương Thành cười khẽ, cậu ngốc ở đâu? Khi còn nhỏ Cố Loan Loan bướng bỉnh lại mãi chơi, thua liền khóc. Bắt đầu từ kéo búa bao, cậu liền nhìn ra cô sẽ ra cái gì, sau đó để cô thắng, xem cô cười đến đôi lúm đồng tiền nhếch cao, trong lòng cậu liền rất vui vẻ.

Chơi trò chơi không thắng nổi, đoán đồ cũng không ra, Trương Thành đã cho Cố Loan Loan một ấn tượng luôn là một cậu trai ngốc.

Lại uống thêm, đến khi tan cuộc, Trương Thành đã không thể lái xe, ba người liền gọi xe taxi. Tịch Duyệt ngồi ghế phụ ở đằng trước, Cố Loan Loan và Trương Thành ngồi ở đằng sau.

Diệp Cửu Chiêu tâm phiền ý loạn cả đêm, đứng lên, ngồi xuống, hoàn toàn không xử lý được công việc.

Không nhịn được, liền gọi điện thoại cho Cố Loan Loan. Đây là chỗ tai hại nhất khi không có cô ở bên cạnh, anh không biết cô đang làm cái gì, ở bên cạnh ai, vậy sẽ khiến anh hoàn toàn rơi vào trạng thái khủng hoảng.

Cố Loan Loan nhìn thông báo hiện trên màn hình, cười bấm nhận.

“A lô, anh Cửu.”

“Ừ, còn ở KTV à?”

“Không, ở trên xe chuẩn bị về nhà rồi.”

“Ừ, vậy thì tốt rồi.”

Bọn họ đang nói chuyện,---ll..eeuyq,,,,don,.....---Trương Thành nghe không rõ lắm, chỉ mơ hồ nghe thấy là giọng nam liền ho khan một tiếng, dựa vào bả vai Cố Loan Loan, cách di động rất gần.

“Loan Loan.....Minh đau đầu.....” Giọng nói có chút khàn khàn, uất ức còn thêm vài phần làm nũng.

Cố Loan Loan sừng sốt, biết cậu ta uống quá nhiều, ngồi xe chắc sẽ khó chịu, lập tức nói: “Anh Cửu, chờ lát nữa em gọi lại nhé.”

Liền tắt! Liền tắt!

“Cốp!” Diệp Cửu Chiêu ném di động vào tường, cả người rơi vào trạng thái khản trương cực độ. Ngồi xổm trên mặt đất, đôi tay vò tóc, che đầu lại.

Rõ ràng biết Loan Loan là dạng người gì, chắc chắn sẽ không làm chuyện có lỗi với mình, cô đáp ứng anh, sẽ đặt anh lên vị trí đầu. Nhưng chính một giọng nam còn chưa biết là ai, đã khiến anh hoàn toàn rơi vào trạng thái vô cùng bất an.

Diệp Cửu Chiêu biết là không nên, nhưng anh không khống chế được!

Anh cầm chìa khóa xe đặt trên bàn, đi thẳng xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Quán cũ

Cố Loan Loan nhìn về phía Trương Thành, khẽ trách: “Ai dà, thật là, bảo cậu đừng uống rồi mà còn uống.”

“Bác tài, dừng ở nhà thuốc phía trước một chút ạ.”

Thật vất vả đưa Trương Thành trở về, Cố Loan Loan và Tịch Duyệt đã kiệt sức, ai về nhà nấy.

“Đã về rồi à? Con tắm rửa nhanh đi rồi đến phụ làm sùi cào.”

“Tôi muốn còn làm sùi cào làm gì ạ?”

“Mùa đông lạnh mà, mấy ngày nay thêm ăn nên nấu thôi.”

“À.....” Cố Loan Loan gạt đầu, ném di động lên giường, thay quần áo cũng bỏ ở trên giường, che mắt di động.

Cô tắm rồi mặc quần áo ngủ đi ra, ngồi xuống ghế làm sùi cào cùng cha mẹ, mãi nói chuyện, liên tục luôn chuyện di động.

Diệp Cửu Chiêu lại gọi lần nữa, vẫn không ai nhận, anh cúi kinh lại muốn đập di động nhưng nhìn xuống.

“Lái xe nhanh lên.”

Lại một lần nữa thúc giục tài xế lái nhanh lên, sau khi xuống lầu liền gọi tài xế của công ty đến đón, tay anh hơi run, trong lòng nôn nóng bất an, không có biện pháp lái xe.

Đến nhà Cố Loan Loan ở thành phố C mất năm tiếng, gọi tổng cộng mười mấy cuộc điện thoại, đầu tiên là không ai tiếp, sau đó là không gọi được.

Loan Loan, Loan Loan!

Tới nhà Cố Loan Loan là ba giờ sáng, Diệp Cửu Chiêu không dám đi gõ cửa, đứng dưới tán cây đại thụ ở bên ngoài một lát.

Tài xế ở trong xe ngủ, Diệp Cửu Chiêu nhìn về phía nhà họ Cố tối đen như mực, liền rút một điều thuốc.

Mà người được Diệp Cửu Chiêu tâm tâm niệm niệm là Cố Loan Loan thì đang ngủ khi, đi ra ngoài lâu như vậy,---ll,,eequy,,,,son,,,,,di động đã sớm hết pin, cô nằm ở trên giường liền ngủ, cũng không hề ngó di động.

Một giấc này ngủ tới hơn sáu giờ sáng, rửa mặt xong xuôi, lúc này cô mới thấy di động bị mình tùy ý bỏ ở trên ngăn tủ. Ách....Tôi hôm qua, hình như đã quên gửi tin nhắn cho anh Cửu thì phải?

Cố Loan Loan cảm sặc, qua một phút đồng hồ, di động tự động khởi động. Lập tức hiện ra rất nhiều cuộc gọi nhỡ và tin nhắn, đều đến từ một người.

【 Diệp Cửu Chiêu: Loan Loan? 】

【 Diệp Cửu Chiêu: Loan Loan, em ở đâu? 】

【 Diệp Cửu Chiêu: Loan Loan 】

.....

Tất cả đều là “Loan Loan”, Cố Loan Loan liền gọi lại cho anh, mới một tiếng chuông đã có người nhận.

Đầu bên kia, vang lên tiếng nói khàn khàn của Diệp Cửu Chiêu: “Loan Loan.”

“Anh Cửu, thực xin lỗi, ngày hôm qua em ngủ quên mất, di động thì hết pin.”

Giọng cô tràn đầy áy náy, Diệp Cửu Chiêu cười khẽ, đáp: “Không có việc gì.”

Nhất thời có chút yên lặng.

Người bên đầu kia khẽ ho khan một tiếng, nói: “Loan Loan, anh muốn gặp em.”

“Hả?”

“Em có muốn gặp anh không?”

Cố Loan Loan hơi ngây ngốc, nhưng vẫn nói lời thật lòng: “Muốn.....”

Đầu kia vang lên tiếng kỳ quái, sau đó là hai tiếng thở dốc, Cố Loan Loan nghe thấy anh nói: “VẬY em kéo rèm che ra đi.”

Cố Loan Loan sững sốt trong chốc lát, đột nhiên nhớ tới cái gì, “soạt!” kéo rèm ra.

Hốt mắt cô đỏ lên, chỉ thấy Diệp Cửu Chiêu đang giẫm lên mái che trước lan can, một tay giữ chặt khung cửa sổ phòng Cố Loan Loan.---ll,ê,quy....don.....---Một tay khác cầm di động, vừa thấy cô, liền cười dịu dàng với cô.

“Loan Loan.”

Anh cười đến rất vui vẻ, khoe miệng nhếch sang hai bên, sườn mặt anh sắc xảo, góc cạnh rõ ràng, cười như vậy có vẻ hơi ngu ngốc.

Cố Loan Loan nhẹ nhàng cầm tay anh, lạnh lẽo như khối băng.

“Anh ngốc nghếch.....”

“Loan Loan, xuống lầu đi.” Anh muốn ôm cô, muốn xúc cảm chân thật nói cho anh biết cô còn sống, cô là của anh.

Cố Loan Loan xuống lầu rồi Diệp Cửu Chiêu cũng xuống dưới, hơn sáu giờ sáng vào mùa đông, bên ngoài còn hơi tối trời.

Diệp Cửu Chiêu ôm chặt cô, ôm ở trong lồng ngực mình, tâm trống rỗng lập tức được lấp đầy.

Sống lại lần nữa, Diệp Cửu Chiêu giống như không có trái tim, tâm, can, ti, phổi, thận, tất cả đều là Cố Loan Loan, chỉ có cô ở bên người, anh mới có thể cảm giác được bản thân vẫn đang tồn tại.

Bị anh gắt gao ôm vào trong ngực, cảm giác được anh quyến luyến thật sâu, lần đầu tiên Cố Loan Loan cảm thấy, có lẽ anh Cửu còn yêu cô hơn cả cô nghĩ.

Hiện tại Cố Loan Loan xem ra, cô và Diệp Cửu Chiêu chỉ là đôi nam nữ trẻ tuổi quen biết nhau mới nửa năm, cô biết có thể anh yêu cô nhiều hơn cô yêu anh một chút.

Nhưng mà không nghĩ tới chính là, tình cảm thật sự của Diệp Cửu Chiêu dành cho cô đã vượt qua sự tưởng tượng của cô, thế nên, sau này lại xảy ra chuyện khiến cô hối hận rất nhiều năm.

“Hoa Nhiễm..... Bọn nó.....” Mẹ Cố nhìn về phía Cố Hoa Nhiễm, chỉ nhìn thấy một khuôn mặt đen như mực.

Được rồi, giờ đôi cha mẹ này đang úp sát vào tường, từ cửa sổ nhìn đôi tình nhân nhỏ ở phía dưới.

Cố Hoa Nhiễm không nói lời nào, mẹ Cố lại nói: “Diệp Cửu Chiêu là đứa bé ngoan, nghiêm túc với Loan Loan, chúng ta hãy chấp nhận nó đi.”

“Không được, không được.”

“Ông đã quên lúc ông sinh bệnh, là ai tìm thầy thuốc cho ông sao? Còn có chuyên gia chắc chắn cũng do nó liên hệ.”

Cố Hoa Nhiễm hừ một tiếng, nghĩ nghĩ, đáp: “VẬY cũng không được, con gái tôi không thể bị bắt cóc dễ dàng như vậy!”

“VẬY ông muốn thế nào?”

“Chờ Loan Loan dẫn nó về đây đi.....” Cố Hoa Nhiễm miễn cưỡng nói, ông không hề muốn con gái mình bị thằng nhóc thối đó lừa đi!

Mẹ Cố lườm chồng một cái,--ll,ê,quy,,,,don,,,,---ông đã nói để Loan Loan tốt nghiệp rồi mới cho phép dẫn người về, Loan Loan lại nghe lời ông, vậy thằng bé nhà họ Diệp kia phải chờ một rồi.

“Cái kia.....Cha mẹ, Tịch Duyệt và Trương Thành tới tìm con, chúng con muốn đi ra ngoài chơi.....”

Cố Hoa Nhiễm đang đọc báo, hơi ngừng tay, đôi mắt lướt ra khỏi tờ báo, hừ lạnh một tiếng: “Đi đi, nhớ về ăn cơm chiều.”

“Vâng!” Cố Loan Loan nói xong, liền vui sướng chạy ra ngoài, nhìn qua trang phục, rõ ràng là đã sửa soạn qua.

“Loan Loan, đi thôi.” Tịch Duyệt nói rồi định kéo cô đi, Cố Loan Loan lại bất động, khuôn mặt lộ vẻ ngượng ngùng.

“Cái kia..... Hôm nay có thêm người đi cùng chúng ta.”

Hai người kinh ngạc nhìn về phía cô, từ phía sau truyền đến một giọng nói: “Chào hai bạn, tôi là bạn trai của Loan Loan, Diệp Cửu Chiêu.”

Cố Loan Loan nắm tay Tịch Duyệt đang mang về mặt mờ mịt, quay đầu nhìn về phía Trương Thành.

Tầm mắt hai chàng trai giao nhau, đồng thời nhúu lại.

“Trương Thành, bạn từ nhỏ của Loan Loan.”

Trương Thành vươn tay bắt tay với Diệp Cửu Chiêu, hai người vừa nắm liền buông ra, thoát nhìn thực “Hài hòa”.

Diệp Cửu Chiêu đi về phía Cố Loan Loan, tự nhiên mà nắm tay cô, hỏi: “Lạnh không?”

Miệng thì hỏi nhưng lại cầm tay cô đút vào túi áo khoác, Cố Loan Loan cong môi cười. Trương Thành chỉ cúi đầu.

Mấy năm nay, thời đại biến hóa mau, mỗi ngày một dạng trường cấp hai đã có sự thay đổi lớn so với lúc trước. Bọn họ chưa tiến vào, ở cửa nhìn nhìn.

“Cây hộc đó đã bị di dời đi rồi.” Cố Loan Loan nhẹ giọng nói.

“Thật đáng tiếc.”

Trương Thành đột nhiên quay đầu nhìn về phía Cố Loan Loan, nói: “Cậu còn nhớ năm đầu yêu cầu phải ở trọ trong trường, cậu.....”

“A! Không cho nói!” Cố Loan Loan trừng mắt.

“Cậu.....Liền đứng ở.....Gốc cây này.....” Trương Thành nói từng câu từng chữ, nhưong mảy chọc cô.

Cố Loan Loan rút tay từ trong túi Diệp Cửu Chiêu ra, muốn đi đánh Trương Thành.

Diệp Cửu Chiêu híp mắt, đen mặt, hỏi: “Loan Loan...Lúc ấy có phải đã khóc hay không?” Bước lên một bước,---ll,eequy....donnn---giữ chặt Cố Loan Loan, khẽ cười.

Cố Loan Loan dậm chân, mặt đầy xấu hổ, đáp: “Lúc ấy còn nhỏ.....”

“Em đó.” Anh ôm cô vào lòng, Cố Loan Loan thấy hai người kia đang nhìn, có chút ngượng ngừng giấy dựa.

Trương Thành không cười nữa, hoàn toàn im lặng.

Giữa trưa, mấy người liền dùng cơm ở một cửa tiệm trong ngõ nhỏ gần trường cấp hai.

Quán ăn này đã mở mười mấy năm, đã từng nhìn qua từng lớp học sinh của trường, nhìn cây hộc bên ngoài sân từ càng ngày càng cao, đến khi bị dời đi.

“Trước kia em thích nhất quán này, đáng tiếc chỉ có thứ sáu được nghỉ về nhà mới ăn một lần và cuối tuần trước khi quay về trường mới được ăn nữa.” Cố Loan Loan liếm liếm môi, về mặt đầy khát vọng, hương vị trong trí nhớ nghĩ, muốn nghĩ lần nào là ăn lần đó.

Bốn người đi vào cửa, ngồi xuống.

Diệp Cửu Chiêu nhìn nhìn khắp nơi, lại nhìn về phía ông chủ, hỏi: “Thực đơn đâu ạ?”

“Ha.” Trương Thành cười lạnh một tiếng.

“Nơi này không có thực đơn, ngài Diệp ăn quen khách sạn xa hoa, sợ là không thể ăn được đồ của quán nhỏ này.”

Không chờ Diệp Cửu Chiêu nói chuyện, liền hô một tiếng với ông chủ: “Chú Vương! Cho hai bát súp đồ nóng trong, một bát súp đồ. Ngài Diệp, anh muốn ăn gì?”

Diệp Cửu Chiêu nhúu mày, bọn họ nói là tiếng địa phương, tuy rằng anh miễn cưỡng nghe hiểu được, nhưng lại không hiểu là súp gì.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vờ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thích!

“Cho anh ấy một bát súp đồ!” Cố Loan Loan cười với anh, bàn tay thả dưới bàn của Diệp Cửu Chiêu nắm lấy tay cô đặt trong lòng bàn tay.

Chưa đến vài phút, chủ quán đã bưng đồ lên, mấy bát canh đồ rực, Cố Loan Loan rất vui, Diệp Cửu Chiêu thì nhúu chặt mày.

“Anh không ăn được cay à?” Cố Loan Loan nhìn về phía anh, anh nhúu chặt mày như vậy, là không ăn được cay sao?

Diệp Cửu Chiêu lắc đầu, cầm đôi đũa, gấp đồ vào mồm.

Loại thức ăn vừa đầy dầu mỡ lại cay này, về sau nhất định phải nghĩ cách để cô ăn ít đi. Lấy thân thể làm trọng, anh không muốn sau này thân thể cô có vấn đề gì, bọn họ phải cùng nhau sống lâu trăm tuổi.

“Ngài Diệp là đang khinh thường đồ ăn trong quán nhỏ sao?”

Trương Thành cười nhạo một tiếng, tuy cậu không hiểu biết Diệp Cửu Chiêu, nhưng không gây trở ngại đến việc cậu biết quần áo trên người anh toàn dùng đơn vị là hàng chục ngàn.

“Vấn đề không phải là cách nhìn mà là về khẩu vị, mọi người đều có sở thích riêng, thích đồ ăn, thích người khác, đều là như vậy.”

Nụ cười của Trương Thành cứng đờ, ý tứ trong lời nói của Diệp Cửu Chiêu quá rõ ràng, chỉ kém chưa nói thẳng ra, Loan Loan thích Diệp Cửu Chiêu anh, mà không phải là Trương Thành cậu.

Hai chàng trai đang thâm giao đấu, hai cô gái lại chẳng cảm giác được gì, chỉ chú ý tới.....

“Anh Cửu, anh không thích cái này à?”

Diệp Cửu Chiêu cười cười, nhẹ nhàng ghé sát bên tai cô, nói: “Anh Cửu chỉ thích em.”

Khuôn mặt già nua của Cố Loan Loan đỏ lên.

Chờ bọn họ ăn com xong, liền tách ra, Cố Loan Loan tiễn Diệp Cửu Chiêu, Trương Thành và Tịch Duyệt đi về trước.

Dọc đường đi Trương Thành chỉ im lặng, Tịch Duyệt vỗ nhẹ bờ vai cậu, trên mặt thì nở nụ cười trấn an, trong lòng lại như đao cắt.

Bắt đầu từ cấp một, trong mắt Trương Thành chỉ có Loan Loan, trong lòng cũng chỉ có Loan Loan, bất kể cô làm cái gì, cậu đều không chú ý đến.

Nhưng nào có cách khác đâu, cô thích cậu, đã thích sáu năm rồi.

Diệp Cửu Chiêu xuất hiện, Trương Thành liền để ý, làm cô đau lòng không thôi, nhưng trong đó lại có chút vui sướng, có phải chứng minh cô còn có hi vọng hay không?

Mà bên này, nói là Cố Loan Loan tiễn Diệp Cửu Chiêu, anh lại nắm tay cô đi về hướng nhà cô.

“Không phải để em tiễn anh sao?”

Diệp Cửu Chiêu lắc đầu, đáp: “Nói như vậy chỉ là muốn cùng em ở riêng một lúc, anh đi xe đến đây mà.”

Vừa mới ăn com xong, Diệp Cửu Chiêu nói phải đi về, Cố Loan Loan muốn tiễn anh, hai người mới đi riêng, kết quả.....

Trùng anh một cái, anh còn cười, duỗi tay kéo lại, kéo khóa áo khoác, trùm cô ở bên trong, dùng áo khoác bao lại.

Hôm nay quá lạnh, giờ học sinh đã tan học, con đường này không có ai, Cố Loan Loan liền yên tâm, thoải mái mà vui trong áo khoác của anh.

Vóc dáng anh cao, chiều cao của cô ở phía nam cũng không thấp, nhưng so với anh lại kém xa.

“Như này giống như ông chú kỳ quái và cô thiếu nữ xinh đẹp nhỉ?” Cố Loan Loan nhìn bóng người in trên cửa kính của một tiệm cafe, nói.

Diệp Cửu Chiêu lớn lên cao ráo, ăn mặc thành thực, chính cô thoát nhìn lại như nhỏ tuổi.

Diệp Cửu Chiêu cúi đầu, hôn một cái lên gương mặt cô, đáp: “Cô nhóc lém lỉnh!”

Cố Loan Loan nhếch miệng cười, thoát khỏi áo khoác của anh, chạy đi, trong miệng còn hô: “Ông chú kỳ quái!”

Diệp Cửu Chiêu cười, đuổi theo cô, băng thiên tuyệt địa (băng trên trời, tuyết dưới đất), trên con đường quanh quệ này được lấp đầy bằng tiếng cười của bọn họ.

Chân anh dài, rất nhanh đã đuổi kịp cô, ôm ngang cô lên, tiếp tục chạy. Cố Loan Loan vừa hô vừa cười, mi mắt cong cong, má lúm đồng tiền in sâu.

Chạy trong chốc lát, hai người đều ra mồ hôi, Diệp Cửu Chiêu buông cô xuống, nhìn cô, hỏi: “Loan Loan, thích anh sao?”

Cố Loan Loan ngượng ngùng cúi đầu. Diệp Cửu Chiêu nâng cằm cô lên, hôn xuống, đầu lưỡi cay mờ hàm răng.--ll...ê,quy,,,don....nnn--quần quýt đầu lưỡi cô, hôn đến nóng bỏng mà cuồng nhiệt, tay cố định gương mặt cô, không cho cô có cơ hội chạy trốn.

Chậm rãi rời khỏi môi cô, ánh mắt Diệp Cửu Chiêu hơi mê ly, Cố Loan Loan thì thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ đỏ rực.

“Thích anh sao?”

“Ừm!” Cố Loan Loan còn chưa hồi thần, Diệp Cửu Chiêu lại dán lên, lại một lần nữa hôn nồng nhiệt.

“Thích anh sao?”

“Ừm!”

“Thích anh sao?”

“Ừm!”

“Thích.”

“Thích!” Cố Loan Loan thở hổn hển, rốt cuộc nói ra, chưa kịp điều khí, anh lại dán lên!

“Còn hôn em làm chi?!”

“Khen thưởng em.”

“.....”

Diệp Cửu Chiêu đi rồi, trong lòng Cố Loan Loan liền trống rỗng, vỗ vỗ gương mặt, xoay người lên lầu. Mà vừa được đưa đến dưới lầu, cất bước đi rồi, Diệp Cửu Chiêu lại chậm rãi đi ra từ góc tường, nhìn bóng dáng cô bước lên lầu.

Lúc này đây, tới gặp Loan Loan, làm lòng anh kiên định không ít, Loan Loan còn ở đây, còn là của anh, điều này làm cho tim anh có cảm nhận chân thật hơn.

Trở về thành phố W, Diệp Cửu Chiêu ngồi trong văn phòng, trên tay cầm một tập tư liệu, sau đó “bịch” một tiếng, ném xuống mặt bàn.

Trương Thành người này, không có bất kỳ lực uy hiếp gì.

Xem qua tư liệu của người ta, rốt cuộc Diệp Cửu Chiêu cũng nhớ tới một chuyện của đời trước.

Loan Loan vừa qua đời, tâm trạng của anh rất tệ, không thể nào chú ý được những điều khác, hình như đã nghe qua có một người đàn ông sống quanh năm ở nước ngoài đã trở về, tự xưng là anh trai của Loan Loan, đến nhà họ Đỗ, chỉ đích danh muốn gặp Đỗ Quân Khôn, kết quả vừa gặp mặt liền ra tay đánh. Cuối cùng bị nhà họ Đỗ đánh gãy chân, ném ra ngoài.

Chuyện này mơ mơ hồ hồ, lúc ấy anh không để ý, đầu óc chỉ có mỗi Loan Loan.

Sau lại như nghe thấy Cao Vi Vi nói qua, người đàn ông kia vẫn còn may mắn, chân đường tốt còn có một cô gái đi theo không rời không bỏ.

Sau đó thế nào, anh cũng không biết, Trương Thành có còn đi tìm Đỗ Quân Khôn nữa không? Đỗ Quân Khôn có bị báo ứng hay không? Tất cả đều không rõ.

Diệp Cửu Chiêu gõ gõ ngón tay trên bàn, đời trước, trước khi Loan Loan chết, Trương Thành vẫn chưa từng về nước, xem ra là trốn tránh chuyện cô ấy đã lấy chồng.

Sau trở về, lại chạy thẳng đến nhà họ Đỗ, đời này chỉ cần Trương Thành không trêu chọc anh, không si tâm vọng tưởng, anh sẽ không chủ động động đến một ngón tay của cậu ta.

Những ngày cuối năm, đặc biệt náo nhiệt, Cố Hoa Nhiễm thân là giáo viên nên có không ít học sinh tới cửa thăm hỏi, thẳng đến đêm ba mươi, nhà họ Cố mới được yên tĩnh.

Nói an tĩnh cũng chưa đúng, bọn họ phải dán câu đối, treo đèn lồng, dán chữ phúc...Không hề ngừng nghỉ.---.l...e,,quy,,,do,,,nnn--- Vẫn luôn vội đến buổi tối, ba người mới cùng đi ra nhà hàng, toàn bộ nhà họ Cố sum họp, cùng nhau ăn bữa cơm.

Là một trong những đứa cháu nhỏ nhất của nhà họ Cố, Cố Loan Loan đã thu một chồng bao lì xì to, việc mừng tuổi này, mặc kệ là nhiều hay ít, đều khiến người ta vui vẻ.

Lúc tan tiệc cũng đã tám giờ, đều phải về nhà xem chương trình liên hoan tối, bao năm qua quy củ vẫn là như vậy.

Sắp đến mười hai giờ, nhà họ Cố liền xuống lầu, năm nay đã bỏ lệnh cấm bắn pháo hoa, gần như mọi nhà đều có chuẩn bị, có thể tưởng tượng, đêm nay

pháo hoa sẽ đầy trời. Vừa đến mười hai giờ, Cổ Hoa Nhiễm liền cầm bật lửa đốt pháo hoa.

“Bùm! Bùm bùm! Bùm bùm bùm!”

Pháo hoa nổ rộ khắp nơi, toàn bộ không trung đều được chiếu sáng, một quả chưa tắt, quả khác đã nổ, từ từ nổ ra từng tầng, tiếng hoan hô vang khắp nơi.

Khấp chón mừng vui, thành phố C này, buổi tối liên vô cùng náo nhiệt. Đột nhiên trong lòng Cổ Loan Loan có chút phiền muộn, cô nhớ anh Cửu.

Lặng lẽ lùi về sau một chút, người trong khu chung cư này đều tập trung ở đây, Cổ Hoa Nhiễm và vợ cũng đang nói cười với mọi người.

Cổ Loan Loan gọi thông cho số kia. Vang lên một tiếng đã được tiếp nhận, bên trong truyền đến một giọng nam, trong tiếng pháo hoa, mơ mơ hồ hồ nghe không rõ ràng lắm.

“Anh Cửu! Năm mới vui vẻ! Em nhớ anh!” Lập tức tắt máy, trong lòng còn đập thành thịch.

Trong lòng chưa kịp bình tĩnh lại, đã bị người kéo tay, Cổ Loan Loan vội quay đầu. Người đàn ông vừa mới gọi điện, giờ đang nhìn cô cười.

“Anh Cửu.....”

Một sức mạnh kéo cô đâm vào lồng ngực anh, bị ôm gắt gao.

Cổ Loan Loan sững sốt một hồi lâu, xác định không phải nằm mơ, mới thốt ra một câu: “Sao anh lại ở đây?!”

Người đàn ông cọ cọ cằm vào đầu cô, dịu dàng nói: “Anh cũng nhớ em....”

Năm nay bắn pháo hoa kéo dài hơn một giờ, vợ chồng nhà họ Cổ cũng nhanh chóng trở về.

“Cha mẹ về rồi ă?”

Cổ Hoa Nhiễm gật gật đầu, hỏi: “Sao con về sớm vậy?”

Cổ Loan Loan dừng một chút, đáp: “Cái kia...Không thú vị, nên con về trước.”

Cổ Hoa Nhiễm nghi hoặc nhìn thoáng qua con gái mình, đôi phương nháy đôi mắt to vô tội, nhìn lại ông.

Mẹ Cổ thu dọn bàn trà một chút, nói: “Đều ngủ đi, không còn sớm nữa, ngày mai lại chơi tiếp.”

Cổ Loan Loan lập tức gật đầu, nói: “Cha đi ngủ sớm một chút đi, chú ý thân thể.”

Cổ Hoa Nhiễm càng thêm hoài nghi, nhìn cô một cái, chậm rãi đi vào phòng vệ sinh. Mẹ Cổ lại nhìn quanh,--ll,,ê,quy,,,,don.....---lấy một bao lì xì ra, định vào phòng Cổ Loan Loan.

Cô lập tức duỗi tay ngăn lại mẹ Cổ, lúng túng cười nói: “Đưa luôn cho con đi, không cần bệnh hình thức như vậy ă.”

Hàng năm, tiền mừng tuổi trong nhà đều là đặt ở dưới gối của Cổ Loan Loan. Mẹ Cổ ngăn người, Cổ Loan Loan đã rút bao lì xì ra rồi.

“Mẹ cũng mau ngủ đi, đêm rồi, cũng nên nghỉ sớm một chút ă.”

“À...” Mẹ Cổ gật gật đầu, ngơ ngác xoay người.

Vừa mới ra tới, Cổ Hoa Nhiễm càng thêm nghi hoặc, nhìn cửa phòng Cổ Loan Loan còn đóng chặt, định đi vào.

“Cha, cha làm gì thế?!”

Cổ Hoa Nhiễm hí hóp, nói: “Hôm nay cha để quên đồ ở trong phòng con.”

Rồi sau đó, không để ý con gái ngăn trở, đặt tay lên tay nắm cửa, định mở ra. Cổ Loan Loan mở to hai mắt nhìn, trong lòng gấp gáp, hô: “Cha, con lấy giúp cha!”

Cổ Hoa Nhiễm mặc kệ, tay đã dè ép xuống, đẩy cửa ra.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bạn gái Diệp Cửu Chiêu

“Cạch” một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra.

Cố Hoa Nhiễm chậm rãi đi vào, vẻ mặt nghiêm túc, Cố Loan Loan chợt dạ đầy mặt đi theo sau. Một màu đen như mực, Cố Hoa Nhiễm vurun tay bật công tắc.

“Tạch!” Đèn sáng, mọi thứ trong phòng đều hiện ra. Chẳng có gì cả.

Cố Hoa Nhiễm không yên tâm, vẫn đi vào, đôi mắt quét khắp nơi một lần, vẫn chẳng có gì cả.

Trong phòng Loan Loan, trừ giường ngủ thì có một giá sách và ghế dựa, có một chiếc tủ quần áo âm tường bằng gỗ, trên đặt chiếc đàn violon.

Cửa tủ quần áo đóng chặt, Cố Hoa Nhiễm định đi qua.

“Cha...Cha làm gì thế?”

Cố Loan Loan ngăn ông lại. Cố Hoa Nhiễm hừ lạnh một tiếng, kéo cửa tủ quần áo ra, chẳng có gì cả.

Còn phòng vệ sinh là chưa kiểm tra, cửa khép hờ, Cố Hoa Nhiễm dường như đã xác định ra anh ở bên trong. Cố Loan Loan nhắm mắt lại, chuẩn bị nghe mắng.

“Rầm!” Cố Hoa Nhiễm đen mặt đá văng cửa ra, nhưng bên trong trống rỗng.

Cố Hoa Nhiễm ngẩn người, lại không nặng không nhẹ đá một cái vào cửa, ho khan một tiếng, nói: “Chắc là ba đã lấy đồ rồi.”

Rồi sau đó xoay người đi ra, tấm lưng kia ở trong mắt Cố Loan Loan, rất giống như đang chạy trời chết. Ba mẹ đi rồi, Cố Loan Loan còn mò mịt đứng ở chỗ đó.

Anh Cửu đâu?

Cửa nhà vệ sinh bị người mở ra từ bên trong, Diệp Cửu Chiêu bình tĩnh đi ra.

Cố Loan Loan kinh ngạc đầy mặt, thấp giọng hỏi: “Anh trốn đâu vậy?!”

“Phía sau cửa.”

“.....”

Vậy cũng được à???

Cố Loan Loan nhìn thời gian, đã qua một lúc rồi.

“Anh Cửu, đêm nay anh.....”

Diệp Cửu Chiêu ngã người lên giường cô, đầu đặt trên gối đầu, hít một hơi thật sâu, cánh mũi đều tràn đầy mùi hương của cô.

“Anh đặt vé máy bay rồi, hai giờ rưỡi, sẽ về Bắc Kinh.”

Lông mi Cố Loan Loan run rẩy vài cái, có chút xót, có chút cảm động lại có chút đau lòng. Đêm ba mươi anh vẫn còn ở ngoài đường.

“Anh Cửu.....”

Diệp Cửu Chiêu vỗ vỗ bên cạnh, nói: “Không sao, đến đây, nằm cạnh anh.”

Anh thật sự không có cảm xúc gì, đêm ba mươi và ngày thường có cái gì khác nhau sao? Đồng dạng cũng là một năm một ngày, nếu không được ở bên cạnh người mình thương, vậy có khác gì ngày thường đâu?

Sau khi mẹ Diệp mất, anh chẳng thể nào đón năm mới cùng cha mình - Diệp Thế Sâm, có đôi khi quay về cũng chỉ là một mình ở nhà, ngày này, anh cũng không muốn gặp Diệp Thế Sâm.

Nếu đêm ba mươi anh chẳng thể đoàn viên với người nhà thì có thể nhìn thấy người yêu, vậy đủ khiến anh thỏa mãn rồi.

Cố Loan Loan nằm xuống, Diệp Cửu Chiêu nhẹ nhàng ôm lấy cô, động tác cẩn thận, coi như trân bảo.

Vài phút sau, bên tai truyền đến tiếng ngáy nhỏ, Cố Loan Loan mở to mắt, không dám động đậy, anh thoạt nhìn rất là mệt mỏi.

Chưa đến hai giờ, Cố Loan Loan nhẹ nhàng đẩy đẩy anh, gọi: “Anh Cừu... Dậy đi, cần phải đi rồi.”

Diệp Cừu Chiêu mở đôi mắt mê mẫn, thấy Cố Loan Loan ở bên cạnh. Lại nằm mơ sao?

“Anh Cừu, cần phải đi rồi.”

Tiếng gọi của cô lại truyền đến, Diệp Cừu Chiêu mới chậm rãi thanh tỉnh, lý trí đã về trong đầu anh.

.....

Cố Loan Loan nhẹ tay nhẹ chân, thật cẩn thận đi trước dò đường, thấy phòng khách không có ai, cửa phòng vợ chồng họ Cố đóng chặt, liền vẫy tay với Diệp Cừu Chiêu.

Diệp Cừu Chiêu đi tới, nhẹ nhàng mở cửa, lắc đầu với Cố Loan Loan đang định đi ra tiễn.

“Mau ngủ đi.” Rồi đóng cửa lại.

Anh thở ra một hơi thật sâu,---ll...ê...qyy....do....nnn---trong lòng trống rỗng. Anh muốn đặt Loan Loan ở trong túi, luôn luôn ở bên cạnh anh, vĩnh viễn không trải qua chia lìa.

Diệp Cừu Chiêu đi rồi, Cố Loan Loan tựa vào khung cửa sổ ở phòng khách, trơ mắt nhìn anh đi ra khỏi chung cư.

Bóng dáng anh bị ánh đèn kéo ra thật dài, người càng lúc càng xa. Xoa xoa giọt lệ đọng trên vành mắt, Cố Loan Loan nhẹ tay nhẹ chân trở về phòng, hoàn toàn không chú ý tới, cửa phòng vợ chồng họ Cố hơi hé mở.

Ba Cố trầm mặc xốc chần lên, nằm vào.

“Đi rồi?”

“Ừ, đi rồi, không phát sinh gì cả.”

Cũng chỉ có con nhóc Cố là ngốc thôi, vợ chồng họ Cố đã biết phía sau cửa có người, Diệp Cừu Chiêu cũng biết là bọn họ biết.

Ông đá cánh cửa kia, đụng vào “Trên tường”, sẽ bật lại được sao?

Cú đá kia của ba Cố chính là cảnh cáo anh: Chúng tôi biết cậu ở phía sau, đừng có làm ra chuyện bất chính gì để ông đây biết!

Mẹ Cố nghĩ nghĩ, thở dài, nói: “Thật giống như hồi chúng ta còn trẻ, ông lên đến nhà tôi tặng hoa, đáng vẻ cẩn thận đó vẫn còn hiện ra rõ ràng trước mắt.”

Cố Hoa Nhiễm bị gọi lên hồi ức, liền ôm bà vào lòng, nói: “Quên đi, để bọn thanh niên tự tính thôi.”

.....

Tết xong, đến khai giảng là Diệp Cừu Chiêu đã học xong năm thứ tư, anh liền đến trường trước Cố Loan Loan mấy ngày.

“Ủầy! Ủầy! Anh Cừu?!” Trình Trang nghẹn họng nhìn trần trời, si ngốc chỉ vào máy tính.

“Thương mại điện tử là xu thế không thể nghịch chuyển, hiện tại đã là một cái cây khỏe mạnh dần trưởng thành rồi.”

Dù sao Trình Trang cũng được sinh ra trong gia đình phú thương nên ánh mắt khá độc đáo.

“Cậu muốn lấn sân sang ngành khác sao? Vậy đầu tư không nhỏ đâu, còn cả vấn đề danh dự, còn có phương diện chuyển phát nhanh.....”

Diệp Cừu Chiêu gật đầu, đáp: “Minh biết, thương mại điện tử không thể chỉ có một nền tảng, mình có ý định làm về phương diện hậu cần, còn về vấn đề nhập ngành, mình đã có hướng đi.....”

Nếu như mười năm sau mới sáng lập một công ty thương mại điện tử, đó tuyệt đối chính là tìm kế mưu sinh trong khe hở, nhưng hiện tại, chỉ là một mảnh đất đai phì nhiêu và một vài cây con chưa biết đến tiền đồ.

Trình Trang nghe nghiêm túc, anh ta là kiểu người không quá đứng đắn, nhưng đối với chuyện cần nghiêm túc thì vẫn có thái độ của riêng mình.

“Anh Cừu, mình theo cậu, làm đi.”

Trình Trang nghiêm túc nhìn Diệp Cừu Chiêu, anh ta nói ra những lời này, chủ yếu là vì ba anh ta có mấy khu mua sắm. Theo lý thuyết thì thương mại điện tử và buôn bán truyền thống là quan hệ cạnh tranh, nhưng, nếu bọn họ gia nhập được thì sẽ là một lần cải cách đối với công ty của nhà họ Trình đi.

Diệp Cửu Chiêu nhìn anh ta, đuối tay, Trình Trang liền nắm lấy, đây là bạn làm ăn lâu năm đầu tiên.

.....

Lại là hai mươi tiếng đồng hồ ngồi tàu hỏa, Diệp Cửu Chiêu vốn muốn đi đón nhưng Cố Loan Loan từ chối---ll.êquy,,donnnn---Cố Hoa Nhiễm đưa cô lên tàu, cô liền dứt khoát tự về trường học, đầu phải chưa từng ngồi tàu hỏa một mình chứ.

Đến nhà ga của thành phố W, đang là giai đoạn nhập học cao điểm nên rất ồn ào.

Cố Loan Loan liếc mắt một cái đã thấy Diệp Cửu Chiêu đang đứng ở cửa trạm nhìn xung quanh, đôi phương vừa nhìn thấy cô, ánh mắt sáng lên, bước nhanh đến.

Gắt gao ôm nhau, Diệp Cửu Chiêu cọ cọ đỉnh đầu cô, một tay kéo rương hành lý, một tay nắm chặt tay cô.

Cất hành lý vào cốp xe xong, anh mở cửa bên ghế lái phụ chờ cô ngồi vào, rồi bản thân cũng ngồi vào ghế lái, im lặng, nhìn cô.

Trong mắt anh có một ngọn lửa khiến trái tim Cố loan Loan đập mạnh, ngọn lửa kia rõ ràng là đang lan ra, thiêu đốt mọi thứ.

"Loan Loan....." Anh nghiêng thân qua, ý tứ đã rõ ràng, Cố Loan Loan liền nhắm mắt lại.

Trên môi uơn ướn, hương vị quen thuộc, tình cảm điên cuồng nhưng lại dịu dàng, lưu luyến, giữa răng và môi nồng đậm tình ý triền miên, khiến người ta hận không thể hợp thành một thể.

Diệp Cửu Chiêu nhìn cô, nhẹ nhàng xoa mặt cô, mắt đôi mắt, nghiêm túc nói: "Cố Loan Loan, em là của anh, em chỉ có thể gả cho anh."

Cố Loan Loan đỏ bừng mặt, chỉ có tiếng tim đập 'Thình thịch', trái tim cô giống như muốn chui ra khỏi lồng ngực.

"Anh Cửu....."

"Chút." Diệp Cửu Chiêu lại hôn cô một cái, lúc này mới ngồi thẳng người, khuôn mặt tươi cười, xuất phát đi về phía trường học.

... ..

"A a!" Đường Tinh kêu to.

"Làm sao vậy?" Điều Lâm nghi hoặc hỏi, còn Cố Loan Loan tiếp tục nhắn tin với anh Cửu.

Nam thần Diệp có thể nói là khá dính người, nếu một ngày không gặp, nhất định sẽ nói một đồng lời triền miên với cô.

Thật sự là một gánh nặng ngọt ngào!

"Ngày hôm qua có người tận mắt nhìn thấy nam thần Diệp ôm một nữ sinh ở cổng trường học!"

"Hả?"

Điều Lâm bắt gặp nhìn về phía Cố Loan Loan, ở trong ấn tượng của cô thì quan hệ của hai người họ là khá tốt.

Mới đầu gặp, thậm chí cô còn cho rằng Diệp Cửu Chiêu là bạn trai của Loan Loan, nhưng về sau nghe được càng nhiều truyền thuyết về nam thần Diệp,---ll.êquy,,do,,,cùng với bọn họ không có tiếp xúc gì, mới đánh mất cái ý nghĩ này.

Ngón tay đang nhắn tin của Cố Loan Loan chợt cứng đờ, ngày hôm qua. . . Không phải là cô sao?

"A a a a! Nam thần Diệp vậy mà cũng ở cùng một chỗ với nữ sinh sao? ! Tin tức bùng nổ đó!"

"Rất kinh ngạc sao?" Cố Loan Loan khẽ hỏi.

"Đương nhiên rồi! Nam thần Diệp là người sẽ biết yêu đương sao?! Với khuôn mặt băng giá, lạnh lùng đó hả?"

À. . . Cố Loan Loan nhớ về lúc anh tựa vào cửa sổ nhà cô, nói: Anh nhớ em.

Tuyệt đối không lạnh lùng!

"Đáng tiếc không ai nhìn được mặt mũi, còn đeo khẩu trang nữa, thật là! Là bạn gái của nam thần Diệp thì giỏi lắm à, còn che kín mặt giống như ngôi sao, tất cả mọi người đều nói bạn gái của Diệp Cửu Chiêu chắc chắn là truy ngược!" Đường Tinh trào phúng một tiếng. (Ý là Loan Loan theo đuối A Cửu trước)

Ách. . . Thực xin lỗi, mình không có truy ngược.

"Nếu nam thần Diệp thật sự yêu đương thì bạn gái của anh ấy đã bị mắng chết rồi!"

Cố Loan Loan vỗ vỗ ngực, may mắn vẫn kêu anh ấy giữ bí mật.

"Chỉ có điều, có thể yêu đương với nam thần thì chắc năng lực thừa nhận của bạn gái anh ấy là rất mạnh đi? Diệp Cửu Chiêu thoát nhìn giống như kiểu người không biết chăm sóc nữ sinh." Đường Tĩnh liền chuyển giọng.

Cố Loan Loan cúi đầu nhìn tin nhắn mà Diệp Cửu Chiêu gửi đến.... ..

【 Anh Cửu: Mặc ấm một chút, phải nhớ ăn cơm. 】

【 Anh Cửu: Ăn ít cay thôi. 】

【 Anh Cửu: Anh mua găng tay, khăn quàng cổ cho em, nhớ dùng....】

【 Anh Cửu: Đúng rồi, hai ngày nữa tới kỳ kinh nguyệt, không được đụng vào nước lạnh.】

【 Anh Cửu: Buổi tối nhớ đặt miếng dán ấm vào trong chăn 】

...

Tin nhắn tới liên tục, rõ ràng anh chỉ đi ra ngoài bốn ngày.Cho nên, không sản sóc sao? Đây rõ ràng là anh Cửu "Lải nhải" mà!

"A! Mẹ nó, may mắn bà đây chỉ hơi sùng bái anh ấy, những cô gái thích anh ấy, đoán chừng là khóc mù mắt rồi. Thật sự muốn nhìn mặt bạn gái của nam thần Diệp, rốt cuộc trông hình dạng thế nào? Ngoại hình xấu xí thì chắc sẽ bị mắng chết!"

". . ." Thực xin lỗi, cũng là hai tai, hai mắt, một cái mũi, một cái miệng, là một cô gái bình thường thôi!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vạ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Hoá thạch

Học kỳ này, Diệp Cửu Chiêu rất bận, nhưng vào cuối tuần vẫn muốn tới phòng thí nghiệm gặp Cố Loan Loan, giảng cho cô một ít kiến thức. Đặc biệt là gần đây, Cố Loan Loan muốn đi dã ngoại, Diệp Cửu Chiêu đều đi theo sau cô mỗi ngày, lải nhải những việc cần chú ý.

Theo lý thì Cố Loan Loan là chưa được đi dã ngoại, Diệp Cửu Chiêu tự mình đề ra ý này với Lưu Nham Thạch, lại còn lo lắng, dặn dò việc nọ việc kia.

Lưu Nham Thạch - Lưu mập mập qua một năm càng béo thêm, ngồi một chỗ ăn đồ ăn vặt của Diệp Cửu Chiêu mua cho Cố Loan Loan, về mặt xem kịch vui nhìn Diệp Cửu Chiêu lăm nhăm.

Chương Bình An và Lý Tổ ngồi ở hai bên của Lưu Nham Thạch, Lưu mập mập ôm chặt đồ ăn vặt, liền nhận được hai ánh mắt khinh thường.

"Này, mặc kệ là nam hay nữ, dính đến chuyện yêu đương đều biến thành kẻ ngốc."

Lưu Nham Thạch gật gật đầu, nuốt đồ trong miệng xuống, nói: "Đây là đùa mà tôi thấy ngốc nhất." Lại cảm thán một câu: "Tiểu Loan Loan cũng thật hạnh phúc, đây toàn là đồ ăn vặt nhập khẩu đấy!"

Lý Tổ giật giật khóe miệng, rõ ràng là thầy ăn nhiều nhất đi? Ôm đồ ăn vặt của sinh viên, ăn đến vui vẻ, đây mà là thầy giáo à?

"Tiểu Diệp, ngày mai chúng tôi sẽ đi, đưa nhiều đồ ăn đến đây một chút, để tiểu Loan Loan ăn trên đường đi!"

Diệp Cửu Chiêu quét mắt qua, đặt ở gói đồ ăn vặt trên tay Lưu Nham Thạch, thân hình mập mập của đối phương liền run lên.

"Chúc hai người 'Trăm năm hòa hợp, ân ái đến già'..."

"Ừm."

Lý Tổ, Chương Bình An: Anh Cửu, nguyên tắc vốn có đâu rồi?!

Diệp Cửu Chiêu lại quay đầu nhìn về phía Lý Tổ, nói: "Đàn chị, lần đầu tiên Loan Loan đi dã ngoại, thay tôi chăm sóc cô ấy một chút."

Lý Tổ vội gật đầu, nhìn về phía Cố Loan Loan đang xấu hổ đầy mặt, vội đáp: “Đó là đương nhiên!”

Chóp chóp mắt, Diệp Cửu Chiêu cung kính gọi cô là đàn chị, vì sao toàn thân cô lại nổi da gà lên vậy?

.....

Cố Loan Loan ra đi dưới ánh mắt lo lắng của Diệp Cửu Chiêu, mới vừa khai giảng không lâu, rất nhiều sinh viên còn chưa nhập học. Lư Nham Thạch gửi đơn xin nghỉ phép cho trường, liền đưa cô đi, mang theo cô, mục đích chủ yếu cũng là tăng thêm kiến thức cho Cố Loan Loan.

Về phần bỏ qua những khóa học đó, ở trong mắt Lư Nham Thạch, cái gì mà tư duy, tâm lý, còn không bằng đi ra ngoài chạy một vòng, sẽ học được nhiều hơn.

Duy nhất có một môn khá quan trọng, thầy giáo dạy Địa chất học phổ thông là sinh viên cũ của Lư Nham Thạch,——lequ,,don,,---đối với chuyện Cố Loan Loan đi dã ngoại, cũng để cho Loan Loan yên tâm đi, chỉ cần cuối kỳ đừng thi kém thì sẽ không trừ thành tích ngày thường của cô.

.....

Đích đến của chuyến đi này vẫn là Thanh Hải, trước khi nghỉ hè, Lư Nham Thạch đã dẫn theo một tốp sinh viên tốt nghiệp đến đây, thu thập được rất nhiều số liệu.

Số liệu mà bọn họ xử lý trong học kỳ một toàn là số thu thập của lần đó. Hiện tại, mục đích của bọn họ đã hơi khác trước, bọn họ muốn đến cao nguyên đất bazan.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Diệp Cửu Chiêu lo lắng. Nhưng Lư Nham Thạch lại nói một câu vô cùng nghiêm túc, ông ấy nói: “Nếu như anh muốn làm kỹ sư địa chất thì đi dã ngoại là chuyện không thể tránh khỏi, không chịu chút khổ nhọc, thì thật có lỗi với thân phận kỹ sư địa chất.”

Cố Loan Loan vô cùng tán đồng, công việc này hấp dẫn cô nhất chính là có thể chạy khắp đại giang nam bắc, không phải sao?

Xe bus chạy thẳng một mạch đến núi Nhật Nguyệt ở Thanh Hải, nơi này không được dừng xe, Cố Loan Loan trông mong mà nhìn ngoài cửa sổ, Lư Nham Thạch ăn đồ ăn vặt của Cố Loan Loan, cười tít mắt, nói: “Chưa từng thấy qua đi?”

Cố Loan Loan thành thật gật đầu.

“Núi Nhật Nguyệt là nơi giao nhau giữa cao nguyên đất đỏ bazan và cao nguyên Thanh Tạng, một mặt là.....”

Nói non nửa tiếng đồng hồ, Lư Nham Thạch liền uống một ngụm nước, thấy những người khác bên trong xe đều nhàm chán mở to mắt nhìn mình, trong lòng liền ghen lại.

“Nhìn cái gì mà nhìn?! Máy cô cậu không biết sao?”

Mọi người đồng loạt quay đầu, Lư Nham Thạch chep chep miệng, cười đến nhăn cả mặt, dự: “Tiểu Loan Loan, lấy đồ trong túi xách mà anh Cửu nhà em đưa cho ra xem đi.”

Cố Loan Loan thành thật giao túi ra, Lư Nham Thạch vừa nhìn vừa chua xót nói: “Này, đúng là giữa thầy giáo và bạn gái có sự khác biệt lớn mà, em nhìn này.....”

Lư Nham Thạch lấy ra, phát hiện không biết chữ viết bên trên, không biết tiếng nước nào, bĩu bĩu môi, nói: “Vừa thấy đã biết là ăn ngon, tôi thì chẳng có.”

“Thầy Lư, ngài thôi đi, Diệp Cửu Chiêu đã cho ngài nhiều rồi, nào có chuyện thầy giáo để sinh viên mời khách chứ!” Chương Bình An tròn mắt, liếc một cái.

Lư Nham Thạch dựng râu tròng mắt, đáp: “Diệp Cửu Chiêu giàu có như vậy, hiểu kính thầy một chút không được à!”

Mọi người liền xem thường, Lư Nham Thạch người này có tính cách rất dị thường. Thường xuyên kêu sinh viên ra ngoài,---ll,,êquys,,,don,,,,---cũng trợ giúp không ít tiền bạc cho sinh viên. Nhưng lại càng muốn moi móc một vài chỗ nhỏ nhỏ.

Thật không hiểu được mạch não của ông ấy, thôi, quên đi, ông ấy là dê đầu đàn của ngành địa chất chuyên nghiệp, tính cách dị thường thì cứ dị thường đi.

Qua núi Nhật Nguyệt, tiếp tục đi về hướng đông, lại đi thật lâu, gần như đến buổi tối mới đến một thị trấn. Hôm đó, ở lại nhà trọ một đêm, sáng sớm hôm sau liền thức dậy, đi vào sâu bên trong cao nguyên.

“Còn đi nổi sao?” Lý Tổ nhìn về phía Cố Loan Loan, hỏi.

Cố Loan Loan thờ hờn hờn, mặt tái nhợt, đáp: “Vẫn ổn, không thành vấn đề.”

“Nghỉ một lát, nghỉ một lát đi.”

Lưu Nham Thạch lập tức hạ lệnh, đám người liền mặc kệ đời, đặc biệt là Cố Loan Loan, lập tức nằm xoài trên mặt đất.

Một giờ trước, bọn họ liền dừng xe ở trên đường, Lưu Nham Thạch nhìn bản đồ, nói bên này có một khu đất đỏ điển hình, muốn đến xem.

“Tiểu Loan Loan, thân thể không ổn hả!”

Cố Loan Loan lắc đầu, nhận chai nước do Lưu Nham Thạch đưa qua. Đây là lần đầu tiên cô tới phương bắc, còn trực tiếp tới cao nguyên đất đỏ nên rất là khó thích ứng.

Lưu Nham Thạch thì ngược lại, dường như ông ấy mập mạp, đi đứng khó khăn, nhưng leo lên sườn núi thì chẳng có một chút vấn đề nào.

Để cô nghỉ ngơi mười phút, Lưu Nham Thạch lại kêu mọi người tiếp tục đi. Không đi nhanh thì trời tối cũng chưa về kịp.

Cố Loan Loan không biết đã đi bao lâu, chân cô đã cứng đờ, dọc đường chỉ im lặng, đều vì tiết kiệm thể lực. Thật sự quá mệt mỏi mà!

“Ngừng đi.” Lưu Nham Thạch vừa nói xong, tất cả mọi người đều ngồi dưới đất, đặc biệt là hai nữ sinh, mệt mỏi ngồi cùng một chỗ.

Lưu Nham Thạch cầm bản đồ nhìn và nhìn, vẫn luôn cau mày, Chương Bình An uống một ngụm nước, hỏi ông: “Thầy Lưu, có vấn đề gì sao?”

Lưu Nham Thạch nhìn về phía bọn họ, cau mày, vẻ mặt nghiêm túc, đây là lần đầu tiên ông ấy nghiêm túc ở trước mặt bọn họ như vậy, khiến tất cả đều ngồi thẳng dậy.

“Giờ chúng ta trở về, ở trên xe nghỉ một chút, sáng ngày mai mang lều trại đi sâu vào bên trong.”

“A, không cần!” Quách Tường kêu rên.

Còn đi sâu vào trong thì đi cả đêm cũng không về được, nam sinh đều kêu rên, chứ đừng nói đến hai nữ sinh còn đang mù mờ. Đặc biệt là Cố Loan Loan, hiện tại đầu óc là một mớ hỗn loạn.

Gi? Đi vào ở một đêm?

Lưu Nham Thạch trải bản đồ trên mặt đất, chỉ vào phía trên, nói: “Nơi này hẳn là đồng cỏ.”

Mấy người nhìn trên bản đồ, quả nhiên là có màu xanh lá nhạt, lại nhìn đất dưới chân, tất cả đều là cát vàng, đã không còn thảm thực vật nữa.

“Đây chắc là do mùa đông đi, hơn nữa, điểm trên bản đồ cũng chưa chắc là chỗ này mà?”

Lưu Nham Thạch hừ một tiếng, nói: “Cậu đang nghi ngờ giác quan về phương hướng của tôi à? Dừng la bàn đi!”

Lý Tổ lấy la bàn ra, đánh dấu vị trí của mặt trời và đỉnh núi định đến, đánh dấu tọa độ trên giấy. Lưu Nham Thạch đọc cho cô phương hướng và khoảng cách trên bản đồ.

Cố Loan Loan tròn mắt há mồm, mở to mắt nhìn bọn họ viết viết, vẽ vẽ, cuối cùng được hai tọa độ, lại dùng thước đo vẽ hai đường trên bản đồ.

Lý Tổ di bút chỉ đến nơi giao nhau thì dừng tay, điểm đó lại ở trên khu vực có màu xanh nhạt.---ll,e,,,quy,,,,don,,,,,---Cô gái cẩn thận đánh dấu vị trí không hề sai lầm, đây cũng là lý do mà không ít đội địa chất đều đồng ý dẫn theo một cô gái có phần vương chân đi khảo sát.

“Có thể là do mùa đông hay không?” Đàm Tư Ngừ thấy không có ai lên tiếng, liền cẩn thận nhắc lại lời Chương Bình An vừa nói.

“Sẽ có rẽ nằm khô vàng.”

Quách Tường lập tức đào một ít đất lên, thật sự đều là đất bazan!

“Ngày mai đi vào thôi, lại vào bên trong đó một chút, mấy năm trước tôi đã vào bên trong rồi.”

Lưu Nham Thạch nói xong đặt mông ngồi dưới đất, phát hiện tầng địa chất quan trọng, sẽ mang lại cho bọn họ rất nhiều danh dự và quang vinh, nhưng thông thường đối với hoàn cảnh về địa chất, có thể sẽ là tin tức không tốt đẹp.

Vinh quang của ông đã đủ nhiều, ông càng hy vọng nhìn thấy tất cả đều đi theo hướng tốt mà không phải là thất bại.

Đêm đó, hai cô gái ngủ ở trong xe, còn đàn ông thì dựng lều ở bên ngoài. Sáng sớm hôm sau, năm giờ sáng liền xuất phát.

Lưu Nham Thạch mang theo cân địa chất dẫn đường, đi tới buổi chiều, Cố Loan Loan cảm thấy chân đã bị phệ đi.

Chân thì tê dại, ban ngày đi đường vừa mệt vừa nóng, còn có gió to, dừng lại thì lạnh đến run bần bật. Lần đầu tiên Cố Loan Loan dám nhìn thẳng vào công việc này của mình.

“Chính là nơi này.” Giọng Lưu Nham Thạch hơi trầm thấp, mấy năm trước, lúc ông đến thì nơi này vẫn là một khoảng xanh tươi, phong cảnh hiếm có.

Hiện tại cảnh khô đầy đất, đất đỏ lộ ra, không thể nghi ngờ đây chính là tình hình hiện tại của mảnh đất này. Mặc dù vào trong mùa tốt nhất, chỉ sợ cũng thừa dần màu xanh biếc.

Phải nói là khoa học kỹ thuật phát triển chính là điều tốt, tuy rằng nơi này không có điện nhưng cũng không gây trở ngại cho bọn họ chụp ảnh lưu chứng cứ, đây là một phát hiện trọng đại.

Buổi tối, dừng lều ở đây, Lưu Nham Thạch vẫn luôn rất trầm mặc, ông đang tự hỏi, cao nguyên đất đỏ càng ngày càng bị hoang mạc hóa nghiêm trọng, ông sẽ gây ra những hậu quả gì đây? Hướng đi của hoang mạc hóa là gì?

Rạng sáng hôm sau, Cố Loan Loan bị cơn đau đánh thức, eo đau, chân đau, một đêm ngủ trong lều thật sự không yên. Cô cẩn thận bò dậy, tận lực không đánh thức Lý Tổ, bò ra khỏi lều trại.

Bên ngoài đã có chút ánh sáng, Cố Loan Loan bật đèn pin, đi sang hướng bên cạnh, cô là muốn đi vệ sinh. Lại sợ lát nữa có người tỉnh dậy, liền đi hơi xa.

Tìm được một dốc núi, giải quyết vấn đề sinh lý. Lúc kéo quần lên, cô tắt đèn pin, rồi đi về phía trước một đoạn.

“Á!” Bị vấp phải cái gì, cô liền đứng lên, bật đèn pin.

Cục đá? Cố Loan Loan ngồi xổm xuống, cái này cũng không giống như cục đá thường.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Nam thần Diệp từng nói chuyện yêu đương sao?

“Thầy Lưu, thầy Lưu.”

Lưu Nham Thạch bò ra khỏi lều trại, nhìn về phía Cố Loan Loan, hỏi: “Sao?”

“Cục đá kia có chút kỳ quái, rất giống với hoá thạch.”

Hoá thạch?

Lưu Nham Thạch thò một chân ra khỏi lều, miệng hô: “Ra đây, ra đây.”

Rồi dẫn đầu cùng Cố Loan Loan đi về phía hoá thạch, người trong lều khác cũng từ từ bò ra, đuổi theo kịp.

Thật sự là hoá thạch! Trên cao nguyên đất đỏ phát hiện ra hoá thạch!

Bóng ma hoang mạc hóa lập tức bị quên đi, trong đầu Lưu Nham Thạch chỉ còn lại câu hỏi: Đây là hoá thạch gì? Vì sao ở đây? Có ý nghĩa gì?

Bọn họ lại ở trên hoang mạc thêm một ngày, cho đến khi hết tất cả đồ ăn, mới mang hoá thạch gì đó quay về.

Đánh dấu khu vực này, lấy đi lớp vỏ có thể nhìn thấy được, về phần bên dưới, còn phải báo cáo để tiếp tục khai quật.

Bọn họ trì hoãn thêm một ngày, lại không biết ở thành phố W xa xôi có một chàng trai sắp bị bức điên rồi.

Diệp Cửu Chiêu hối hận, anh thật sự không nên để Cố Loan Loan đi theo! Cô chưa từng đi dã ngoại, vậy mà anh còn mặc kệ cho cô đi theo!

Anh luôn muốn cho cô thứ tốt nhất, vào học kỳ một anh đã nhớ đến đời trước đám người Lưu Nham Thạch đi dã ngoại, phát hiện ra sự thay đổi của cao nguyên đất đỏ, sau đó nộp một bài luận văn, trên hồ sơ của những người đi dã ngoại đều có một nét bút xinh đẹp.

Cho nên lần dã ngoại này, anh đã đề nghị ông dẫn theo Cố Loan Loan.

Đời trước bởi vì phát hiện mới, bọn họ liền quay về trước thời hạn, ngày thứ tư đã quay về rồi. Cho nên theo lý, hiện tại đám người Cố Loan Loan hẳn là

đang trên đường về.

Chính là điện thoại không thông, không có một lần thông!

Diệp Cửu Chiêu luống cuống, là hiệu ứng bướm bướm đã tác động đến thời không này sao?

Anh hoang mang, rối loạn vội lái xe đi đến Thanh Hải, tìm đập gia tốc, cầu nguyện cho cô nhất định phải bình an.

Lần đầu tiên cảm ghét bản thân đã biết trước tình thế tiến triển, bằng không cũng sẽ không để Loan Loan đi.

Lúc Diệp Cửu Chiêu đến núi Nhật Nguyệt thì vẫn chưa gọi được cho mọi người, anh lại không biết bọn họ đi đâu nên lòng nóng như lửa đốt.

Đoàn người Cố Loan Loan về đến núi Nhật Nguyệt, cùng với có sóng điện thì còn thêm một đồng tin nhắn của Diệp Cửu Chiêu.

【 Anh Cửu: Loan Loan, em ở đâu? 】

【 Anh Cửu: Loan Loan, ở đâu 】

【 Anh Cửu: Thấy tin thì báo lại ngay 】

.....

Không đợi cô gửi tin trả lời, di động đã rung, màn hình hiển thị lại là: Anh Cửu.

“A lô, Anh Cửu.”

Anh gọi điện liên tục, ngay lúc giọng nói của Cố Loan Loan vang lên, Diệp Cửu Chiêu liền ngồi xổm xuống, che mặt, sự tuyệt vọng trong lòng đã vơi đi một chút.

“Anh Cửu?” Cố Loan Loan nghi hoặc đầy mặt, kỳ quái, sao lại im lặng vậy?

Tiếng nói khàn khàn vang lên: “Em ở đâu?”

“Bọn em đến núi Nhật Nguyệt.”

“Anh cũng đang ở núi Nhật Nguyệt.”

.....

Cố Loan Loan ngồi trên xe của Diệp Cửu Chiêu, đám người Lưu Nham Thạch thì ngồi xe của bọn họ, chào hỏi xong, liền một trước một sau đi về thành phố W.

Diệp Cửu Chiêu thật im ắng, anh đang suy nghĩ có nên bảo Loan Loan từ bỏ công việc này hay không---ll,,eeq,,,uy,,,,don,,,,---Sau khi kết hôn, cô muốn ở nhà nghỉ ngơi thì cứ ở nhà, rảnh rỗi thì đi dạo, muốn mua gì thì mua. Không muốn nghỉ thì đến công ty làm, bọn họ có thể cùng nhau ra cửa, cùng nhau trở về.....

“Loan.....”

“Anh Cửu!”

Hai người cùng lên tiếng.

“Em nói trước đi.” Diệp Cửu Chiêu cười khẽ.

“Anh Cửu, em kể cho anh, chúng ta đến cao nguyên đất đỏ.....”

Cố Loan Loan sinh động như thật mà miêu tả về cao nguyên đất đỏ, mặt mày hớn hởi, nói bọn họ phát hiện ra sự hoang mạc hóa đã tăng lên, nói bọn họ phát hiện ra hoá thạch.....

“Công việc này thật sự quá tuyệt vời, em muốn làm cả đời!”

Diệp Cửu Chiêu đáp lại sự hưng phấn của cô bằng một nụ cười, rất gượng ép, từ trong cổ họng tắc ra một chữ: “Được.”

.....

Lúc này đây, hành trình đến cao nguyên đất đỏ đã có thu hoạch quá lớn, không chỉ có tiến trình hoang mạc hóa, còn có hoá thạch.

Hoá thạch chuyển cho một chuyên gia khác, nhưng vị trí người phát hiện lại ghi tên bọn họ.

Thậm chí Lưu Nham Thạch còn cố gắng chống đối ý của đám đông, đặt tên của Cố Loan Loan lên trước tên của ông.

.....

Tên của tứ đại hoa đán năm trước của đại học D đã đổ một lượt trên Tieba, sau đó lại có khóa trên phản đối, nói đàn chị khóa trên càng xinh đẹp hơn.

Tứ đại hoa đán được bầu lại, một người ngành Nghệ thuật Truyền thông năm tư, một thuộc ngành Chế tác trang sức nghệ thuật năm ba, năm nhất cũng góp chân.

Nhưng cô gái ngành Nghệ thuật truyền thông rất biết trang điểm, rất nhiều ảnh đẹp được lưu truyền khắp nơi.—ll,,eequy,,,,don,,,,----So sánh với sự ăn vận đơn giản và trạng thái sinh hoạt khiêm tốn của Cố Loan Loan, cô gái kia dĩ nhiên trở thành hoa đán cuối cùng.

Nhưng sau sự kiện hóa thạch lớn lần này, hình ảnh của Cố Loan Loan được phát trên màn hình lớn rất nhiều ngày, khiến sinh viên chưa từng gặp qua cô, đột nhiên phát hiện: Hà? Trường chúng ta còn có một nữ sinh xinh đẹp, kiều ngao như vậy sao?

“Loan Loan! Tieba nói cậu là hoa đán thứ năm đấy, có rất nhiều người bình chọn này!” Đường Tĩnh reo lên, Cố Loan Loan ngơ ngác nhìn, vẻ mặt lơ mơ.

“Loan Loan vốn dĩ đã đẹp rồi.” Diêu Lâm tiếp lời, cùng Đường Tĩnh trêu chọc cô.

“Đi đi đi!”

“Ai da, hoa đán tới đây cho ta hôn nhẹ nào! Nào~” Đường Tĩnh bỏ nhào qua, Cố Loan Loan vội né.

Đối với Cố Loan Loan mà nói, “Hoa đán” chỉ là một đánh giá xa lạ trên đường mà thôi.

Buổi tối hôm nay, Nạp Thấm mồ hôi đầy đầu, đẩy cửa ra, khắp khiêng tiến vào.

Tuy thời tiết đã chuyển ấm, nhưng muốn ra một thân mồ hôi như vậy, cũng không dễ dàng, có thể tưởng tượng được khối lượng vận động vừa rồi của cô.

“Thấm Thấm, còn giảm béo à?”

Mặt mày Nạp Thấm tái nhợt, kéo ra một nụ cười, cô không ăn com chiều, lại kịch liệt rèn luyện, tự nhiên là mang dáng vẻ suy yếu không thôi.

“Thấm Thấm, giảm béo không phải như cậu làm đâu.”

Nạp Thấm lắc đầu, đáp: “Không sao, mình vẫn ổn, đã gầy mười cân rồi.”

Nói đến gầy bao nhiêu, giọng điệu của Nạp Thấm rất nhẹ, rõ ràng thật cao hứng, trong lòng Cố Loan Loan lại hơi chua xót.

Cô ấy vì giảm béo đã làm quá nhiều chuyện điên cuồng, hiện tại đi đường khắp khiêng, mỗi ngày, buổi tối còn đi chạy bộ theo thường lệ, rõ ràng lên giường đều khó khăn, còn phải hoàn thành đủ một trăm cái hít đất.

Ngày hôm sau, buổi tối Cố Loan Loan thay bộ đồ thể dục, đến sân thể dục đuổi kịp Nạp Thấm.

“Hà, cậu cũng đến à.” Nạp Thấm cười, mồ hôi đầy đầu, thoát nhìn rất vui vẻ.

“Hôm nay mình gặp được Trình Trang, anh ấy nói mình gầy đi.” Giọng nói của cô nhẹ nhàng, tuy mồ hôi đầy đầu nhưng tâm tình lại rất tốt.

“Hơn nữa anh ấy đã thất tình.”

“Sao cậu biết anh ta thất tình?” Lúc Cố Loan Loan hỏi câu này, trên mặt đã không còn ý cười nữa.

“Ách.....Mình hỏi bạn mình học năm thứ tư, anh ấy và Trình Trang là cùng một khoa!”

Nạp Thấm vô cùng kích động, cả người tràn đầy vui sướng, giống như cô ấy và Trình Trang chỉ có cách một bước nữa thôi.

Cố Loan Loan vén tóc ra sau tai, thờ hờn hờn, không nói gì.

Trình Trang thất tình là vì anh ta nhầm vào cô gái khác, mới vừa chia tay đã tán tỉnh người khác, hôm qua còn nhắn tin muốn mời bọn họ ăn com. --ll,,ê,,quy,,,,do,,,,----Diệp Cửu Chiêu không để ý, còn nói Trình Trang cứ mấy ngày lại như vậy, không cần để ý đến anh ta.

“Thấm Thấm...Trình Trang không thích hợp với cậu.....”

Nạp Thấm dừng bước chân, ngẩn người, rồi lại chạy tiếp, nói: “Mình nhất định phải gầy thêm, anh ấy sắp tốt nghiệp rồi, dù sao cũng phải đi thổ lộ một lần chứ!”

“Nếu như anh ta ở bên người khác thì sao?”

“Minh sẽ chờ anh ấy.....”

Cố Loan Loan ngừng lại, để cô ấy chạy một mình, cô ấy có đúng phải trường nam cũng chưa chắc đã quay đầu, chứ đừng nói tới hiện tại, còn mang hy vọng giả dối.

Điều duy nhất cô có thể làm, chính là vào lúc cô ấy sắp đầu rơi máu chảy, liền kéo cô ấy một phen.

Cô cởi áo khoác ra, thành phố W đã vào mùa hè rồi, thành phố này không tồn tại mùa xuân, thu, mùa hè qua là đến mùa đông, mùa đông đi rồi, mùa hè lại tới.

Tháng sáu, sinh viên năm tư bảo về tốt nghiệp xong, chính là lúc bọn họ tốt nghiệp. Trường học nơi nơi đều là nhóm người mặc trang phục tốt nghiệp, ở mỗi góc đều chụp ảnh lưu giữ.

Từ xưa, đại học D đã có lệ tổ chức tiệc tốt nghiệp buổi tối, vui vẻ đưa tiễn nhóm đàn anh, đàn chị khóa này, nghe bọn họ cảm khái, giáo dục đàn em quý trọng thời gian.

Cố Loan Loan cũng thực coi trọng bữa tiệc tối này, bởi vì, Diệp Cửu Chiêu đã tốt nghiệp rồi. Nghĩ đến điều này, trong lòng sẽ rất xót, cô rất sợ tình cảm của bọn họ bởi vì khoảng cách mà phai nhạt.

Đám người Cố Loan Loan ngồi ở một vị trí khá tốt, Đường Tĩnh và Nạp Thắm ngồi ở hai bên cạnh cô. Nạp Thắm gầy khá nhiều, trước kia là một nữ sinh rất mập rất cường tráng, hiện tại chỉ là hơi mập thôi.

Cô ấy giảm béo cũng đã đến giới hạn, trời sinh khung xương to, thấy thế nào vẫn mập hơn so với những người cùng cân nặng.

Cô ấy vẫn kiên trì, Cố Loan Loan đếm một chút, nửa năm qua cô ấy chắc chỉ ăn một bữa chiều, còn ăn một tý nữa.

Tạm thời không nói đến chuyện của Nạp Thắm, khi người chủ trì tuyên bố bắt đầu buổi tiệc tốt nghiệp, lãnh đạo liên phát biểu, lại xem mấy tiết mục của khóa sinh viên tốt nghiệp thì đến màn phát biểu cảm xúc của sinh viên ra trường.

Tổng cộng có sáu sinh viên, Diệp Cửu Chiêu đứng giữa.

Người thứ hai, Cố Loan Loan cũng quen, là bạn của Diệp Cửu Chiêu, Lý Dịch trầm mặc ít lời.

Người đại diện được chọn lựa khá kỹ, tuy rằng đều dùng văn bản nhưng lời nói lại bộc lộ chân tình, có một nữ sinh vừa đọc vừa khóc.

Phía dưới, nam nữ sinh cũng cổ vũ, vỗ tay nhiệt liệt, trong lòng Cố Loan Loan có rất nhiều cảm xúc, khóa nọ nói tiếp khóa kia, sau đó tốt nghiệp, rồi đi, lập đi, lập lại.

Đến lượt Diệp Cửu Chiêu, tiếng vỗ tay càng thêm nhiệt liệt, anh không cầm theo bài diễn văn, vừa nâng thì xung quanh đã an tĩnh trở lại.

“Chào mọi người, tôi là sinh viên khóa tốt nghiệp - Diệp Cửu Chiêu. Sắp tốt nghiệp, tôi muốn chia sẻ về sự dũng cảm và lòng quý trọng với các bạn nam, nữ sinh.....”

Anh nói rất chân tình, cũng rất động lòng người. Giống như anh thật sự đã từng vì không dũng cảm mà bỏ lỡ thứ gì đó rất quan trọng.

“Hiện tại, tôi đã học được lòng dũng cảm, còn phải học cách quý trọng. Một đời người sẽ trải qua rất nhiều chuyện, cũng sẽ gặp được rất nhiều người, có vài người, vài việc, bỏ lỡ chính là cả đời.”

“Duyên kỳ ngộ cũng vậy,---ll,,eequy,,,don,,,-----tôi hy vọng tất cả nam sinh, nữ sinh và lứa sinh viên tốt nghiệp cùng tôi, hãy nắm chắc cơ hội, quý trọng thứ trước mắt, sống cho tương lai.”

“Cuối cùng, chúc toàn thể các em khóa dưới sẽ có tiền đồ như gấm, chúc nhóm sinh viên tốt nghiệp: ‘Biển rộng tuy cá lội, trời cao mặc chim bay!’”

Diệp Cửu Chiêu cúi người rồi xuống đài, người chủ trì liền ngăn cản anh.

“Nam thần Diệp, xin nán lại.”

Người chủ trì cười, kéo anh lại, nói: “Chúng tôi đã làm một cuộc phỏng vấn, có rất nhiều nam, nữ sinh, đặc biệt là nữ sinh, đều rất luyến tiếc cậu rời đi. Bọn họ hy vọng trước khi cậu ra trường, hỏi cậu mấy vấn đề, có thể chứ?”

Diệp Cửu Chiêu có chút sững sờ, gật gật đầu, đáp: “Được.”

“Câu đầu tiên, xin hỏi nam thần Diệp sẽ nhớ đến đại học D sao?”

Diệp Cửu Chiêu hoảng hốt một chút, đáp: “Nhớ, rất nhớ.”

Đời trước từng nhưng nhớ rất nhiều năm, năm mơ còn mơ đến khoảng thời gian làm chung phòng thí nghiệm với Cố Loan Loan vào năm thứ tư.

“Câu thứ hai, xin hỏi nam thần Diệp cảm thấy đại học D có gì tốt nhất.”

“Con người.” Loan Loan.....

Nói xong nhìn về phía Cố Loan Loan, đối diện với ánh mắt nghiêm túc của cô liền cong môi cười.

“A a a a!” Phía dưới đầy tiếng thét chói tai, Cố Loan Loan đỏ ửng mặt.

“Câu thứ ba, mọi người nghe nói nam thần Diệp đang tự mình gây dựng sự nghiệp, hơn nữa đã phát triển rất mạnh, xin hỏi nam thần Diệp, gây dựng sự nghiệp có khó không?”

Diệp Cửu Chiêu nghĩ nghĩ, nói: “Rất khó, cũng rất đơn giản. Có phương án tốt công thêm nghị lực thì rất đơn giản. Chẳng có gì thì là rất khó.”

Diệp Cửu Chiêu được gọi là nam thần Diệp, mấu chốt nhất là ở năng lực của anh.

Hai năm đầu tạm tạm, anh và đám người Trình Trang đều bận rộn, không thể ở trường học, nhưng lại giành kha khá phần thưởng. Năm ba đại học bắt đầu vận tây trang, thường đến chi nhánh của công ty ba mình ở thành phố W, lái xe con.

Năm tư đại học mới là năm mấu chốt mà anh được mọi người càng ngày càng sùng bái, một năm này anh càng thêm trầm ổn. Chính mình gây dựng sự nghiệp, thành tích còn khá tốt, sau khi thu lại sự sắc bén quanh thân thì càng dịu dàng, thoải mái.

“Được, còn một vấn đề nữa....” Người chủ trì đột nhiên cười, làm mặt quỷ, rất có ý trêu chọc.

“Nam thần Diệp đã từng yêu đương chưa?”

Diệp Cửu Chiêu ho khan một tiếng, cười nói: “Chưa từng.”

Cố Loan Loan hơi kinh ngạc.

Người chủ trì định nói tiếp thì Diệp Cửu Chiêu lại nói tiếp: “Nhưng hiện tại thì có.....”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tôi tên Đỗ Quân Khôn

Người chủ trì còn sừng sốt, hỏi: “Nam thần đã có bạn gái rồi?”

“Ừm.”

“Xin hỏi là bạn nào trong trường chúng ta sao?”

Diệp Cửu Chiêu đột nhiên cười, tầm mắt quét đến chỗ Cố Loan Loan đang suất ngồi xổm dưới ghế. Đối diện tầm mắt anh, khuôn mặt cô nhăn nhó, hung hăng trừng anh một cái.

Để phòng ngừa Diệp Cửu Chiêu khai cô ra, Cố Loan Loan quyết định chuẩn lẹ.

“Cái kia.....Mình đi vệ sinh một chút.”

Trên đài, giọng nói đồng thời truyền đến: “Bạn gái tôi không cho tôi tiết lộ, tôi sợ cô ấy giận, cho nên.....”

“Không sao, không sao, không ngờ nam thần lại là ‘Thê nô’!” Người chủ trì trêu đùa, phía dưới cũng phôi hạc cười ha ha.

“Vậy cuối cùng liền chúc nam thần và chị dâu hạnh phúc, vui vẻ!”

“Cảm ơn.”

Diệp Cửu Chiêu quăng cho Cố Loan Loan một ánh mắt rất có thâm ý, đi xuống đài từ bên trái, mông cô vừa rời khỏi ghế liền dính lại.

“Không phải cậu muốn đi vệ sinh sao?”

“Minh đột nhiên lại không muốn đi nữa.”

“.....”

Tan tiệc tối, Nạp Thâm liền chạy mất tăm, Cố Loan Loan nhìn nhìn khắp nơi cũng không tìm được cô ấy, cũng không thấy Trình Trang, liền thờ dài, trong lòng đã hiểu rõ.

Người quá nhiều, Diệp Cửu Chiêu vẫn chưa đến tìm cô, chỉ gửi cho cô một tin nhắn: Gặp ở tòa nhà kỹ thuật sau rừng cây.

“Minh có việc đi ra ngoài trước nhé.”

Nói xong liền chạy, lưu lại Diêu Lâm và Đường Tinh liếc nhau.

“Hai đứa nó sao vậy? Sao mà vừa đi một đứa giờ lại thêm một đứa nữa?”

Diêu Lâm lắc đầu, cũng không hiểu đáp: “Không rõ ràng lắm.”

.....

Bên cạnh tòa nhà kỹ thuật có rừng cây, buổi tối ánh đèn mờ mờ, là nơi thích hợp nhất cho những đôi tình nhân. Song hai người họ còn chưa từng vào qua, đối với ‘Rừng cây tình nhân’ trong truyền thuyết này, đều chẳng có hiểu biết gì.

Diệp Cửu Chiêu đứng ngay cạnh tòa nhà, dưới ánh đèn, Cố Loan Loan liếc mắt một cái liền thấy. Anh đã cạo sạch, mặc bộ sơ mi sạch sẽ, tóc hơi dựng, thoát nhìn rất là đẹp mắt.

Thấy cô, đối phương liền dang rộng cánh tay, cô nhào vào, tựa như chim yến về tổ, tâm lập tức an bình, tất cả lo lắng gần như đều tan biến.

Diệp Cửu Chiêu dắt cô vào trong rừng cây, ở góc không có ánh sáng, anh nói: “Loan Loan, anh muốn hôn em”

Cố Loan Loan đỏ mặt, đã cảm giác trên môi ươn ướt.

Bóng tối đã che đi rất nhiều điều, khiến người ta càng thêm không kiêng nể gì, tất cả sự điên cuồng đều lộ hết ra.

Tay Diệp Cửu Chiêu giữ gáy cô, gât gao cố định cô, động tác cuồng nhiệt, vừa gặm vừa cắn. Cố Loan Loan giãy giụa vài cái, đối phương càng ôm chặt cô.

“Ừm, ừm, ừm” Anh mau buông ra!

Đối phương không để ý tới, càng thêm cuồng nhiệt mà gặm cắn cô, một tay khác quán lấy eo cô, mạnh mẽ ép cô vào lồng ngực mình.

“Anh làm sao vậy?!” Rốt cuộc đã đẩy được anh ra, Cố Loan Loan đã hơi tức giận.

Diệp Cửu Chiêu mặc kệ cô phản kháng, vùi đầu vào cổ cô, thì thầm: “Loan Loan.....Anh luyện tiếc em”

Cố Loan Loan sùng sốt, thờ dài, nhẹ giọng nói: “Em cũng luyện tiếc anh.”

Diệp Cửu Chiêu đột nhiên ngừng đầu, giống như đợi những lời này của cô đã lâu,---ll,,êqu,,y,,don,,---chỉ thấy anh lấy một chiếc chìa khóa từ trong túi áo ra, đặt vào lòng bàn tay cô.

“Ngày mai đưa em đến nơi anh ở, hầu như anh đều về đó mỗi ngày, nếu như em nhớ anh, thì đến thăm anh.”

Giọng điệu anh rất uất ức, đáng vẻ như em không đến là mắc một tội ác tày trời, rõ ràng em đã nói là luyện tiếc anh rồi.

Cố Loan Loan “phì” cười, duỗi tay sờ sờ mặt anh, dỗ dành: “Ngoan, em sẽ đến thăm anh.”

Diệp Cửu Chiêu thuận theo cọ cọ.

“Đúng rồi, miệng em có sưng lên không? Cảm giác ngứa ngứa.”

“Để anh nhìn xem”

Cố Loan Loan nghe lời ngừng đầu, để anh kiểm tra. Đối phương khom lưng, “chụt” một cái, hôn lên, lại nhanh chóng lui lại, cười nói: “Không sao, không sưng.”

Cô hung hăng lườm anh một cái.

.....

Lúc Cố Loan Loan quay về phòng, bầu không khí bên trong rất kỳ quái, yên tĩnh quá mức, không ai nói gì.

“Làm sao vậy?”

Đường Tĩnh chỉ vào phòng vệ sinh, đáp: “Khóc lóc đi vào.”

“Đi vào bao lâu rồi?”

“Hơn nửa tiếng đồng hồ, gọi như thế nào cũng không ra.”

Cố Loan Loan thở dài, đi qua, gõ cửa, gọi: “Thấm Thấm, ra đây đi, cậu không thể trốn bên trong đó cả đời được.”

Một lát sau, cửa mở, mang đôi mắt sưng đỏ, Nạp Thấm đi ra.

“Loan Loan, cậu biết anh ấy lại yêu đương đi?”

Cố Loan Loan gật đầu, con ngươi Nạp Thấm co rút lại, giống như tìm được đối tượng phát tiết.

“Vì sao cậu không nói cho mình?! Làm mình đưa tới cửa, tự rước lấy nhục.”

Cố Loan Loan bình tĩnh nhìn cô, không nói một lời.

“Vì sao không nói với mình! Vì sao!” Đôi phương gào khóc, cảm xúc bị mất khống chế.

Đường Tĩnh và Diêu Lâm sợ tới mức không dám nói lời nào, ngơ ngác mà đứng bên cạnh. Một lát sau, Cố Loan Loan mới nhẹ nhàng nói: “Khóc đủ chưa?”

“Mình nói với cậu thì có ích sao? Mình đã nói anh ta không thích hợp với cậu, mình hỏi cậu nếu anh ta có bạn gái thì làm thế nào, cậu ngẫm lại thái độ lúc đó của cậu đi. Mình nói anh ta lại yêu đương thì cậu sẽ từ bỏ sao?”

Nạp Thấm không nói lời nào, đặt móng ngồi dưới đất, nước mắt đầy mặt, còn đang nức nở: “Thực xin lỗi.”

Cố Loan Loan thở dài một hơi, đáp: “Không sao, nói một chút đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Duỗi tay kéo cô lên, Đường Tĩnh và Diêu Lâm cũng lập tức tiến lên, đỡ cô bạn ngồi lên ghế.

Hóa ra hôm nay sau khi tan học, Nạp Thấm thấy Trình Trang đi ra ngoài, liền đi theo.

“Trình Trang!”

“Nạp Thấm?” Trình Trang nhìn về phía cô, có chút kinh ngạc, tên của cô gái này tương đối kỳ lạ, cho nên anh ta nhớ kỹ.

Nạp Thấm thở một hơi sâu, siết chặt nắm tay, nói ra trong tiếng tim đập “Thình thịch”: “Trình Trang, em thích anh.”

Người đối diện lộ ra biểu cảm hoảng sợ, giống như lời cô nói ra rất là đáng sợ, Trình Trang lắc đầu, lập tức nói: “Tôi. Có bạn gái rồi.”

Nói xong xoay người muốn đi, không biết Nạp Thấm lấy dũng khí từ đâu ra, hô một câu: “Em chờ anh.”

“Bốp!”

Một cái tát vang dội đánh trên mặt cô, một cô gái thon thả, xinh đẹp trừng mắt nhìn cô, dùng âm lượng lớn mắng: “Cô có biết xấu hổ hay không, anh Trang đã nói là có bạn gái rồi, tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có kẻ thứ ba tự đưa đến cửa đây. Nhìn bộ dạng của cô đi, giống như khủng long, ai bị mù thì mới thích cô!”

“Lớn lên đã xấu mà còn không biết xấu hổ, rãnh rồi thì soi gương nhiều vào!”

Giọng nói của cô ta vô cùng tức giận, người chung quanh nhìn qua, chỉ chỉ trỏ trỏ, Nạp Thấm xấu hổ và tức giận mà chạy về ký túc xá, ở trong phòng vệ sinh khóc lóc.

.....

Cố Loan Loan vỗ vỗ bả vai cô, an ủi: “Đã là quá khứ rồi, không sao đâu.”

Lúc này Đường Tĩnh và Diêu Lâm mới nghe hiểu đã xảy ra chuyện gì, vẻ mặt đầy kinh ngạc, chẳng trách vào học kỳ này, ---ll,,êq,,,don,,,,----Nạp Thấm lại điên cuồng giảm béo như vậy, hóa ra là có người trong lòng rồi.

Mấy người an ủi cô bạn cả đêm, cuối cùng cũng dỗ được cô ấy lên giường ngủ, rốt cuộc có bao nhiêu khổ sở, chỉ có mình Nạp Thấm đã biết.

Sẩm tối ngày hôm sau, hiếm khi Cố Loan Loan vận một thân váy xinh đẹp, tóc đen dài rối tung ở phía sau, ngũ quan cô nhỏ nhắn tinh xảo, môi không tô mà hồng, cong môi cười, mí mắt cong cong.

Diệp Cửu Chiêu dừng xe ở cổng trường, Cố Loan Loan liền đi tới, đại học D vốn có nhiều nam sinh, cho nên dọc đường cô đi, có rất nhiều nam sinh đều nhìn cô.

Diệp Cửu Chiêu đen mặt.

Mở cửa xe ra chuẩn bị đi xuống tuyên cáo chủ quyền, nghĩ nghĩ, lại sợ cô tức giận, đen mặt, ngồi tại chỗ vững như núi Thái Sơn.

Chờ đến lúc cô mở cửa ngồi vào, sắc mặt của Diệp Cửu Chiêu vẫn khá khó coi.

“Anh Cửu?”

Cố Loan Loan nghi hoặc nhìn anh, một đôi mắt to linh động như nước nhìn anh, trong lòng Diệp Cửu Chiêu lập tức hóa thành một hồ nước.

“Loan Loan.....”

“Dạ?”

“Em là của anh.”

Cố Loan Loan ngượng ngùng cúi đầu, khước miệng hơi nhếch lên, trên mặt ửng hồng.

Diệp Cửu Chiêu cũng cười, ho khan một tiếng, nói: “Chúng ta ăn qua cơm chiều rồi về nhà xem thư đi.”

Về nhà.....Mặt Cố Loan Loan càng đỏ hơn.

Trình Trang đã đợi ở cửa nhà hàng, bọn họ đều là những anh em tốt, ăn một bữa cơm chia tay, yêu cầu có người nhà thì phải mang theo người nhà.

“Em xuống xe trước đi, anh đi đỗ xe.”

“À, vâng.”

Cố Loan Loan ngoan ngoãn xuống xe, ánh mắt Trình Trang sáng lên, gọi: “Chị dâu, chị dâu! Ở đây!”

Cố Loan Loan đi qua, Trình Trang lập tức dẫn cô đi vào trong, vào phòng đã đặt trước. Còn chưa vào phòng, đã nghe thấy một giọng nữ đầy tức giận: “Trình Trang! Đây là ai nữa vậy?!”

Hai người còn đang ngây người thì cô gái kia đã rống lên: “Lại thêm một kỹ nữ tự đưa tới cửa!”

“Liễu Nghệ! Em câm miệng!”

“Làm sao?! Em là bạn gái chính thức của anh, còn không được mắng đồ dê tiện này sao?!”

“Trang Tử, cô bạn gái này của anh còn không bằng người trước, há mồm ngậm miệng đều là kỹ nữ, tiện nhân, không phải chính cô cũng là nữ hay sao?”

“Cô.....”

“Loan Loan.” Diệp Cửu Chiêu đi qua đây, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, đôi mắt nhìn về phía cô gái kia.

“Còn không câm miệng!” Lại quay mặt về phía Trình Trang, nói: “Chị dâu cậu bị bạn gái cậu mắng ngay trước mặt cậu, thù này tôi sẽ ghi cho cậu.”

“Anh Cửu! Mình sai rồi, mình nhất thời chưa lấy lại tinh thần, sao có thể để chị dâu bị uất ức chứ.”

“Chị dâu, thực xin lỗi.”

Cố Loan Loan lắc đầu, lôi kéo Diệp Cửu Chiêu đẩy cửa đi vào, nói với anh: “Ánh mắt của Trình Trang càng ngày càng kém.”

Giọng nói không lớn không nhỏ, mấy người vừa vào đều có thể nghe thấy, Diệp Cửu Chiêu sùng nịch nhìn cô.

Liễu Nghệ đương nhiên là tức giận, nhưng cô ta không dám nói tiếp nữa. Trình Trang tức giận,---l,,q,,yy...d...nn---Diệp Cửu Chiêu rõ ràng cũng tức giận, cô ta cũng biết quan sát, lúc này còn nói nữa thì sẽ chịu thiệt thòi.

Đám người Diệp Cửu Chiêu đi vào, Trình Trang lập tức nói: “Được rồi, được rồi, em trở về đi.”

.....

Trong phòng có khá nhiều người đang ngồi, vừa thấy bọn họ tới, lập tức đứng lên chào hỏi.

“Anh Cửu, chị dâu tới rồi, mau ngồi, mau ngồi đi.”

Hai người ngồi xuống, đám người bắt đầu mồm năm miệng mười hàn huyên, qua một hồi lâu Trình Trang mới mang theo Liễu Nghị tiến vào.

Liễu Nghị vừa vào liền cười trừ: “Loan Loan, thực xin lỗi, là tôi hiểu lầm, gần đây luôn có những kẻ không biết xấu hổ đến tìm Trang Từ, là tôi trông gà hoá cuốc, thật xin lỗi cô.”

Tay cầm cốc nước của Cố Loan Loan khựng lại, kẻ không biết xấu hổ là nói Nạp Thảm sao?

“Không sao.” Lắc đầu, mặc kệ trong lòng có ghét cô ta như thế nào, Diệp Cửu Chiêu và bạn bè của anh đều ở đây, cô cũng không muốn làm anh mất mặt.

Một lát sau, Loan Loan nhẹ giọng nói với Diệp Cửu Chiêu: “Em đi vệ sinh một chút.”

“Muốn anh đi cùng không?”

“Không cần, không cần.”

Cố Loan Loan đi ra ngoài, tay xách túi, theo người phục vụ ra ngoài đi vào phòng vệ sinh.

Lau nước trên tay, một tay cầm túi xách, đi về phòng bao. Ở chỗ rẽ bỗng nhiên đụng phải một người, túi xách rơi trên mặt đất, cô đỡ tường, miễn cưỡng đứng thẳng.

“Thực xin lỗi.”

Đối phương là một người đàn ông cao lớn, tuấn tú, lịch sự, ăn mặc nghiêm chỉnh, thoát nhìn rất văn nhã. Anh ta khom lưng nhặt túi của cô lên, lúc ngẩng đầu nhìn mặt cô, lại đột nhiên ngừng lại, túi xách lại rơi xuống đất.

Có ai biết được ‘Vừa gặp đã yêu’ là cảm giác gì không? Anh ta thì không biết.

Nhưng anh ta biết mới gặp một người cũng sẽ sinh ra một loại cảm giác khó có thể miêu tả. Lúc khuôn mặt ấy in vào trong mắt, anh ta chỉ cảm thấy trái tim đau đốn, giống như tình cảm nhiều năm đang tuôn trào ra.

Rõ ràng là một gương mặt xa lạ, lại giống như đã quen biết mấy đời.

Cố Loan Loan càng tức giận, anh đụng vào tôi còn ném túi xách của tôi sao?!

Còn chưa kịp phát hỏa, liền nghe thấy người đàn ông ở đối diện mở miệng nói: “Chào cô, làm quen một chút, tôi tên là Đỗ Quân Khôn.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Diệp Gia Lâm

Cố Loan Loan xua tay, nhặt túi lên định đi, lại bị đối phương duỗi tay giữ chặt.

“Làm gì vậy? Có bệnh à!”

Tránh ra, người đàn ông ngưng ngưng thu tay về, nhìn cô, nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, có thể xin tên của cô không?”

Cố Loan Loan không kiên nhẫn, đáp: “Cố Loan Loan.”

Trái tim Đỗ Quân Khôn lại co rút, đau đốn, trong lòng không ngừng nói: Đừng để cô ấy đi.

Cố Loan Loan bước đi nhanh, Đỗ Quân Khôn đuổi kịp, vội vàng vàng tìm tấm danh thiếp rồi nhét vào túi xách của cô.

“Xin nhớ kỹ, tôi tên là Đỗ Quân Khôn.”

Người này có phiền hay không hả, không phải là muốn chào hàng đó chứ? Cố Loan Loan đi thẳng về phòng, ném lời của anh ta ra sau đầu.

Ở phía sau, người kia nhìn theo bóng lưng cô, chột ồm ngực. Hơn hai mươi năm, lần đầu tiên có tình cảm mãnh liệt như vậy, Đỗ Quân Khôn không hiểu,

anh ta tạm thời nghĩ là ‘Nhất kiến chung tình’ (vừa gặp đã yêu) đi.

Cố Loan Loan, Cố Loan Loan.....

Mà bên này, Cố Loan Loan vừa đi đến cửa phòng, Diệp Cửu Chiêu đã mở cửa, vừa thấy cô liền cười nói: “Em vẫn chưa về, anh còn định đi tìm em đây, sao lại đi lâu như vậy?”

Cô lắc đầu, đáp: “Không có việc gì, vào đi thôi.”

Diệp Cửu Chiêu cầm tay cô, dẫn cô đi vào, Liễu Nghệ nhìn bọn họ tay trong tay thì có chút ghen ghét. Cô ta quen biết cả một đám con nhà giàu mà chưa từng thấy ai quan tâm đến bạn gái như thế.

Đồ ăn đã chọn xong, đang được mang lên, người phục vụ đều rót một rượu vào chén đặt ở trước mặt mỗi người, đến Cố Loan Loan thì bị ngăn cản.

“Cho cô ấy cốc sữa bò ấm hoặc là nước sôi để nguội.”

“Vâng.”

Người phục vụ đi chuẩn bị, có người liền trêu chọc bọn họ: “Anh Cửu đối với chị dâu thật sự không chê được!”

Diệp Cửu Chiêu không nói lời nào, trước tiên cầm bát mức canh cho cô, rồi nhẹ nhàng ghé sát tai cô: “Hôm nay anh có thể uống rượu không?”

Cố Loan Loan cong môi cười, đáp: “Hôm nay cho phép anh uống một chút.”

“Tuân mệnh, Nữ vương đại nhân.”

“Ai da, hai người nói gì thế, cười đến vui vẻ ghê ~” Tôn Hạo Dương giống như nhấm vào bọn họ, lại bắt đầu trêu chọc.

Cô bé bên cạnh Hạo Dương néo nhẹ cậu một cái, cô gái ấy có khuôn mặt tròn tròn, bộ dạng rất là đáng yêu.

Diệp Cửu Chiêu nâng chén, nói với Tôn Hạo Dương: “Nàng dâu nhỏ vốn là để cung chiều.”

Hai người liền chạm cốc rồi uống cạn.

“Nàng dâu nhỏ.....Ha ha ha, chị dâu, anh Cửu đã coi em thành bà xã rồi!”

Trình Trang cũng nâng ly rượu, đụng Liễu Nghệ một cái,---,,lee,,qy,,,do,,,,----cô ta cũng vội vàng nâng chén, nói: “Chúng ta kính chị dâu một chén, xin nhận tội với chị dâu.”

Trước mặt Cố Loan Loan chỉ có cốc nước, cô cầm lên, cười nói: “Không có việc gì.”

Chuyện này coi như là cho qua, nhưng Diệp Cửu Chiêu còn lạnh lùng liếc Liễu Nghệ một cái, cô ta sững sốt, có chút sợ hãi khó hiểu.

Diệp Cửu Chiêu chăm sóc cho Loan Loan, lúc thì chọn đồ ăn, lát lại lột vỏ tôm, cho nên rất nhanh cô đã ăn no. Thấy Diệp Cửu Chiêu vẫn luôn bận tâm trò chuyện với mình, nghĩ lại đây là bữa cơm chia tay của bọn họ, liền nhẹ nhàng nói với anh: “Các anh ăn đi, em sang phòng bên cạnh xem TV.”

Diệp Cửu Chiêu nhìn cô một cái, cười một tiếng, nói: “Đi đi, chờ anh một lát thôi.”

“Không sao, anh cứ từ từ chơi đi.”

Đây là phòng ăn, bên cạnh còn có một phòng nhỏ, có bàn trà sofa, lúc chờ đợi còn có thể ngồi đó xem TV.

“Ai da, em cũng ăn xong rồi, để em đi cùng Loan Loan.”

Liễu Nghệ đứng lên, thấy Diệp Cửu Chiêu không tỏ thái độ gì, liền đi theo Cố Loan Loan. Các chàng trai tiếp tục uống rượu, mấy nữ sinh khác cũng lần lượt kéo sang phòng bên cạnh.

Liễu Nghệ khẽ đụng nhẹ Cố Loan Loan, vẽ mặt nhiều chuyện hỏi cô: “Này, cô làm thế nào mà khiến người đàn ông ngang tàng như Diệp Cửu Chiêu nghe lời đến vậy?”

“Cái gì?” Ngang tàng?

Mấy cô gái khác cũng dồn anh mắt qua đây, cô gái có khuôn mặt tròn tròn chớp chớp đôi mắt to, nhìn chăm chăm cô, trong mắt tất cả đều viết: Mau nói đi mà.

Cố Loan Loan: “.....”

“Anh Cửu vẫn luôn như thế, tôi chẳng làm gì cả.”

“Không phải chứ, cô học năm mấy rồi?”

“Năm nhất.” Đây là cô gái mặt tròn đáp, cô ấy cũng học ở đại học D, ở trường học cũng khá quen mặt Cố Loan Loan.

“Vây hèn chi, trước kia Diệp Cửu Chiêu ở năm nhất, năm hai, còn ngang tàng hơn Trang Từ nhiều!”

Mọi người bất giác tùm lại, nhìn Liễu Nghệ.

“Chắc biết đường vòng sau núi kia chứ, trước kia, đám người Diệp Cửu Chiêu đưa xe, chỉ có mình anh ấy dám tăng tốc độ,---lll...ê...qu...yy,,,do^^nn,-
---cụ thể ít nhiều thì tôi quên mất rồi, dù sao cũng là tốc độ mà đám người Trang Từ không ai dám tăng đến.”

“Còn cả sau đó anh ấy từng bị đâm xe, ngay lúc đang đưa xe, ngày đầu tiên bị đâm, hôm sau lại tiếp tục như chẳng có chuyện gì, chắc chắn, còn cả....
...”

“Diệp Cửu Chiêu là người ngang tàng nhất mà tôi từng gặp, không ngờ bây giờ ở trước mặt Loan Loan, lập tức biến thành chàng trai ngoan của thế kỷ!”

Cố Loan Loan chớp đôi mắt mù mờ, người này đang nói về anh Cửu sao? Anh Cửu mà lúc trước đi đường cao tốc còn dùng tốc độ rùa bò sao?

Trước đó Liễu Nghệ đã quen bọn họ, muốn theo đuổi Diệp Cửu Chiêu lại không có can đảm, sau đó lại cảm thấy Trình Trang không tồi, hiện tại đã tóm được tròn một tháng, hai người luôn đi cùng nhau.

“Tôi thật sự không biết anh ấy của trước kia.....Tôi vẫn luôn nghĩ là anh ấy rất dịu dàng....”

Trong ánh mắt mong đợi của mọi người, Cố Loan Loan nói ra những lời này, những người khác đều tròn tròn mắt.

Anh Cửu.....Dịu dàng...Mợ nó, cô đùa chúng tôi à?

Liễu Nghệ thở dài, nói: “Thật hâm mộ cô, Diệp Cửu Chiêu đối xử tốt với cô nhưng hung ác với người khác, cũng chưa có ai dám đi thổ lộ với anh ấy, điểm này thì Trang Từ không thể sánh bằng, anh ta luôn lưu tình ở khắp nơi.”

Cô nàng Liễu Nghệ này giống hệt quả pháo nổ, oang oang kể ra bao nhiêu người muốn tán đổ Trình Trang, Trình Trang đối xử với mình tốt thế nào, lấy đây chuyện, túi xách ra khoe khoang một hồi.

“Loan Loan, Diệp Cửu Chiêu giàu có như thế, chắc là mua cho cô rất nhiều đồ xịn nhĩ?”

Đôi mắt nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc, không phân biệt được là thật sự tò mò hay là châm chọc, những nữ sinh khác đều nhìn qua đây.

Cố Loan Loan dừng một chút, híp mắt nhìn Liễu Nghệ. Còn có cái gì không hiểu, toàn thân cô không có một món đồ xịn nào, cô gái này chỉ muốn thấy cô xấu mặt mà thôi.

Lắc đầu, cong môi cười, đáp: “Anh ấy chưa từng mua cho tôi đồ quý giá gì, nhưng mỗi tháng đều mua băng vệ sinh cho tôi.”

Nụ cười của cô có phần châm chọc, đề thấp giọng, vẻ mặt tràn đầy ý cười và niềm hạnh phúc. Liễu Nghệ cứng đờ, phối hợp cười cười.

Những tên đàn ông nhà giàu đó, mua quà tặng đắt tiền chỉ là tiện tay, muốn bọn họ gạt bỏ sĩ diện để đến siêu thị mua băng vệ sinh cho bạn gái, vậy tình cảm phải sâu đậm đến cỡ nào?

“Chị Loan Loan.....Chị thật hạnh phúc.” Em gái mặt tròn tròn vươn bàn tay bụ bẫm kéo góc áo cô, nói.

Cố Loan Loan cười với cô bé, anh Cửu nói rất đúng, phụ nữ không cần sợ người khác ghen ghét, chỉ sợ cô không có thứ gì khiến người ta ghen ghét mà thôi.

Chỉ cần bọn họ không tổn thương mình, ghen tỵ chỉ là do bọn họ tự tìm tức giận mà thôi.

.....

Các chàng trai sắp phải chia tay nên uống quên trời đất, mấy cô gái thì ngồi trong phòng nhỏ tám chuyện. Liễu Nghệ không còn ‘ngắm ngấm hại người’ hỏi cô thêm gì nữa, chỉ nói người này người nọ, cũng đến chín giờ rồi.

Diệp Cửu Chiêu dắt Cố Loan Loan nói lời tạm biệt với mọi người, liền gọi taxi về, hai người còn phải đi xem chỗ anh ở nữa.

Anh nắm chặt tay cô, ban nãy bọn họ không ở cùng nhau khoảng một tiếng rưỡi, may mắn anh biết cô đang ở phòng bên cạnh nên trong lòng đã an ổn nhiều.

Nhẹ nhàng nâng bàn tay cô lên hôn nhẹ, miệng lầm bầm “Loan Loan.....”

Cố Loan Loan đỏ mặt, tối muộn còn đến phòng ở của người đàn ông độc thân là một chuyện rất nguy hiểm,---lll,,,e,,q,,,y,,,d,,,nnn---nhưng là Diệp

Cửu Chiêu thì có thể khiến cô yên tâm, dưới đáy lòng biết anh vĩnh viễn sẽ không làm ra bất kỳ chuyện gì khiến cô tổn thương.

Dùng khí này cũng là do anh cho cô đi.

Diệp Cửu Chiêu đã uống khá nhiều rượu, nhưng anh không có say, ngược lại đầu óc còn vô cùng tỉnh táo. Đồi trước, rất nhiều lần muốn uống say đều không thành công, đời này sống lại, thế nhưng vẫn không uống say được.

Diệp Cửu Chiêu vẫn luôn chỉ dẫn xe đi đến cổng chung cư, ở đó rất gần trường học, đi đường hơn mười phút liền đến. Bên ngoài có không ít cửa hàng, cách đó không xa còn có chợ lẻ và siêu thị lớn.

Loan Loan còn ở đại học ba năm nữa, anh liền ở bên này, cách cô gần một chút.

Mọi người đều nói muốn bắt được lòng một người thì phải giữ lấy dạ dày của cô ấy trước, đời trước học được tay nghề, đời này, rốt cuộc đã chờ được người mà anh muốn nấu cho ăn rồi.

Nghĩ vậy, lại hôn một cái lên tay cô, nghiêng đầu tựa vào bả vai cô.

Anh Cửu uống nhiều quá sao?

Cố Loan Loan luồn tay ra sau lưng anh, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng anh, hỏi: “Uống nhiều quá nên khó chịu à?”

Đối phương lắc đầu, không nói lời nào, cọ cọ.

Xe tới rồi, Diệp Cửu Chiêu ngồi dậy, trả tiền xong liền dắt cô xuống xe. Chung cư có cổng lớn, có bảo vệ, bên trong được phủ xanh khá ổn, khắp nơi đều là cây, là hoa cỏ.

Rẽ trái, tòa nhà ba tầng đầu tiên chính là phòng anh mua, ba phòng một sảnh, không lớn không nhỏ, lớn thì quạnh quẽ, nhỏ thì quá chật chội.

Bên trong trang trí lại càng thêm ấm áp, trên sofa còn đặt hai con thú bông lông xù lớn, một hồng một trắng, lại nhìn đèn treo và đèn tường, giấy dán tường, đều là kiểu trang trí cho con gái.

Cố Loan Loan vừa liếc mắt nhìn qua đã vô cùng yêu thích.

“Anh Cửu, anh trang trí phòng mình ở theo kiểu con gái như vậy để làm gì chứ?”

Diệp Cửu Chiêu ôm cô từ đằng sau, nhẹ giọng đáp: “Muốn em thích sẽ đến thăm anh nhiều hơn.”

“Phi.” Cố Loan Loan cười ra tiếng.

“Tiểu Cửu từ yên tâm, Ai gia sẽ thường xuyên tới thăm ngươi.”

Giọng Diệp Cửu Chiêu khàn khàn, trong giọng nói đều là ý cười, anh nói: “Được.....Nương nương, chờ ngài tới sủng hạnh nô tài.”

Anh nói chuyện, Cố Loan Loan cười đến cong eo, thần thái sáng lán.

Bạn có thể tưởng tượng ra khi nam thần Diệp luôn nghiêm trang mà nói ra những lời đó sẽ khiến người ta muốn cười thế nào không?

“Được rồi, được rồi, đừng cười nữa, anh đưa em về, muộn rồi, chờ lát nữa là không vào cổng được đâu.”

Cố Loan Loan gật đầu, lại dừng một chút, đêm nay uống nước nhiều, hơi không nhịn được, bèn nói: “Em đi vệ sinh một chút.”

Cô mới vừa vào phòng vệ sinh, di động trong túi xách liền kêu vang, Diệp Cửu Chiêu lấy ra, nói: “Di động kêu, là bạn cùng phòng em.”

Anh hô một câu, sau đó đôi mắt hơi sáng lên, ả chứa ý cười, đáp: “Anh nhận giúp em nhé~”

Còn ở trong WC, Cố Loan Loan: “.....”

“A lô.”

Bên đầu kia im lặng một lát, qua mười giây đồng hồ, mới nói: “Thực xin lỗi! Gọi lộn số! Tut...tut....tut.....” Cúp máy!

Diệp Cửu Chiêu: “.....”

Một phút đồng hồ sau, điện thoại lại vang lên, Diệp Cửu Chiêu tiếp điện.

“A lô.”

“Xin hỏi Loan Loan có ở đó không?” Đã thay một giọng nữ khác,---.....ll...ê,,q...u...yy,,,do,,,nnnn--không phải người vừa rồi, nói chuyện thật cẩn thận,

lại khó nén kích động.

“Cô ấy ở trong nhà vệ sinh, lát nữa tôi sẽ đưa cô ấy về.”

“À, à, vâng, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Bên đầu này, Đường Tinh tắt máy, sừng sốt ba giây, hét toáng lên: “A a a!!! Là Diệp Cửu Chiêu!”

“Minh đã nói là giọng nói giống mà!” Cuộc gọi đầu là của Diêu Lâm.

“Cho nên. Đã trễ thế này. Loan Loan và Diệp Cửu Chiêu. Ở bên nhau. Còn muốn. Đưa Loan Loan về?!”

“A a a! Cô Loan Loan!!!”

.....

Cố Loan Loan chậm rãi đi ra, trừng anh một cái, xong rồi xong rồi, lúc này trở về có chút đau khổ rồi.... ...

Khóe miệng Diệp Cửu Chiêu vương ý cười, nhẹ nhàng bỏ đi động vào túi, cảm giác tinh thần khoan khoái.

Hừm? Danh thiếp của ai vậy?

Diệp Cửu Chiêu cảm ra, vẻ mặt tươi cười lập tức cứng đờ, tay xiết chặt tấm danh thiếp, trời đất quay cuồng một hồi. Tay ấn trên sofa, ổn định đôi chân đang run rẩy, sắc mặt liền tái nhợt.

Run rẩy giờ tấm danh thiếp lên, hướng về phía ánh đèn, chớp chớp đôi mắt chưa xót, cố gắng đọc hiểu ba chữ kia.

Đỗ Quân Khôn. Không phải nhìn lầm, thật sự là Đỗ Quân Khôn.

“Anh Cửu? Anh làm sao vậy?”

Cố Loan Loan sốt ruột tiến lên đỡ anh, hỏi: “Anh Cửu, anh Cửu, có phải thân thể khó chịu hay không? Chúng ta đi bệnh viện đi.”

Diệp Cửu Chiêu nương theo sức cô mà ngồi xuống, cầm tấm danh thiếp, hỏi: “Em quen....Người này sao?”

Trong câu hỏi có vài phần sợ hãi, rõ ràng không nên như này, không phải lần đầu tiên bọn họ (Loan Loan và Đỗ Quân Khôn) gặp nhau là dịp Lễ Quốc khánh khi Loan Loan lên năm hai sao?

Anh đã chuẩn bị tốt, đến lúc đó sẽ dẫn Loan Loan trở về, hoặc là cùng nhau đi du lịch, tránh xa đại học D, tránh xa Đỗ Quân Khôn.

Tại sao lại như vậy?

Diệp Cửu Chiêu cố gắng mỉm cười, vuốt tóc cô, hỏi: “Loan Loan, em quen người này sao?”

Cố Loan Loan nhìn về phía danh thiếp, cau mày suy nghĩ trong chốc lát, đáp: “À, là người kia, hôm nay ở khách sạn, em gặp phải một bệnh nhân tâm thần.”

Gặp qua. Diệp Cửu Chiêu cười càng gượng ép.

“Vì sao.....Anh ta lại cho em danh thiếp?”

“Em cũng không biết, em cũng không để ý anh ta nhét danh thiếp vào thế nào nữa?”

Về mặt Cố Loan Loan thoát nhìn có vài phần không vui, Diệp Cửu Chiêu cố gắng phân biệt, cuối cùng toàn bộ hóa thành một nụ cười, nói: “Anh và người này có xích mích, anh sợ anh ta lợi dụng em để đối phó với anh, em nên cẩn thận với anh ta một chút.”

Cố Loan Loan tròn to mắt, vội hỏi: “Có xích mích với anh?! Chả trách hôm nay cứ muốn làm quen với em, không chừng có ý đồ xấu gì nữa đây?”

Trên mặt Diệp Cửu Chiêu gần như mất hết huyết sắc, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực.

Đời này Loan Loan là của anh, của Diệp Cửu Chiêu anh, Đỗ Quân Khôn đừng hòng mơ tưởng!

“Loan Loan.Anh muốn kết hôn với em.....”

“!!!”

Cố Loan Loan ngốc rồi, cái gì vậy?

.....

Diệp Cửu Chiêu đưa cô đến dưới ký túc xá, nhìn cô đi lên mới rời đi. Đỗ Quân Khôn đã xuất hiện, anh phải chuẩn bị tốt mọi thứ mới được.

Lúc Cố Loan Loan trở về phòng, mọi người đều chưa ngủ, cô vừa tiến vào, họ đều mở to mắt nhìn cô, không nói một lời.

Cô lộ vẻ xấu hổ, giành trước nói chuyện: “Minh đi tắm rửa một cái!” Cầm đồ, đi thẳng vào phòng tắm.

Một phút sau.

“A a a a! Minh sai rồi! Minh khai!”

“A ha ha ha, đừng cù! Minh sai rồi.”

“Minh nói! Minh nói! A, a, a....”

.....

“Cho nên... Diệp Cửu Chiêu là bạn trai cậu, vị bạn gái thân bí của nam thần Diệp chính là cậu?”

Đường Tĩnh chớp chớp mắt, ý cười trên mặt chỉ khiến cả người nổi da gà.

“Đúng.....”

“Mời khách! Kêu nam thần mời!”

Cố Loan Loan lấy di động ra, bấm số, vang lên hai tiếng đã có người nhận. Giọng nói dịu dàng của Diệp Cửu Chiêu truyền đến: “Làm sao vậy? Loan Loan.”

“Các cậu ấy kêu anh mời khách!”

Đường Tĩnh, Điều Lâm, Nạp Thâm: “.....”

“Được, các em tự chọn thời gian, anh chọn địa điểm, đến lúc đó sẽ đón bọn em.”

Ba người mở to hai mắt nhìn, bên trong lại nói: “Nhóm bạn cùng phòng của Loan Loan, giúp tôi chăm sóc cho Loan Loan nhà tôi nhé.”

Ba người cùng gật đầu, lại nhớ tới anh không thể thấy, vội nói: “Vâng, vâng, vâng!”

Cố Loan Loan tắt máy, ba người vẫn nhìn cô, rồi sau đó.....

“A a a! Cứu mạng!”

.....

Đêm đã khuya, trong một văn phòng ở thành phố này, có một người đàn ông đang im lặng ngồi đó, mày nhíu chặt, khuôn mặt ôn nhả, tuần tú có thể dùng từ “Xinh đẹp” để hình dung.

Ngón tay gõ trên bàn, thoát nhìn thực bình tĩnh, chỉ có khi tạm dừng tay, mới biết được anh ta mang đầy bụng tâm sự.

Cố Loan Loan.....Diệp Cửu Chiêu.

Gọi cái tên thứ nhất, ánh mắt anh ta đầy phức tạp, đến cái tên thứ hai liền có vài phần sắc bén.

.....

Gần đây Diệp Cửu Chiêu rất bận, Cố Loan Loan cũng không nhàn rồi, vừa là cuối kỳ, vừa là các hạng mục. Nhưng thời gian hai người gặp mặt vẫn khá nhiều, giữa trưa Diệp Cửu Chiêu sẽ đón cô đi ăn cơm, buổi tối cũng thế.

Ăn cơm chiều xong còn có thể phụ đạo cho cô, kiến thức chuyên môn của anh rất phong phú, rồi sau đó mới đưa cô về ký túc xá. Chỉ thỉnh thoảng anh không thể phân thân, hoặc là đi công tác thì Cố Loan Loan mới ăn cơm ở trường học.

Hôm nay mới vừa tan học, cô liền ôm sách định đến thư viện tìm xem tư liệu.

“Bạn học Cố Loan Loan, xin đợi một chút.”

Cố Loan Loan quay đầu lại, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đang đi đến, ăn mặc thời thượng, cười rộ lên thật dịu dàng nhưng lại có sự kiêu ngạo khó đoán.

“Xin chào, xin hỏi cô là?”

Đối phương cười với cô, còn tự nhiên kéo lấy cánh tay cô, đáp: “Chị dâu, em là em gái của anh Diệp Cửu Chiêu, tên là Diệp Gia Lâm.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vạ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chó cắn chó

Em gái của anh Cửu? Sao chưa nghe anh ấy nói qua?

“Xin chào....” Tuy Cố Loan Loan mỉm cười nhưng ánh mắt lại rất hoài nghi.

Diệp Gia Lâm nở nụ cười như hoa, nói: “Chị dẫn em đi gặp anh Cửu là được.”

“Ừm....Chờ lát nữa đến giờ ăn cơm trưa đi, giờ chắc anh Cửu đang còn ở công ty.”

Cố Loan Loan ứng tiếng, tuy Diệp Cửu Chiêu chưa từng nói qua nhưng xem ra người này cũng không phải nói dối, ngộ nhờ là em gái ruột, vậy ngàn lần đừng đắc tội.

“Loan Loan là người thành phố C đi?”

Cố Loan Loan gật đầu, hai người tán gẫu, cùng đến thư viện, đặt đồ trên tay vào bên trong, lại dẫn nhau ra ngoài tìm chỗ ngồi.

Đây là phía bên ngoài rừng cây nhỏ, phía trước là một con đường, tấp nập người đến người đi. Ánh mặt trời tháng sáu rất nóng, nhưng ngồi dưới tán cây này, gió nhẹ thổi lại lại giảm bớt được nhiệt. Sau lưng, trong rừng có tiếng chim chóc kêu riu rít, không hại người nhưng lại khác ồn ào.

“Loan Loan, gần đây anh Cửu có khỏe không?”

“Khá tốt.”

“Tuy anh ấy lạnh lùng nhưng trái tim lại ấm áp, đôi khi anh ấy lạnh nhạt với người khác, thật ra không phải vì anh ấy chán ghét mà do anh ấy không biết nên diễn đạt như thế nào thôi.”

Diệp Gia Lâm nói lời thăm thía, trong cách nói đều là vì suy nghĩ cho người khác, ra dáng một cô em gái tốt.

Cố Loan Loan nhú nhú mày, trong lòng hơi không thoải mái, anh Cửu vẫn luôn rất tốt, vì sao ‘em gái’ của anh ấy lại nói anh ấy rất lạnh lùng?--
,,lee,quy,,don,,,---Đối với người quen thuộc, coi như anh ấy làm mặt lạnh thì cũng chẳng có chút cảm giác lạnh nhạt nào.

Hơn nữa, được cô ta quan tâm, cả người cô đều thấy khó chịu.

“Anh Cửu vẫn luôn dịu dàng.”

Cố Loan Loan bèn vực Diệp Cửu Chiêu, Diệp Gia Lâm sững sốt một chút, rồi nói: “Đúng vậy, anh Cửu rất dịu dàng, từ trước đến nay, tuy không nói ra miệng nhưng vẫn luôn nhường nhịn em.”

Nếu như anh ấy nhẫn tâm một chút thì lúc mẹ Diệp mất, anh ấy đã không để cho mình sống ở nhà họ Diệp, sống cuộc sống của thiên kim nhà họ Diệp.

Trước kia anh Cửu đối xử với cô ta không hẳn là tốt nhưng cũng không giống như gần đây, hoàn toàn bỏ mặc khiến Diệp Gia Lâm nôn nóng.

Trước đó cha Diệp Thế Sâm đã từng nói, tất cả mọi thứ của nhà họ Diệp đều là của Diệp Cửu Chiêu, cô ta sẽ không còn một đồng một cắc nào.

Nếu có quan hệ bất hòa với Diệp Cửu Chiêu, sau này đến lúc anh cai quản nhà họ Diệp thì cô ta sẽ chẳng có chỗ dựa nào cả.

Diệp Gia Lâm vội hỏi: “Chị có biết gần đây anh Cửu sống thế nào không? Em gửi tin nhắn thì anh ấy mặc kệ, gọi điện thoại cũng không tiếp.”

Cố Loan Loan sững sốt một chút, nói: “Tôi không biết, có lẽ là bạn quá chẳng?”

Diệp Gia Lâm lắc đầu, hơi ảm ức, giống như làm nũng nói với Cố Loan Loan: “Hôm nay em nhất định phải hỏi anh ấy bị làm sao vậy? Loan Loan, nếu anh Cửu giận em, chị phải giúp, giúp em!”

Cố Loan Loan cười gật gật đầu, lấy di động ra, làm bộ chỉ tùy tiện nghịch nghịch, đã nhanh chóng nhắn tin cho Diệp Cửu Chiêu.

【 Anh Cửu, một người tự xưng là em gái anh đến tìm em, cô ấy đang ở bên cạnh em. 】

Diệp Cửu Chiêu vội nhấn lại, chỉ có một câu:【 Không cần để ý đến nó, anh lập tức tới ngay. 】

Cô vừa hạ di động, Diệp Gia Lâm liền nói: “Loan Loan, chúng ta đến chỗ anh Cửu ở chờ anh ấy đi.”

Tuy Cố Loan Loan không biết có chuyện gì, nhưng hiện tại vẫn tỏ thái độ không đặc biệt, không thân thiết, chờ anh Cửu qua đây. Dù sao tình cảnh của người này thế nào, cô còn không biết, sao có thể dẫn đến chỗ anh Cửu ở được chứ?

“Tôi không có chìa khóa, anh Cửu cũng sắp đến rồi, chúng ta chờ một chút đi.”

Diệp Gia Lâm cười gật gật đầu, chỉ là, kéo cánh tay Cố Loan Loan đi ra ngoài.

Về sau chim chóc bay đi, tiếng ve kêu lại xuất hiện, những âm thanh này khiến người ta khá phiền lòng.

“Loan Loan.” Đây là tiếng gọi của Diệp Cửu Chiêu, anh mới từ công ty qua đây, vẫn là một thân tây trang, áo sơ mi trắng, quần tây, áo khoác vắt ở khuỷu tay.

Nhẹ nhàng nắm tay cô, mắt lạnh nhìn về phía Diệp Gia Lâm.

“Anh Cửu.” Đây là tiếng của Diệp Gia Lâm, có âm ức, khuôn mặt dịu hiền xinh đẹp nhấn lại, mắt trông mong nhìn Diệp Cửu Chiêu.

Trên đường đi anh vô cùng phấn nộ, mẹ của cô ta là Bạch Tú đã gây ra sự tổn thương cho nhà anh,---ll,êq,,,uu,,,do,,,nn----anh sẽ không tính toán trên đầu cô ta, nhưng cô ta lại là con gái của Bạch Tú, anh sẽ không đối xử tốt với cô ta.

Vốn tưởng sẽ sống yên ổn thì thôi, nhưng giờ anh đã qua lại, anh biết người phụ nữ này đã làm đủ chuyện ác trong kiếp trước.

Cô ta đã từng bước một ép Loan Loan mắc bệnh trầm cảm, còn không chịu bỏ qua, suốt mấy năm, bức Loan Loan không cha không mẹ, muốn cố gắng sống sót đến mức tự sát thân vong. Anh sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Anh còn chưa kết hôn với Loan Loan mà Đỗ Quân Khôn đã xuất hiện, cho nên vừa rồi, anh chỉ nghĩ tổng cô ta về Bắc Kinh, không gây chướng mắt cho Loan Loan. Nhưng lúc này, anh đột nhiên thay đổi chủ ý, muốn giữ cô ta lại.

Đời trước cô ta gặp Đỗ Quân Khôn là sau khi Loan Loan kết hôn, đời này nếu Đỗ Quân Khôn đã xuất hiện, vậy vì sao không để cho cô ta gặp Đỗ Quân Khôn trước?

Vài năm sau cô ta có thể làm ra loại chuyện “Rượu sau loạn tính”, vậy chẳng có đạo lý nào là mấy năm trước không làm ra được.

Coi như bản thân cô ta không thể suôn sẻ gả cho Đỗ Quân Khôn, anh cũng sẽ giúp cô ta.

Diệp Cửu Chiêu đột nhiên thay đổi sắc mặt, tất cả những lo lắng, sợ hãi đều biến mất tăm.

Loan Loan ở bên cạnh anh, anh chỉ cần bảo vệ tốt cho cô, còn đám người tép riu kia, để cho bọn họ tự ‘chó cắn chó’ đi thôi.

Đỗ Quân Khôn, kiếp trước mày đã muốn câu kết với cô ta hành hạ Loan Loan, đời này tao sẽ khiến cho hai người vĩnh viễn buộc chung một chỗ!

“Cô ở lại thành phố W bao lâu?”

Diệp Gia Lâm lắc đầu, đáp: “Không biết, em cũng chẳng có chuyện gì làm, cha lại không cho em đến công ty.”

Khi cô ta nói lời này thì có chút chua xót, Diệp Thế Sâm sợ cô ta tư tưởng đến những thứ không thuộc về mình nên chưa từng cho cô ta vào công ty làm việc.

Diệp Cửu Chiêu cầm tay Cố Loan Loan, nhẹ nhàng cọ cọ, bên ngoài rất nóng, tay hai người đã đỏ khá nhiều mồ hôi.

“Vậy cô đến công ty của tôi làm đi.”

Hai mắt Diệp Gia Lâm sáng lên, cô ta nhỏ hơn Diệp Cửu Chiêu một tuổi, nhưng bởi vì học chuyên khoa nên năm nay hai người cùng tốt nghiệp, cô ta không có tiền cũng không thể đến công ty.

Cô ta là thiên kim của nhà họ Diệp, dĩ nhiên không thể đi ăn nói khép nép tìm công việc thành ra là nhàn rồi.

“Trước tiên cô tự đi tìm chỗ ở đi, tôi và Loan Loan còn có việc, đi trước.”

Diệp Cửu Chiêu kéo Cố Loan Loan đi rồi, Diệp Gia Lâm dậm chân một cái, oán giận: “Loan Loan cái gì chứ, vừa rồi còn nói sẽ nói chuyện giúp mình, kết quả là im như thóc!”

Hung hăng trừng bóng lưng Cố Loan Loan một cái, lại nghĩ Diệp Cửu Chiêu đồng ý cho mình vào làm ở công ty liền nở nụ cười.

.....

“Anh Cửu..... Cô ấy.....” Loan Loan chớp chớp mắt, ở bên nhau lâu như vậy, cô cũng coi như hiểu biết về anh, anh đối với cô ‘em gái’ này, rất là không thích.

Diệp Cửu Chiêu thất kỷ dây an toàn cho cô, hôn sùm mặt cô một cái, nói: “Cô ấy là con riêng của cha anh, mẹ cô ta vốn là tình nhân của cha anh. Sinh cô ta ra rồi nuôi dưỡng ở nhà anh, cho nên mẹ anh đã mất sớm khi còn trẻ. Hơn nữa, cô gái này còn có tâm địa xấu xa.”

Cố Loan Loan trừng to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn phình ra như bánh bao, thở phì phì nói: “Sao lại có loại người này chứ?! Mẹ cô ta quá xấu xa rồi!”

Cô còn định nói cha anh cũng hư, lại cảm thấy rối cuộc là cha đẻ anh nên nhịn xuống.

Diệp Cửu Chiêu nhìn đôi mắt cô, lại nhấn mạnh lần nữa: “Cô ta cũng rất xấu, cô ta không quen nhìn thấy ai sống tốt hơn mình nên rất thích ganh tỵ với người khác.---,,,lee,,quy...don,,,---Còn sẽ vì ghen ghét mà đi hại người khác, Loan Loan, em thấy thì cách xa ra, nghe chưa?”

Cố Loan Loan gật mạnh đầu, trên mặt còn đang tức giận, vẻ mặt đầy phẫn nộ.

Diệp Cửu Chiêu nhẹ nhàng nheo khuôn mặt nhỏ của cô, cười nói: “Thái Hậu nương nương chỉ phụ trách ngắm lại buổi trưa ăn cái gì, anh Cửu sẽ làm cho em. Về phần người xấu, đều giao cho anh Cửu thu dọn sạch sẽ đi!”

Cố Loan Loan nghiêng mặt, hôn ‘chụt’ một cái lên má Diệp Cửu Chiêu, trong đôi mắt to tròn tràn đầy nghiêm túc, cô nói: “Anh Cửu, anh còn có em, sau này có em đau lòng cho anh.”

Lòng ngực Diệp Cửu Chiêu nóng lên, cô là tâm can của anh đấy.

“A! Ừm.....”

Người nào đó ngăn chặn môi cô, đôi tay chống ở hai bên sườn cô, ánh nắng chói chang ngày hè, tiếng ve, tiếng chim kêu riu rít đều bị chặn ở bên ngoài.

.....

Diệp Cửu Chiêu trở về công ty liền gọi thư ký tới.

“Lần trước bộ phận kế hoạch đề nghị hợp tác với Đỗ thị, giờ tôi đồng ý, để cho lão Vương phụ trách. Nói với ông ta, hai ngày nữa tôi sẽ sắp xếp một nữ thư ký cho ông ấy, chuyện liên hệ với Đỗ thị cứ giao cho cô đó làm.”

Nghĩ nghĩ lại nói: “Đỗ thị có thể sẽ khinh thường công ty có quy mô nhỏ của chúng ta, kêu lão Vương phí nhiều công một chút.”

Lão Vương có lòng xảo quyệt, đưa một cô gái trẻ qua cho ông ấy, ông ấy sẽ hiểu ngay.

Thư ký gật gật đầu, ứng tiếng, lại đưa tập tài liệu trên tay cho anh.

“Lần này bộ phận nhân sự chọn ra năm sinh viên thực tập, có hai sinh viên còn đi học, nghỉ hè làm việc vặt trong công ty. Ba người còn lại thì phải quan sát kỹ trong kỳ thực tập rồi mới chọn một người. Phần tài liệu này cần ngài ký tên.”

Diệp Cửu Chiêu gật gật đầu, trước khi ký tên còn nhìn lướt qua, đột nhiên khựng lại.

Tùy Thiên?

“Đây là sinh viên trường nào?”

“Là trường học cũ của ngài, nguyện vọng của cô ấy rất thấp, tác phong khá nhanh nhẹn.”

Về mặt Diệp Cửu Chiêu lạnh lùng, à, đây là tập hợp lại tìm đòn roi sao?

Khoanh cái tên này lại, anh nói: “Người này cũng cho đi theo lão Vương đi.”

.....

Cuộc thi cuối kỳ một kết thúc, Cố Loan Loan liền quay về thành phố C trong ánh mắt lưu luyến của Diệp Cửu Chiêu,---,,,le,e,quy,,,,don,,,---mà một người khác lại lòng tràn đầy kích động, lao tới công ty.

Trong phòng vệ sinh, Tùy Thiên đứng lên, xoa xoa cái eo đau nhức, lúc ra rửa tay liền nghe thấy lời bàn tán, liền rụt vào.

“Ai, hôm nay đám người trưởng phòng Vương phải qua Đỗ thị hả?”

“Hình như là vậy, tôi vừa mới thấy Tiểu Hòa đang chuẩn bị tài liệu.”

“Chắc chắn, hai người mới kia có quan hệ gì nhỉ? Vậy mà được đi cùng trưởng phòng Vương đến Đồ thị chứ?”

“Tôi làm sao biết được, có một người xưng là em gái của ông chủ, nhưng chưa thấy ông chủ có ý kiến gì cả.”

“Em gái? Cô gái cứ nửa tháng tới hai lần đó hả?”

“Không cô ấy thì ai, bằng không ai dám cứ nửa tháng tới hai lần chứ?”

“Người kia thì sao?”

“Tôi thấy cô ta ăn vận không giống kẻ có tiền, hẳn là tùy ý tuyển chọn. Ai, nghe nói buổi chiều bọn họ có thể nhìn thấy Đồ Quân Khôn rồi.”

“Thật à?! Thật là, dựa vào đâu mà chuyện tốt lại dành cho người mới tới chứ, chúng ta thì cần cù, chăm chỉ nhưng chẳng vót được cái gì.”

“Rốt cuộc Đồ Quân Khôn có gia thế thế nào chứ? Ở công ty trước, tôi đã nhìn thoáng qua nhưng chỉ thấy bóng lưng.”

“Đồ thị lớn thế nào thì chẳng cần phải nói đi, đó là công ty của nhà anh ta. Chủ của anh ta còn là lãnh đạo của thành phố, nếu không sao được gọi là chàng trai độc thân hoàng kim, đáng vẻ còn rất bánh bao nữa.”

“Thật à.....”

“Ly Ly, Lâm Đạt, làm gì thế? Mau tới giúp tôi đi!”

“Ây, tới đây!”

Hai người ứng tiếng rồi lần lượt đi ra.

Tùy Thiên chậm rãi đi ra, có vẻ đãm chiêu, soi gương, sờ sờ mặt, lấy hết đồ trang điểm mới mua ở trong túi xách ra, soi gương trang điểm lại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Con rể

Năm giờ chiều, giám đốc Vương phải dẫn theo Diệp Gia Lâm, Tùy Thiên và một vị trợ lý khác đến Đồ thị. Mà ông chủ Diệp Cửu Chiêu đã sắp xếp tất cả những điều này thì đang ở thành phố C hầu hạ cha mẹ vợ.

Đúng vậy, là cha mẹ của Cố Loan Loan.

Thời gian quay lại tầm chiều một chút.....

Diệp Cửu Chiêu lái xe tới thành phố C, cô trở về vài ngày, anh phải sống một mình ở thành phố W.

Mỗi ngày đều hưng phấn đi mua đồ ăn, tới siêu thị rồi mới nhớ cô đã về quê. Thấy phòng bếp nhớ tới cô, thấy sofa nhớ tới cô, ngay cả cái ly, cũng có thể khiến anh im lặng hồi lâu.

Anh muốn gặp cô, cho nên anh tới đây. Dừng xe rất gần khu nhà của cô, anh liền gọi điện cho Cố Loan Loan.

“Loan Loan.....”

“Anh Cửu ~”

Tiếng nói của cô đầy lười biếng, lộ ra vẻ mơ ngủ, giống như một con mèo đang vươn móng vuốt nhỏ. Diệp Cửu Chiêu bị cao đến thâm tâm ngứa ngáy, khó nhịn.

“Anh đang ở dưới nhà.”

“Ừm.....” Có ba giây tạm dừng, rồi sau đó.....

“Cái gì?!”

Cố Loan Loan xô dép lê chạy như bay xuống dưới, đầu tóc lộn xộn, đầy mặt kích động.

Cô nhớ anh, anh liền đến rồi!

“Anh Cứu!” Bỏ nhào qua, Diệp Cửu Chiêu liền đón được cô, cả người cô treo trên người anh, đáng vẻ vui sướng tột cùng.

“Cha mẹ em không có nhà hả?”

Cố Loan Loan gật đầu, đáp: “Đi ra ngoài rồi.”

Lúc này đúng là giữa trưa, là giờ nghỉ trưa, Diệp Cửu Chiêu nhìn quanh rồi ôm Cố Loan Loan đến chỗ rẽ đằng sau khu nhà. Bên cạnh có cây cối, mặt sau chính là lan can, ở giữa có dựng khung sắt để phơi quần áo. Không có ý lên tiếng thì sẽ chẳng có ai chú ý đến góc này.

Diệp Cửu Chiêu thả cô xuống, đặt ở góc tường, đôi mắt tràn đầy ý cười, Cố Loan Loan liền đỏ mặt, nhắm mắt lại. Trên môi ươn ướt, cô hơi hơi mở miệng, lưỡi anh linh hoạt chui vào.

Cùng Diệp Cửu Chiêu ở bên nhau nửa năm, Cố Loan Loan đã có vài điểm tiến bộ, nụ hôn này cũng coi như là cải thiện.

Hai người quấn quýt, khó có thể chia lìa, ở xung quanh tràn ngập tình yêu nồng đậm, giống như có bong bóng màu hồng bay lên.....

“Ừm...hừ!” Một tiếng vang truyền đến, hai người lập tức buông ra, quay đầu lại xem.

Cố Hoa Nhiễm đen mặt, sụ mặt ho khan một tiếng, nói: “Nhờ một chút.”

Diệp Cửu Chiêu ôm lấy Cố Loan Loan đang ngủ, lui qua bên cạnh, Cố Hoa Nhiễm đi qua, thu quần áo lại, rồi trở về.

Lúc lướt qua bọn họ thì không nói lời nào, đi vài bước mới rống lên một câu: “Cố Loan Loan! Còn không mau đuổi kịp!”

“À, à.....” Về mặt Cố Loan Loan như đưa đám, định tránh khỏi tay Diệp Cửu Chiêu để theo sau, nhưng mà đối phương lại nắm chặt, kéo cô đuổi kịp Cố Hoa Nhiễm.

Diệp Cửu Chiêu kéo cô đứng ở phòng khách, Cố Hoa Nhiễm im lặng ngồi chỗ đó, mẹ Cố tiến lên, nói: “Đều ngồi đi, ngồi đi.”

“Vâng, cảm ơn chú, dì.”

Người ta nói con gái là tình nhân ở kiếp trước, còn con rể thì sao? Là kẻ thù đó! Kẻ thù gặp nhau, hết sức đồ mắt!

Cố Hoa Nhiễm không nói lời nào, Diệp Cửu Chiêu muốn cùng Loan Loan vĩnh viễn ở bên nhau, nên không dám đắc tội với cha mẹ vợ,---ll,,êquy,,,don,,---cũng đành im lặng. Chỉ còn Cố Loan Loan đang đầy mặt mờ mịt và mẹ Cố cái gì cũng biết.

“Tiểu Diệp, buổi chiều chúng ta muốn đi leo núi, con muốn đi cùng không?”

Diệp Cửu Chiêu gật đầu, đáp: “Đi ạ!”

“Hừ!” Cố Hoa Nhiễm hừ một tiếng.

.....

Leo núi vào mùa hè, dĩ nhiên là không thể đến nơi có ánh mặt trời chiếu trực tiếp. Ngoại ô có một ngọn núi, có đường mòn rợp bóng cây để leo núi, bị cây cối che khuất, năm, sáu giờ chiều đến đó leo núi, vừa không nóng còn rất mát mẻ.

Hơn bốn giờ, bọn họ xuất phát, Diệp Cửu Chiêu lái một chiếc xe, Cố Hoa Nhiễm ho khan một tiếng, ngồi trên ghế phụ, hai người phụ nữ thì ngồi phía sau.

Diệp Cửu Chiêu lái xe, tay đặt trên vô lăng, khoe mắt lại nhìn Cố Loan Loan ngồi ở phía sau qua kính chiếu hậu, không dám mở lời.

Đến ngọn núi kia là khoảng năm giờ, mặt trời vẫn chưa lặn, nhưng ở đây có một hồ nước rất lớn, lại thêm rừng cây xanh tốt nên cũng không nóng lắm.

Diệp Cửu Chiêu đỗ xe xong, thấy Cố Hoa Nhiễm bất động như núi, bèn thức thò mở cửa cho ông. Phía sau còn có một cái túi, bên trong có nước, khăn mặt và thuốc, Cố Loan Loan liền cầm ra.

“Hừ!” Cố Hoa Nhiễm lại hừ một tiếng.

Diệp Cửu Chiêu nhẹ nhàng cười, vươn tay cầm lấy, đeo ở sau lưng, rồi dắt tay Cố Loan Loan. Cố Hoa Nhiễm nhìn, chẳng nói gì.

Trong công viên có khá nhiều người đang ngồi hóng mát, cả nhà họ Cố và Diệp Cửu Chiêu liền chậm rãi đi vào.

Cố Hoa Nhiễm chấp tay sau lưng, từ từ đi ở phía trước, mẹ Cố đi theo bên cạnh, Diệp Cửu Chiêu dắt Cố Loan Loan theo ở phía sau.

Tới đây leo núi là thói quen của nhà họ Cố, sau khi Cố Hoa Nhiễm khỏi bệnh, bọn họ liền đặc biệt chú trọng thân thể. Rốt cuộc đã lớn tuổi, người hơn bốn mươi tuổi, ở vùng ngoại thành này, không khí rất tốt nên khá là náo nhiệt.

Trong đình nghỉ mát có một đám người đang ngồi, đều là ông lão, bà lão có đầu tóc hoa râm, thầy thuốc trung y chữa bệnh cho Cố Hoa Nhiễm cũng ở đây.

“Bác sĩ Trịnh!” Cố Hoa Nhiễm tiến lên chào.

Vị bác sĩ này đã điều dưỡng tốt cho thân thể của ông, không có thêm bất kỳ căn bệnh nào, đây chính là ân nhân của bọn họ.

Người bệnh nhân cùng phòng lúc trước, chưa được gặp ông Trịnh, giờ còn đang nằm trên giường đấy.

Bác sĩ Trịnh đã lớn tuổi, hip mắt nhìn về phía bọn họ, lúc thấy Diệp Cửu Chiêu thì tạm dừng một chút, rồi không để ý tới bọn họ, tiếp tục xem mạch.

“Không có bệnh gì.”

“Không thể nào, mấy ngày nay đều khó thở mà.” Ông già ngồi đối diện có đầu tóc hoa râm, mặt đầy nếp nhăn, vừa nghe không có bệnh thì dựng râu trùng mắt.

Bác sĩ Trịnh hip mắt nói: “Tôi đã ở ản, nếu không phải đã quen ông mấy năm, tôi cũng chẳng bắt mạch cho ông!”

Ông lão trùng mắt, tuy trên mặt đầy vẻ tức giận, nhưng thực tế lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. Mắt thấy sắp chín mươi rồi,---l,ê,quy,,,,don,,,,---xã hội càng ngày càng tốt, nên luôn muốn sống lâu hơn, ít nhất là qua năm nay, đại thọ chín mươi tuổi.

“Ồ ản rồi còn chữa bệnh cho người ta, giờ người nọ còn đang ở đây nữa.”

Ông lão bữu môi với Cố Hoa Nhiễm, lúc trước Cố Hoa Nhiễm tới chữa bệnh, bác sĩ Trịnh đã đưa ông đến đây, nên mọi người đều quen ông.

Bác sĩ Trịnh nghiêng người, liếc Diệp Cửu Chiêu một cái, nói: “Ông tìm được con rể tốt đấy.”

Lời này nghe không ra là khen hay chê, Cố Hoa Nhiễm không biết nên đáp thế nào, một bà lão đột nhiên lên tiếng, vẫy tay với Diệp Cửu Chiêu, gọi: “Người trẻ tuổi, cậu lại đây.”

Diệp Cửu Chiêu đi qua, bà lão liền nhìn kỹ gương mặt anh, đôi mắt của bà lão khác với mọi người, không biết là do lớn tuổi hay vì lý do khác mà hơi đục, gần như là lộ ra cả lòng trắng mắt.

Lại vẫy tay với Cố Loan Loan, cô đi qua, bà lão liền giữ chặt tay cô, quan sát gương mặt cô hồi lâu, mới nói bốn chữ: “Tuổi xuân chết sớm.”

Vợ chồng họ Cố đen mặt, Diệp Cửu Chiêu lại giật nảy trong lòng, gắt gao nhìn thẳng bà.

Bà cụ chậm rãi cầm tay Cố Loan Loan đặt vào tay của Diệp Cửu Chiêu, nói: “Vận mệnh của cô bé bị người sửa đổi, đi theo cậu trai này, sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Rồi sau đó buông tay bọn họ ra, nhắm mắt lại dựa vào ghế dài, không nói lời nào nữa.

Cố Hoa Nhiễm: “.....” Đây chắc chắn là bị thằng nhóc Diệp này mua chuộc!

Bên này cũng không có chuyện gì để nói, bác sĩ Trịnh xua xua tay, để cho bọn họ tự đi leo núi.

Không một ai để lời bà lão nói ở trong lòng, chỉ có mỗi Diệp Cửu Chiêu, mặc kệ người này là nói bừa hay thật sự biết cái gì, anh vẫn sẽ bảo vệ tốt cho Loan Loan, bọn họ sẽ tương trợ đến già, sống lâu trăm tuổi.

Hôm nay thời tiết khá tốt, còn chưa lên núi, trên đầu đã là trời xanh mây trắng, những áng mây trắng kết thành một hình dạng kỳ quái, như là đĩa bay chông lên nhau.

“Anh Cửu, đám mây này thật đẹp.”

Diệp Cửu Chiêu nghĩ nghĩ, nói: “Đám mây dạng thấu kính.”

“Làm thế nào?”

Diệp Cửu Chiêu bắt đầu phân tích cho cô, vợ chồng họ Cố ở bên cạnh ngẩng đầu nhìn trời, vì sao nhìn thế nào cũng thấy giống.....Bánh bột ngô?

Đường lên núi là một con đường sỏi đá, mặt trời bị cản lại, vợ chồng họ Cố từ từ đi, Diệp Cửu Chiêu dắt Cố Loan Loan đi theo bọn họ.

“Loan Loan, thanh niên các con cũng phải rèn luyện nhiều, đừng ở mãi trong nhà, con nhìn chốn này đi. Cái cây kia kia, to đúng không?”

Cố Hoa Nhiễm chỉ chỉ cây đại thụ ở bên cạnh, Cố Loan Loan dò mắt qua, nhìn một hồi lâu, nói: “Màu nâu xám, cấu tạo hình miếng---ll,,êq,uy,,don,,,--mảnh lớn, nhỏ từ 0.1 đến 0.5mm. Nham thạch ở nơi này hình thành từ niên đại nào nhĩ?”

“Kỷ Permi.” Diệp Cửu Chiêu sờ sờ đầu cô, cười trả lời.

Cố Hoa Nhiễm giật giật khóe miệng, lần đầu tiên chú ý kỹ đến chuyên ngành của con gái.

Lại đi về phía trước, ngồi nghỉ ngơi trên một tảng đá to, Cố Hoa Nhiễm thở hỏn hển, uống ít nước.

“Anh Cửu... Nơi này có dấu tích gì?”

Suy cho cùng thì cô mới là sinh viên năm nhất nên không so được với Diệp Cửu Chiêu về khoa học địa chất.

“Dạng cuộn sóng, thật lâu trước kia nơi này là một bờ biển rộng.”

Cố Hoa Nhiễm không nhịn được, khích: “Nơi này cao như vậy, sao có thể là biển được?”

“Mấy trăm ngàn năm trước, nơi này chính là bờ biển, lớp sóng đập vào hình thành dạng cuộn sóng, sau đó trải qua địa chất cấu tạo.....”

Cố Hoa Nhiễm càng nghe càng mở to đôi mắt, càng nghe càng nghiêm túc.

Đoạn đường leo núi sau, bọn họ liền thay đổi đội hình, Diệp Cửu Chiêu dắt Cố Loan Loan, bên trái anh là Cố Hoa Nhiễm, bên phải là mẹ Cố.

Dọc đường, Cố Hoa Nhiễm luôn chỉ chỗ này, chỗ kia rồi hỏi anh – một hướng dẫn viên du lịch chuyên nghiệp. Chẳng những có thể nói cho ông nghe hiện tại nơi này là cái gì, mà còn nói cho ông một trăm vạn năm trước là cái gì, trăm vạn năm sau sẽ là cái gì.

.....

Bên kia, người một nhà leo núi thì không nói, bên này giám đốc Vương mang theo Diệp Gia Lâm và Tùy Thiển đến Đồ thị.

Toàn bộ hành trình, Diệp Gia Lâm đều trầm mặc, cô ta cho rằng anh Cửu kêu đến công ty là để quản lý nhân viên, ai biết lại để cô ta làm việc vặt. Cô ta đương nhiên là khinh thường đồng hành với Tùy Thiển, một sinh viên nghèo kiết xác mà thôi.

“Rốt cuộc chúng ta còn phải đợi bao lâu nữa?”

Về mặt Diệp Gia Lâm mất kiên nhẫn, giám đốc Vương cười híp mắt, nói: “Chúng ta muốn hợp tác với bọn họ, đương nhiên phải chiều theo ý họ. Tiểu Diệp à, lần này nếu có thể hợp tác với Đồ thị thì cô sẽ có công lớn, ông chủ Diệp dĩ nhiên sẽ phải lau mắt mà nhìn cô.”

Diệp Gia Lâm chớp mắt nghĩ, nếu như Diệp Cửu Chiêu thấy được thực lực của mình, có phải sẽ cho mình nhiều quyền lợi hay không?

Nghĩ như vậy, lại ngồi nghiêm chỉnh lại.

Một lát sau, có người vào báo: “Thực xin lỗi các vị, hôm nay, Đồ tổng và Trần tổng của chúng tôi đều có việc bận, đành xin hẹn ngày khác.”

“Các người.....”

“Diệp Gia Lâm!” Lão Vương gọi một tiếng, lại cười nói với người tới: “Vậy được rồi, chúng ta hẹn lại sau.”

Rồi dẫn Diệp Gia Lâm đang tức giận không thôi và Tùy Thiển không dám nói lời nào từ đầu tới cuối, đi xuống lầu.

“Giờ hai người đứng đợi ở cửa, tôi đi lấy xe.” Giám đốc Vương đi rồi, để lại Tùy Thiển và Diệp Gia Lâm đứng đó chờ.

“Chào cô.” Tùy Thiển quay đầu, nở nụ cười thân thiện.

Diệp Gia Lâm đang phiền, nên trợn mắt lườm người một cái, gắt: “Chào cái rắm!”

“Cô này nói chuyện kiểu gì thế?”

“Tôi làm sao? Cô ăn nói tôn trọng một chút, cẩn thận không tôi kêu anh Cửu đuổi việc cô.”

“Cô kiêu ngạo như vậy, không phải cũng chỉ làm chuyện giống tôi hay sao!” Tùy Thiển cũng nổi giận,---lll,,êquy,,do,,,nnnn---vốn dĩ đợi cả buổi trưa đều phải nén giận, cô ta hỏi han mà người này còn hung dữ vậy.

“Cô.....” Diệp Gia Lâm nổi giận, duỗi tay đẩy người.

Tùy Thiên luống cuống một chút, phản xạ có điều kiện cũng đẩy lại, rốt cuộc vẫn là người trẻ tuổi, nên không chịu được chút khiêu khích.

Diệp Gia Lâm không thể so với Tùy Thiên, cô ta đang đi giày cao gót, bị đẩy liền không đứng vững được.

“A!”

Không bị ngã xuống đất vì đã có người đỡ cô ta.

Tác giả có lời muốn nói:

Anh Cừ: “Nghe nói bạn đọc đều khen tôi đẹp trai?”

Tác giả: “Cậu muốn nói cái gì?”

Anh Cừ: “Bọn họ khá tinh mắt đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Danh phận

“Mỹ nữ, cẩn thận một chút.” Đỗ Quân Khôn buông cô ta ra, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, ngũ quan đường hoàng tinh xảo, đeo khuyên tai, để lộ sự phóng túng, mắt hoa đào nhú lại, vô cùng mê người.

Đây là Đỗ Quân Khôn trong mắt Diệp Gia Lâm, mặt cô ta phỉm hồng, sửa sửa tóc, ngượng ngùng nói: “Cảm ơn.”

“Không có việc gì.” Đỗ Quân Khôn xoay người liền đi, hoàn toàn không để trong lòng.

“Ai.....” Diệp Gia Lâm lên tiếng theo bản năng, thì một giọng nói khác đã cắt ngang.

“Đỗ tổng! Ai da, lại được gặp mặt ngài rồi, tôi là Vương Đông Hoa của quốc tế Minh Thịnh, công ty chúng tôi mong muốn được hợp tác với Quý công ty, không biết.....”

Đỗ Quân Khôn ngắt lời ông: “Minh Thịnh? Diệp Cừ Chiêu?”

“Ai, đúng đúng đúng, là ông chủ của chúng tôi!”

“Ông bảo anh ta tự tới đi.”

Nói xong liền đi rồi, không cho giám đốc Vương có cơ hội giữ lại. Chưa nói đến những mặt khác, anh ta đã rất muốn hợp tác với Minh Thịnh, vì tiền đồ của công ty họ thật sự rất rộng lớn.

Chỉ nói đến trang web mua sắm ‘Kanguru’ của bọn họ, người đăng ký sử dụng vẫn luôn tăng chóng mặt, nhưng cha anh ta lại không coi trọng. Song chính anh ta đã từng vào trang web này một lần, vô cùng thích hợp với giới trẻ, đợi một thời gian nữa, để Diệp Cừ Chiêu hoàn thiện nền tảng, hậu cần thì chính là ngày trang web đó phát lên.

Đỗ Quân Khôn ngồi trên ghế lái, nhất thời có chút ngáy người, hợp tác với Diệp Cừ Chiêu là đôi bên cùng có lợi, nhưng không biết vì sao, anh ta lại không muốn cùng phát triển với Diệp Cừ Chiêu.

Ở trong xe đợi trong chốc lát, nghĩ tới cô gái khiến lòng mình quặn thắt, vô thức cay cay mắt. Đỗ Quân Khôn lắc lắc đầu, lái xe rời đi.

“Đó là Đỗ Quân Khôn sao?” Diệp Gia Lâm ngơ ngác hỏi.

Lão Vương cười cười, dáng vẻ như hiểu rõ, đáp: “Không phải cậu ta thì là ai, đáng đẹp, gia thế tốt, chưa có đối tượng, quả thực chính là con rùa vàng. Hai cô đều có cơ hội!”

Mặt hai người đỏ lên, đặc biệt là Diệp Gia Lâm, hận không thể lập tức theo đuổi.

Ở bên cạnh cô ta, Tùy Thiên cũng có chút dị tâm, đây là kiểu đàn ông khác hẳn với Diệp Cửu Chiêu. Anh ta càng chói mắt, giờ tay nhắc chân đều tản ra hormone nam tính mãnh liệt.

Anh ta còn rất ôn hòa, không như Diệp Cửu Chiêu, trò chuyện với anh đều phải run sợ trong lòng.

.....

Diệp Cửu Chiêu chờ người họ Cố đi về, nếu không phải nói là ‘cưới vợ khó’, buổi chiều ở trên núi đã thiết lập ‘tình hữu nghị’ với Cố Hoa Nhiễm, vừa lên xe, ông đã lập tức trở mặt không nhận người.

Tối dưới lầu nhà họ Cố, ba người kia xuống xe, Diệp Cửu Chiêu bèn nói: “Có hơi muộn, chào chú dì, con liền đi trước.”

Về mặt anh hơi tủi hờn, lại nhìn về phía Loan Loan, trong mắt tràn đầy lưu luyến, vô thanh làm một khẩu hình: nhớ em.

Hôm nay đều không có cơ hội ở riêng với cô, trong lòng liền trống rỗng. Anh vươn tay, khởi động xe, chuẩn bị rời đi.

“Ừm, hừ, này..... Đã trễ thế này, cứ ở lại đây đi.”

Diệp Cửu Chiêu sững sốt, sau đó trong mắt tràn đầy ý cười, lập tức thức thò rút chìa khóa xe, xuống xe.

“Vâng, cảm ơn chú dì.”

Thấy Diệp Cửu Chiêu nắm tay Cố Loan Loan, khoe miệng Cố Hoa Nhiễm giật giật, vừa rồi sao lại lảm chuyện như thế?

Lên lầu, mẹ Cố lấy đồ ăn trong tủ lạnh ra để chuẩn bị nấu cơm, Diệp Cửu Chiêu liền đứng lên, nói: “Con đến giúp đỡ ạ.”

“Tiểu Diệp cũng biết nấu cơm sao?”

“Anh ấy nấu cơm rất ngon!” Cố Loan Loan lập tức nói tiếp, về mặt chờ mong.

Cố Hoa Nhiễm “Hừ!” một tiếng, cho nên đây là sẽ ăn chực ở nhà ông dài dài à?

Trong lòng Cố Hoa Nhiễm chua lè.....Lần trước nữa gặp mặt thì nó đã có ý đồ quyến rũ con gái ông, lần trước gặp mặt thì đã ôm lấy, lần này.....Thì đã câu mắt rồi!

Mẹ Cố và Diệp Cửu Chiêu ở phòng bếp,---l,,ê,,,quy,,,,dôm,,---bà chủ yếu làm việc vặt, muốn nhìn xem có phải Diệp Cửu Chiêu sẽ thật sự nấu cơm hay không.

Đàn ông ở thành phố C cơ bản đều cung vợ, Cố Hoa Nhiễm cũng biết nấu cơm, hai năm nay mẹ Cố mới tiếp nhận phòng bếp. Từ nhỏ đến lớn, bọn họ không hề dạy Cố Loan Loan nấu cơm, Cố Hoa Nhiễm đã từng nói qua, sẽ làm là làm cả đời, không làm cũng qua cả đời.

Cố Loan Loan không biết làm rất nhiều chuyện, ở thành phố C, bọn họ muốn tìm cho con gái cái gì cũng sẽ có, khoảng cách rất gần, nhà mẹ đẻ có thể chờ che.

Hiện tại, chàng trai này là gốc Bắc Kinh, lại là con trai độc nhất, không có thành ý một trăm phần trăm thì làm cha mẹ có thể yên tâm sao đây?

Hiển nhiên, Diệp Cửu Chiêu cũng biết, cho nên anh vẫn luôn tự mình phô diễn với bọn họ, giao Loan Loan cho anh thì có thể yên tâm.

Ăn cơm xong, Cố Hoa Nhiễm đen mặt nhìn mẹ Cố dọn dẹp tốt phòng cho khách để buổi tối Diệp Cửu Chiêu ngủ lại.

Cố Loan Loan về phòng tắm rửa chuẩn bị ngủ, mẹ Cố trải xong ga giường cũng đi ra ngoài, bỏ lại Cố Hoa Nhiễm trừng Diệp Cửu Chiêu.

Ông muốn mặt đối mặt với anh, chân thành nói chuyện với nhau, nhưng đối phương lại quá cao, mặt không khóp mặt, nhất thời liền yếu thế đi.

Cố Hoa Nhiễm tối sầm mặt, nói: “Ngồi xuống.”

Hai người đều ngồi ở trên giường, Cố Hoa Nhiễm ho khan một tiếng, bắt đầu vào chính đề: “Cậu là thật lòng với Loan Loan?”

Diệp Cửu Chiêu gật đầu, nhìn lại ông, ánh mắt chân thành tha thiết, đáp: “Cô ấy là tính mệnh của con.”

“Tôi mặc kệ khi nào hai đứa mới kết hôn, cũng mặc kệ hai đứa có thích nhau bao nhiêu, chỉ có một điều, trước khi kết hôn không được ở chung, không được vượt rào.”

Rồi sau đó không đợi Diệp Cửu Chiêu đáp lại, liền thờ dài, nói tiếp: “Hai đứa yêu nhau đến trời long đất lở, cảm thấy sẽ vĩnh viễn không xa rời nhau,

nhưng thế sự vô thường, tôi chỉ là một người cha có con gái, tôi phải bảo vệ nó. Mà cậu, nếu yêu nó thì phải chừa cho nó một đường lui.”

Diệp Cửu Chiêu nhẹ giọng đáp: “Vâng.”

Cố Hoa Nhiễm đi ra ngoài, Diệp Cửu Chiêu ngã vào trên giường, nhìn trần nhà, anh không có đường lui, anh cũng sẽ không cho Loan Loan đường lui. Cô chỉ có thể là của anh, chỗ nào cũng không thể lui.

Không vượt rào cũng chẳng có vấn đề gì, tháng chín tới là Loan Loan mười chín tuổi, sang năm là hai mươi, liền đi nhận giấy chứng nhận.

Diệp Cửu Chiêu ở lại một đêm rồi trở về thành phố W, công ty khởi nghiệp, còn có quá nhiều chuyện.

Song chính một đêm này đã hình thành danh phận cho Diệp Cửu Chiêu, anh có nhớ Loan Loan thì sẽ đến nhà họ Cố ở một đêm.

Đến nỗi tần suất ấy đã thành công làm cho Cố Hoa Nhiễm chuyển từ đen mặt sang lạnh nhạt.

.....

“Đến Đồ thị thế nào?” Diệp Cửu Chiêu bùng tách cà phê lên, nhấp một ngụm, nhìn về phía lão Vương, hỏi.

Lão Vương nở nụ cười, cười đến mặt đầy nếp nhăn, thật sự hòa ái.

“Đồ tổng hy vọng được gặp mặt ngài, để thấy thành ý của công ty chúng ta.”

Diệp Cửu Chiêu không nói gì, anh quá hiểu biết Đồ Quân Khôn. Người này chắc chắn là biết rõ lợi ích khi bọn họ hợp tác, mặc kệ trong lòng anh ta nghĩ như thế nào, cuối cùng vẫn phải đáp ứng thôi.

Đồ Quân Khôn phân chia lý trí và tình cảm quá rõ ràng, điểm này thì Diệp Cửu Chiêu anh không làm được cũng không muốn làm.

Tình cảm và lý trí của anh đều đặt trên thân một người.

Lão Vương thấy anh im lặng, nhìn sắc mặt anh, lại nói: “Rốt cuộc Đồ tổng vẫn là người trẻ tuổi, tâm địa lại khá tốt,--ll,,ê,,qquuyy,,,don.....----Gia Lâm suýt chút nữa té ngã, vẫn là do cậu ta cứu, truyền ra là ‘anh hùng cứu mỹ nhân’, nhân vật phong lưu danh bất hư truyền.”

Diệp Cửu Chiêu hơi ngừng tay, trên mặt ẩn chứa ý cười, lại suýt quên mất cô ta.

“Được, tôi đáp ứng. Hẹn Đồ thị về thời gian đi, tôi dẫn theo Sùng Minh, Diệp Gia Lâm và Tùy Thiển qua đó.”

Lão Vương cười ứng tiếng, cách ứng xử này là một môn học của cấp dưới, chỉ cần xác định được ông chủ là đáng để theo thì người ta kêu làm gì thì mình làm cái đó.

.....

Diệp Cửu Chiêu và Đồ Quân Khôn gặp mặt ở Đồ thị, nhà họ Đồ thuộc thể chủ động, Minh Thịnh thuộc về phe yếu, liền vào thế bị động.

Đồ Quân Khôn ngồi trên sofa, anh ta tới sớm, mặc bộ vest màu lam, thậm chí còn cẩn thận chải chuốt tóc tai, cũng không biết là muốn áp đảo ai.

Diệp Cửu Chiêu được thư ký dẫn vào, anh vẫn mặc đồ đen, đơn điệu, lạnh lùng, cũng phá lệ có ý tứ.

Đồ Quân Khôn liền đứng lên, cười chào: “Diệp tổng, chào anh.”

“Đồ tổng, chào anh.”

Hai tay nắm lại, đôi trước Diệp Cửu Chiêu cũng đã nắm bàn tay này rất nhiều lần, buôn bán hợp tác nên khó tránh khỏi.

Nhưng chưa từng có loại tâm tình này, Loan Loan là của anh, không có bất kỳ quan hệ gì với người đàn ông này.

Không bao giờ đau lòng khi nghe anh ta nhắc về vợ mình nữa, cũng sẽ không vì anh ta xoay xoay nhún cười mà tim như bị đao cắt. Loan Loan là của Diệp Cửu Chiêu anh, người đàn ông kia không có tư cách đến gần Loan Loan nửa bước.

“Diệp tổng, mời ngồi.” Đồ Quân Khôn cười đến rất sáng lạn, giống như gặp được Diệp Cửu Chiêu là thật vui vẻ.

“Diệp tổng đúng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, vừa mới tốt nghiệp đã tự mình gây dựng sự nghiệp, thật khó lường nhì.”

Diệp Cửu Chiêu cười đáp: “Không phải Đồ tổng cũng là vừa tốt nghiệp đã đến Quý công ty bày mưu tính kế sao!”

“Không thể mạnh mẽ, liều mạng như Diệp tổng được.” Đồ Quân Khôn tiếp tục khiêm tốn.

“Hết cách rồi, không gan đua thì sao cho người mình yêu một cuộc sống tốt đây!”

Đỗ Quân Khôn cứng đờ, ngay sau đó tiếp tục cười, khen: “Diệp tổng vẫn là một kẻ si tình.”

Diệp Cửu Chiêu cười cười, đáp: “Không có gì là kẻ si tình hay không si tình, chẳng qua chỉ trùng hợp là người tôi thích cũng thích tôi mà thôi.”

Đỗ Quân Khôn hơi híp đôi mắt đào hoa, đáp lại: “Vậy chúc Diệp tổng phải ‘Hạnh phúc’ lâu một chút.”

“Nhất định, nhất định. Đỗ tổng, chúng ta vẫn nên nói chuyện hợp tác đi, nghe qua ý tưởng của công ty chúng tôi một chút. Diệp Gia Lâm, đi lấy tài liệu tôi để quên trong xe lên đây.”

Diệp Gia Lâm vẫn nhìn Đỗ Quân Khôn, nghe được lời này thì sùng sốt, thấy Diệp Cửu Chiêu không nhìn mình, cũng không dám lên tiếng, chậm rì rì đứng lên, miễn cưỡng đi ra ngoài.

Cô ta đi ra ngoài rồi, Diệp Cửu Chiêu và Đỗ Quân Khôn liền bàn đến chuyện hợp tác, nói trong chốc lát, Diệp Cửu Chiêu lại nói với Tùy Thiến: “Thiến Thiến, rót thêm trà giúp tôi.”

“À, à, à.... Vâng.”

Thiến Thiến? Tùy Thiến đứng lên, bị cách gọi “Thiến Thiến” này dọa cho phát sợ, luống cuống tay chân rót thêm trà cho Diệp Cửu Chiêu, không hiểu anh có ý tứ gì.

Đỗ Quân Khôn thì dù bạn vẫn ung dung nhìn Tùy Thiến, Thiến Thiến? Hồng nhan tri kỷ của Diệp Cửu Chiêu sao?

“Thiến Thiến, cũng rót thêm cho tôi đi.”

Tùy Thiến đỏ mặt, đầy mặt thẹn thùng rót thêm trà cho Đỗ Quân Khôn.

Lúc này, Diệp Gia Lâm đi lấy tài liệu đã quay về, thấy dáng vẻ của Tùy Thiến thì có chút tức giận, nhưng bạn tâm xung quanh nên không dám nói lời nào.

Lúc này Tùy Thiến đang muốn xum xoe, lại bị hai tiếng “Thiến Thiến” làm cho phật du, liền nói với Diệp Gia Lâm: “Đề tôi đưa cho.”

Đôi phương hung hăng trừng mắt, tự mình đi qua, đưa cho Đỗ Quân Khôn.

“Đỗ tổng ~”

Tiếng kêu kia hơi nũng nịu, Đỗ Quân Khôn không có phản ứng gì, tiếp nhận, nhìn trong chốc lát, lại bàn chuyện với Diệp Cửu Chiêu.

Nửa tiếng sau, Đỗ Quân Khôn và Diệp Cửu Chiêu đồng thời đứng lên,---lll,êquy,,,don,,,,nnn---lại bắt tay một lần nữa, anh nói: “Hợp tác vui vẻ, chi tiết cụ thể tôi sẽ bảo bộ phận kế hoạch lại đến trao đổi.”

Đỗ Quân Khôn nhìn mặt anh, đột nhiên nhớ đến một khuôn mặt nhỏ nhắn khác, cô ấy có một đôi má lúm đồng tiền mê người, mi mắt cong cong.

Tầm mắt quét đến Tùy Thiến ở bên cạnh, gọi: “Thiến Thiến.....”

Giọng nói kéo dài, đuôi mắt lại đặt ở trên mặt Diệp Cửu Chiêu, thấy anh lộ vẻ bất ngờ, lại cười đến càng thoải mái.

“Thiến Thiến, để lại cách liên lạc đi.”

Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại đang suy nghĩ, Diệp Cửu Chiêu người này đã có châu ngọc còn muốn đặt một tảng đá ở bên cạnh sao?

Nhìn theo bọn họ rời đi, liền cười nhạo một tiếng.

Đi ra khỏi cửa lớn của Đỗ thị, Diệp Cửu Chiêu lạnh nhạt nói với hai cô gái: “Tôi có việc, đi trước.”

Bước nhanh rời khỏi hai người, vừa nẩy xe đã chở bọn họ, anh cần phải đi rửa xe ngay.

Diệp Cửu Chiêu vừa đi, Diệp Gia Lâm lập tức biến sắc mặt, bắt lấy cánh tay Tùy Thiến, ra oai: “Tôi nói cho cô biết, Đỗ Quân Khôn là người tôi coi trọng, cô đừng có mà nổi lên tâm tư gì!”

Lúc này Tùy Thiến đang rất vui sướng, ở trước mặt mọi người, Đỗ Quân Khôn lại hỏi cách thức liên lạc với mình, còn gọi cô ta là “Thiến Thiến”, đây là có ấn tượng tốt về cô ta sao?

Hiện tại nghe Diệp Gia Lâm uy hiếp như vậy, lập tức cãi lại: “Vậy phải xem bản lĩnh của mỗi người, Đỗ tổng thích ai đều không phải do cô định đoạt!”

“Cô!” Thấy chung quanh có khá nhiều người, rốt cuộc vẫn là “Thiến kim nhà họ Diệp”, cô ta vẫn cần thể diện.

“Tùy Thiến, chúng ta chờ xem!”

Rồi sau đó ưỡn ngực, oán hận nện bước rời đi, để Tùy Thiên ở phía sau, gập di động cười ngây ngô.

Về phần Diệp Gia Lâm? Có cái gì đáng sợ đâu, Diệp Cửu Chiêu chưa từng có sắc mặt tốt với cô ta mà. Còn em gái nữa? Ai tin?

Diệp Gia Lâm trở về công ty, thật sự là khó nén được cơn giận này, cô ta không nhìn quen vẻ mặt tiểu nhân đắc chí của con tiểu yêu kia, thế nào cũng phải cho cô ta đẹp mặt!

Tùy Thiên vào công ty liền thấy Diệp Gia Lâm và mấy nữ nhân viên đang nói cái gì đó, mọi người nói vô cùng hăng say, thấy cô ta bước vào liền im bật.

Chắc chắn bọn họ đang nói đến cô ta!

Diệp Gia Lâm thấy Tùy Thiên thì hừ một tiếng, liếc mắt xem thường rồi rời đi. Những người khác cũng tán ra, mặt Tùy Thiên liền đỏ lên.

Mấy ngày sau đó, Tùy Thiên luôn nghe thấy người khác bàn tán sau lưng mình, hay chỉ trích và phớt lờ cô ta. Rất nhiều lần cô ta đều nghe thấy bọn họ nói là: “Hóa ra là muốn quyến rũ đàn ông, chả trách.....”

“Tôi đã nói là một nữ sinh đến một công ty không đúng chuyên ngành của mình để làm việc vặt, hình như còn không có lương. Hóa ra là vì ông chủ của chúng ta thôi.”

“Ai, cũng không tự soi gương xem.”

“Ông chủ chúng ta là người mà cô ta có thể mơ tưởng sao?”

.....

Tùy Thiên ngồi xổm trong phòng vệ sinh, mặt đầy lệ, cảm giác bị người cô lập thật quá khó tiếp thu rồi, cả ngày không có ai để ý đến cô ta, nhìn thấy liền tránh ngay.

Vì sao?! Cô ta thừa nhận mục đích ban đầu đúng là Diệp Cửu Chiêu, nhưng cô ta chưa làm gì cả mà.----ll,,êquy,,,,don,,,,---Hiện tại cô ta thích Đỗ Quân Khôn, đối với Diệp Cửu Chiêu thì càng không có bất kỳ suy nghĩ gì! Dựa vào đâu mà bôi nhọ cô ta chứ!

Đều là Diệp Gia Lâm! Là cô ta bôi nhọ mình! Ở một góc không ai thấy, mặt mũi cô ta rất dữ tợn.

“Tiểu Diệp, tôi mang tài liệu đã chỉnh sửa xong đến, tôi để trên bàn cho cậu.”

“Được, cảm ơn chị Hồng.”

“Không có chi, chín giờ bắt đầu họp, mau mang đi đi.”

“Được!”

Diệp Gia Lâm nhìn đồng hồ, vừa vặn có thể đi vệ sinh rồi lên lầu, chờ lát nữa rót nước cho mọi người, còn phải đứng một lúc lâu.

Vào nhà vệ sinh, thuận tay đặt tài liệu cạnh bồn rửa tay, cài chốt cửa, khi trở ra, tài liệu đã không thấy tăm hơi!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Không bắn, rất thơm

Diệp Gia Lâm luống cuống chân tay, hoang mang rối loạn vội vàng đi ra ngoài, hỏi: “Có ai nhìn thấy bản kế hoạch hợp tác với Đỗ thị không?!”

“Làm sao vậy? Gia Lâm, cô đừng dọa người nhé, cấp trên còn đang chờ dùng đó.”

Người cùng bộ phận cũng nóng nảy, giục: “Mau mau mau, soạn lại một bản đi!”

“Vương tổng gửi qua, tôi chỉ đi lấy rồi giao cho Gia Lâm thôi.” Chị Hồng mở to hai mắt, lập tức biện minh cho mình.

“Gia Lâm, cô mau đi tìm Vương tổng đi!”

Tổ trưởng đứng ra nói chuyện, chuyện này không mau giải quyết thì sẽ không tốt. Diệp Gia Lâm hết cách, đành căng da đầu, lên lầu đi tìm Vương tổng.

“Mất rồi?” Vương tổng bị trợ lý kêu ra, liền nghe thấy Diệp Gia Lâm nói chuyện này.

“Lão Vương, bản kế hoạch đâu?” Phòng họp có giọng nói truyền ra.

“Có ngay, gấp một chút ngoài ý muốn.”

Vương tổng bước nhanh xuống lầu, mở máy tính của mình, lại in một bản thảo ra.

“Cô mang lên phòng đóng dấu đi, tự mình mang lên nói với Diệp tổng và người của công ty Đỗ thị đi.” Sắc mặt ông trầm trầm mà nhìn Diệp Gia Lâm, sau đó lại chạy nhanh lên lầu.

Công ty bọn họ vốn dĩ chỉ có một tầng lầu, sau lại mở rộng quy mô, lại xây thêm một tầng nữa, ông luôn cảm thấy,---ll,,,ê,,quy,,,,don,,,,---đi theo Diệp Cửu Chiêu, quy mô của công ty này sẽ càng lúc càng lớn.

Cho nên với quyết định của Diệp tổng, ông chưa bao giờ phản đối, nhưng lần này không biết vì sao Diệp tổng lại tuyển một người phụ nữ làm được việc thì ít mà hỏng việc thì nhiều.

Nói là em gái sao? Ai, lão Vương này lăn lộn nhiều năm trong xã hội như vậy, với ánh mắt đó của Diệp tổng, chỉ sợ đó không phải là em gái mà là kẻ thù ấy.

“Cửu.Anh Cửu.” Diệp Gia Lâm run run rẩy rẩy đưa đồ trong tay cho Diệp Cửu Chiêu, đối phương tiếp nhận, nhẹ nhàng liếc mắt một cái, cô ta liền lạnh cả sống lưng.

Hôm nay Đỗ Quân Khôn không tới, lúc này người phụ trách kia của Đỗ thị lại chẳng để ý mấy. Tuy Diệp Cửu Chiêu ít nói, nhưng nói rất trọng tâm, nói chuyện vui vẻ, chờ một lúc cũng không sao.

Diệp Gia Lâm đứng ở cửa, trong lòng mắng Tùy Thiên một trăm lần, chuyện này khẳng định là do cô ta làm!

Lúc ở phía dưới, thấy quá sốt ruột, không nghĩ ra, hiện tại tình tào lại nên cái gì cũng đoán ra. Là Tùy Thiên, cô ta cầm tư liệu không biết đi đâu vậy, cho nên vừa rồi không thấy cô ta ở dưới đó.

Diệp Gia Lâm đứng ở cửa, trong lòng mắng Tùy Thiên, mãi cho đến sắp giữa trưa, người bên trong mới tươi cười bước ra.

Xem ra giám đốc của Đỗ thị khá là vừa lòng, tươi cười đầy mặt, nói lời tạm biệt với Diệp Cửu Chiêu xong, cười rồi đi.

Lưu lại Diệp Cửu Chiêu đang trầm mặt, nhìn Diệp Gia Lâm, nói với thư ký: “Gọi người của bộ phận nhân sự và lão Vương lên.”

“Anh Cửu! Là Tùy Thiên hại em!”

“Vì sao cô ta lại hại cô?” Diệp Cửu Chiêu lạnh lùng nhìn Diệp Gia Lâm.

“Cô ta.Cô ta.” Diệp Gia Lâm ấp úng, nội tình bên trong, sao nói ra được đây?

“Gọi luôn Tùy Thiên tới.”

Thư ký đáp lời, lập tức đi ra ngoài, một lát sau, bọn họ lục tục đi vào.

Diệp Gia Lâm hung hăng trừng Tùy Thiên đang đi ở đằng sau, hận không thể nhào đi lên, đều là do cô ta làm hại!

Diệp Cửu Chiêu nói thẳng: “Diệp Gia Lâm làm việc vô trách nhiệm, trốn tránh trách nhiệm, không thông qua kỳ khảo hạch. Tùy Thiên ăn cắp tài liệu quan trọng của công ty, giao cho cảnh sát xử lý.”

Đối với việc bản thân bị sa thải, Diệp Gia Lâm còn không kịp phản ứng, đã bị cách xử lý về Tùy Thiên trấn trụ.----ll,,,ê,,quy,,,,don,,,,----Báo công an? Cô ta liền vui sướng khi người gặp họa mà nhìn Tùy Thiên.

“Không cần! Không phải tôi, tôi không có!” Đôi mắt Tùy Thiên đỏ lên, nóng nảy, bỏ nhào về cái bàn đang trước Diệp Cửu Chiêu ngồi, nhìn chằm chằm anh, ánh mắt vô tội.

Đời trước, tuy rằng anh không rõ Tùy Thiên là kiểu nhân vật nào trong cuộc đời của Loan Loan, nhưng với tính cách vụ lợi của Tùy Thiên, gặp được Đỗ Quân Khôn sẽ không có phản ứng gì sao?

Khi đó không có việc bài luận văn, Loan Loan và cô ta vẫn là đồng hương. Người như cô ta, thật sự không chen một chân vào giữa hai người họ sao?

Khi đó anh chỉ hỏi qua Cao Vi Vi về chuyện của Loan Loan và Đỗ Quân Khôn, còn lại không hỏi nhiều.

Diệp Cửu Chiêu suy đoán đều đúng, đòi trước Tùy Thiên đúng là làm qua khá nhiều chuyện, nhưng lúc ấy anh đã tốt nghiệp nên chẳng biết gì cả.

Không biết là Tùy Thiên đã đưa chuyện cha mẹ của Loan Loan đã mất lên diễn đàn, còn kêu gọi toàn trường quyên góp tiền. Không biết là Loan Loan đã vô số lần nhấn mạnh là cô ấy không cần, mà Tùy Thiên vẫn náo động chuyện quyên tiền.

Cha mẹ Cố Loan Loan đều mất, cầu xin mọi người quyên tiền. Ai ai cũng biết câu nói này, trong nỗi đau tột cùng vì mất thân nhân của Cố Loan Loan, Tùy Thiên mang theo vẻ mặt ‘đồng tình’ giả dối đó cùng những người đồng tổ chức khác đến tặng tiền cho Loan Loan.

Sau đó không lâu, cũng chính cô ta đã tung ra tin cha mẹ Cố Loan Loan để lại một căn hộ nhỏ ở thành phố C và rất nhiều gia sản cho con gái.

Cố Loan Loan mắc bệnh trầm cảm, đã bị gieo mầm tai ương từ thời đại học, Tùy Thiên là kẻ “trợ lực” lớn nhất, từng bước bức cô ấy đến đường cùng.

Diệp Cửu Chiêu nhú chặt mày, nói: “Muốn xem camera giám sát không?”

Tùy Thiên tròn tròn đôi mắt, cô ta không ngờ còn có camera giám sát!

“Tôi sai rồi, tôi sai rồi! Diệp Tổng! Thực xin lỗi!” Tùy Thiên khóc kêu, nước mắt đầy mặt, Diệp Cửu Chiêu liền lùi về sau một chút.

“Cô đi về trước, tôi sẽ lưu lại chứng cứ, có truy cứu trách nhiệm hay không. Về sau hãy nói.”

Còn băng hình giám sát, Tùy Thiên liền không thể buông lỏng tâm được.

“Đúng không.”

“Tôi bảo cô quay về, còn ở lại tôi sẽ báo cảnh sát, Lão Vương, đưa cô ta đi ra ngoài.”

Tùy Thiên còn muốn khấn cầu, Vương tổng đã kéo người ra ngoài, suốt đường đi cô ta vẫn khóc lóc sụt sùi.

Wang tổng nhìn cô ta một cái, nói: “Cô còn chưa hiểu rõ tính cách của ông chủ tôi sao? Nói không chừng sẽ tố cáo cô bất cứ khi nào. Cô sẽ không bị phạt nhưng một sinh viên gán vết nhơ này trên lưng, lại ghi vào hồ sơ, về sau sẽ gây bất lợi với cô.”

“Wang tổng, tôi phải làm sao bây giờ, cầu xin ông cứu tôi!” Cô ta vươn tay nắm lấy tay Lão Vương, giống như tóm được cọng rom cứu mạng, lúc này bảo cô ta làm gì cũng được.

Lão Vương khinh thường liếc mắt một cái, rút tay ra, cười nói: “Xét thấy cô theo tôi lâu như vậy, tôi cũng chỉ muốn tốt cho cô. Nhưng là hết cách rồi, ông chủ tài cao thế lớn, trừ phi cô tìm được chỗ dựa vững mạnh hơn ông chủ. Bằng không, cô chẳng còn cách nào đâu.”

Giống như tùy tiện nói một câu đó, Lão Vương dừng bước, nói tiếp: “Tôi đi lên trước, cô dọn dẹp một chút rồi về đi.”

Lão Vương đi rồi, để lại một mình Tùy Thiên đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn phía trước.

Vững mạnh hơn Diệp Cửu Chiêu, Đỗ tổng sao? Nghĩ tới anh ta cho mình số, Tùy Thiên liền nắm chặt di động. Nếu cô ta có chỗ dựa vững chắc hơn, có phải sẽ không sợ Diệp Cửu Chiêu nữa hay không? Thậm chí còn có thể báo thù nữa?

Tùy Thiên nghĩ như thế nào, tạm thời không nói, giờ Diệp Cửu Chiêu đang lạnh lùng nhìn Diệp Gia Lâm, mở miệng: “Cô có thể đi rồi.”

“Anh Cửu~”

Diệp Cửu Chiêu hừ lạnh một tiếng, chế giễu: “Ai là anh của cô? Diệp Gia Lâm, cô đừng quên chúng ta cũng không phải là anh em ruột đâu.”

Diệp Gia Lâm ghen hờn, đây là Diệp Cửu Chiêu đang tính toán đến ân oán của hai người mẹ sao?

“Em...”

Diệp Cửu Chiêu phát tay, trợ lý liền mời cô ta ra ngoài, Diệp Gia Lâm bắt đắc dĩ, cẩn thận bước ra ngoài.

“Ai da, má ơi, cuối cùng hai kẻ vương chân này cũng đã bị tổng đi rồi.” Lão Vương tỏ vẻ vui mừng lộ rõ trên mặt, chỉ kém không vỗ tay hoan hô thôi.

Diệp Cửu Chiêu cũng cười đáp: “Gần đây vất vả cho ông rồi.”

Lão Vương thấy tâm tình của Diệp Cửu Chiêu khá tốt, liền như vui đùa nhắc nhở một câu: “Ông chủ đánh bẹp bọn họ là rất dễ dàng mà, sao còn lãng phí thời gian, tính lực, cùng bọn họ vòng vo vậy?”

Diệp Cửu Chiêu ngừng cười, nghiêm túc nhìn ông, nói: “Lão Vương, tôi phân rõ được, có một số việc đáng giá đi lòng vòng.”

Đòi trước anh đã có sự nghiệp đỉnh cao, nhưng có ý nghĩa gì đâu? Anh đã không còn là kiểu thanh niên “Không nỗ lực thì thật xin lỗi tuổi thanh xuân”, -- --ll,,e,,don,,----anh không cần làm gì để chứng minh bản thân. Sống lại một đời, trừ bỏ Loan Loan, thì chẳng có gì quan trọng.

Anh đang nỗ lực gây dựng sự nghiệp, chẳng qua chỉ là muốn cho cô một cuộc sống an lành mà thôi.

Diệp Gia Lâm rời khỏi công ty liền không muốn tìm việc làm, tiền bạc Diệp Thế Sâm cho cô ta trước đó vẫn còn, cô ta liền đặt mục tiêu lên người Đỗ Quân Khôn, muốn theo đuổi người trong lòng mình.

Về phần tiếp cận thế nào, cô ta liền đặt mục tiêu lên người mẹ của Đỗ Quân Khôn.

Còn Tùy Thiên trở về quê nhà, cũng sắp đến khai giảng, cha mẹ liền kêu cô ta mau quay về trường. Trong lúc này cô ta vẫn luôn cảm di động, vừa lo lắng hãi hùng, vừa ngóng trông Đỗ Quân Khôn gọi điện đến.

.....

Cây ngô đồng trong vườn của đại học D vẫn còn xanh biếc, màu sắc sẫm đậm đã tuyên bố rõ tuổi tác của nó, đã nở mạnh hết đà. Đợi đến thời kỳ xanh tươi nhất của nó trôi đi, sẽ nghênh đón một sinh mệnh mới chói lóa.

Vừa khai giảng năm hai, Cố Loan Loan đã là đàn chị, bài chuyên ngành thi nhiều, còn thêm các hạng mục, bận đến vầng đầu hoa mắt.

Hôm nay khi xong việc ở phòng thí nghiệm, cô chuẩn bị đến chỗ anh Cửu ăn cơm tối, vừa ra liền thấy bên ngoài mưa to tầm tã, Cố Loan Loan nghĩ nghĩ, rồi nhắn tin cho Diệp Cửu Chiêu.

【Mưa quá lớn, đừng nấu cơm nữa, em sẽ ăn cơm ở trường.】

Cô xoa xoa tay, thành phố W có mưa là lạnh, cho dù đã sang tháng chín, cũng đã có hơi lạnh. Cô không mang ô, quyết định vẫn nên về phòng thí nghiệm, chờ lát nữa mưa nhỏ lại thì đi mua đồ ăn.

Mới vừa xoay người, liền nghe thấy một tiếng gọi: “Loan Loan.”

Cố Loan Loan quay đầu lại, thấy Diệp Cửu Chiêu cầm một chiếc ô to màu đen, ăn mặc chần chu, đi về phía cô.

“Anh Cửu, sao anh lại đến đây?” Giờ còn chưa đến giờ anh tan tầm mà.

Diệp Cửu Chiêu đặt chiếc ô xuống đất, cởi áo khoác ngoài rồi khoác lên người cô, sau đó nhẹ nhàng hôn lên mi tâm cô.

“Anh sợ em không mang theo ô nên đến sớm đón em.”

Diệp Cửu Chiêu nhìn mặt đất có nhiều vũng nước, liền ngồi xổm xuống, xắn ống quần cho Cố Loan Loan.

Bên ngoài mưa giăng thành màn, từng hạt rơi xuống dưới, như đóa hoa nở rộ trên mặt đất.

Cố Loan Loan sững sờ đứng đó, rồi ngay lúc anh đi lên liền nhào đến, Diệp Cửu Chiêu vội vàng ôm cô, tránh cho cô ngã xuống.

Má lúm đồng tiền nhếch lên, đôi mắt to sáng tựa sao, đen láy, long lánh nước nhìn anh. “Chụt” một cái lên mặt anh, nói: “Anh Cửu, em yêu anh.”

Đôi mắt Diệp Cửu Chiêu khẽ chớp, càng ôm cô chặt hơn.

Anh cũng yêu em, rất yêu, rất yêu!

Anh vỗ nhẹ vào cái mông nhỏ của cô, nói: “Xuống đi, mau trở về ăn cơm.”

Cố Loan Loan nhảy xuống, Diệp Cửu Chiêu cầm ô lên, ôm cô vào lòng, đi vào trong cơn mưa to tầm tã.

Mưa rất lớn, trên mặt đất gồ ghề lồi lõm đã đầy vũng nước, làm ướt đôi giày vải của cô, màn mưa giăng bốn phía, thậm chí còn cản trở con đường phía trước.

Nơi này cách cổng trường khá xa, Diệp Cửu Chiêu đau lòng nhìn đôi giày ướt của cô, lại thấy những vũng nước đọng đang hắt lên ánh sáng nhàn nhạt, phản xạ ánh sáng rõ.

“Lên đây, anh cõng em.”

“Không muốn, không muốn.” Cố Loan Loan từ chối, mưa lớn như vậy, đôi giày da của anh sợ là đã ẩm ướt bên trong rồi.

“Loan Loan, nghe lời.”

Chú ý tới áo sơ mi bên trong của anh đã bị ướt một nửa, chẳng trách mưa lớn như vậy mà cô chẳng bị ướt một tý nào.

“Vâng.” Cô không từ chối được ánh mắt nghiêm túc của anh.

Cố Loan Loan nhận lấy chiếc ô, Diệp Cửu Chiêu hơi ngồi xổm xuống, cô leo lên, nghiêng ô về phía trước, không để cho bước chân anh bị mưa ướt.

Nhưng mà, khi Diệp Cửu Chiêu cồng cô lên, một bàn tay vòng ra sau ôm cô, tay kia thì dễ dàng giành lấy chiếc ô trên tay Cố Loan Loan.

Tựa trên lưng anh, khoác áo ngoài của anh, chiếc ô to màu đen đã cản đi tất cả mưa gió. Cố Loan Loan tựa đầu trên vai anh,---l,,ê,quy,,,,don,,,,--- nhìn chân anh giẫm vào từng vũng nước, màu ống quần đã càng lúc càng thâm.

“Loan Loan, chúng ta trở về đi.”

“Hả?”

“Anh muốn cồng em”

“Vâng.”

Cồng em, trong lòng anh liền kiên định, em ở ngay trên lưng anh, có trọng lượng, có cảm giác.

.....

Diệp Cửu Chiêu đặt chiếc ô ở cửa, từ trong túi lấy chìa khóa ra, mở cửa, rồi cẩn thận đặt cô lên ghế sofa.

“Anh Cửu, anh mau đi thay quần áo đi.”

“Ừ.”

Diệp Cửu Chiêu xoa xoa đầu cô, rồi đi vào phòng tắm, qua nửa phút, lại bê chậu nước ấm ra, đặt ở trước mặt cô, rồi vươn tay nâng bàn chân cô lên.

“Anh Cửu! Để em tự làm!” Cố Loan Loan quỳnh lên, muốn rút chân về nhưng không thành công.

“Nghe lời.” Sức lực của Diệp Cửu Chiêu thì cô không thể đo được, anh liền cời giày, cời tất chân rồi đặt chân cô vào trong chậu.

“Đừng đừng đừng, bản, để tự em rửa.”

Cố Loan Loan không để anh rửa chân cho mình, cô nhìn chân anh ẩm ướt, đôi mắt liền hồng hồng.

“Em ngâm chân trước đi, anh đi lấy dép bông cho em.” Thấy cô rửa gần xong, Diệp Cửu Chiêu liền đứng lên.

Một đôi dép bông hình ốc sên màu hồng nhạt, có gắn lông, Diệp Cửu Chiêu đặt ở trên mặt đất, nửa quỳ xuống, nâng một bàn chân từ trong chậu nước lên. Cầm khăn lông muốn lau, Cố Loan Loan lại dùng sức rút bàn chân về.

“Anh Cửu, đừng, chân bản lắm.”

Diệp Cửu Chiêu vươn tay bắt qua, chân cô rất nhỏ, vừa khít trong bàn tay to của anh, nắm nhẹ là được. Trắng trắng, mềm mại, bởi vì khăn trướng nên năm đầu ngón chân nho nhỏ đều ướt lại.

Anh khom lưng, nhẹ nhàng hôn lên rồi ngẩng đầu nở nụ cười với cô, nói: “Không bản, rất thơm.”

Rồi sau đó không để ý đến Cố Loan Loan đang hóa đá, xỏ dép bông cho cô, lớn nhỏ vừa phải, hoàn mỹ.

Diệp Cửu Chiêu bê chậu nước lên, đi vào phòng tắm, lại đi ra cầm quần áo đi tắm rửa. Cho đến khi anh vịn nước, mới nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng rống.

“Anh Cửu!!!”

Lúc này cô ấy mới lấy lại tinh thần à, Diệp Cửu Chiêu cười khế, miệng hừ ca.

.....

Tắm rửa xong, Diệp Cửu Chiêu liền đi nấu cơm, Cố Loan Loan cũng đi tắm rửa một lát, mái tóc rối tung ẩm ướt đã muốn ngồi vào bàn ăn.

“Lau tóc trước đã!”

Diệp Cửu Chiêu cầm khăn lông lau tóc cho cô, Cố Loan Loan duỗi tay, gấp một miếng ngó sen. Anh thì lau tóc, cô thì lo ăn.

Diệp Cửu Chiêu bắt đắc dĩ lại cụng chiều mà cười, động tác tay mềm nhẹ, không ngừng.

Ăn cơm xong, Diệp Cửu Chiêu đi rửa bát, nghe tiếng cười giòn tan của cô khi xem Tom & Jerry ở phòng khách, khoe miệng anh càng nhếch cao.

Rất muốn cứ như vậy qua một đời, đến thiên trường địa cửu!

Diệp Cửu Chiêu lau lau tay, bước ra, làm bộ lơ đãng nói với Cố Loan Loan đang ngồi trên ghế sofa: “Đã khuya rồi, mưa lại lớn, em cứ ở lại đây đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Đồ vô lương tâm

“Vâng.”

Hả? Đáp ứng rồi?

Diệp Cửu Chiêu hơi cúi đầu, liền thấy Cố Loan Loan ôm gối ôm, đá đôi dép bông không hợp mùa ra xa, còn cười vui vẻ xem Tom & Jerry.

“Em nghe thấy anh nói gì sao?”

Cố Loan Loan cũng không ngẩng đầu lên, đáp: “Nghe thấy được, đêm nay ở lại đây.”

Diệp Cửu Chiêu di động chân, có chút khản trương, lại có chút thấp thỏm, tầm mắt xoay chuyển, khuôn mặt hơi nóng bừng, hiện tại anh cần tìm chút việc cho bản thân làm.

Đi vào phòng dành cho khách, bên trong đã thu dọn rất ổn, đây thật ra cũng không phải phòng dành cho khách, vốn dĩ là phòng anh làm cho cô. Bên trong chẳng thiếu thứ gì, mở tủ quần áo ra, xác định bên trong đã đầy đủ, lúc này mới đi ra ngoài, ngồi bên cạnh Cố Loan Loan.

Nhẹ nhàng ôm đầu cô qua, để tựa lên bả vai mình, sự ấm áp này như là ở trong mộng. Trái tim anh run lên, có thể sống cả đời như vậy, tất cả sự trả giá đều là đáng giá.

Bên trong gian phòng nhỏ này trang trí thiên về phong cách đáng yêu, rất đẹp đẽ. Trang trí tông màu ấm áp, đèn tường đủ sắc màu, đầu giường đặt một chú gấu bông đáng yêu. Đèn bàn vừa nghệ thuật vừa dễ thương, bàn trang điểm tinh tế, tủ quần áo bằng gỗ.

Trang trí gian phòng này đúng là tồn không ít tâm tư!

Ý nghĩ đó khiến Cố Loan Loan có hai phần ngượng ngùng hai phần vui vẻ, còn có nhàn nhạt hạnh phúc. Trong gian phòng ấm áp như vậy, rất dễ khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Mở tủ quần áo, bên trong có khá nhiều trang phục nữ, từ nội y rồi đến áo ngủ, không thiếu thứ gì.

Sao anh mua được những đồ này về chứ?

Cố Loan Loan nghĩ tới điểm này, thấy có chút buồn cười. Áo ngủ có hai bộ, một đồng một hạ, một quần một váy.

Cô lấy bộ đồ màu đỏ kia, đây là váy ngủ buộc dây, tơ lụa mềm mại, lạnh lạnh, dán ở trên người, thoải mái khó nói nên lời.

Không đợi cô nằm lên giường, đã có người gõ cửa, Cố Loan Loan mở ra, nhìn anh.

Ánh mắt Diệp Cửu Chiêu có chút si ngốc, váy ngủ màu đỏ ôm lấy người cô, cổ áo thấp làm lộ ra cần cổ thon dài của cô, giống như một con thiên nga trắng ưu nhã kiêu ngạo. Tóc dài xõa rồi vén sang một bên, một đoạn cuộn lại trên cổ áo, theo hô hấp, cùng nhau rơi xuống.

Màu da trắng nõn, khuôn mặt nhỏ tinh xảo, lộ ra nét lạnh lùng điểm lệ, vạt váy còn chưa đến đầu gối còn đang hơi đọng đưa nhẹ.

“Làm sao vậy?”

Cô vừa nói liền như mạng ý cười, đôi má lúm đồng tiền hiện rõ, mi mắt cong cong, giống như trăng non khiến lòng người ngọt lịm.

Làm sao vậy? Anh cũng không biết bị làm sao vậy? Đã quên hết những câu nói đã chuẩn bị sẵn trong đầu, cũng quên đi vô số câu chúc ngủ ngon.

Anh bế cô lên, đặt lên trên chiếc giường mềm mại, chân đề hai bên sườn cô, ánh mắt hung ác giống như một con sói.--ll,,ê,,quy,,,do,,,nm----Anh hôn xuống, vừa cắn vừa gặm, không cho cô có cơ hội từ chối, mặc cô kêu ‘um, um’ ra tiếng.

Môi cô có hương vị giống như trên người cô, ngọt đến tận tâm can, bàn tay cảm nhận được là cô, sự run rẩy phát ra từ sâu trong nội tâm lan từ lòng bàn tay ra mỗi dây thần kinh.

Cô là của anh!

Tay anh đã cởi được dây váy, lại đột nhiên dừng lại, nhớ tới ‘giới hạn’ từ trong miệng Cố Hoa Nhiễm, anh không thể mua dây buộc mình, anh và cô rất vất vả mới đi được đến bước này.

Đỗ Quân Khôn đã xuất hiện, có thể nhảy vào bất cứ lúc nào, vào thời khắc này, anh càng phải kiên nhẫn, ngày nào còn chưa thoát khỏi Đỗ Quân Khôn, tâm anh mãi mãi không an được.

Diệp Cửu Chiêu buộc lại dây lưng cho cô, hôn lên gò má cô một cái, cười nói: “Ngủ ngon.”

Mặt Cố Loan Loan đỏ lên, vừa rồi suýt chút nữa cô đã cho rằng anh Cửu thật sự.Đúng là dọa cô sợ hãi.

Diệp Cửu Chiêu lại hôn cô một cái nữa mới cứng đờ rời đi, Cố Loan Loan lăn ở trên giường một cái. Lúc này còn biết nhin xuống, mới thật sự là đàn ông!

Cố Loan Loan híp đôi mắt, khoe miệng nhếch lên, cô thích!

.....

Diệp Cửu Chiêu là một người yêu hoàn hảo, anh ôm đồm mọi thứ trong cuộc sống của cô, giặt quần áo, nấu cơm, đón đưa. Vì thường đi thực nghiệm nên có chậm trễ chương trình học, anh cũng có thể giúp đỡ học bù, thậm chí ngay cả mua quần áo cho cô, anh cũng ôm đồm.

Ánh mắt anh rất khá, không chạy theo trào lưu nhất thời, quần áo tùy ý mua về cũng rất đặc biệt, phối hợp lên càng thêm hoàn mỹ.

Đối với chuyện này, Diệp Cửu Chiêu chỉ cười cười.

Trào lưu mới? Có thể so được với ánh mắt chín năm sau của anh sao?

Diệp Cửu Chiêu chăm sóc cô rất tốt, cũng rất chu đáo, chẳng ngại nuôi cô thành một người lười, nếu không có một ai có thể làm đến trình độ này của anh thì Loan Loan sẽ vĩnh viễn không rời khỏi anh.

Con gái khi yêu là đẹp nhất, cô có chuyên ngành mà mình thích, mỗi ngày ở trường học đều rất phong phú, trở về lại có một người đàn ông cho cô một đôi tay ấm áp. Hạnh phúc đó, đúng là ông trời đã ưu ái.

Tháng mười, lễ Quốc khánh.

Hưởng ứng lời Quốc gia kêu gọi, văn hóa xí nghiệp đi vào trường đại học, nơi Đỗ thị muốn tới chính là đại học D, tuyển chọn người tình nguyện từ các khoa.

Lễ Quốc Khánh, gần như không có sinh viên đăng ký, trường học liền tự tuyển người. Sinh viên ưu tú Cố Loan Loan được lựa chọn, tổng cộng có mười lăm người tình nguyện, còn thêm một đám bạn học ở lại muốn được đi nghe tọa đàm.

“Du lịch? Nhưng em phải làm người tình nguyện mà.”

Diệp Cửu Chiêu cười, nhẹ nhàng kéo qua cô, nói: “Anh đã tìm được người thay thế em rồi.”

“Hả?”

“Yên tâm, đã báo với trường rồi.”

Cố Loan Loan chớp chớp mắt, hỏi lại: “Thật sao?”

Diệp Cửu Chiêu gật đầu, nhắc tay thu dọn đồ đạc giúp cô, anh sẽ không tạo bất kỳ cơ hội nào cho cô và Đỗ Quân Khôn gặp mặt.

.....

Lễ Quốc khánh, ở Tam Á chật ních người, Diệp Cửu Chiêu đã sớm đặt xong khách sạn. Hai người ở khách sạn sửa sang một chút,---ll,,...ê,,quy,,,donnn==Cố Loan Loan mặc một bộ váy, Diệp Cửu Chiêu cẩn thận thoa kem chống nắng cho cô, lúc này mới nắm tay cô đi ra ngoài.

Ánh nắng ở Hải Nam hoàn toàn khác với nội đô, bây giờ là buổi chiều, chiếu lên người còn có chút nóng.

Cố Loan Loan nằm trên ghế tựa ở bờ cát, chiếc ô chỉ cần được một nửa ánh mặt trời, Diệp Cửu Chiêu liền ngồi ở bên cạnh cô, ngăn phần còn lại. Tay

anh bóc vỏ nhãn, tách hạt ra, đưa cùi nhãn vào trong miệng cô.

Diệp Cửu Chiêu thấy miệng cô lúc đóng lúc mở và đáng vẻ lơ đãng của cô, đột nhiên bật cười.

“Anh cười cái gì?”

Diệp Cửu Chiêu không đáp, hỏi lại: “Em có vui vẻ không?”

Cố Loan Loan gật đầu, đáp: “Có chứ~”

Anh cúi đầu, hôn cô một cái, nói: “Anh cũng vui vẻ.”

Luôn nghĩ giống như em bây giờ, vô ưu vô lự, vui vui vẻ vẻ, đưa tất cả của anh cho em, đổi lại em luôn vui vẻ. Bởi vì em vui vẻ, anh liền.....Vui vẻ.

“Ăn ngon sao?”

“Ăn ngon.”

Nhai nhai, cô liền chậm rãi nhắm hai mắt, nhưng cô cũng không có ngủ, miệng cô vẫn lúc đóng lúc mở.

Nuốt xuống một miếng, lại hơi hé miệng, đột nhiên thấy trên môi uơn ướt, lúc cô chưa kịp phản ứng, thứ gì đó đã luồn vào trong miệng cô.

Thịt quả.....

Trên môi lại ướt, đầu lưỡi anh nhanh chóng cuộn lấy, thịt quả liền biến mất vô tung vô ảnh. Người bên trên đầy mặt ý cười, anh nói: “Ừ, thật sự là rất ngon.”

Mặt anh ngay phía trên cô, gương mặt tuấn tú chiếm hết tầm mắt của cô, Cố Loan Loan nhìn cẩn thận, mới phát hiện, bất tri bất giác anh đã khác hẳn lúc trước.

Lúc mới gặp, là một chàng trai lạnh lùng, dần dần đã biết cười đùa, sắc mặt cũng dần lộ ra sắc hồng hạnh phúc.

Chỉ là nơi đáy mắt kia chưa từng xóa tan đi sự sợ hãi, rốt cuộc là vì cái gì?

Bờ cát phía trước có không ít mỹ nữ mặc bikini đi tới đi lui, Diệp Cửu Chiêu lại không quay đầu nhìn.

“Anh không ngắm họ à?”

Diệp Cửu Chiêu cúi đầu, hôn cô một cái, đáp: “Anh nhìn em là được rồi.”

“Nhưng em đâu có mặt đỏ đó.”

Đôi mắt Diệp Cửu Chiêu đột nhiên sáng ngời, hơi tỏa ra ánh sáng, thấp giọng nói nhỏ: “Loan Loan.....Mặc cho anh xem đi.”

Anh liền ghé sát lỗ tai cô nói nhỏ, hô hấp hơi dồn dập phả vào vành tai cô, cô bất giác giật giật lỗ tai nhỏ.

Diệp Cửu Chiêu ngậm lấy, Cố Loan Loan vội vàng lui về phía sau.

“Mặc hay không?” Tiếp tục ép hỏi.

Cố Loan Loan híp mắt, tươi cười có chút xấu xa, ần ý, hỏi: “Anh chắc chứ?”

Diệp Cửu Chiêu cắn răng gật đầu.

Anh đây là tự tìm ngược nhé!

Hậu quả của việc không chịu vượt Lôi Trì nửa bước chính là hết lần này đến lần khác bốc hỏa rồi phải đi ngâm nước lạnh. Lại còn cố tình đi tìm đường chết.

“Anh đi mua đi!”

Chỉ một ánh mắt giận hờn của cô cũng khiến lòng anh hóa thành nước, sao có thể từ chối cô được đây?

Diệp Cửu Chiêu đi vào siêu thị mua đồ, Cố Loan Loan đứng ở cửa nhìn xung quanh, đầy mặt ý cười, xem anh rõ ràng là quần bách còn phải ra vẻ bình tĩnh để ứng phó với từng câu hỏi của nhân viên cửa hàng.

Mãi đi khi anh xách túi to đi ra, Cố Loan Loan mới cười đến nhận lấy. Diệp Cửu Chiêu nhìn cô, nghĩ đến lúc cô mặc bộ này, cái mũi liền nóng lên.

Lúc này di động của Cố Loan Loan vang lên, cô ấn nhận.

“A lô, cha ạ.”

“Đúng vậy, ở Hải Nam”

“Không đâu, hôm nay vừa đến ạ.”

“Đừng mà, vé máy bay không dễ mua đâu, cha à!”

“Con.Vâng vâng vâng!” Cố Loan Loan đưa điện thoại cho Diệp Cửu Chiêu, anh nhận máy.

“Hôm nay mà cậu còn không đưa con gái tôi về, hai đứa đừng mong gặp nhau nữa!”

Đầu bên kia rống xong liền tắt máy, Diệp Cửu Chiêu đen mặt, tay vẫn còn cầm bộ bikini, tỏ rõ vừa rời ở trong tiệm, ánh mắt sắp được “hưởng thụ” của anh đều là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Tên đã trên đây, còn phải thu hồi! Trên đời này, cha vợ là loại sinh vật luôn đối đầu cùng con rể.

Đàn ông tội gì khó xử đàn ông.

Cố Loan Loan nhẹ nhàng ngoắc tay với anh, con tức trong lòng Diệp Cửu Chiêu lập tức tiêu tan, nhưng không lộ ra trên mặt.

Cô khề khàng tựa gần sát anh, chênh lệch độ cao nên cô không thể ghé sát miệng vào lỗ tai anh, đành phải hơi nhón chân.

“Trở về cũng có thể mặc cho anh xem mà.”

Ôi--- Cô đúng là trái tim nhỏ của anh mà.

Xem đi, rõ ràng là lời lẽ quan tâm, còn mang chút nũng nịu, giọng điệu mềm như bông, kéo thành sợi khiến lòng anh rối thành một đống.

Diệp Cửu Chiêu đưa cô về thành phố C, rồi rời đi dưới bản mặt đen thui của Cố Hoa Nhiễm, lần này thì không ai giữ anh lại.

Song anh vẫn rất vui vẻ, hai ngày qua nùng tình mật ý, hơn nữa Loan Loan còn thành công tránh khỏi Đỗ Quân Khôn, anh không chỉ có vui vẻ, còn rất yên tâm.

.....

Một năm có 365 ngày, Diệp Cửu Chiêu phòng Quốc khánh, không phòng được những ngày khác, không phòng được người có tâm tự mình tìm tới cửa.

Nhìn thấy Đỗ Quân Khôn là lúc Cố Loan Loan vừa ăn cơm xong đi về trường học, công ty anh Cửu có việc, không thể đưa cô về.

Con đường này có trạm xe buýt công cộng, gió có hơi lớn, lúc này trạm xe vắng tanh nhưng xe cộ trên đường lại khá đông.

Lúc Cố Loan Loan đi đến trạm xe thì Đỗ Quân Khôn đứng chờ đã lâu liền đi tới, cười hỏi cô: “Cố Loan Loan, chào em, còn nhớ tôi không?”

Đương nhiên là nhận ra, khuôn mặt anh ta có thể ghi dấu ấn đậm nét, nhưng cô nhớ rõ anh Cửu đã nói qua, đây là thương địch (kẻ địch trên thương trường).

“Không quen biết.” Dưới chân tăng tốc độ rời đi.

“Vậy làm quen một chút đi.”

Mặt Cố Loan Loan hơi lạnh lung, bước chân nhanh hơn, đáp: “Không muốn làm quen.”

“Đừng vậy mà, sao em lại có địch ý lớn với tôi như thế?”

Cố Loan Loan không muốn nghe, bước nhanh đi, trên tay cầm di động, dọa: “Anh còn đi theo tôi, tôi liền báo.”

“Cẩn thận!”

“Rầm!”

Đỗ Quân Khôn đập vào mui xe, Cố Loan Loan thì ngây ngốc đứng ở đó.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, xe tôi xảy ra vấn đề!” Một người đàn ông xuống xe, khom lưng xin lỗi.

“Ai da, này, mau đưa tôi đến bệnh viện đi!” Đỗ Quân Khôn ấn chân, về mặt dữ tợn kêu.

Chủ xe lập tức tiến lên dìu anh ta, Đỗ Quân Khôn rống lên với Cố Loan Loan: “Cô là đồ vô lương tâm, tôi vì ai mà bị thương hả?!”

Anh ta vừa đẩy cô ra.

Lúc suy nghĩ này truyền tới trong não Cố Loan Loan, lương tri sai bảo khiến cô tiến lên đỡ anh ta, cùng chủ xe đưa người vào bệnh viện.

Đỗ Quân Khôn chống gậy từ bên trong bước ra, chủ xe cầm một xấp tiền đi đóng viện phí, Đỗ Quân Khôn liền nhìn về phía Cố Loan Loan.

“Còn không mau tới đỡ tôi vào phòng bệnh.”

“À.....”

Cố Loan Loan nhú nhú mày, vẫn tiến lên đỡ anh ta, nhìn chân anh ta bị bọc kín mít, hỏi: “Anh bị thương ở đâu?”

“Chân, tàn tật!”

“Hả?”

“Cho nên em phải chịu trách nhiệm.”

Cố Loan Loan hừ lạnh một tiếng, đáp: “Chủ xe chịu trách nhiệm.....”

“Tôi vì cứu ai hả?!”

Cố Loan Loan hít sâu một hơi, mở miệng: “Ông Đỗ, chủ xe sẽ chịu trách nhiệm làm ngài bị thương, cảm tạ ngài đã cứu tôi,---ll,,equy,,,don,,,---tuy rằng cũng không phải tôi yêu cầu, tôi nhất định sẽ bồi thường cho ngài.”

Đỗ Quân Khôn biến sắc mặt, ăn vạ: “Em có lương tâm hay không, tôi mặc kệ, em phải chịu trách nhiệm. Chân tôi bị thương nên sẽ không làm gì cả, em chịu trách nhiệm chăm sóc cho tôi.”

“Tôi sẽ mời một hộ lý giúp anh.”

“Em em em.....”

Đỗ Quân Khôn nổi trận lôi đình, mặt anh ta rất “Xinh đẹp”, trắng nõn sạch sẽ, lúc này đang đỏ vì tức giận.

“Được rồi, mau vào phòng bệnh đi.” Tay cô dùng lực một cái, đẩy anh ta vào phòng bệnh.

“Nhẹ chút, nhẹ chút, tôi bị thương tật đây!” Ngoài miệng nói như vậy, thân thể lại đi về phía trước, mớ hồ còn có thể thấy khoe miệng anh ta lặng lẽ nhếch lên ý cười trộm.

Đỗ Quân Khôn nằm xuống, thân mình giật giật, vẫy tay với cô.

“Em qua đây chỉnh độ cao cho tôi, lên một chút.”

Cố Loan Loan không để ý tới anh ta, tay vẫn bấm chữ, chị Lý Tố đang hỏi cô ở đâu, sao còn chưa đến.

Đã hẹn tốt rồi, bởi vì trận “tai nạn xe cộ” này mà lỡ hẹn. Thái độ của chủ xe quá tốt, vẻ mặt đầy áy náy, vẫn luôn xin lỗi bọn họ, cũng không dám nói cái gì.

“Này này này, sao số tôi lại khổ như vậy, cứu một người vô lương tâm, cũng không biết chăm sóc ân nhân cứu mạng chút nào!”

Đỗ Quân Khôn còn ở đằng kia kêu gào, Cố Loan Loan bị anh ta làm phiền, liền qua điều chỉnh giường cho anh ta, anh ta thấy được độ cao thoải mái liền kêu cô dừng lại.

“Rót cho tôi chén nước.”

“Em đối xử với ân nhân cứu mạng như vậy hả, khiến ân nhân cứu mạng.....”

“Được rồi, cảm miệng lại, tôi cảm ơn anh đã cứu tôi, nhưng xin anh đừng quá phận.”

Đỗ Quân Khôn liền cầm miệng.

Diệp Cửu Chiêu ở công ty xử lý văn kiện, nhận được tin nhắn của Lý Tố.

【 Lý Tố: Chiều nay Loan Loan không có tới trường học, tôi nhắn tin cho cô ấy, hình như đang ở bệnh viện X, nhưng hẳn là không phải cô ấy bị bệnh. 】

Tuy Lý Tổ nhấn tin nói không phải là Cố Loan Loan bị bệnh, nhưng Diệp Cửu Chiêu vẫn khá sốt ruột, bất kể chuyện gì có liên quan đến cô, anh đều không thể bình tĩnh được. Lập tức gọi điện cho Cố Loan Loan.

“Em làm sao vậy? Ở đâu?”

“Ở bệnh viện X, em không sao.”

“Anh lập tức tới ngay.”

.....

“Tiểu Loan Loan, tôi muốn đi vệ sinh.”

“Tay anh đâu có bị phế.”

“Em quá vô lương tâm đi! Tôi khổ sở thế này là vì ai?”

“Tự anh có thể hành động.”

“Không động đây được, đau, cần người hỗ trợ.”

“Anh tự nhấn chuông đi.”

“Đồ vô lương tâm, em....”

“Rầm!” Cửa bị người đá văng, đập mạnh vào tường, lại bắn trở về.

Sắc mặt Diệp Cửu Chiêu đen như than, cả người tản ra hơi thở u ám, đôi mắt lạnh lẽo nhìn Đỗ Quân Khôn, gằn từng chữ: “Tôi, giúp, anh!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Ngâm suối nước nóng

Cố Loan Loan và Đỗ Quân Khôn đều sùng sốt, Diệp Cửu Chiêu đi đến, lặp lại lần nữa: “Yêu cầu làm cái gì, tôi giúp anh.”

“Không cần.....”

“Anh cứu Loan Loan, việc cô ấy nên làm cũng chính là việc tôi nên làm.” Diệp Cửu Chiêu mỉm cười, tay nắm chặt, ánh mắt lạnh lẽo như kim băng.

Vì sao bọn họ vẫn gặp nhau được? Thành phố W lớn như vậy, một người bận rộn chuyện công ty, một nữ sinh không hay ra ngoài trường, vì sao vẫn gặp được nhau?

Một cảm giác phần nộ lại tuyệt vọng hỗn loạn chậm rãi lan tràn, cho nên anh có làm bất kỳ điều gì, ông trời vẫn sẽ để bọn họ gặp nhau sao?

Diệp Cửu Chiêu làm đủ chuẩn bị, thật sự nghiêm túc dìu Đỗ Quân Khôn vào toilet, đóng cửa lại.

“Rầm!”

Ấn Đỗ Quân Khôn lên tường, đứng chắc một chân rồi nhấc chân kia đá vào cái chân bị băng kín mít của anh ta, đối phương phản xạ có điều kiện tránh đi.

Cái chân thoát nhìn “Nghiêm trọng” kia lại nhẹ nhàng dời đi, đứng vững, thậm chí một chân khác còn đạp lại. Thường xuyên đá qua lại, đã được mấy chiêu.

“Cô ấy, là người tôi yêu.” Diệp Cửu Chiêu trừng anh ta, ánh mắt phần nộ giống như muốn thiêu cháy đối phương.

Đỗ Quân Khôn bày ra biểu cảm vô lại bất biến, lại hơi hơi nhếch miệng, nói: “Tuy hoa đã có chủ nhưng tôi sẽ đến đào bới.”

Diệp Cửu Chiêu hung hăng đáp trả một cước.

“Ai da, này! Giết người à!”

Trong phòng bệnh Cố Loan Loan đầy sừng sốt, làm sao vậy?

Rồi sau đó cửa phòng vệ sinh mở ra, Diệp Cửu Chiêu lửa giận đầy mặt đi ra, Đỗ Quân Khôn đỡ cửa, vẻ mặt đau đớn, nói: “Loan Loan.Bạn trai em.”

“Này.”

Cố Loan Loan còn chưa nói lời nào, Diệp Cửu Chiêu đã kéo cô đi ra ngoài, không nói một lời.

“Anh Cửu... Chờ một chút.”

Người đàn ông lôi kéo cô mang về mặt tức giận, không nghe không ngừng, đi thẳng đến bãi đỗ xe, mở cửa ghế lái phụ, đặt cô vào. Động tác rất cẩn thận khiến cô đang đầy ngập lửa giận cũng lập tức tan biến bớt.

Diệp Cửu Chiêu ngồi ở ghế lái, lúc này mới thở ra một hơi, siết chặt nắm tay.

“Em ...Sao lại cùng anh ta ở bệnh viện vậy.” Giọng nói rất nhẹ, rất rất nhẹ, không chạm được cảm xúc bên trong.

Cố Loan Loan im lặng một chút, hỏi: “Vì sao anh lại phẫn nộ như vậy?”

Diệp Cửu Chiêu im lặng, anh có thể nói cái gì? Nói bởi vì đời trước là em đã gả cho anh ta sao? Bởi vì em thích anh ta sao?

“Anh không muốn em tiếp xúc với anh ta.”

“Em biết, anh nói anh ta là địch thủ của anh, em và anh ta chắc chắn sẽ không có quan hệ gì. Nhưng hôm nay anh ta đã cứu em, mà anh đánh anh ta ở trong phòng bệnh, còn chẳng nói câu gì đã bỏ đi rồi.”

“Em đang trách cứ anh sao?”

“Em không có trách cứ anh, nhưng anh ta bị thương vì em”

“Vì sao anh ta lại bị thương vì em?”

Cố Loan Loan thấy anh vẫn luôn rối rắm vấn đề này, thở dài, kể: “Hôm nay thấy anh ta ở cổng trường, anh ta nói với em hai câu,--,,lee,,quy,,,don.....,---có một chiếc xe bị mất kiểm soát, em không nhìn thấy, anh ta đã đẩy em ra.”

“Hai người ...Nói chuyện với nhau...” Giọng nói của Diệp Cửu Chiêu khàn khàn, bài xích những lời này.

“Vì sao anh cứ mãi rối rắm về vấn đề này thế?”

“Anh không muốn em tiếp xúc với người đàn ông khác! Đặc biệt là Đỗ Quân Khôn!” Khuôn mặt anh dữ tợn, dữ dần nói ra những lời này.

Con người của Cố Loan Loan co rụt lại, bộ dạng của anh làm cô có chút sợ hãi, theo bản năng mà lùi về sau một chút.

Diệp Cửu Chiêu sững sờ nhìn cô, trong ánh mắt dần dần có tơ máu, tay anh đặt trên vô lăng, xiết chặt lại.

An tĩnh trong chốc lát, Cố Loan Loan vươn tay, nhẹ nhàng đặt ở trên tay anh, tay nhỏ kéo mở bàn tay to, đặt ở trên.

“Anh Cửu.Em chỉ muốn nói một câu cảm ơn, rồi sau đó cho anh một ít bồi thường, liền không nợ anh cái gì.”

Độ ấm từ lòng bàn tay cô truyền đến, lồng ngực Diệp Cửu Chiêu đã khôi phục một chút nhiệt độ.

Đúng vậy, đối với anh mà nói Đỗ Quân Khôn là một người có thể cướp đi Loan Loan bất cứ lúc nào, là người mà đời trước anh vừa hâm mộ vừa ghen ghét. Nhưng đối với Loan Loan lương thiện mà nói, đó chỉ là một người xa lạ. Người ta cứu cô ấy, cô ấy muốn trả ân tình đó thì mới có thể không nợ anh ta.

Diệp Cửu Chiêu lật tay cầm tay cô, nói: “Thật xin lỗi... Là anh quá nóng nảy.”

Cố Loan Loan cười, đáp: “Không có việc gì.”

Diệp Cửu Chiêu đưa cô về trường học xong một mình trầm mặt quay về công ty, anh thật muốn xem rốt cuộc trận “Tai nạn xe cộ” này là thế nào.

Đỗ Quân Khôn ở bệnh viện cũng không an phận, thường hay gọi điện cho Cố Loan Loan, muốn cái này cái kia.

Diệp Cửu Chiêu không yên tâm để Loan Loan ở chung với anh ta nên mỗi lần đều đi theo.

“Loan Loan, em ở lại chăm sóc tôi đi.” Đỗ Quân Khôn nằm trên giường, không biết xấu hổ nhìn Cố Loan Loan.

“Anh có hộ lý rồi.”

“Hộ lý đó chẳng tri kỷ chút nào, còn hay đi vắng. Em không thể chăm sóc tôi mấy ngày sao?”

Cố Loan Loan còn chưa đáp lời, Diệp Cửu Chiêu hừ lạnh một tiếng, nói: “Không phải anh muốn có người tri kỷ chăm sóc sao, chờ lát nữa sẽ có hai người đến.”

Anh dẫn theo Loan Loan đi rồi, buổi chiều quả nhiên có hai cô gái đến, Đỗ Quân Khôn liền nhủ chặt mày, hai người này, người nọ còn phiền hơn người kia.

“Sao cô cũng đến?!”

“Anh Khôn bị thương, tôi tới chăm sóc, cô đến làm gì?” Tùy Thiên cũng rất không vui.

Gần đây, trong khoảng thời gian này, cô ta đã cảm thấy Đỗ Quân Khôn và Diệp Gia Lâm có quan hệ khá bất thường.

Diệp Gia Lâm bốc hỏa, quát: “Anh Khôn là để cô gọi à?!” Rồi định nhào lên.

Hai người này kết thù không phải trong thời gian ngắn, Đỗ Quân Khôn liền trầm mặt xuống, quát: “Đều cút hết đi!!!”

.....

Bên kia gà bay chó sủa thế nào thì không nói đến nữa, còn bên Diệp Cửu Chiêu đang trầm mặt xem kết quả điều tra.

Điều tra về Đỗ Quân Khôn dĩ nhiên là tốn thời gian công sức, nhưng anh là trừ bỏ Loan Loan, cái gì đều bỏ được trả giá người.

Trận tai nạn xe cộ này quả nhiên là do Đỗ Quân Khôn sắp đặt, vào lễ Quốc Khánh, anh ta đến đại học D để tuyên truyền, giảng giải nhưng không gặp được Cố Loan Loan, ngược lại là do Tùy Thiên tiếp đãi anh ta.

Người này lớn lên phong lưu, đôi mắt nhử lại giống như ẩn chứa tình cảm, thêm lời nói đùa mà như thật, Tùy Thiên dĩ nhiên là tự đưa đến cửa rồi.

Cô ta báo cáo hết nhất cử nhất động của Loan Loan, nói kỹ càng tỉ mỉ về tính cách của Cố Loan Loan, Đỗ Quân Khôn phân tích một chút, liền sắp đặt trận tai nạn xe cộ này.

Đó là cách tốt nhất để trói buộc một người luôn nghiêm túc giữ quy củ nhưng lại thiện lương với mình. Anh ta cứu Loan Loan thì cô ấy sẽ áy náy, tiến tới là hai người sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc.

Nếu như Diệp Cửu Chiêu không sống lại, không canh phòng nghiêm ngặt như vậy thì khi Đỗ Quân Khôn từng bước triển khai kế hoạch,---ll,,E,,Q,,,Y,,,,d,,,,0,,11--- cho dù Loan Loan không động tâm, cũng sẽ khiến cô có thiện cảm với anh ta.

Diệp Cửu Chiêu tức giận hất hết những đồ vật trên bàn xuống đất, thư ký đẩy cửa ra nhìn, lại nhanh chóng đóng lại.

Diệp Cửu Chiêu nghĩ nghĩ, rồi nhặt tư liệu trên mặt đất lên, không biết xuất phát từ lòng yên tâm hay là muốn thăm dò, anh mang theo đi tìm Loan Loan.

Nghe xong tất cả, Cố Loan Loan sững sốt một chút, lúc này đang ở cửa phòng bệnh, Đỗ Quân Khôn kêu gào muốn cô qua, cô liền tới rồi.

“Chúng ta đi thôi, đây là anh ta tự làm tự chịu, chân anh ta vốn không sao cả.”

“Anh ta..... Vì sao lại nhiều mưu đồ với em như vậy?” Cố Loan Loan rất không hiểu, một người mới gặp qua một lần, có cần thiết phí nhiều công sức như vậy để tiếp cận cô hay không?

Diệp Cửu Chiêu nhẹ nhàng xoa xoa đầu cô.

Bởi vì anh ta hiểu rõ em mà.

“Đại khái là do bọn anh tranh chấp lợi ích quá lớn.....”

Cố Loan Loan gật gật đầu, nói: “Anh chờ em một chút, em đi vào nói một câu.”

Ngoài mặt thì Diệp Cửu Chiêu gật đầu, nhưng chân thì lại tiến đến cạnh cửa khi cô vừa bước vào. Cửa này không cách âm, bên trong đối thoại đều nghe được rành mạch.

“Hai người nói gì vậy, tôi đau sắp chết đây, mau đến trò chuyện với tôi đi.” Đỗ Quân Khôn còn cười, thoát nhìn vô tâm vô phách, rất là lạc quan.

Sắc mặt Cổ Loan Loan lạnh tanh, nói: “Anh đang già vò đi, tôi đều biết hết rồi. Ngài Đỗ, sau này mời anh cách xa tôi một chút, anh đến gần tôi nữa, tôi sẽ báo nguy đây.”

Lại nhìn chân anh ta, nói tiếp: “Làm khó một người bận rộn như anh phải già vò nằm bệnh viện rồi.”

Nói xong liền xoay người, Đỗ Quân Khôn từ trên giường nhảy xuống, giữ chặt cô.

“Chờ một chút, chờ một chút.”

Bị cô hung hăng hất ra, ánh mắt cô rất lạnh, nói: “Anh quả nhiên là già vò!”

Vừa rồi cô vẫn còn hơi hoài nghi, một người bận rộn có cần thiết già bệnh để nằm trên giường bệnh sao? Hiện tại xem ra, quả nhiên là thật sự.

“Không phải, em nghe tôi giải thích, tôi.....”

“Không có gì để giải thích, tôi vẫn luôn không thích anh, nhưng anh đã cứu tôi, vì áy náy nên tôi đã thỏa mãn yêu cầu nhỏ của anh. Hiện tại đã biết sự thật thì nhìn anh là cảm thấy chán ghét rồi.”

“Cổ Loan Loan! Em chán ghét tôi vậy sao?” Đỗ Quân Khôn hỏi câu sau, giọng đã dề thấp xuống, âm điệu hơi oan ức. --ll,ê,qu,,,y,,,do,,,nnnn----Anh ta là ‘Thiên chi kiều tử’ (con cung của trời), từ lúc sinh ra đến nay, lần đầu tiên hao tâm tổn sức vì một người như vậy.

Hiện tại cô ánh mắt chán ghét của cô khiến lòng anh ta như đóng băng, lạnh đến run cả người.

“Tôi chỉ thích em mà thôi.”

“Sự yêu thích của anh, tôi không hưởng nổi, tôi đã có người yêu, chúng tôi vô cùng yêu nhau, sẽ kết hôn, làm bạn đến già. Mặc kệ anh vì lý do gì, đều đừng tới quấy rầy tôi nữa.”

Đỗ Quân Khôn ngơ ngác nhìn cô, nhìn khuôn miệng nhỏ nhắn, tính xảo của cô, lại có thể nói ra nhiều câu vô tình đến vậy.

“Anh cố ý dùng xe đâm tôi, có phải đã cấu thành tội hay không?”

Đỗ Quân Khôn sâu kín nhìn cô, đây là đang uy hiếp anh ta?

Quả nhiên, đôi phương lại nói: “Cho nên, anh không cần xuất hiện ở trước mắt tôi nữa.”

Mở cửa, thấy Diệp Cửu Chiêu đang nhìn cô cười, còn vươn tay ra.

Cổ Loan Loan chậm rãi vươn tay, cầm tay anh, bị anh ôm vào trong lòng. Tuy người đàn ông này có chút cố chấp, nhưng anh rất yêu cô, tất cả hành động của anh đều xuất phát từ tình yêu. Cho nên, cô cũng không so đo kể nhỏ của anh.

Giải quyết xong chuyện về Đỗ Quân Khôn, Cổ Loan Loan liền phát hiện anh Cửu có biến hóa. Trước kia, ánh mắt anh nhìn cô có yêu thương những cũng có nỗi sợ sâu sắc, hiện tại đã dịu đi nhiều, vẫn luôn đối tốt với cô, không, phải nói là càng tốt hơn.

.....

Toàn thể nhân viên Minh Thịnh đều cảm giác được tâm tình của ông chủ rất tốt. Đặc biệt so với vẻ lạnh lùng nghiêm nghị của mấy ngày trước thì gần đây đúng là như ‘Một giây tiến vào mùa xuân’.

Ông chủ đột nhiên bị hòa tan bằng rồi hả?

Có người lên hỏi trợ lý: “Anh Toàn, sao gần đây tâm tình của ông chủ lại tốt như thế? Công ty chúng ta sắp phát tài hả?”

Trợ lý Toàn sờ sờ cằm, cười nói: “Công ty phát tài thì chỉ là chuyện sớm hay muộn, ông chủ cũng sẽ không vui vẻ như vậy. Tâm tình của anh ấy tốt lên là vì bà chủ.....”

Rồi sau đó không để ý tới đám nhân viên tò mò về bà chủ, liền vào văn phòng.

Thật đúng là gió xuân phơi phới, tâm tình của ông chủ tốt thì cuộc sống của cấp dưới cũng nhẹ nhàng không ít.

Diệp Cửu Chiêu đương nhiên là gió xuân phơi phới, hãy nghe Loan Loan nói đi.

Chán ghét? Chán ghét Đỗ Quân Khôn, muốn cùng Diệp Cửu Chiêu anh kết hôn, sống đến đầu bạc răng long đó.

Nghĩ vậy, anh liền tựa vào ghế dựa, xoay xoay, miệng hừ ca, trong lòng nghĩ đến buổi tối sẽ làm món gì ngon cho cô ăn.

.....

Hôm nay cuối tuần, trời trong nắng ấm, mới vào thu, không nóng không lạnh, anh vẫn đứng dưới tàng cây hoa quế như trước kia, chờ Cố Loan Loan. Ở trong mắt Diệp Cửu Chiêu, cái cây này đã cao hơn năm ngoái, hoa cũng thơm hơn.

Cố Loan Loan ra tới, thấy anh, mặt hơi hơi phỉm hồng, có chút ngượng ngùng.

“Sao anh lại chờ ở chỗ này?”

“Muốn sớm được nhìn em thôi.” Duỗi tay ôm cô, anh nghiêng đầu hôn một cái.

Suối nước nóng cách trường học cũng không xa, Diệp Cửu Chiêu lái xe, không bao lâu liền đến. Bên trong phong cảnh tú lệ, anh đã bao trọn nên dĩ nhiên là không có ai khác nữa. Nhưng rõ ràng là hai người cũng không có tâm tình để ngắm phong cảnh.

Lần trước, bộ bikini mua ở Hải Nam vẫn còn giữ, đây là Cố Loan Loan đã hứa, cô có thể quên nhưng Diệp Cửu Chiêu thì không.

Anh quần lấy cô hai ngày, cho đến khi cô nói là đến suối nước nóng này.

Thay quần áo trước, Diệp Cửu Chiêu liền đi ngâm mình, Cố Loan Loan chưa ra, anh cũng không vội.

Nửa người trên cường tráng, rắn rỏi lộ ra dưới ánh mặt trời, ngũ quan sắc bén, lúc này đã dịu đi nhiều, khoe miệng anh hơi nhếch, hừ ca.

Mặc kệ cô lè mè bao lâu, bọn họ còn có cả một ngày mà.

Cố Loan Loan vẫn ngượng ngùng, mặc cỡ đi ra, cô khoác khăn tắm, chỉ lộ ra đôi chân thon dài, tinh xảo,--ll,,quy,,d,,on,,,---xinh đẹp, do quanh năm không bắt nắng nên có màu trắng như sữa.

Cô chậm rãi đi tới, chỉ một đôi chân này, đã khiến Diệp Cửu Chiêu cứng đờ lên.

Nếu không nói là tự làm tự chịu, rõ ràng không kháng cự được, còn cố tình tìm đường chết, dẫn cô đến đây.

Cố Loan Loan không xuống nước, liền đứng ở bên cạnh nhìn anh, mặt đỏ hồng.

Cho dù ở nhà bọn họ đã làm không ít chuyện, nhưng chân chính lộ ra bên ngoài thì vẫn khiến cho người ta vô cùng ngượng ngùng.

Cố Loan Loan ngồi trên tảng đá, chân đặt trong nước, độ ẩm kia xông lên, thoải mái cực kỳ. Ánh nắng ấm áp mà không chói, hôm nay đúng là ngày đẹp mà.

Diệp Cửu Chiêu chậm rãi qua đây, cô có chút khản trương, ánh mắt của đối phương như là sói thấy con mồi trong bóng tối.

Khăn tắm màu trắng che khuất phần lớn cơ thể cô, nhưng Diệp Cửu Chiêu biết bên trong cô mặc cái gì.

Anh thích cô mặc màu đỏ, cho nên bộ đồ anh mua ở Hải Nam cũng là màu đỏ, anh có thể tưởng tượng được bên trong kia là sự gợi cảm, mê hoặc cỡ nào.

Anh duỗi tay, cầm một góc khăn tắm, trong sự thẹn thùng của cô, từ từ kéo khăn ra.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Hoa khô ngành địa chất

Màu đỏ và màu trắng đẹp đẽ nhưng đối lập, khiến cho màu trắng càng trắng hơn. Eo thon, chân dài, dáng chữ S, phải nói là Diệp Cửu Chiêu đã tự mình tìm đường chết, sự kích thích này, anh chịu nổi sao?

“Anh hối hận.....” Diệp Cửu Chiêu nhìn cô, vươn tay, nhẹ nhàng bế bổng cô lên, đặt trong lòng ngực, khàn giọng nói.

“Hả?”

“Hồi hận vì đáp ứng chờ đến kết hôn.....”

Cố Loan Loan chớp chớp mắt, bên trong có mấy phần giao hoạt, lộ vẻ vui sướng khi người gặp họa, nói: “Chính anh đã đáp ứng rồi, nếu như anh làm trái với.....Em sẽ nói cho cha em biết.”

Diệp Cửu Chiêu hung hăng trừng cô. Cố Loan Loan cười xấu xa, găm nhẹ yết hầu của anh, đối phương vội vàng thả cô xuống, thờ hồn hèn.

“Cố Loan Loan! Em chờ đó!”

Anh liền đứng lên, độ ẩm nơi này quá cao, còn có một tiểu yêu tinh, lửa dục của anh không thể diệt được. Cố Loan Loan cười ha ha, híp mắt, thoải mái để chịu ngâm nước nóng.

Phải nói là cô quá ngây thơ, coi thường lửa dục của đàn ông, nhưng lửa này nào có vô hại, vài năm sau, anh sẽ dùng nó để ‘Úc hiếp’ cô, lửa dục năm đó bị ghen xuống, hoàn toàn do cô phụ trách.

Cố Loan Loan ngậm ngùi, Diệp Cửu Chiêu liền mát xa cho cô, cô híp mắt, rất là hưởng thụ.

“Anh Cửu, có cái gì mà anh không biết không?”

Diệp Cửu Chiêu nghĩ nghĩ, đáp: “Sẽ không sinh con.”

“Phì, ha ha, nếu như anh sinh con, vậy thì quá được.”

“Anh Cửu, sau này chúng ta sinh con đi.”

Bàn tay Diệp Cửu Chiêu đặt trên bả vai cô chợt dừng lại, ở sau lưng cô, khuôn mặt tràn đầy rối rắm.

Anh không muốn có người đến chia sẻ Loan Loan, chiếm giữ tầm mắt Loan Loan của anh.....

“Vậy em gả cho anh trước đi.” Anh thấp giọng nói.

“Em còn chưa tốt nghiệp đâu.”

“Em còn có mười một tháng, ba ngày là tròn hai mươi tuổi.”

“.....Anh nhớ cái này làm gì?”

“Đăng ký kết hôn!”

“.....” Vẫn là lần đầu tiên thấy có người đàn ông tha thiết đăng ký kết hôn như vậy.

Một chuyến đến suối nước nóng, Cố Loan Loan thì thoải mái dễ chịu đi, thoải mái dễ chịu về. Diệp Cửu Chiêu thì no con mắt, cũng ghen đến mức sắp hồng, đúng là tự tìm đường chết, không làm thì không chết đâu.

.....

Tháng mười một có một chuyện lớn, công bố luận văn về tiến trình hoang mạc hóa của cao nguyên đất đỏ.

Chuyện này có vẻ tương đối oanh động trong đại học D, cũng được lên sóng thời sự rất nhiều lần. Tin tức không chỉ công bố bài luận văn mà còn muốn để cho nhân dân cả nước nhận thức được tầm quan trọng của việc bảo vệ môi trường sống.

Một năm qua quốc gia bắt đầu đặc biệt coi trọng việc bảo vệ môi trường, hoang mạc hóa cũng không phải một chuyện nhỏ, sẽ gây ra hàng loạt vấn đề về môi trường. Đoàn đội bọn họ được lên thời sự, Lưu Nham Thạch lại càng được phỏng vấn nhiều lần trên kênh CCTV.

Đồng thời, Tieba và một trang web có một bài đăng, dần dần mà biến thành ‘Hot’.

“Không có ai cảm thấy cô gái trong đội địa chất kia rất xinh đẹp sao?”

Đầu tiên là ảnh chụp màn hình tin tức, sau đó có một bạn học ở đại học D đã đăng những bức ảnh chụp Cố Loan Loan từ trong ‘Nhật ký học trường’ lên.

Ở trên mạng, “Tứ đại hoa khôi” Cố Loan Loan được gọi là ‘Hoa khôi địa chất’.

Đầu năm nay không có Weibo, không có gì nên tôi đưa bạn lên là chú ý đến bạn, nóng một trận, sau đó bị Diệp Cửu Chiêu đè áp nên mất tầm mắt tích.

Vẫn còn một người tự xưng là Kiến Hào, chuyên phát tán những bức ảnh chụp Cố Loan Loan.

Chụp lên, mở hộp, biểu diễn tiết mục, diễn thuyết.....

Độ hot không cao, nhưng vẫn có khá nhiều người chú ý.

Chuyện này Cổ Loan Loan hoàn toàn không biết, hiện tại cô và bạn cùng phòng gặp mặt đều phải hẹn trước,---ll,,,ê,,,quy,,,,don,,nnnn----rốt cuộc vẫn là anh Cửu quân quá nghiêm, vừa kết thúc tiết tự học buổi tối hoặc là thực nghiệm, đã tới đón rồi.

Bạn cùng phòng đều biết sau này hai người họ sẽ kết hôn, cũng không nói gì thêm, những người khác thì hoàn toàn không biết Cổ Loan Loan đã rời khỏi ký túc xá.

Lưu Nham Thạch vừa mới kết thúc chuyến đi cao nguyên đất đỏ, đã bắt đầu tính đi đến sa mạc. Theo cách ông nói, bảo vệ môi trường là bảo vệ môi trường chuyên ngành của mọi người, chúng ta làm địa chất, dĩ nhiên phải đi tìm kiếm những vấn đề mới rồi.

Vì thế, đoàn người bọn họ lại chuẩn bị đi đến sa mạc, lần này ít người hơn lần trước. Có Lưu Nham Thạch, Chương Bình An, Lý Tổ và Cổ Loan Loan. Những người khác đều có hạng mục không thể bỏ qua, Lưu Nham Thạch xem xét, cảm thấy có ít người, lại chạy đến khoa khác, kéo thêm nghiên cứu sinh tới.

Vẫn là một người quen, bạn cùng phòng với Diệp Cửu Chiêu, là Lý Dịch.

“Đừng đi, sa mạc là nơi con gái như em có thể đi sao?” Diệp Cửu Chiêu rất không hài lòng.

Cổ Loan Loan tỏ thái độ kiên quyết, đáp: “Đồng chí Diệp Cửu Chiêu, xin anh hãy có lòng yêu nghề của một chuyên gia địa chất chứ, nào có chuyên gia địa chất nào mà không đi thực nghiệm hả!”

Lại vỗ vỗ tay anh: “Đồng chí, Đảng và quốc gia cần em.”

Diệp Cửu Chiêu bị cô chọc cười, không tình nguyện hỏi: “Có bao nhiêu người đi?”

“Năm người, bốn người bọn em, còn có một người mà anh quen, là đàn anh Lý Dịch.”

Diệp Cửu Chiêu tối sầm mặt, nói: “Không được đi, không được đi.”

Cổ Loan Loan vừa thấy dáng vẻ đó của anh liền biết anh lại tự ăn giấm linh tinh, đừng nhìn người này mang dáng vẻ nam thần lạnh lùng mà nhầm tưởng hại mắt, hại tâm.

“Đồng chí Diệp Cửu Chiêu, anh lại ăn giấm gì đó, là đàn ông thì anh liền ghen, đó là anh em tốt của anh mà.”

“Này không giống nhau.”

“Không giống nhau chỗ nào?”

Diệp Cửu Chiêu không nói được gì, thật sự không thể nói là đời trước cậu ta đã thích em đi!

Thấy cô tỏ thái độ kiên quyết, anh nhẫn nhịn nói: “Anh đồng ý cũng được, em phải giữ khoảng cách với Lý Dịch và Chương Bình An, đặc biệt là Lý Dịch, tốt nhất là không nói lời nào.”

Cổ Loan Loan trừng anh một cái, nói: “Đồng chí Diệp Cửu Chiêu, em đây là thông báo cho anh, không phải trưng cầu ý kiến của anh. Học trưởng Lý Dịch chọc gì tới anh hả?”

“Học trưởng Lý Dịch?! Em gọi thân mật như vậy làm gì hả?”

“.....” Thân mật? Diệp Cửu Chiêu, má nó, lòng anh còn nhỏ hơn cả lỗ kim nữa!

“Cổ Loan Loan, anh không nói đùa với em đâu, cách xa Lý Dịch xa một chút!”

Diệp Cửu Chiêu vừa rửa chén, miệng vừa lải nhải, Cổ Loan Loan thì ngồi trên sofa uống sữa chua.

“Tri nhân tri diện bất tri tâm, ai biết người khác có ý đồ xấu gì, một mình em. ...Ai! Cổ Loan Loan, em đã uống hai lọ rồi, uống ít một chút đi!”

“Ồ...” Cổ Loan Loan nghe lời đặt lọ sữa chua vừa mở nắp lên bàn, chớp chớp mắt. Xem đi, muốn đòi đi sự chú ý của anh Cửu là quá đơn giản.

Ngày hôm sau Cổ Loan Loan đi nộp đơn xin nghỉ học, lại đến phòng thí nghiệm chuẩn bị đồ dùng cần mang đi dã ngoại.

Lưu Nham Thạch dẫn theo Lý Dịch qua đây, nói: “Trước tiên làm quen một chút đi, phải cùng nhau ra ngoài đào đất mấy ngày đó.” Ông luôn có cách nói khiến tất cả những chuyện lớn lao đều cực kỳ bình dân.

Làm quen nhau một chút, liền lập tức tản đi.

Cổ Loan Loan đang đi ở trên đường, nghe thấy phía sau có người gọi mình.

“Đàn em Loan Loan.”

Quay đầu lại, là Lý Dịch, cô cười nói: “Học trưởng, chào anh.”

Cô đã gặp qua anh mấy lần ở phòng ký túc xá của Diệp Cửu Chiêu, tuy rằng anh không thích nói chuyện, nhưng con người vẫn rất tốt.

“Có mấy vấn đề muốn hỏi em, mấy người kia bận quá, anh không tiện hỏi.” Lý Dịch hơi ngại ngùng cười.

“Cái gì? Anh hỏi đi.”

“Chúng ta phân đội thể nào?”

Cố Loan Loan vừa đi vừa giải thích cho anh,---ll,,,ê,quy,,,,,dôn,,,,000---anh còn hỏi đến cuộc hành trình đất đỏ bazan lần trước, Cố Loan Loan cũng kể cho anh nghe.

“Học thuật của thầy Lưu rất mạnh mẽ, chỉ là.....”

Lý Dịch nghe Cố Loan Loan tổng kết xong, cười hỏi cô: “Sao em lại bị thầy ấy dụ dỗ vậy?”

Đối phương lắc đầu, đáp: “Không phải dụ dỗ, là tóm lấy.”

“Hả?”

“Lúc trước thầy Lưu đến phòng thí nghiệm của bọn em rồi dạo qua một vòng, cũng không nói lời nào, đột nhiên tóm được em, còn nói với thầy Trịnh, cho tôi mượn sinh viên này!”

“.....” Có thể đi, đó đúng là Lưu Nham Thạch.

Cố Loan Loan cười ha ha, trên con đường lớn dài đằng đằng này, hai bên trồng đầy cây ngô đồng, mùa này đã tàn khá nhiều, gió thổi qua, lá rụng bay tán loạn, xoay vòng rơi xuống mặt đất.

Hai người đi dưới tàng cây, chân dẫm lên những chiếc lá rụng còn chưa kịp quét tước, xột xoạt, xột xoạt, có một chiếc lá bay lên đầu cô.

Ánh mắt Lý Dịch dịu dàng, nói: “Đừng nhúc nhích.....”

Lý Dịch nhẹ nhàng bắt lấy chiếc lá kia, sau đó Cố Loan Loan liền cảm giác có một sức lực kéo cô vào trong một lồng ngực quen thuộc. Cô hơi hơi ngẩng đầu, chiếc cằm quá quen thuộc đối với cô, là Diệp Cửu Chiêu.

“Cậu làm gì vậy?!” Anh tròn mắt, hung hăng trừng Lý Dịch.

Đối phương liền ngo ngắc, đáp: “Lá cây.....”

Diệp Cửu Chiêu hít sâu một hơi, nói: “Vẫn nên chú ý giới hạn, đây là chị dâu của cậu, tôi và.....”

“Học trưởng Lý Dịch, chúng em đi trước, tạm biệt.” Cố Loan Loan dùng sức tóm Diệp Cửu Chiêu rồi đi, cô cảm thấy quá mất mặt.

Lý Dịch nắm chiếc lá, nhìn theo bóng dáng của bọn họ. Hai người lúi lúi kéo kéo, đều là vẻ mặt không vui, nhưng đôi tay đang nắm chặt kia cùng với không gian như khép kín kia, luôn lộ ra tình ý miên man, không ai có thể chen ngang vào.

Anh xoay người rồi đi, thả rơi chiếc lá trên tay, chiếc lá rời khỏi lòng bàn tay, tiếp tục xoay vòng rơi xuống---ll,,,e,quy,,,,,don,,,,---thoạt nhìn không khác gì những chiếc lá rụng khác. Lá rụng đầy đất, đều như nhau, không ai biết chúng nó vừa trải qua chuyện gì.

“Cố Loan Loan! Không muốn giải thích gì với anh sao?”

Cố Loan Loan nghe vậy, quay đầu lại, nhàn nhạt liếc anh một cái, nhẹ buông tay, nói: “Hôm nay em ở lại trường học.”

Quay đầu liền đi, trong lòng Diệp Cửu Chiêu tràn đầy lửa giận còn chưa kịp phát ra đã bị dập tắt, anh bước nhanh đuổi kịp cô, kéo cô vào trong lòng ngực.

“Loan Loan.....Em không thể đối xử với anh như vậy.” Giọng anh rất uất ức, giống như cô đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với anh vậy.

Cố Loan Loan thờ dãi, nói: “Diệp Cửu Chiêu, em là bạn gái anh, anh không cần trông gà hoá cuốc như vậy.”

Diệp Cửu Chiêu cọ cọ cằm ở đỉnh đầu cô, làm nũng: “Anh không khống chế được nên tức giận, anh sợ em không cần anh.”

“Vì sao em lại không cần anh chứ?”

Diệp Cửu Chiêu không nói lời nào, anh cũng không biết vì sao, cho dù đến bây giờ, anh vẫn mơ thấy mình ngồi ở dưới khán đài, không có cách nào, chỉ biết nhìn cô gả cho người khác. Nhìn Đỗ Quân Khôn đeo nhẫn vào tay cô, nghe cô nói, tôi nguyện ý.

Anh tránh đi vấn đề này, hỏi cô: “Em yêu anh sao?” Hay là vì anh đối xử tốt với em, quán lấy em, cho nên em đành phải tạm chấp nhận?

Lời này, anh còn chưa nói ra, nhưng Cố Loan Loan đã hiểu, cho nên cô im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Bão cát

Diệp Cửu Chiêu mở to hai mắt, đối với sự trầm tư của cô là vừa khó tin lại vừa như ngộ ra. Hai loại cảm xúc trộn lẫn vào nhau, chỉ làm tim anh như bị đao cắt.

“Em không yêu anh thì cả đời vẫn phải buộc chặt với anh.” Ấn đầu cô vào lồng ngực, anh trầm giọng nói.

Anh cũng không tin, cả đời cũng không hòa tan được tâm em!

Nói Diệp Cửu Chiêu đau khổ sao, dĩ nhiên là đau khổ đi, tim anh như bị khoét đi trong nháy mắt, đau đến nỗi đại não trống rỗng.

Nhưng Cố Loan Loan cũng không chịu nổi mà, em biểu hiện là yêu anh còn chưa rõ ràng sao? Một cô gái bỏ qua sự rụt rè, trước khi kết hôn đã ở chung với anh mà anh vẫn luôn cảm thấy em không yêu anh sao?

Đây là sự khác biệt đầu tiên giữa hai người, Cố Loan Loan không muốn giải thích vấn đề này, Diệp Cửu Chiêu thì trốn tránh vấn đề này.

Vào buổi tối, cô ăn cơm xong liền trở về phòng, ngủ sớm, Diệp Cửu Chiêu ngồi ở bàn ăn đến nửa đêm. Ngày hôm sau cô lại ra ngoài trước, lúc anh nghe thấy tiếng đóng cửa thì cô đã đi rồi.

Diệp Cửu Chiêu ngây ngốc nhìn cánh cửa, đây là lần đầu tiên cô đi xa nhà mà anh không đưa cô đi.

.....

“Thầy giáo, mấy người muốn băng qua sa mạc Taklimakan sao?” Đây là câu hỏi của một nhóc bên khoa tài nguyên. Sau khi cậu ta hỏi ra vấn đề này, toàn xe nhìn cậu ta như nhìn một kẻ khờ.

“Gi? Không được sao?”

Lưu Nham Thạch chớp chớp mắt, nói: “Chúng tôi là đội Địa chất, không phải đội Cẩm tử, nơi đó có một biệt danh là ‘Biển Chết’? Đồi mắt mở to như vậy làm gì? Muốn đi cùng chúng tôi à?”

Sinh viên kia nhanh chóng lắc đầu, sử dụng cả đầu và tay, dù cho cậu ta cọ rửa xe, cũng không muốn đi vào.

Lần này, còn xa hơn đi Thanh Hải, tôi được Nam Cương mới coi như là đến gần lòng chảo Tarim, lại đi hơn nửa ngày, cuối cùng mới tới rìa sa mạc.

Sinh viên kia bị bỏ lại ở đây, cậu ta ở học viện Tài Nguyên, mà khu vực này cũng có nhiều mỏ dầu hơn cộng thêm thầy của cậu ta cũng ở đây. Lưu Nham Thạch cũng coi như là có trách nhiệm, giao cậu ta đến tận tay thầy giáo của cậu ta, mới tiếp tục đi trước.

Tháng mười một và tháng mười hai là lúc ít bị bão cát trên sa mạc nhất, cũng là thời điểm khảo sát thích hợp nhất, nhưng cũng có chỗ tệ chính là rét lạnh, đặc biệt vào buổi tối.

Lúc bọn họ đến nơi đúng vào buổi tối, gió không lớn không nhỏ, Cố Loan Loan là người phương nam nên thật sự khó thích ứng. May mà Lưu Nham Thạch đã nhắc nhở nên bọn họ đều mang theo áo lông thật dày.

Nói là khảo sát, kỳ thật cũng không có tọa độ cụ thể, gần đây cứ cảm giác chỗ nào có sự khác biệt là bọn họ liền đi một chuyến, khảo sát cụ thể.

Điều này cũng liên quan đến dự án, ví dụ như có vài chuyên gia tới khảo sát, có thể xin phi cơ trực thăng, tìm chỗ đổ xuống. Khảo sát từng mảng một, thời gian ngắn, hiệu quả cao, phạm vi rộng.

Nhưng nếu anh muốn đi, vậy anh phải có kết quả chứ, anh phải chắc chắn là anh muốn đi khảo sát cái gì, cho ra kết quả gì--ll,ê,q,,Y,,,d00...---có phương diện nào ưu việt. Bằng không thì, một là vô dụng, hai là không có phát hiện trọng đại gì, vậy dựa vào đâu để duy trì hạng mục lớn như thế?

Lưu Nham Thạch người này, đã được duyệt đề án cũng không muốn bỏ sung người, trước nay đều là đi, lại xem. Luận văn cái gì? Còn phải đề cập nhắc

đi?

Tuy năng lực chuyên môn của ông khá cao, quốc gia cũng đặc biệt coi trọng ông, nhưng người này không có may mắn. Mấy năm trước nói làm cái nghiên cứu đoán trước động đất gì đó, khi tập trung vào, quốc gia đã bỏ vốn gốc. Kết quả là đến một nửa, người ta cho anh một kết luận, với khả năng kỹ thuật trước mắt không có khả năng đoán trước động đất.

Được rồi, quấy quang gánh đi rồi, khiến cho viện nghiên cứu tức chết. Đến bây giờ muốn nghiên cứu về động đất, bất cứ ai muốn làm đề án đoán trước gì gì đó, hoàn toàn đều không xin được viện trợ nữa.

Cho nên đoàn đội của Lưu Nham Thạch, vẫn luôn là đoàn đội “Nghèo kiệt xác”. Đường đường là giáo sư hàn lâm cao cấp, dẫn đoàn khảo sát ra ngoài, còn phải mượn người nữa!

Quá lạnh, đội Lưu Nham Thạch dừng trại, dùng dây thùng thắt nút trên xe, ba người chen chúc ngủ chung. Hai cô gái đóng kín cửa xe, nằm ngủ ở trên chỗ ngồi, một buổi tối, Cố Loan Loan bị lạnh đến thức dậy hai lần.

Ngày hôm sau, hơn mười giờ mới thức dậy, nhiệt độ ở nơi này không thích hợp để đi ra ngoài quá sớm, thời tiết ở đây cũng khác biệt rất lớn so với phương nam, đến gần trưa mới ấm lên.

Xe cũng không đi được xa, Lưu Nham Thạch nói để xe lại đây sẽ an toàn hơn, đoàn người liền đi bộ vào bên trong.

Giữa trưa ăn chút lương khô, sau khi mặt trời lên cao, nhiệt độ trên mặt đất bắt đầu lên cao liên tục. Cố Loan Loan cởi áo lông vũ, mặt bị phơi nắng đến có chút đau, gió thổi qua, vừa khô vừa rát.

“Ổ chỗ này nghỉ một lát đi, Cố Loan Loan, mau xem dưới chân em là cái gì!” Lưu Nham Thạch chỉ vào chung quanh hỏi cô.

Cố Loan Loan quét nhẹ trên mặt đất, coi nhẹ cảm giác bị ánh nắng chiếu lên người, môi trở nên trắng, cười khổ nói: “Lúc trước sao em lại bị thầy lừa vô đoàn đội này chứ?”

Tình hình của Lý Tổ cũng không khá hơn, ngã xuống đất, không nhúc nhích. Ngược lại là Lý Dịch, lần đầu tiên theo chân bọn họ tới đây, có thể chất không tồi, anh ngồi bên cạnh Loan Loan, đưa nước cho cô.

“Uống ngụm nước trước rồi chậm rãi đi.”

“Cảm ơn.” Cố Loan Loan tiếp nhận, bò dậy ngồi một lát, cuối cùng mới có sức lực nhìn xung quanh.

“Còn cát hình lưỡi liềm sao?”

“Đúng vậy, mau đến ghi lại hướng gió đi.”

Lý Dịch đứng dậy trước Cố Loan Loan, đôi mắt nhìn, còn cát lưỡi liềm vẫn luôn là dấu hiệu hữu ích nhất để phán đoán hướng gió.

Trên sổ dã ngoại có ghi chép một vài hiện tượng có thể thấy được, lại lấy la bàn chọn phương hướng, đoàn người bò dậy, tiếp tục đi lên.

Lý Dịch đi đằng sau Cố Loan Loan, lúc này trời nóng, mọi người đều đã cởi áo khoác, nhưng dù sao con gái cũng thích cái đẹp, sợ phơi nắng nên vẫn mặc áo tay dài. Nhưng phần cổ trắng nõn để lộ ra cùng với gương mặt hơi nhợt nhạt tạo nên sự đối lập rõ rệt.

Một chút cũng không xấu, ngược lại còn rất đẹp.

Hai nam sinh vẫn gánh nặng hơn nữ sinh một chút, mỗi người họ đều vác một lều trại, Lưu Nham Thạch thì vác một đồng lớn linh tinh. Hai cô gái thì mang một vài đồ lương khô và quần áo không nặng nhọc gì. Đoàn người đi theo Lưu Nham Thạch, chậm rãi tiến vào sa mạc.

Một bước một dấu chân, trong sa mạc cát vàng mênh mông, lưu lại dấu chân cao, thấp, lớn, bé không đồng đều.--ll,ê,qu,,,d,o...nn----Gió từ từ thổi qua, mang theo hạt cát lấp đầy dấu chân, từ từ không còn tung tích nữa.

Lại đi thêm một lúc lâu, mặt trời đã hạ xuống, đứng nơi này xem mặt trời mọc, mặt trời lặn là khá đẹp. Vòng tròn vĩ đại đỏ rực hạ xuống, Cố Loan Loan liền lấy đi động, chụp một tấm ảnh.

Nơi này không có tín hiệu, nhưng đi động của cô lại có một tín hiệu, là Diệp Cửu Chiêu gửi khi cô còn đang trên đường đi, cô vẫn không mở ra.

Nghĩ nghĩ, liền nhấn mở.

【 Anh Cửu: Loan Loan, thực xin lỗi, anh chỉ muốn vĩnh viễn ở cùng em. 】

Trong thế giới tình cảm, người yêu nhiều hơn luôn là người hạ mình đầu tiên.

Đôi mắt Cố Loan Loan hơi ửng hồng, lúc con người mỗi một đến một trạng thái nào đó, luôn khá yếu ớt, cô rất nhớ anh.....

“Đi thêm một chút là đến, tiểu Loan Loan còn kiên trì được không?” Lưu Nham Thạch đánh dấu phương hướng, xua xua tay với bọn họ, hỏi tình hình

của đội viên nhỏ nhất đội.

“Không thành vấn đề!”

Lưu Nham Thạch nghe vậy cười gật đầu, Cố Loan Loan không phải là người thích hợp cho công tác dã ngoại mà ông đã từng gặp, nhưng chỉ bằng nghị lực mà nói, cô đã thắng tuyệt đối so với rất nhiều nam sinh khác.

“Các đồng chí kiên trì nhé, thắng lợi đang vẫy tay với chúng ta rồi!”

Trên thực tế, thắng lợi cũng không vẫy tay với bọn họ, đến phạm vi giới hạn của mục tiêu, bọn họ phải khảo sát khu phạm vi này rồi.

Dựa theo lượng lương thực mà nói, bọn họ có thể chịu đựng đến hôm sau, nhưng phải tiết kiệm nước rồi.

.....

Mấy ngày nay, Minh Thịnh lại không được sống dễ chịu, ông chủ luôn trầm tư an tĩnh.

Cái gì? Anh nói anh ta không rỗng người, không mắng chửi người à? Đúng vậy, không rỗng không mắng, nhưng lúc anh báo cáo, anh ta cứ lạnh nhạt nhìn anh, thật sự là cả người phát run.

Ngay cả lượng người đăng ký sử dụng web lại tăng lên gấp bội, cũng không thể khiến anh nở nụ cười.

Diệp Cửu Chiêu làm sao vậy? Lúc Cố Loan Loan đi, anh có oán, có trách, cô nhóc vô lương tâm đó, chẳng thèm nói cái gì đã đi rồi, trong lòng anh rất khó chịu đó!

Cô không yêu anh, anh đều tha thứ cho cô, nhưng cô không để ý tới anh, khiến cho anh vừa oán hận vừa tủi thân.

Mà mỗi ngày qua đi, tất cả những uất ức, oán trách đều biến thành nỗi nhớ nhung vô biên vô tận, bó chặt lòng người.

Anh sợ cô vừa đi trong một khoảng thời gian dài, trở về lại nói câu chia tay với anh hoặc là đã thích người khác.--ll,ê,quy,,,don,,,,-----Anh thật là khó chịu, khó chịu xong lại oán trách bản thân.

Đời trước cô cũng không thích anh, thể xác và tinh thần đều không thuộc về anh. Đời này sống lại, lưu được thân thể cũng tốt, anh có thể dung nấy chục năm để cảm hóa cô từ từ.

Tâm tình anh không tốt liền muốn hành hạ người khác.

Gần đây Diệp Gia Lâm quản mẹ Đỗ rất chặt, mẹ Đỗ lại đồng ý ‘giật dây bắc cầu’ cho bọn họ, Đỗ Quân Khôn bị Diệp Gia Lâm làm phiền chết rồi.

Cô ta nâng cao lá cờ nhà họ Diệp ở Bắc Kinh, mẹ Đỗ dĩ nhiên là tương đối vừa lòng!

Mà bà già này cũng chẳng phải người tốt gì, đời trước Loan Loan và Đỗ Quân Khôn kết hôn được một đoạn thời gian liền dọn ra ngoài. Nghe nói chính là do bà già đó hành hạ Loan Loan, ngay cả con trai bà ta cũng không nhìn được, mới dọn ra ngoài.

Diệp Cửu Chiêu nghĩ nghĩ, anh cảm thấy cần phải đưa Tùy Thiên qua cho Đỗ Quân Khôn đi, để cho bên cạnh anh ta luôn “Náo nhiệt” đi.

.....

Đám người Cố Loan Loan khảo sát khu vực này rất kỹ, dù sao ở trước mắt mà nói, vẫn nên kỹ càng, tí mị một chút, ngộ nhờ trở về sẽ hữu dụng thì sao.

Cát đá lớn nhỏ, đường kính, trình tự, hướng gió, hạ ngầm, độ ẩm.

Mãi cho đến lúc trời tối, công việc mới tiến hành được một nửa. Buộc hai chân cột lều trại cạnh nhau, ban đêm gió thổi sẽ không bị bung ra, đặc biệt là hai cô gái, đều có thể chất yếu.

Sinh hoạt trong sa mạc vẫn khó khăn hơn ở trên xe, ---l...ê.q...yy..don,,,,---trời lạnh hơn, hai cô gái ngủ phải kề sát nhau, thường thường bị đông lạnh đến tỉnh giấc.

Ngày hôm sau, tiếp tục công tác, cuối cùng đã hoàn thành xong hết công việc trước khi trời tối, hàng mẫu cũng thu thập xong.

Nhưng đêm đó lại không may mắn như vậy, sa mạc chuẩn bị đón bão cát. Bên ngoài gió thổi vù vù, cuốn theo hạt cát đập vào lều trại.

Hai người quỳ rạp trên mặt đất, lều trại vẫn chậm rãi lệch vị trí, may mắn là đã buộc chung với lều của ba người đàn ông, để tránh cho bị thổi càng lúc càng xa.

Cũng không dám ngừng đầu, Cố Loan Loan sợ tới mức run rẩy, lều trại tốc lên phối hợp với tiếng gió cát quét qua lều trại.

“Cố Loan Loan, Lý Tố! Nằm úp sấp! Tới gần một chút! Không phải sợ, gió này thổi không bay đâu!” Tiếng nói của Lưu Nham Thạch truyền đến, bọn

họ vẫn khá lo lắng cho hai nữ sinh.

Gió dĩ nhiên là không bay nhưng cát vàng trôi đi, lều trại cắm trên cát cũng dần dần di chuyển vị trí.

Cố Loan Loan khẽ cắn môi, giờ khắc này cô suy nghĩ rất nhiều, trừ bỏ cha mẹ, nhiều nhất chính là anh Cửu.

Lấy di động từ trong túi ra, run rẩy nhấn chữ:【 Cả đời quá ngắn, cũng không ai biết sẽ ở chỗ nào rồi đột nhiên biến mất, chúng ta đừng lãng phí thời gian để cãi nhau đi. Diệp Cửu Chiêu, em yêu anh. 】

Nhấn gửi đi, rất nhanh liền xuất hiện bốn chữ “Gửi đi thất bại”.

Bên ngoài gió càng lúc càng lớn, dây thừng níu giữ lều trại, lều của các cô đang di động dần về bên phải, từ từ tiến vào tâm bão cát.

Bên ngoài dây thừng càng căng cứng, ‘Roẹt’ một tiếng, dây thừng buộc chặt lều trại dần bị cắt đứt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cửa hàng đồ tình nhân

Theo tiếng xé rách truyền đến, hai cô gái rõ ràng đều cứng đờ, gió xé vải, thổi vào, các cô liền dựa chặt vào nhau, quỳ rạp trên mặt đất.

Nhưng tốc độ lều di động rõ ràng nhanh hơn rồi!

Gió giật mạnh, không có một cây cọc trại khác níu giữ, Cố Loan Loan quỳ rạp trên mặt đất, còn cảm nhận được rõ hạt cát phía dưới đang từ từ di động dù cách một lớp vải lều.

Hai người lập tức tách ra, dang rộng chân tay để tăng diện tích tiếp xúc.

Không sợ hãi là giả, ai cũng không biết được liệu có hiện tượng cát chảy hoặc là trôi đến một nơi rất xa hay không.

Các nhóm có ý định vượt qua sa mạc Taklimakan, dùng cả sinh mệnh để chứng minh phương diện nguy hiểm này.

Vài phút sau, lều vải đột nhiên bị một sức mạnh kéo chặt, di động sang bên cạnh, sau đó sức lực lớn hơn, mãi cho đến khi thoát khỏi dòng cát chảy.

Lý Tố vén vải lều lên, ba người đàn ông đều ở bên ngoài, dưới ánh đèn pin, mặt Luru Nham Thạch đen như mực, vô cùng dọa người.

“Cậu điên rồi!” Luru Nham Thạch rống lên với Lý Dịch.

Cố Loan Loan sùng sốt một chút, lập tức phản ứng kịp, người kéo bọn họ đầu tiên chính là Lý Dịch, tay anh còn đang túm chặt lều trại.

“Các cô ấy ở trong lều sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng, tự cậu bước vào là muốn đi tìm chết sao?! Là sinh viên địa chất tài cao, cậu có kiến thức chung hay không hả?!”

Luru Nham Thạch còn đang gầm thét, ông quá phần nộ rồi. Cố Loan Loan và Lý Tố ở trong lều, diện tích tiếp xúc lớn như vậy, theo cát chảy sẽ không trôi quá xa, sẽ dừng lại ở chỗ sườn núi hoặc đất bằng.

Ông đi nghiên cứu địa chất vài chục năm, trận bão cát và cát chảy này, tuyệt đối sẽ không gây nguy hiểm đến tính mạng cho người ở trong lều,--ll,,ê,qu,,yy,,,do,,,nn---cho nên ông vẫn nằm bò ở trong lều. Mà Lý Dịch đi vào kéo lại, rất dễ bị lún xuống, may mắn hôm nay cậu ta mạng lớn, bằng không lún đi xuống rồi.

Lý Dịch cúi đầu không nói lời nào, xem dáng vẻ của anh thì cũng có biết những điều này, ở khoa địa chất, tài năng chỉ xếp sau Diệp Cửu Chiêu, hẳn là cũng biết những điều này.

Trận phong ba này bình lặng lại, lần đầu tiên Luru Nham Thạch phần nộ như vậy, vẫn luôn im lặng. Cách trời sang còn mấy tiếng đều không muốn ngủ, lều trại của hai người Cố Loan Loan cũng bị gió thổi hỏng. Luru Nham Thạch dứt khoát quyết định, tìm kiếm, thu thập số liệu về trận bão cát hung bạo này.

Trời tờ mờ sang, đoàn người bắt đầu trở về.

“Loan Loan.” Tiếng gọi của Lý Tố từ bên cạnh truyền đến, tối hôm qua không ngủ đủ, lại bị lạnh, cộng thêm đi bộ bị tiêu hao thể lực, nên giọng nói rất khàn, như là đàn cello phát ra tiếng trầm nhất.

“Ừm?”

“Lý Dịch có bạn gái chưa?”

Cố Loan Loan mở to mắt, có chút kinh ngạc, vị đàn chị năm ba đi đã ngoại trường kỳ kia, vậy mà sắc mặt ửng đỏ, có dáng vẻ của thiếu nữ.

“Hình như không có, em chưa từng nghe qua, Đàn chị...chị...” Âm cuối hơi cao, có ý trêu chọc.

Lý Tố càng đỏ mặt hơn, nhẹ giọng nói: “Chị sống đến chừng này, lần đầu tiên thấy có người liều chết cứu người.”

Mặc kệ chàng trai đó xuất phát từ nguyên nhân gì, anh vẫn là một chàng trai có nhân có nghĩa. Bị lưu lại bóng ma về cha ruột, cô thật sự sợ những người đàn ông ích kỷ, cho tới nay cô chỉ có đúng một yêu cầu chọn người yêu là, trải qua thời khắc khó khăn, anh ấy vẫn không vứt bỏ mình.....

Lý Dịch kia chỉ túm chặt lều trại không buông tay, kéo cô ra khỏi dòng cát chảy, cô rất muốn nắm tay cả đời.

Xe chạy thẳng một đường về đại học D, ngừng ở cổng trường, Cố Loan Loan mở cửa xe, liền thấy người đàn ông mà cô rất nhớ nhưng lúc còn ở trong sa mạc.

Anh đứng ở chỗ đó, mặc chiếc áo gió mưa từ lần cùng đi dạo phố trước, trên tay cầm một cái hộp. Lúc này mới bảy ngày, cô lại cảm thấy anh gần đi.

Cố Loan Loan đen đi, cũng không thể nói là đen hẳn, chỉ là so với da thịt trắng nõn mấy ngày trước thì phần da cổ lộ ra đã có màu sạm hơn.

Trong lòng anh trăm biến vạn chuyển, từ oán đến nhớ rồi bây giờ là đau lòng, một phen thay đổi cảm xúc này, thật sự là trong lòng tràn đầy chua xót.

Đám người Lưu Nham Thạch cười cười, vác đồ đạc trên lưng, mang cả đồ của cô vào trường học.

Diệp Cửu Chiêu đi qua, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, nói: “Trở về nghỉ ngơi một chút đi.”

Lực tay anh rất nhẹ, giọng nói rất dịu dàng, tư thái cũng rất nhún nhường....

Cố Loan Loan đột nhiên quay đầu, đôi tay ôm cổ anh,----l,,ê,...qu,,yy,,,d,,,o,,,l l---kiễng chân, hôn nhẹ rồi lập tức buông ra, nói với Diệp Cửu Chiêu đang cứng đờ: “Diệp Cửu Chiêu, nếu như anh còn nghi ngờ em không yêu anh, em sẽ tức giận thật sự! Không bao giờ để ý đến anh nữa!”

Nói xong liền bước nhanh đi về, Diệp Cửu Chiêu sững sờ tại chỗ, qua một hồi lâu, cảm điểm tâm theo sau, khóe miệng nhếch cao.

“Cố Loan Loan, em thích anh!”

“Em rất yêu, rất yêu anh.”

“Anh mua cho em món điểm tâm ngọt, em chắc chắn sẽ thích.”

“Còn mua một bộ quần áo, em trở về liền thử xem.”

“Ngày mai dẫn em đi dạo phố, hay là em muốn đi suối nước nóng?”

“Buổi tối em muốn ăn cái gì? Anh mua đồ ăn rất thanh đạm, em mới từ sa mạc trở về nên ăn thanh đạm một chút.”

“Ngày mai em muốn ăn cái gì thì.....”

Con đường này đột nhiên trở nên rất dài, một chàng trai còn đang lải nhải, cười như một kẻ ngốc. Bọn họ đi càng lúc càng xa, hoàng hôn đã kéo dài bóng dáng của cả hai.

.....

Cố Loan Loan đen đi, tự cô cũng chẳng quan tâm, chỉ một mùa đông là trắng trở lại thôi. Nhưng Diệp Cửu Chiêu thì ngược lại, mua rất nhiều chai chai lọ lọ về, tò mò hỏi một chút giá cả, nhìn thôi cũng thấy thịt đau.

Buổi tối, Cố Loan Loan thay một bộ quần áo, tóc xõa tung, Diệp Cửu Chiêu cầm túi xách của cô, nắm tay cô.

Khu mua sắm gần nhất cách bọn họ chỉ có hơn mười phút đi đường, hơn nữa, người đi dạo phố vào buổi tối khá đông, xe cũng chật kín nên hai người liền đi bộ.

Thư Nhuế là sinh viên năm nhất của đại học D, năm nay mới vừa vào, vốn dĩ đang ở thư viện để ôn tập, bị bạn cùng phòng kéo ra, đi dạo phố, thật là muốn mệnh cô mà!

Đường đi bộ ở lâu một, nơi này có rất nhiều cửa hàng, bạn cùng phòng đi thử quần áo, Thư Nhuế ngồi ở trên sofa chờ, đôi mắt nhàm chán nhìn mọi nơi.

Bên ngoài có một đôi tình nhân đứng đối diện với cửa hàng, dựa sát vào nhau, chỉ vào trang phục trong tủ kính, nói gì đó.

Hai người rất xứng đôi, ăn vận cũng rất phong cách. chàng trai rất cao, khuôn mặt chắc cũng không tệ, trên tay cầm rất nhiều đồ.—llee,,,q,,do,,,n---
Cô gái thấp hơn anh một chút, mặc quần leggings, để lộ ra đôi chân thon dài, thẳng tắp của cô. Đây là một cô gái rất có khí chất.

Đây là đôi tình nhân rất ngọt ngào, cô gái lắc lắc cánh tay chàng trai, bọn họ đưa lưng về phía cô, nên Thư Nhuế không nhìn được vẻ mặt của anh.

Nhưng từ động tác anh nhận lấy cây kem đã ăn dở của cô gái rồi đưa vào miệng, không khó tưởng tượng ra, nhất định là vẻ mặt cưng chiều.

Thư Nhuế nhe răng nanh, xinh đẹp, ân ái, đúng là đáng ghét!

“Nhuế Nhuế, ngắm giúp mình xem thế nào?” Bạn cùng phòng bước ra, trước 0.5 giây Thư Nhuế quay đầu, đôi tình nhân đối diện cũng quay qua.

Thư Nhuế quay lại, sững sốt một chút, nói với bạn cùng phòng: “Nam thần Diệp, nữ thần Cố.....”

“Cái gì?” Bạn cùng phòng nghi hoặc hỏi.

“Nam thần Diệp và nữ thần Cố vừa mới đi qua đây.....”

“A a a a!” Bạn cùng phòng thét chói tai, như điên chạy ra ngoài.

Chủ quán ngăn ra, Thư Nhuế vội vàng nói: “Cô ấy thấy thần tượng, lập tức quay lại ngay!” Nói xong cũng muốn chạy ra nhưng bị chủ quán ngăn cản.

Nói giỡn à, đều chạy hết thì ai trả tiền?

Một lát sau, bạn cùng phòng đỏ mặt trở về.

“Thấy chưa?”

Bạn cùng phòng điên cuồng gật đầu.

“Nói chuyện không?”

Bạn cùng phòng lắc đầu, đột nhiên bắt lấy tay cô, kích động nói: “Nữ thần Cố còn cười với mình!”

“A a a a! Không thể tưởng tượng được nam thần Diệp và nữ thần Cố lại là người yêu! Tuy rằng sùng bái nam thần Diệp, nhưng anh ấy lại đoạt mất nữ thần Loan Loan của mình rồi!!”

Diệp Cửu Chiêu đã tốt nghiệp, theo sự phát triển điên cuồng của “Minh Thịnh”, tên của anh cũng đã được lưu truyền ở đại học D.

Cố Loan Loan càng không cần phải nói, người còn đang học năm hai, đã đi theo giáo sư hàn lâm đi dã ngoại, không đi học một môn bình thường thì cũng chẳng có giáo viên nào dị nghị---ll,,ê,,q,,,uy,,,don,,,,---Mà bản thân cô ấy cũng khá gan đua, ngoại trừ là người đầu tiên phát hiện hoá thạch, là tác giả thứ năm của bài luận ‘Hoang mạc hóa cao nguyên đất đỏ’ thì cô ấy vẫn là nhân vật bất bại trong sổ tay học bá (ý chỉ lớp đàn anh, đàn chị).

Mà hai người trong truyền thuyết đó lại là tình nhân! Loại cảm giác ấy như đột nhiên ném ra một quả bom, hù dọa tất cả người hâm mộ.

.....

“Anh quen cô gái cười ngây ngô vừa rồi sao?” Cố Loan Loan hỏi Diệp Cửu Chiêu, anh lắc đầu.

Cô gái kia cứ cười ngây ngô với bọn họ làm gì nhỉ?

“Không nói những người khác nữa, Loan Loan, thật sự em không thích bộ nào sao?”

Cố Loan Loan chớp chớp mắt, đáp: “Còn chưa nhìn trúng.”

Hai mắt Diệp Cửu Chiêu sáng lên, nói: “Bên kia có cửa hàng quần áo tình nhân, chúng ta qua xem đi.”

Cố Loan Loan trừng anh một cái.

Cửa hàng quần áo đó đúng là rất đẹp, chất lượng có thể kém với trang phục bình thường của Diệp Cửu Chiêu, nhưng thắng ở chỗ là trang phục tình nhân!

Nhìn từng đôi một dắt tay nhau vào cửa hàng quần áo tình nhân, tâm tình thật sự sẽ vô cùng tốt.

“Em chọn lựa đi.” Giọng điệu bình thản, nhưng trong mắt lại lóe lên ánh sáng chờ mong.

Cố Loan Loan cười cười, nhìn xung quanh, chỉ một bộ quần áo mặc ở nhà, màu đen thích hợp cho cả nam và nữ, bên trong bọc thêm nhung, thoát nhìn rất ấm áp.

Chủ tiệm hơi giật mình, do dự không dám tiến lên, cô vẫn hay nghiên cứu những nhãn hiệu cao cấp, tuy rằng còn chưa mua nổi, nhưng không gây trở ngại đến sự yêu thích của cô.

Bộ quần áo trên thân người đàn ông và bạn gái của anh, đủ mua trọn tiệm quần áo của cô.—ll,,ê,q,,,uu,,,do...nn---Chiếc túi xách nữ mà người đàn ông đang cầm trên tay bằng lợi nhuận cả năm của cô, ngay cả chiếc đồng hồ đeo tay của anh cũng đủ mua được mặt tiền của tiệm này.

Cô không tiến lên nhưng cô gái xinh đẹp kia lại nói chuyện với cô: “Xin lấy xuống để chúng tôi thử xem”

Cô ấy trắng trẻo, nõn nà, cười rộ lên rất đẹp, một đôi má lúm đồng tiền, làm cho người ta rất muốn đi lên chọc nhẹ một cái.

Chủ tiệm vội vàng đưa đồ cho hai người, Diệp Cửu Chiêu tiếp nhận, rồi đưa túi đồ cho chủ tiệm, hai người liền đi vào hai phòng thử đồ.

Gần như ra cùng một lúc, lần đầu tiên chủ tiệm cảm thấy trang phục trong tiệm nhà mình rất có phong cách, trong lòng thầm mong muốn, còn định giấu kỹ đi.

Cố Loan Loan và Diệp Cửu Chiêu liếc nhau, anh kéo cô qua đứng ở trước gương, trang phục giống nhau như đúc thoát nhìn rất đẹp mắt.

Anh cười đến thật thỏa mãn, mặt mày tràn đầy hạnh phúc, nhìn Cố Loan Loan nói: “Chúng ta cứ mặc thế này về đi.”

“Vâng...” Cô không từ chối được ánh mắt mong chờ đó.

Chủ tiệm nhìn theo bọn họ ra cửa, trong mắt tràn đầy hâm mộ vì có một người khác vì bạn, tùy tiện bỏ trang phục quý giá của anh (cô) ấy vào túi xách, vội vàng mặc vào bộ quần áo giá rẻ, trên mặt cười tươi như hoa, giống một kẻ ngốc.

Đối với đôi tình nhân đang dắt tay nhau biến mất trong biển người tấp nập mua sắm, chủ tiệm dõi theo đến khi không còn thấy bóng lưng của bọn họ mới nở nụ cười, tiếp đãi một đôi tình nhân mới tới. Nhưng không còn ai cho cô cảm giác như trời đất tạo nên thế nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Weibo

Trên tầng ba đều là đồ ăn vặt, đủ loại đều có, Cố Loan Loan chớp chớp đôi mắt, nhìn về phía Diệp Cửu Chiêu.

Đối phương nhẹ nhàng véo mũi nhỏ của cô một cái, nói: “Không được! Muốn ăn cái gì, trở về anh làm cho em”

Cô bĩu môi, đôi tay ôm lấy cánh tay anh, làm nũng: “Anh Cửu, muốn ăn ~”

Diệp Cửu Chiêu không chịu nổi cô làm nũng, tâm hóa thành một vũng nước, chỉ biết tùy ý cô. Rất nhiều năm sau, Cố Loan Loan vẫn luôn dùng cách làm nũng để đối phó với Diệp Cửu Chiêu, nhiều lần vẫn hữu dụng, đây đều là do anh cưng chiều mà ra.

Tự mình nướng chiều, khóc lóc cũng phải chịu thôi!

Trên vỉ nướng đang quay một cái cánh gà to, lớp da vàng óng lộ vẻ ngon mềm, người bán đang phết từng lớp gia vị lên trên.

Cố Loan Loan: Muốn ăn!

Diệp Cửu Chiêu:Cánh gà này sạch sẽ sao?!

“Mua!”

Diệp Cửu Chiêu nhìn về phía Cố Loan Loan, cô chớp chớp mắt, vẻ mặt khát vọng.

“Mua. Một cái.” Diệp Cửu Chiêu rút tiền rồi.

“Ba cái!”

“Một cái!” Lúc này tỏ thái độ kiên quyết, Cố Loan Loan giật giật khóe miệng, được, được, được, một cái thì một cái.

Người bán thu tiền, chọn một cái cánh vàng óng ả bỏ vào trong túi, sau đó nhìn bọn họ, lại bỏ thêm một cái nữa.

“Đây! Đưa hai người một cái nữa.”

Cố Loan Loan: “Woa, cảm ơn!”

Diệp Cửu Chiêu: “.....”

Đã lâu rồi người bán chưa được gặp một đôi tình nhân có giá trị nhan sắc cao như vậy, xem đi, trong lúc bọn họ đứng đợi ở đây, đã có rất nhiều người đến mua cánh gà, tuy rằng mục đích thực tế có thể là ngắm bọn họ.

Nhưng buôn bán tốt là thật đó! Cho nên đưa thêm một cái cánh gà nữa cũng là rất vui về!

Cố Loan Loan giờ một cái cánh gà lên cười đến rất đắc ý, mặt mày nòng đậm ý cười.

“Anh xem đi, anh không mua cho em, nhưng vì nhân phẩm em tốt nên chủ quán thêm cho em đây!”

Phần lớn thời gian là cô rất chừng mực, hiếm khi ngây ngô như thế, Diệp Cửu Chiêu cười cưng chiều, xoa xoa tóc cô.

Ăn xong cánh gà, ánh mắt cô lại đặt trên cỗ vịt nướng. Món cỗ vịt nướng của thành phố W luôn rất nổi danh,---ll,ê..quy,,,don,,,---hai mắt Cố Loan Loan sáng lên, kéo kéo góc áo Diệp Cửu Chiêu.

Mặt anh đen như mực, cỗ vịt này còn khó xử lý sạch sẽ hơn cả cánh gà.

“Đi ăn cái kia đi.”

Cố Loan Loan nhìn theo ngón tay anh chỉ, một quán salad hoa quả đứng im ở đằng kia, trên quầy bày đủ các loại hoa quả sạch sẽ đúng là rất bắt mắt, nhưng mà hai chủ quán lại đứng nói chuyện phiếm, không hề có một người khách nào.

Mặt cô đen lại, nói: “Ăn cái này trước.”

Lôi kéo anh đi lên, người bán cỗ vịt nướng là một bà lão, cười tủm tỉm tiếp đón bọn họ.

“Mua hai cái.”

“Một cái!” Diệp Cửu Chiêu kiên định nói, đối với bà chủ có chút lạnh lùng.

“Hai cái đi~”

“Không được, không được.” Em đã ăn hai cái cánh gà rồi!

“Cậu trai, đừng cứng nhắc như vậy chứ! Người như cậu, bà đã thấy nhiều rồi, vợ là để yêu thương, cậu cứng nhắc thế làm gì hả. Tiền bạc thì sống không dùng, chết cũng đâu mang theo được, còn không bằng chăm lo cho người bên mình đi.”

Cố Loan Loan: “.....” Nghẹn cười lại!

Diệp Cửu Chiêu: “.....”

“Nghe bà ạ.”

Mặt Diệp Cửu Chiêu hơi đen, kiên định mà nói: “Chỉ, muốn, một, cái.”

“Ai da, cậu trai này thật là! Cô bé à, tìm bạn trai phải tìm một người hào phóng ấy!”

Cố Loan Loan dùng sức nghẹn cười, lúc này đã không còn để ý đến ăn một hay hai cái.

Cuối cùng bọn họ chỉ mua một cái mang đi, cô cười liên tục, bà lão này rất biết đùa đấy!

Diệp Cửu Chiêu bất đắc dĩ nhìn cô, thấy trong miệng đều là dầu, liền lấy khăn giấy ra, lau sạch sẽ cho cô.

“Thật là, nói nhiều như vậy mà thằng nhóc kia vẫn chẳng mua thêm một cái!” Bà lão kia bĩu môi, rất là mất hứng.

“Thôi đi, người đó là thương vợ, cũng như bà không cho cháu trai bảo bối của bà ăn hai cái kem một lúc mà thôi.” Một thím bán hàng ở bên cạnh quán cỗ vịt nói.

“Tôi biết, chẳng phải chỉ muốn bán thêm một cái nữa sao! Thằng nhóc đó lại tỏ thái độ kiên quyết thế!”

Thật ra thái độ của Diệp Cửu Chiêu không hề kiên quyết chút nào, Cố Loan Loan vừa xin anh, cuối cùng anh đều không nề hà đáp ứng.

Cô ăn một vòng quanh tầng lầu này, rồi xoa xoa cái bụng căng tròn. Diệp Cửu Chiêu đau lòng lại kinh sợ nhìn cô, lát thì lo lắng cô có thể bị tiêu chảy hay không, lát lại lo dạ dày cô không thoải mái.

Trên thực tế, dạ dày của Cố Loan Loan rất khỏe, cũng chẳng có bất kỳ sự khác lạ nào, khi còn nhỏ ở thành phố C, đã ăn đủ loại quà vặt.

Nhưng có người đi theo phía sau, biết lạnh hiểu nóng, cũng là một chuyện rất hạnh phúc.

Thời gian thấm thoát, thu đi xuân tới, cây hoa quế dưới lầu điều tàn rồi lại khai hoa, những cây ngô đồng đứng sừng sững ở hai bên đường cũng giống như càng thêm chắc khỏe.

Đến khi đại học D tràn đầy hương hoa quế đã là một lần nhập học mới, là lúc Cố Loan Loan trở thành đàn chị năm ba.

Một năm này đã xảy ra quá nhiều chuyện, Lý Dịch đã cầu hôn Lý Tố, hai người đều là họ Lý liền muốn trở thành người một nhà.

Có câu nói nữ truy nam cách một tầng sa, Lý Tố khổ sở theo đuổi một năm, Lý Dịch có là núi băng nữa thì cũng hóa thành nước.

Lúc Lý Dịch cầu hôn, Diệp Cửu Chiêu vô cùng tích cực, vị này được xưng là người đàn ông hoàng kim bậc nhất nước Trung lại vì thế mà kích động vài ngày.

Đúng rồi, đã quên nói, Minh Thịnh của Diệp Cửu Chiêu chỉ cần hơn nửa năm đã mở một công ty chuyển phát nhanh khắp cả nước, tên là “Minh Thông”. Ngay sau đó các công ty chuyển phát nhanh tư nhân đã nở rộ,---ll,ê,quy,,,d,,,ô....---- một khu vực mọc lên bốn, năm công ty, Diệp Cửu Chiêu cũng không chèn ép. Trăm hoa đua nở, kết quả là trang web mua sắm của Minh Thịnh đã đột phá kỷ lục bán hàng trên mạng.

Gần đây, trang Weibo của anh hợp tác với một công ty khác cũng chính thức khai trương.

Cứ vội vội vàng vàng như thế, lại còn hao tâm trí về chuyện cầu hôn của Lý Dịch, khiến mọi người mở rộng tầm mắt, đặc biệt là Lý Dịch, cảm động đến rối tinh rối mù.

Mà Diệp Cửu Chiêu thì đang khua chiêng gõ trống trong lòng, lại tiến đi một tình địch rồi!

Đôi mắt lại đảo qua, lập tức trở nên phẫn nộ, kia là ai, đứng gần Loan Loan như vậy làm gì?! Không biết cô đã có bạn trai sao?!

Một năm này đối với Cố Loan Loan mà nói, cũng là một năm rất quan trọng, sau khi cùng nhóm người Lưu Nham Thạch trở về được một năm, cuối cùng hạng mục độc lập của cô đã được duyệt rồi.

Mục tiêu, là sa mạc. Nơi này đã từng khiến cô chịu đựng rất nhiều khổ sở.

Tuy rằng Diệp Cửu Chiêu rất không bằng lòng nhưng anh cũng không có phản đối.

Đời trước Loan Loan tốt nghiệp xong liền kết hôn, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của “Nhà giàu nghiệp lớn” là nhà họ Đỗ, liền ở nhà làm “Bà nội trợ toàn phần”.

Anh có thể xuyên thấu qua ánh mắt tang thương của cô nhìn thấy nỗi cô đơn và phiền muộn ở sau đó, cho dù anh cũng muốn là khi về nhà là có thể nhìn thấy cô, mà không phải sống trong sự lo lắng, nhớ nhung trong khi cô đi làm.

Nhưng những điều đó rất bé nhỏ, không đáng kể so với niềm vui của Loan Loan.

Nạp Thảm đã gầy khoảng hai mươi cân, đó đã là cực hạn của cô, đã đẹp lên khá nhiều so với trước. Tuy rằng không thể xưng là mỹ nữ nhưng cũng không thể nói là xấu.

Đường Tĩnh đang yêu đương lần thứ ba, đối tượng là đàn em năm hai, tình chị em, ngày tháng trôi qua khá là vui vẻ, lãng mạn.

Không biết vì sao, trước sau Diêu Lâm đều không chịu yêu đương, có khá nhiều người theo đuổi cô ấy đều từ chối hết. Như cô ấy nói là còn thiếu chút cảm giác.

Nhưng cảm giác ấy à, ai có thể nói được rõ ràng chứ?

‘Em gái’ của Diệp Cửu Chiêu vẫn siêng năng đi theo Đỗ Quân Khôn, có mẹ Đỗ làm hậu thuẫn, vẫn luôn lấy thân phận là “bạn gái của Đỗ Quân Khôn” xuất hiện. Vẫn luôn âm ỹ với thực tập sinh Tùy Thiên của Đỗ thị---lee,,,qu,....yy,,,don---- Tùy Thiên vì muốn làm tốt thân phận thực tập sinh ở Đỗ thị nên thường xuyên trốn học, nghe nói đã nợ vài môn.

Từ sau khi Weibo được đưa ra thị trường, tuy Diệp Cửu Chiêu không phải là chủ tịch, nhưng rốt cuộc là bên đầu tư vốn kén chọn nên vẫn rất để ý đến trang web này.

Anh đã sớm tạo cho mình một tài khoản Weibo, tên chính là Diệp Cửu Chiêu, hình đại diện là bóng lưng Cố Loan Loan. Đùng có chê, đã có khá nhiều ‘fan’ rồi.

“Em cũng lập một cái đi.” Diệp Cửu Chiêu ngồi ở bên cạnh cô, vươn tay ôm cô.

Cố Loan Loan đang đọc sách, hơi dừng tay, nghĩ nghĩ liền nói: “Được ạ.” Xem như ủng hộ sự nghiệp của anh một chút. Weibo của cô là “Cố Loan Loan” vì lười nghĩ đến những tên gì đó.

Diệp Cửu Chiêu chớp chớp mắt, nói: “Thay ảnh đại diện của em đi.”

Cố Loan Loan nhìn về phía anh, sau đó di động kêu một tiếng, một bức ảnh từ máy anh gửi qua. Quả nhiên là bóng lưng của anh.

Trùng anh một cái, tay lại thay đổi ảnh, sau đó có một fan, một theo dõi.

Cố Loan Loan nghĩ nghĩ, lại kết bạn với vài tài khoản Weibo thú vị, như vậy cũng không có vẻ đột ngột. Để di động xuống, lại không biết trên trang web đột nhiên nổ tung.

Một bài đăng trên web nào đó là theo phong cách này:

Lâu chữ: Hoa khô địa chất mở Weibo rồi!

Lầu 1: Mợ nó, đây là bức tôi chiến đấu liên tục ở các chiến trường weibo sao?

Lâu chữ: Xin đường dẫn weibo của Cố Loan Loan.

Lầu 2: Ai thế?

Lầu 3: Không quen biết.

Lầu 4: Không quen biết +1.

Lầu 5: Tôi quen! Là đại mỹ nhân!

.....

Lầu 112: Tắm rửa ngủ đi, đó là ai thế? Cứ nháo ở một tang web nào đi, mở weibo cái quỷ gì.

.....

Hiện tại, vòng bạn bè quen biết Cố Loan Loan còn quá ít, nhưng vẫn có một hai người trong đó luôn nhớ rõ khuôn mặt kia.

Mà trên Tieba của đại học D còn điên cuồng hơn.

Lâu chữ: Mợ nó! Nữ thần mở Weibo, người hâm mộ duy nhất là nam thần Diệp, về sau lại có ai nói hai người đó không có quan hệ gì thì tự sát đi.

Lầu 1: Luôn có những kẻ không biết tự lượng sức mình như vậy, ai mà chẳng biết chuyện của Cố Loan Loan và Diệp Cửu Chiêu? Chính là chết không thừa nhận mà thôi.

Lầu 2: Weibo? Tôi đi tra soát.

Lầu 3: Đã theo dõi hai người.

Lầu 4: Nam thần Diệp chỉ quan tâm đến một mình nữ thần Loan Loan (hình mặt cười).

Lầu 5: Giống như sau này chỉ biết sống trong đám chó săn.

.....

Lầu 352: Nữ thần và nam thần của tôi ở bên nhau! Đi con mẹ nó chúc phúc thôi, đây là nỗi đau nhân đôi mà!

Lầu 353: Như lầu trên + 1

.....

Chuyện trên diễn đàn, Cố Loan Loan không biết, Diệp Cửu Chiêu cũng không biết.

Thấy Loan Loan đặt di động xuống, anh khẩn trương xoa xoa lòng bàn tay đầy mồ hôi. Ngồi thẳng người, ho khan một tiếng, nói: “Loan Loan, còn ba

ngày nữa là đến sinh nhật 20 tuổi của em, anh mời em đi đăng ký kết hôn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Sinh non

Cố Loan Loan sùng sốt, xin đi đăng ký? Năm trước anh có nói qua vấn đề này, nhưng cô cũng không để ý. Dù sao mới hai mươi tuổi đã kết hôn, đúng là còn quá trẻ mà.

“Món quà đó.....” Giọng điệu có chút bất đắc dĩ, nào có sinh nhật ai mà tặng giấy đăng ký kết hôn chứ.

Hai tay Diệp Cửu Chiêu ôm mặt cô, trán chạm trán, ý đồ dung sắc mê hoặc cô.

“Cố Loan Loan, chỉ cần chín đồng tiền, em liền trói buộc một con rùa vàng cao cấp cả đời! Anh ấy sẽ cưng chiều em, yêu em, thương em, em muốn cái gì cũng cho em. Em có lý tưởng của em, em theo đuổi, anh ấy sẽ ủng hộ em, ở nhà chờ em. Em khát nước sẽ rót cho em, em đói bụng sẽ nấu cơm cho em, em bị bệnh sẽ công em đi bệnh viện, em tức giận liền đánh anh ấy...Loan Loan, anh ấy chỉ có giá chín đồng tiền..... Hiện tại, anh ấy muốn tặng mình cho em.”

Diệp Cửu Chiêu nói rất nghiêm túc, từng câu từng chữ như hứa hẹn, lại chớp chớp mắt, hôm nay cô ý đi tạo hình, còn chưa tẩy trang, Cố Loan Loan đúng là bị sắc đẹp mê hoặc.

Cô cũng dùng tay ôm mặt anh, chớp chớp mắt to, đặc biệt nghiêm túc nói: “Anh Cửu, lúc tết cha em đã nói, trước khi tốt nghiệp không thể kết hôn.”

Diệp Cửu Chiêu bị cô mê hoặc đến hơi choáng váng, vừa nghe những lời này, lập tức chấn động tinh thần. Đề cô lên sofa, hôn một cái, nói: “Chúng ta lặng lẽ đi đăng ký!”

Cố Loan Loan chớp chớp mắt, mỉm cười, đáp: “Hộ khẩu còn ở chỗ cha em đó.”

Diệp Cửu Chiêu: “.....” Cha vợ - loại sinh vật này, đời trước nhất định là kẻ thù!

Ông nói đi, đời trước tôi còn thiếu ông bao nhiêu tiền, tôi sẽ trả lại ông gấp bội!

“Nếu không.....Anh hỏi cha em thử đi?” Cố Loan Loan thấy anh như vậy, rất là đau lòng, liền đề nghị.

Diệp Cửu Chiêu: “.....”

Giữa Cố Hoa Nhiễm mặt đen và Cố Loan Loan, anh không chút do dự chọn Loan Loan, liền bấm dây số kia.

“A lô.....Chú Cố ạ.”

“Ừ, Cửu Chiêu à, làm sao thế?” Cố Hoa Nhiễm đặt tờ báo sang một bên, nhận cuộc gọi này.

Ừm, thái độ vẫn rất dễ gần.

“Chú ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi, đang chuẩn bị đi ngủ.”

“Ai đó?” Giọng của mẹ Cố.

“Cửu Chiêu.” Rồi Cố Hoa Nhiễm bật loa ngoài, tiếng của mẹ Cố truyền đến.

“Cửu Chiêu à, thằng bé này, đừng gửi cho chúng tôi này nọ nữa, chỗ này không thiếu gì đâu.”

Mẹ Cố nói xong, Cố Hoa Nhiễm lại tiếp lời: “Đúng đó, biết trang web mua sắm đó là của cậu, nhưng cũng không cần gửi từng túi từng túi cho chúng tôi nữa.---ll,,ê,,qu,,y,,,don--- Chúng tôi không cần, ở đây đều có thể mua được.”

Trong miệng thì nói như vậy, trong lòng lại khá vui vẻ. Diệp Cửu Chiêu gửi đồ rất hữu ích, thực phẩm dinh dưỡng cũng là đồ tốt nhất. Gửi cho mẹ Cố

những vật phẩm đường da kia, cũng khá vừa lòng mẹ Cố.

Bọn họ già rồi, dù gì cũng không chọn được đồ chuẩn như thanh niên.

Hai người cũng coi như lớn tuổi, không hiểu gì về vấn đề điều dưỡng, nhưng phụ nữ ai mà chẳng thích cái đẹp. Mẹ Cố dung những đồ kia, hơn nửa năm nay đã bớt đi nếp nhăn, bàn tay cũng mềm mại hơn khiến bà rất vui sướng.

Cha Cố thấy vậy, còn lặng lẽ lấy xoa lên mặt, kết quả bị mẹ Cố bắt được, như chê cười nói với Cố Loan Loan. Ngày hôm sau, Diệp Cửu Chiêu liền đến đây.

Thật sự không khác gì con trai ruột, còn cẩn thận hơn so với Cố Loan Loan.

Tết Đoan Ngọ đặt bánh chưng, trung thu đặt bánh trung thu, còn chờ Cố Loan Loan cùng đi thăm bọn họ. Chỉ những điều này thôi, bản thân Cố Loan Loan có thể tỉ mỉ như vậy à?

Đề tài kéo xa, tóm lại nhà họ Cố tương đối vừa lòng Diệp Cửu Chiêu, sớm muộn gì cũng là con rể, bọn họ cũng chấp nhận rồi.

Diệp Cửu Chiêu lập tức nở nụ cười, hỏi thăm: “Dì, gần đây vẫn khỏe chứ ạ?”

“Khỏe, khỏe, khỏe, con và Loan Loan ở bên ngoài, nên chú ý thân thể đấy.”

“Vâng, con đã biết.” Xoa xoa mồ hôi trong lòng bàn tay vào ống quần, cắn răng một cái, thừa dịp mẹ Cố ở đây, vội nói thẳng: “Con muốn cùng Loan Loan đi đăng ký kết hôn.”

Đầu bên kia liền im lặng, mẹ Cố không nói gì, Cố Hoa Nhiễm cũng không nói gì.

Bọn họ đã nghĩ đến vấn đề này, cho nên ngay đầu năm đã nói với Cố Loan Loan, tốt nghiệp rồi mới có thể kết hôn.

Cố Hoa Nhiễm thở dài, con rể thật vừa ý, nhưng rốt cuộc con gái vẫn quan trọng hơn. Một năm nay, Diệp Cửu Chiêu đã mua cho bọn họ rất nhiều đồ, đây là tình nghĩa, bọn họ sẽ nhớ kỹ. Họ cũng đã bàn bạc xong, đến tết sẽ cho anh một bao lì xì to, vậy vẫn giữ được tình nghĩa lại không để cho nhà họ Cố thiếu anh gì nhiều.

Không phải bọn họ không nói tình cảm, nhưng Loan Loan còn chưa kết hôn với Diệp Cửu Chiêu, nhà họ Cố đã nợ anh quá nhiều, về sau kêu Loan Loan xử sự như thế nào đây.

Chẳng nợ nần gì, lúc kết hôn cũng không cần sinh lễ, hai người họ sẽ đưa hết của cải đã tích góp nhiều năm ra làm của hồi môn cho hai con. Chỉ cầu hai đứa vĩnh viễn hạnh phúc thì yên lòng rồi.

Diệp Cửu Chiêu mới vừa phát đạt, Minh Thịnh như là ngôi sao giữa trời, hiện tại thẳng bé nguyện ý cưới Loan Loan, về sau thấy quá nhiều sự cảm dỗ, còn có thể đối xử trước sau như một với Loan Loan sao?

“Cửu Chiêu, cậu là một chàng trai ngoan, nếu như cậu là người bình thường, có nghèo khổ thì vì hạnh phúc của con gái, tôi cũng sẽ trao nó cho cậu.---ll,,ê,,qu,,y,,,d0,,nn---Chính là, cậu còn trẻ, đại phú đại quý, sao có thể bảo đảm bản thân gặp phải sự cảm dỗ rất lớn, còn vững tâm như ban đầu chứ?”

Nhà họ Cố là gia đình bình dân, hiện tại Diệp Cửu Chiêu đã là người giàu có, tập đoàn tài chính tân quý, đợi nó gặp phải cảm dỗ thật lớn, người đẹp như mây, tập đoàn tài chính liên hôn...Đều có thể bất động như núi, làm một người cha mới có thể yên tâm.

Hơn nữa hai năm đại học này cũng là hai năm quan trọng nhất trong cuộc đời của Cố Loan Loan, nên vì bản thân mà nỗ lực.

“Con sẽ không.....” Diệp Cửu Chiêu không biết nói như thế nào, ở trong mắt bọn họ, anh vẫn là người đàn ông chưa từng bị cảm dỗ.

Chỉ là, có ai biết, đời trước còn có gì mà anh chưa thấy qua?

Đời trước cộng thêm đời này, anh thích Loan Loan đã mười hai năm, nhớ nhưng cô mười năm.

Đôi mắt nhìn về phía Cố Loan Loan ở bên cạnh, cô nhìn anh đối thoại, trong mắt có chút tò mò, lại còn có chút không chờ mong...

Cô cũng là chưa nghĩ đến kết hôn.....

Là anh cho bọn anh cảm giác an toàn còn chưa đủ.....

“Vâng...” Lúc chậm rãi nhả ra từ này, có chút khổ sở, trong nháy mắt lại buông tha.

Cố Loan Loan vẫn là của anh, chỉ cần anh chứng minh mình có quyết tâm với bọn họ, cô sẽ vĩnh viễn là cô.

Đối với đời trước mà nói, đây đã là giấc mộng đẹp nhất của anh.

Cố Hoa Nhiễm thở nhẹ nhõm một hơi, nói: “Hai năm sau, khi Loan Loan tốt nghiệp. Nếu như cậu không làm ra chuyện có lỗi với nó thì đến thẳng nhà tôi lấy sổ hộ khẩu đi.”

“Cảm ơn.” Cha.

Xung hô này, sớm muộn gì cũng sẽ gọi thôi!

.....

Diệp Cửu Chiêu tắt máy, Cố Loan Loan cho rằng anh thương tâm, nhẹ nhàng ôm lấy anh.

“Hiện tại... Là còn hơi sớm.”

“Anh khó chịu.” Diệp Cửu Chiêu làm ra vẻ oan ức, đưa khổ.

“Hà? Vậy hôn một cái nhé?” Còn tựa gần hôn anh một cái.

Nhìn ý cười đã đến bên khóe miệng xuống, anh bế cô lên, nói: “Hôn một cái sao đủ, phải hơn thế nữa!”

“A ——”

.....

Hai người ân ái còn chưa nói, chuyện xin đề án này cũng hao tốn khá nhiều công sức, Cố Loan Loan vội thành con quay.

Diệp Cửu Chiêu chuẩn bị cho cô một bữa tiệc sinh nhật, tròn hai mươi tuổi, tuy rằng không kết hôn được cũng sửa thành chúc mừng sinh nhật đi.

Buổi sinh nhật này, rốt cuộc cũng không thành.

Diêu Lâm gọi cho cô, kêu cô nhanh chóng đến ký túc xá một chuyện, có chuyện rất quan trọng muốn nói.

Có một khoảng thời gian dài không ở đây, tuy rằng ở trọ bên ngoài nhưng vẫn đóng tiền phí trọ cho trường. Trong phòng chỉ có hai người Diêu Lâm và Nạp Thắm, đều rất yên tĩnh.

“Làm sao vậy?”

Nạp Thắm không nói lời nào, “Sụt xệ” một cái, nước mắt liền rớt xuống.

Diêu Lâm giữ chặt Cố Loan Loan đang định bước lên, nói: “Cậu ấy gây chuyện.”

Cố Loan Loan đầy mặt nghi hoặc.

Cô đang bận rộn với đề tài, học tập, và yêu đương, còn Diêu Lâm muốn thi lên thạc sĩ nên cả ngày đều ở thư viện. ---lll,,ê,q,,yy,,,d,,,---nnn---Đường
Tĩnh thì đang bước vào giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, cả ngày ân ái, đi sớm về trễ nên không ai chú ý tới sự thay đổi của Nạp Thắm.

Hóa ra kể từ khi cô ấy giảm cân, vẫn luôn chú ý tới Trình Trang, thỉnh thoảng còn ngồi cả buổi trưa trong quán cà phê đối diện với công ty của Trình Trang, chỉ vì chờ Trình Trang tan tầm, ngắm người ta một cái.

Sau đó bị Trình Trang phát hiện, vô cùng bất đắc dĩ nói: “Đừng tới nữa, tôi có bạn gái rồi.”

Nạp Thắm không nghe, Trình Trang bảo cô quay về đi, thái độ khá kiên quyết, nhưng từ đó về sau, hai người thường nhắn tin nói chuyện.

Thỉnh thoảng, lúc Trình Trang vô cùng buồn phiền, sẽ tìm cô đi uống rượu, hai người bình cạn bình, hình thành nên mối quan hệ bạn rượu tốt.

Từ nhỏ Nạp Thắm đã được uống không ít rượu nên tửu lượng rất tốt.

Tiếp đó, chính là chiều nay, không biết vì sao, bạn gái của Trình Trang là Liễu Nghệ tìm tới, ở ngay dưới ký túc xá, gặp mặt liền đánh.

Nạp Thắm đương nhiên là tự vệ rồi, cô cao hơn Liễu Nghệ khá nhiều, đẩy đôi phương ngã mạnh xuống đất. Một lúc lâu vẫn không đứng lên, một lát sau mới phát hiện, dưới đất đầy máu.

Nạp Thắm bị dọa ngốc, vẫn là bạn học giúp đỡ gọi xe cứu thương, đưa đến bệnh viện.

Cố Loan Loan nghe xong thì trầm mặc, đây là một chuyện không nói rõ được là ai đúng ai sai.

Dưới tình huống, Nạp Thắm biết rõ đôi phương có bạn gái mà vẫn đi theo người ta, bạn gái anh ta tức giận là rất bình thường. Nhưng Liễu Nghệ đi tới liền đánh, lại là cô ta sai.

“Liều Nghệ làm sao vậy?”

Nạp Thấm tiếp tục khóc, nước mắt đầy mặt, gất gao cắn môi dưới, khóc không ra tiếng.

“Cô ấy..... Hân là sinh non.....”

Cố Loan Loan sùng sốt, đây là liên lụy đến một sinh mệnh nhỏ đó.....

“Loan Loan, cậu đến bệnh viện xem cô ấy có làm sao không giúp mình đi. Trình Trang đã đi rồi, anh ấy chắc chắn là hận chết mình! Mình sai rồi, mình thật sự không phải cố ý, cô ấy cứ dung túng xách đánh mình, mình liền đẩy một cái, mình thật sự không phải cố ý.....” Nạp Thấm nói năng có chút lộn xộn.

“Nạp Thấm, Trình Trang đã có bạn gái, cậu cần gì phải bám đi lên chứ?!” Loan Loan rất phẫn nộ, không biết nên nói cái gì mới có thể khiến cô ấy tỉnh ngộ.

“Mình không kiềm chế được! Mỗi ngày đều muốn thấy anh ấy! Mình vốn chỉ nghĩ là có thể thấy anh ấy là tốt rồi!” Cảm xúc lập tức mất khống chế, cô gào khóc, cô cũng bị dọa thảm mà.

Cố Loan Loan nhìn cô một cái, thở dài, nói: “Mình đến bệnh viện xem một chút, Diêu Lâm, cậu để ý đến cậu ấy nhé.”

Diêu Lâm gật đầu, Cố Loan Loan đi ra khỏi cửa. Diệp Cửu Chiêu đã tự mình gọi cho cô, lúc này anh đã đến cổng trường để đón cô.

“Em muốn đến bệnh viện xem tình huống như thế nào?”

Nghe xong tất cả Diệp Cửu Chiêu không nói gì thêm, chỉ gật đầu, nghe lời lái xe đến bệnh viện.

Trình Trang ngồi ở bên ngoài phòng bệnh, đầu cúi thấp, bọn họ đến cũng không ngẩng đầu nhìn, Cố Loan Loan chỉ nghĩ là anh ta quá thương tâm.

Diệp Cửu Chiêu cho anh ta một liều thuốc, Trình Trang hút liền, Cố Loan Loan đã không rảnh để suy nghĩ vì sao Diệp Cửu Chiêu lại có thuốc lá.

Chỉ nghe Trình Trang nói: “Đứa bé mất rồi, hơn một tháng, còn chưa thành hình.”

Vành mắt Cố Loan Loan có chút hồng, khuôn mặt Trình Trang tái nhợt, tay cầm liều thuốc hơi run.---ll,,ê,,qu,,yyy,,do---nnn---Mặc kệ anh ta có tình cảm thế nào với đứa bé này, rốt cuộc lúc mất đi, vẫn là đau thấu tâm can.

Chỉ là xót thương cho đứa bé kia, còn nhỏ như thế, còn chưa kịp đến nhìn thế giới này.

“Bác sĩ nói cô ấy uống rượu nhiều, gây tổn thương lớn cho đứa bé, lại bị đẩy ngã nghiêm trọng, về sau chưa chắc có thể có con.....”

Liều Nghệ chắc là không biết mình mang thai, bằng không, có cơ hội trời cho được Trình Trang, cô ta chắc chắn sẽ quý trọng. Tuyệt đối sẽ không uống nhiều rượu như vậy, còn đi gày cao gót, đi đánh người.

Trình Trang ngẩng đầu nhìn Cố Loan Loan, hốc mắt anh ta đỏ bừng, chàng trai hay cợt nhả, giờ khắc này bị đủ loại cảm xúc đè ép cho khom lưng.

“Nói cho cô ta biết, tôi không bao giờ muốn gặp cô ta nữa.”

Diệp Cửu Chiêu dắt cô rời đi, để lại bao thuốc ở chỗ Trình Trang, trong lúc ấy, Nạp Thấm có gọi đến một lần, Cố Loan Loan bảm báo đúng sự thật.

Trong chuyện này, Liều Nghệ có sai, nhưng rốt cuộc cô vẫn không ủng hộ Nạp Thấm qua lại với một người đã có bạn gái.

“Anh Cửu.....Anh.....”

Diệp Cửu Chiêu nắm lấy tay cô, lắc đầu, sờ sờ đầu cô, nói: “Đừng suy nghĩ vớ vẩn, anh vĩnh viễn sẽ không để cho em lo lắng về những chuyện này, không ai có thể thương tổn em.”

.....

Liều Nghệ ở bệnh viện một tuần, nghe Diệp Cửu Chiêu nói, trong lúc đó cô ta âm ỉ rất nhiều, Trình Trang vẫn luôn ở bên. Mất đứa bé, lại có thể không sinh được nữa.....Chuyện đó đối với một người phụ nữ là sự tổn thương trí mạng.

Cố Loan Loan ở trường học hai ngày, cùng Diêu Lâm coi chừng Nạp Thấm, trạng thái của cô ấy vẫn luôn không tốt lắm.

Biết mình rất có lỗi với Trình Trang, với Liều Nghệ, cô muốn đi xin lỗi, lại không dám xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Hôm nay Loan Loan đang ăn cơm, Diêu Lâm liền gọi điện cho cô, Nạp Thấm bị một cuộc điện thoại kêu đi ra ngoài, nói đến bệnh viện, hiện tại còn chưa về, gọi điện cũng không ai tiếp, Diêu Lâm rất lo lắng.

Cố Loan Loan lập tức buông bát cơm, đến cổng trường tìm Diêu Lâm và Đường Tĩnh, lại cùng nhau gọi taxi đến bệnh viện.

Ở bệnh viện không tìm được Nạp Thấm, cũng không thấy Liễu Nghệ, Cố Loan Loan liền gọi điện cho Trình Trang. Anh ta đến rất nhanh, chạy về phía khu dân cư ở đằng sau bệnh viện, ba người các cô vội đuổi theo.

Mục tiêu chính xác, đá cửa một gian phòng trong tầng hầm, Liễu Nghệ tái nhợt mặt mày ra mở cửa, đầu tóc lộn xộn, sắc mặt vàng vọt và đôi mắt khô khốc.

“Đau lòng sao? Em đi tìm cô ta nói chuyện, anh gấp cái gì?” Giọng cô ta rất bén nhọn, ẩn chứa sự điên cuồng.

Điều Lâm nóng vội chạy vào, Cố Loan Loan và Đường Tinh cũng đuổi kịp. Bên trong có mấy người vạm vỡ, Nạp Thấm bị đánh, nằm xoài trên mặt đất, nước mắt đầy mặt.

Cố Loan Loan đỡ cô ấy lên, không nhìn được roi lệ, đây là một món nợ tình dây dưa không rõ. Điều Lâm đã khóc đến mù trời, dù sao hai cô cũng có tình cảm khá tốt.

“Rốt cuộc cô muốn thế nào?!” Đường Tinh gào lên với Liễu Nghệ.

Sắc mặt đối phương dữ tợn, đáp: “Tôi muốn đánh chết cô ta!”

Miệng nói, liền muốn đi lên tiếp tục đánh người, Nạp Thấm giật giật, tránh khỏi Cố Loan Loan và Điều Lâm, muốn nhận đòn, cô muốn để cô ta đánh.

Rốt cuộc không đánh được vì Trình Trang ôm Liễu Nghệ từ phía sau, giọng nói hư vô mờ mịt: “Chúng ta kết hôn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cùng Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Kết hôn

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người, sững sờ nhìn bọn họ.

Đôi mắt Liễu Nghệ sung đỏ, trên mặt hiện lên đủ loại cảm xúc, cuối cùng chỉ còn tiếng hỏi cứng đờ: “Thật sao?”

“Ừ, ngày mai đi đăng ký.”

Cuối cùng, tất cả cảm xúc đều hóa thành nước mắt, Liễu Nghệ xoay người ôm lấy Trình Trang, anh ta nhẹ nhàng ôm lại, nhắm chặt hai mắt.

Cố Loan Loan cuống quýt cúi đầu, nhìn về phía Nạp Thấm, chỉ thấy cô ấy run rẩy buông tay, vẻ mặt đầy tuyệt vọng.

Cô tới đây là vì muốn để Liễu Nghệ xả hận, cô bị đánh thế nào cũng được, bản thân phạm lỗi, xứng đáng gánh vác tất cả hậu quả.

Nhưng một lời cầu hôn của Trình Trang đã khiến tất cả việc cô làm thành một sự chệch cười. Những buổi tối ngồi so rượu ở quán ven đường, những ngày tháng anh âm ỷ, tôi nào động, giống như đều biến thành cây gậy rắn chắc đánh lên đầu cô.

.....

Liễu Nghệ được Trình Trang đưa đi bệnh viện, hai người Cố Loan Loan đưa Nạp Thấm đi khám, thân thể không có gì đặc biệt nghiêm trọng, nhưng tổn thương trong lòng không biết phải mất bao lâu mới có thể lành lại.

Các cô gọi xe trở về, Cố Loan Loan ở cửa đợi một chút, Diệp Cửu Chiêu đã tới.

“Minh vào gặp Trang Từ đi.”

Diệp Cửu Chiêu dặt tay cô, với cá nhân anh mà nói, là không muốn Cố Loan Loan tham dự vào, chính anh cũng không muốn dấy vào chuyện phức tạp này.

Nhưng Nạp Thấm là bạn cùng phòng với Loan Loan, tình cảm khá tốt, cô không thể mặc kệ nên anh cũng để cô tùy ý.

“Cậu nghĩ kỹ rồi?”

Trình Trang sững người một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, hít sâu một ngụm thuốc, đáp: “Ừ.” Âm tiết này rất thấp, rất khề.

“Đưa cái này cho cô ấy giúp mình.” Trình Trang ngẩng đầu, móc một dụng cụ mở nắp chai từ trong túi ra, đôi mắt anh ta đỏ hồng, bên trong hiện lên ánh nước lấp lánh.

Cố Loan Loan vươn tay, Diệp Cửu Chiêu tóm được.

“Có ý nghĩa sao?”

Trình Trang sững sốt, tự giễu cười cười, lại thu trở về.

“Trình Trang! Trình Trang!” Người trong phòng bệnh kia có lẽ đã dậy, không thấy anh ta liền gằn cổ lên hô to.

Diệp Cửu Chiêu dắt Loan Loan, chậm rãi đi ra ngoài.

“Đừng nghĩ gì cả.” Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cô, sống lại một đời, anh thật sự trở nên lạnh nhạt, những chuyện xảy ra gần đây, anh lại chẳng có cảm giác gì đặc biệt.

Ý nghĩ duy nhất, chỉ có.....

“Loan Loan, em đã quên hôm nay là ngày gì sao?”

“Hả?” Cố Loan Loan còn ngơ ngác, hôm nay là ngày gì?

Cô đang định lát nữa quay về trường xem Nạp Thâm

“Sinh nhật em đấy.” Mấy người kia dây dưa, khiến cho bữa tiệc sinh nhật mà anh chuẩn bị cho cô bị hủy, buổi chiều vốn muốn cho cô một bất ngờ, nhưng cô lại đi tìm Nạp Thâm.

Tuy sinh nhật hai mươi tuổi là quan trọng, nhưng đối với Cố Loan Loan mà nói, nếu như không đi tìm bạn cùng phòng, lương tâm cô sẽ cắn rứt.

“Nhưng mà, em phải đi thăm cậu ấy.”

Diệp Cửu Chiêu hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi nói: “Ba người họ dây dưa không rõ, em cũng chẳng thể khuyên được, chỉ bằng để cô ấy tự nghĩ thông đi.”

“Tình cảm là thứ luôn làm tổn thương người ta.”

Diệp Cửu Chiêu đột nhiên bế cô lên, hỏi: “Tình cảm của chúng ta cũng làm tổn thương nhau sao?”

Anh chau mày, có chút uất ức. Cố Loan Loan không nhịn xuống được, nở nụ cười, đáp: “Không, chúng ta là ngọt ngào.”

Nhẹ nhàng kề sát sườn mặt anh, mi mắt cong cong, đôi tay ôm quanh cổ anh----ll,ê,quy,,,don,,-----Diệp Cửu Chiêu cũng cười, ôm cô đi về phía xe, cô cười rạng rỡ, anh bị bao nhiêu đau khổ cũng đáng giá.

“Em vẫn muốn đến xem cậu ấy.....”

Cô cho rằng anh Cửu sẽ tức giận, nhưng không ngờ anh chỉ im lặng và lái xe về trường.

“Anh Cửu, anh thật tốt.”

Diệp Cửu Chiêu cười, nói: “Cố Loan Loan, miệng nhỏ của em có quét mặt sao?”

“Đúng vậy!”

“Đến đây, để anh ném thử.”

“A —— Nhìn đường đi!”

Lại nói vài câu, Diệp Cửu Chiêu đột nhiên nói: “Em khuyên bạn cùng phòng của em nghĩ thông suốt một chút, chuyện này cũng không thể trách hết cô ấy. Do Trang Từ không xử lý tốt, vốn dĩ là muốn chia tay, hiện tại thì thành kết hôn.”

“Hả?” Lượng tin tức trong câu này có hơi lớn, cô nghi hoặc nhìn về phía Diệp Cửu Chiêu.

“Trang Từ hẳn là thích bạn cùng phòng em, Liễu Nghệ vốn chỉ là chơi đùa, không khác gì mười mấy cô bạn gái trước của cậu ta. Chẳng qua Liễu Nghệ thông minh hơn, mục đích từ sớm là gả cho cậu ấy.”

“Có thai, Trang Từ không nhất định phải chịu trách nhiệm, bạn cùng phòng em làm người ta mất đứa bé, lại không thể mang thai nên cậu ấy phải chuộc

tội thay người rồi.”

Nói xong lại cảm thán một câu: “Trang Tử là người khá tốt, tâm tư nặng trách nhiệm, đáng tiếc chỉ là quá phong lưu.”

Rốt cuộc vẫn là anh em, giọng điệu này rõ ràng có thiên vị, Cố Loan Loan liền hung hăng trừng anh.

“Vẫn là anh ta không quản được nửa thân dưới!”

Lúc nói chuyện, còn trừng mắt nhìn hạ thân Diệp Cửu Chiêu, anh khẩn cấp phanh lại, quay qua, mặt lộ vẻ hung ác.

“Cố Loan Loan! Em là đồ vô lương tâm, nếu như anh không quản được, ngày mai em phải theo anh đến Cục Dân Chính rồi!”

Cố Loan Loan chợt dạ rụt đầu, mạnh miệng cãi: “Về sau anh không thể cùng người phụ nữ khác... Uống rượu, chơi đùa.”

Diệp Cửu Chiêu đáp lại một câu, Cố Loan Loan lập tức ngoan ngoãn.

Anh nói: “Cố Loan Loan, em có tin tôi nay anh ‘xử’ em hay không?!”

Tôi cố gắng, Cố Loan Loan tháo dây an toàn, anh liền giữ cô lại, sau đó chỉ chỉ ghế phía sau.

Lúc này cô mới chú ý tới, ghế đằng sau có đặt một cái bánh kem!

“Sinh nhật vẫn phải trải qua chứ.” Nhắc lên, Cố Loan Loan mỉm cười, có chút cảm động.

Anh thấy vậy liền cười, mở cho cô, lại cầm nến lên, phía trên mặt bánh có viết: Sinh nhật tuổi 20 vui vẻ!

Phía dưới còn có một hàng chữ nhỏ: Người anh yêu, Cố Loan Loan.

“Sinh nhật vui vẻ, vĩnh viễn hạnh phúc.”

Rồi sau đó bảo cô ước nguyện, Cố Loan Loan nhắm mắt ước: Một đời một kiếp, mãi mãi có anh.

Diệp Cửu Chiêu cười, không biết trong nguyện ước của cô có anh hay không, nhưng không sao, cả đời cô đều sẽ có anh.

.....

Ăn một miếng bánh kem, Cố Loan Loan liền vội vội vàng vàng đi vào, Diệp Cửu Chiêu vẫn còn cầm miếng bánh kem, hơi hơi cúi đầu, cắn một ngụm, khóe miệng mang ý cười.

Bên trong phòng ký túc xá, Đường Tinh và Điều Lâm ngồi ở phía dưới, Nạp Thảm im lặng ngủ ở trên giường.

Thờ dài, Cố Loan Loan bò lên trên giường, nhẹ nhàng lắc lắc cô ấy. Vẫn bất động như cũ.

Loan Loan cảm thấy có chút bất thường, cô ấy không nên bình tĩnh như vậy.

Duỗi tay, nhắc một góc chăn lên....

“Nạp Thảm! Cậu làm gì vậy?!”

Bàn tay nắm lưỡi dao lam toàn là máu, vẻ mặt Nạp Thảm rất tỉnh mạch.

Điều Lâm và Đường Tinh sợ tới mức nhảy dựng lên, đứng ở trên ghế, nhìn Nạp Thảm.

Cố Loan Loan vội nắm lấy tay cô, thở nhẹ nhõm một hơi, may mắn, còn chưa cắt, chỉ là lòng bàn tay có rất nhiều vết cứa nhỏ.

Điều Lâm đi tìm cùn i-ốt sát trùng cho cô, Đường Tinh nắm lấy tay cô,---lle.e.quy,,don,---Cố Loan Loan đỡ cô dậy. Khuôn mặt Nạp Thảm vẫn là vẻ tỉnh mạch.

Cố Loan Loan thở dài, khuyên: “Cậu nên nghĩ đến cha mẹ mình đi! Bọn họ sẽ đau lòng biết bao nhiêu?”

“Còn nhớ rõ lúc mới khai giảng sao? Cậu nói cậu muốn tìm một chàng trai Mông Cổ, hai người ở trong lều nỉ, phi ngựa, ca hát, tự do tự tại.....”

Nạp Thảm hơi hơi nghiêng đầu, nhìn cô, hỏi: “Thật sự muốn kết hôn sao?”

Cố Loan Loan gật đầu, qua mấy ngày nữa là hai người đó đi đăng ký, chuyện Trình Trang có thể thích Nạp Thảm cũng thành vô nghĩa.

Không thể nâng đỡ nhau trong lúc hoạn nạn, chi bằng ở chốn giang hồ quên nhau.

Nạp Thấm ôm lấy cô, gào khóc, Cô Loan Loan nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô ấy, mới mấy ngày, phần lưng của cô ấy đã lộ ra khung xương

Con người nhất định phải trải qua đau thương, có người đến sớm, có người đến muộn, có một số là song lớn vỗ bờ, có một số thì gió êm sóng lặng.....

Té ngã một cái, đau đến tê tâm liệt phế, nằm nhào trên mặt đất, còn phải bò dậy.

Đoạn tình cảm này, Nạp Thấm đã phí rất nhiều tâm tư, trả giá rất nhiều tình cảm, phạm sai lầm, chịu bi thương, bị trách mắng.....Đã khóc, đã cười, đã đau, sau đó nên là bọc một lớp khô giáp thật dày để đứng lên.

Thanh xuân của ai mà chẳng có chuyện xưa đâu? Chẳng qua là lưu lại dấu vết sâu cạn mà thôi, lớn có, nhỏ có, oanh động có, bình thản có, vô cùng kỳ quái có, mỗi cái đều tạo thành những thương tổn.

Cô Loan Loan rất may mắn, cô có Diệp Cửu Chiêu, nhưng trên thế gian này, lại có mấy Diệp Cửu Chiêu chứ?

.....

Nạp Thấm thay đổi, biến hóa rất rõ ràng.

Chuyện của Liễu Nghệ đã truyền khắp đại học D, phần lớn đều là công kích Nạp Thấm, cô đi ở trên đường luôn bị người chỉ chỉ trỏ trỏ. Ngay lúc mọi người đều nghĩ là Nạp Thấm sẽ không chịu nổi thì cô ấy đều an an tĩnh tĩnh, ôm sách đi theo Diêu Lâm đến thư viện.

Cô không thi lên thạc sĩ, cô nói phải về Mông Cổ, cô cũng không giảm cân nữa, ở chỗ bọn họ phải khỏe mạnh, có sức lực, mới cười ngửa, chần dề, bò được.

Mỗi ngày cô đều an tĩnh, thỉnh thoảng sẽ tán gẫu với các cô, ngẫu nhiên sẽ cười cười. Nhưng trong phòng đều biết, buổi tối mỗi ngày, đêm khuya tĩnh lặng, Nạp Thấm vẫn sẽ khóc ướt gối đầu.

Hôm nay Trình Trang kết hôn, Nạp Thấm cũng không biết, cô ấy đang đến thư viện cùng Diêu Lâm.

“Em không đi!”

Cô Loan Loan trừng mắt, hôm nay Trình Trang mời khách, kêu mấy người anh em quen thuộc đến uống một ly, cũng coi như là chúc mừng.

“Em nhẫn tâm để anh đi một mình sao? Rõ ràng luôn tâm tâm niệm niệm là năm nay có thể đăng ký, đáng tiếc.....”

Về mặt Diệp Cửu Chiêu đầy oán niệm, Cô Loan Loan vô thức giật giật, sau đó cắn răng, nói: “Đi đi đi!”

Vẫn là quán mà đám người này tụ tập, cũng không nhiều người, có ba bàn, Trình Trang đặt một bàn, còn Liễu Nghệ thì mời đủ kiểu bạn bè.

Không phải lễ cưới chính thức, nhưng mọi người đều tặng đủ lễ vật cho Liễu Nghệ. Diệp Cửu Chiêu lại càng không mua,---lll,ê,,,quy,,,,don---theo như anh nói, không muốn tặng lễ vật cho người không vừa mắt.

Liễu Nghệ mặc bộ váy màu đỏ, trên mặt đều là nụ cười, những sự việc đau thương kia như chẳng lưu lại dấu vết gì với cô ta vậy.

Trình Trang không có biểu cảm gì đặc biệt, ngồi ở chỗ kia, giấy chứng nhận kết hôn còn ở trong túi xách của Liễu Nghệ, vậy đã trở thành người chồng.....

Rót đầy một ly rượu, cười đứng lên, nói: “Cảm ơn mọi người đã đến, đều là bạn bè, tôi xin kính rượu cho mọi người!”

Đều là rượu bia, có mấy cô gái uống bia, Trình Trang móc dụng cụ mở chai từ trong túi ra, mở cho các cô, lúc đặt rượu xuống thì có chút ngây người.

Anh ta còn nhớ rõ lúc ấy, mới vừa về công ty, lớp thể hệ trước trong đây khá bất mãn với tên lính nhảy dù này, cộng thêm “Hoa danh ở bên ngoài” liền làm khó anh ta khắp nơi.

Cũng ngày đó, anh ta tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, gọi một cốc bia, ông chủ bận quá, cũng không ai cho anh ta dụng cụ mở chai, anh ta đang muốn phát hỏa thì bên cạnh có một người ngồi xuống, cầm một chia bia, răng cắn một cái, đã mở ra.

Lại một chai, lại mở, rất nhẹ nhàng.

Hắn là cảm giác được ánh mắt kinh ngạc của mình, đối phương liền nói: “Chàng trai Mông Cổ chúng tôi chưa bao giờ dùng dụng cụ mở nắp chai.”

Nào anh ta nóng lên, cắn lên, mở ra nhưng răng đau. Đối phương cười ha ha, không hề có chút văn nhả nào!

Bọn họ mở một chai, uống một chai, cô ấy uống cũng không ít, cuối cùng là anh ta gục, cô công anh ta đến ghế đá ở công viên, cứ ngồi như vậy cả đêm.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Trình Trang nghĩ: Người này thật keo kiệt.

Về sau, tâm tình không tốt lại đi tìm cô uống rượu, có hôm cô mang theo dụng cụ mở nắp chai, nói với anh ta: “Răng anh đẹp, đừng phá nó.”

Theo bản năng Trình Trang nhìn về phía rằng cô, nghĩ thầm, rằng cô cũng không xấu đâu.

“Trình Trang?” Liễu Nghệ nghi hoặc lay anh ta một cái, anh ta lấy lại tinh thần, mang nụ cười lên, tiếp tục mở rượu cho các cô, hôm nay nên là một ngày vui.

Đàn ông uống rượu, Cố Loan Loan hơi không muốn ở bên trong đội chờ, liền đi ra ngoài hít thở không khí.

Đi vô phòng vệ sinh, vừa lúc đụng phải Liễu Nghệ, đối phương cười miễn cưỡng với cô rồi vội vàng vàng đi ra ngoài.

Rồi chưa được hai bước, lại gặp một người đàn ông, là bạn bè của đám người Trình Trang, một trong những thế gia của thành phố W.

Nhìn thấy Cố Loan Loan, liền huyết sáo: “Chào chị dâu!”

Thái độ coi như là cung kính, Cố Loan Loan theo bản năng không hề thích anh ta, cười cười liền đi cách anh ta.

Bữa tiệc này kéo đến mười một giờ mới tan cuộc, Trình Trang uống đến say mềm, Diệp Cửu Chiêu cũng uống một chút, nên hai người đành gọi xe.

Trình Trang lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, Diệp Cửu Chiêu có chút ghen tỵ, anh còn chưa lĩnh đây!

Nhưng Cố Loan Loan không hề rảnh rang mà lo cho anh.

Trước đó trì hoãn một đoạn thời gian, đề tài và kinh phí của cô đều đã đến, cô cũng chuẩn bị vào tháng mười đến sa mạc lần nữa.

Diệp Cửu Chiêu khá là không muốn.

“Em đi với ai?”

“Thành viên trong hạng mục của em!”

“Em nói cho anh biết có mấy người?!”

“Tính cả em. Là ba.”

“!!!”

Diệp Cửu Chiêu tức giận, nhưng Cố Loan Loan đã quyết ý đi, kỹ sư địa chất, không dă ngoại thì làm việc thế nào?

Số liệu lần trước của Lưu Nham Thạch đều đã phân tích cơ bản, lần này cô còn phải đến sa mạc một chuyến, nhưng không vào sâu, chỉ đi lại thu thập số liệu xung quanh.

Đáng lẽ chị Lý Tổ cũng muốn đi theo nhưng cha mẹ hai bên không đồng ý, muốn bọn họ kết hôn sớm một chút, đặc biệt là Lý Tổ, đã hai mươi sáu, ở chỗ chị ấy thì nên lấy chồng rồi.

Cố Loan Loan giống như còn lo Diệp Cửu Chiêu không an tâm nên đã mua bảo hiểm rủi ro. Chọc anh tức ngay tại trận, đẩy cô lên giường, hung hăng trừng phạt cô! Thẳng đến lúc cô cứ mãi bảo đảm, không đến chỗ nguy hiểm, mới bỏ qua cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cố Loan Loan đi vào lễ Quốc Khánh, ngày đầu tiên ở nhà xem lễ duyệt binh cùng Diệp Cửu Chiêu, ngày thứ hai liền xuất phát, ngày thứ tám trở về.

Đi ngày đó, trời trong nắng ấm, lúc trở về thì mưa to tầm tã.

Xe là của Diệp Cửu Chiêu, người lái xe duy nhất trong đội chính là Đàm Tư Ngữ, lái thẳng về trường học, Diệp Cửu Chiêu đã lái một chiếc xe khác đến đội ở cổng trường.

Vừa thấy chiếc xe quen thuộc đi qua, Diệp Cửu Chiêu lập tức đẩy cửa ra, bung dù đi đến, Cố Loan Loan nhanh chóng chui vào.

“Chờ bao lâu rồi?”

“Cả đời.”

“.....”

Đúng là có một cảm giác, mỗi lần Cố Loan Loan đi đã ngoại, anh liền khó chịu vô cùng, ngăn ngừa mấy ngày, kéo dài tựa như cả đời.

“Con mèo nhỏ, sao em lẫn lộn thành thế này hả?”

Trêu đùa nhìn Cố Loan Loan, một thân bùn đất, trên mặt, trên người bị dính bùn, thoát nhìn có vài phần thú vị.

Cố Loan Loan bày ra vẻ mặt đau khổ, đáp: “Bên kia có mưa lớn, có chỗ bị sạt lở, Phùng Giai đứng ở bên cạnh, bị trượt xuống cùng bùn đất, chúng em đã nhảy xuống cứu cô ấy.”

Rồi sau đó có chút nghĩ lại mà sợ, nói: “May mắn không có việc gì, lúc ấy bị dọa thối.”

Mặt Diệp Cửu Chiêu rất đen, đây là nghe cô kể lại còn hãi hùng khiếp vía, cái gì gọi là ‘nhảy xuống đi’? Một thân bùn đất này là làm gì mà thành hả? Rốt cuộc có bao nhiêu nguy hiểm hả!!!

“Cố Loan Loan! Em chú ý an toàn được không!”

Cố Loan Loan híp mắt, dung bàn tay bản nhéo mặt anh, đáp: “Rất chú ý an toàn, dù sao cũng phải cứu người chứ.”

“VẬY EM.....”

“Anh Cửu! Em nhớ anh!”

“.....”

Anh Cửu lăm nhăm lên là tương đối đáng sợ, Loan Loan chớp chớp mắt, thành công làm anh ngưng ngưng.

Rồi sau đó anh nghiêm mặt, ôm chặt lấy cô một phen, nói: “Hôm nay tha cho em, về sau.....”

“Cũng không dám nữa!”

Diệp Cửu Chiêu vừa lòng gật gật đầu, Cố Loan Loan đột nhiên thoát khỏi lòng anh, kêu: “Anh Cửu, người em bản.”

Anh tiếp tục ôm cô, ôm vào trong ngực, Loan Loan chẳng bản chỗ nào cả!

Mở cửa ghế phụ, để cô ngồi vào.

“Anh nhìn đi, người anh cũng bản rồi kìa.” Cố Loan Loan nhìn Diệp Cửu Chiêu bước vào ngồi, nói.

Anh hơi hơi nhếch miệng cười, đáp: “Lần này đi tắm uyên ương đi ~”

Cố Loan Loan cứng đờ, Diệp Cửu Chiêu cười thoải mái.

Rốt cuộc “Tắm uyên ương” không thành, Diệp Cửu Chiêu thay quần áo liền đi nấu cơm, cả ngày Loan Loan còn chưa ăn gì đâu.

Cố Loan Loan tắm rửa xong, đã ngửi thấy hương thức ăn bay đầy phòng, nhếch miệng cười, đi vào phòng bếp.

Ba cái bếp bật cùng lúc, một cái luộc bắp ngô, cả gian bếp đều là mùi ngọt thơm. Bếp ở giữa là nồi nước ninh, Cố Loan Loan động động cánh mũi, là canh bí đao ninh sườn.

Cô cười híp mắt, Diệp Cửu Chiêu đang thái măng, người đàn ông cao gầy trắng trẻo, đeo tạp dề màu trắng, vẻ mặt chuyên chú.

Người đàn ông thấy hơi nóng, xắn tay áo lên, bàn tay mạnh mẽ hữu lực đang cầm dao nhưng không hề có sự gượng ép nào.

Đây là một vị triệu phú cao quý, theo công ty mở rộng, sẽ càng ngày càng “Quý”, nhưng mà mỗi ngày trở về, anh vẫn là ông xã luôn nấu cơm cho cô.

Trong một nhà, mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ nấu cơm,----lee,,quy,,don,,---đều đáng giá để cảm kích, không có ai bắt buộc phải hao tâm tổn sức vì một ai cả.

Cố Loan Loan tiến lên, nhẹ nhàng áp mặt vào lưng anh.

Người đàn ông đang nấu com hơi ngừng lại, rồi tiếp tục động tác trên tay, chỉ là phần lưng bất động, về mặt dịu dàng hơn.

“Làm sao vậy? Sấy tóc chưa?”

Cố Loan Loan bất động, đáp: “Chờ lát nữa.”

“Mau đi sấy đi, đừng để bị cảm lạnh.”

“Anh Cừ.”

“Ừm?”

“Em yêu anh.”

“Cạch!” Diệp Cừ Chiêu ném con dao ở trên tay xuống thớt gỗ, quay đầu dè bả vai cô.

“A.”

Cố Loan Loan gãy giữa, Diệp Cừ Chiêu giữ chặt cô, hung hăng cắn cô.

“Anh, anh, anh. Đau!” Rốt cuộc cũng gãy ra, Cố Loan Loan nước mắt lưng tròng, về mặt uất ức, gất gao che cổ.

Diệp Cừ Chiêu gỡ tay cô ra, nhìn dấu răng trên cổ, nhẹ răng cười.

“Đẹp.”

“Anh là chó biến thành sao?!”

Diệp Cừ Chiêu không đáp, nhẹ nhàng vuốt quanh dấu răng, nói: “Có thể giữ mãi thì tốt.”

“!!!”

Cố Loan Loan vô cùng tức giận, quát: “Anh, anh, anh!”

Diệp Cừ Chiêu sờ sờ khuôn mặt cô, ní non: “Thật sự muốn ăn sạch em.”

Cố Loan Loan che cổ, về mặt hoảng sợ, nói: “Ăn thịt người là phạm pháp.”

.....

Tay nghề Diệp Cừ Chiêu càng ngày càng tốt, cô nhóc giận dữ vừa còn tức giận, ngay lúc húp một ngụm canh bí đao liền tiêu tan cơn giận, chỉ còn hương vị hạnh phúc.

Bắp rất non, đáng tiếc Diệp Cừ Chiêu không cho cô ăn cái thứ hai, --ll,,ê,quy,,,don,,,--- Cố Loan Loan chép miệng, lưu luyến nhìn anh ăn hết cái bắp thứ hai kia.

Buổi tối, cô chuẩn bị về phòng ngủ, người nào đó giữ cô lại.

“Dạ?”

“Đêm nay ngủ cùng em.”

“Anh chắc chắn?”

Diệp Cừ Chiêu gật đầu, đáp: “Anh là người đàn ông có thể quản được nửa thân dưới!”

Không biết mọi người có tin hay không, dù sao Cố Loan Loan cũng không tin.

Quả nhiên.

“Không phải anh nói mình là người đàn ông có thể quản được nửa thân dưới sao?” Cố Loan Loan hỏi người đàn ông đang ôm mình.

Đừng tưởng rằng không nói lời nào là em nghĩ anh đã ngủ rồi!

Đối phương bình tĩnh đáp: “Ừ, quản được. Cho nên anh để nó chào hỏi em, biểu đạt tình yêu của anh dành cho em.”

Cố Loan Loan: “.....” Nghiêm trang mà nói hươu nói vượn!

Ngày hôm sau, Cố Loan Loan tỉnh, còn Diệp Cửu Chiêu vẫn ngủ. Mỗi lần anh ngủ chung

giường với cô, luôn dậy trễ một chút, buổi tối cũng không thể nào ngủ ngon.

Cố Loan Loan quay đầu, nhìn mặt anh, tay anh còn ở dưới tay cô nên cô có giật nhẹ thì cũng không có đánh thức anh. Tay đặt trên mặt anh, nhẹ nhàng sờ sờ.

Người đàn ông này cũng thật đẹp trai. Không phải vẻ đẹp vô lại như Trình Trang, cũng không phải đẹp như kiểu vừa thấy liền kinh ngạc như Đỗ Quân Khôn.....

Là vẻ đẹp chịu được sự đánh giá, cân nhắc nhiều lần, liếc mắt một lần càng thấy đẹp hơn.

Ngày thường, ở trong đám đông, liếc mắt một cái là thấy anh, bởi vì khí chất quanh thân anh, hiện tại anh nhắm hai mắt, che đi đôi mắt sắc bén kia, mới phát hiện khuôn mặt anh cũng đẹp như vậy.

Ánh mắt dời đến căn cổ, cô đột nhiên nảy ra ý xấu, ngẩng đầu, cắn lên.

Hả? Cắn mạnh như vậy, sao còn không tỉnh? Lại cắn tiếp!

Cố Loan Loan cắn đến sắp liến sắc mặt rồi mà người này vẫn còn chưa tỉnh sao?

Buông ra, ngẩng đầu. Đôi phượng mở to mắt, đầy mặt ý cười nhìn cô.

“Không đàn à?”

Đôi phương lắc đầu.

“!!!” Sắp chảy máu rồi!

Ánh mắt hoảng hốt của Cố Loan Loan đã chọc cười anh, anh xoay người một cái, đè lên trên, hôn cô.

Đùng bừa sáng xong, hai người cùng nhau ra ngoài.

Cố Loan Loan chỉ vào cổ anh, hỏi: “Anh cứ để vậy đi ra ngoài à???”

Cô còn quàng khăn kín cổ, trên cổ Diệp Cửu Chiêu là ấn ký mới, còn thâm hơn nhiều so với cô.

Đôi phương mập mờ liếc mắt một cái, đáp: “Anh có là xã, không sợ người khác nhìn.”

Cố Loan Loan trừng mắt, hơi ngượng ngùng.

Dương nhiên, hiện tại cô còn chưa tiết, Diệp Cửu Chiêu mang dấu răng này đi ra ngoài, danh hiệu “Cạp mẹ” này, cô không chạy thoát rồi.

Quả nhiên, mục tìm kiếm nóng trên Weibo có.....

Lúc này Weibo còn chưa phát triển nóng như vài năm sau, nhưng sau khi một đám ngôi sao chuyển về đây thì lưu lượng cũng đã khá lớn rồi.

Với tư cách là nhân viên nên khá thích trên chọc ông chủ

nhà mình.

Một nhân viên của Minh Thịnh chụp một bức ảnh rồi
gửi lên, nhân viên Weibo liền kích động, lập tức đăng ra
ngoài.....

Bộ dạng đẹp trai! Ông chủ kim cương! Vợ quản nghiêm!
Đầu răng!

Tâm tâm chuyện của cư dân mạng liền bốc cháy hừng hực.

Phát hiện lúc chuẩn bị khai thác..... Đây thật quá tuyệt
đi!

Tổng giám của Minh Thịnh! Đại cổ đông Weibo!
Diệp Cửu Chiếu! Ông chủ kim cương đỉnh nhất! Chỉ
chú ý! Một ngược!

Này còn cần khai thác sao? Cùng đàn em trong
trường... Hoa khôi Địa chất..... Cố Loan Loan.

Tin tức mới tràn đầy màn hình, Cố Loan Loan sững sờ,
nhìn lại, fan Weibo đã hơn mười ngàn rồi!

Này..... Đây.....

Cô chưa từng đăng lên Weibo, cho nên không có lời nhắc,
ngược lại có một dòng lớn tin nhắn, tất cả đều là:

Phục!

Lợi hại!

Ôa! Tuyệt vời!

Cố Loan Loan: “.....”

Chặn tin nhắn, hung hăng cắn răng, Diệp, Cửu, Chiêu!

“Mợ nó! Mợ nó! Mợ nó! A a a!” Một nhân viên Giáp của Minh Thịnh gào to.

“Làm sao vậy?” Tổ trưởng là một người nữ cứng nhắc, trừng cô bạn một cái, không để cho cô ấy giải thích lý do.

Nhân viên Giáp bày ra vẻ mặt đau khổ, đã không quan tâm đến tổ trưởng mặt đen nữa.

“Hu hu hu... Tôi chụp dấu răng của ông chủ, đăng lên mục tìm kiếm nóng rồi.....”

“???” Tổ trưởng không hiểu ra sao.

“Hôm nay, trời sáng..... Trong thang máy, gặp ông chủ, liền chụp bức ảnh kia rồi phát tán trên mạng..... Kết quả.....”

Nhân viên Giáp vò tóc.

Tổ trưởng hiếm khi không phê bình cô ấy, chỉ nói: “Chúc cô may mắn.”

Nhân viên Giáp tiếp tục điên cuồng vò đầu.

A a a! Ông chủ ngàn vạn lần đừng nhìn thấy! Ngàn vạn lần đừng!

Đang lảm lảm thì giám đốc ra tới, nói với cô: “Ông chủ kêu cô lên gặp!”

“Tôi xong rồi, xong rồi!”

Nhân viên Giáp mang vẻ mặt thấy chết không sờn đi lên, thấy vị trợ lý lành lặn, gần gũi.

“Anh..... Ông chủ tìm tôi có chuyện gì?”

Đôi phương lắc đầu, đáp: “Không biết.”

Lúc cô đang lấy hết can đảm chuẩn bị đi vào thì trợ lý lại nói: “Hình như tôi vừa thấy ông chủ xem Weibo.”

“!!!”

Nhân viên Giáp mềm nhũn hai chân, thiếu chút nữa là nằm liệt trên mặt đất.

Run rẩy đi vào, Diệp Cửu Chiêu đang vững vàng ngồi ở đó, tay lật tài liệu.

“Ông, ông, ông chủ.....”

Đôi phương nhìn cô một cái, nói: “Ngồi đi.”

Nhân viên Giáp giãy giụa một chút, nói: “Tôi, tôi, tôi..... Không ngồi xuống được.....”

Diệp Cửu Chiêu nhìn qua, liền thấy chân cô run rẩy, cũng không ép, lại nói: “Ở công ty vẫn tốt chứ?”

Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó! Có phải câu tiếp theo là muốn xa
thai tôi hay không!!?

“Tốt.... Rất tốt...” Nhân viên Giáp tuyệt vọng đầy
mặt.

Diệp Cửu Chiêu cười.

Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó, ông chủ cười rồi! Không phải
muốn tống tôi vào ngục đó chứ?!

“Cô....”

“Ông chủ! Tôi sai rồi!” Nhân viên Giáp thiếu chút
nữa là quỳ xuống.

“Tôi nói, tôi cảm thấy cô biểu hiện công trạng khá tốt, đi
đến phòng Tài vụ nói là tháng này tiền lương tăng gấp
ba.”

“!!!”

Hả?

Tôi rõ ràng là làm việc vất vả, không có nghiệp vụ đâu!

.....

Diệp Cửu Chiêu hừ ca, mang theo một túi hoa quả và
bánh ngọt lớn trở về.

Hả? Cửa không khóa, Loan Loan về rồi sao?

Mở cửa.

Cô Hoa Nhiễm, mẹ Cố, Cố Loan Loan cùng nhìn về phía anh.

Diệp Cửu Chiêu.....

Nếu không phải hai gian phòng đều có dấu vết người ở thì Diệp Cửu Chiêu tuyệt đối sẽ không thấy được sắc mặt này của Cố Hoa Nhiễm.

Cố Loan Loan đã bị thắm vẩn mấy tiếng đồng hồ, ---ll,,llle,,,q,,,uy,,,do,,,nnn---cha Cố xác định bọn họ không làm chuyện gì cả, lúc này mới buông tha cho con gái, an tâm ngồi xuống.

“Chú, dì, sao hai người lại đến đây?” Diệp Cửu Chiêu ngồi bên cạnh Cố Loan Loan, hỏi cặp vợ chồng này.

Cố Hoa Nhiễm ho khan một tiếng, đáp: “Không có việc gì, lên đây chơi hai ngày thôi.”

Diệp Cửu Chiêu cười, cũng không vạch trần, đáp: “Vậy cũng tốt, hai ngày này con sẽ đưa chú, dì đi dạo quanh thành phố W.”

“Ừ.” Cố Hoa Nhiễm ra vẻ cao ngạo gật đầu.

“Chú, đêm nay hai người ở.....”

Cố Hoa Nhiễm nhìn về phía anh, đáp: “Ở khách sạn.”

“Dừng..... Ở đây còn có một gian phòng, có thể ở đây ạ.”

Cố Hoa Nhiễm hừ một tiếng, vẻ mặt kiêu 'coi như cậu thức thời'.

Hiện tại hai người họ là một người có tâm lý lòng, một người thì trong lòng không thoải mái, cố ý kiêu ngạo.

Ừm..... Ở chung cũng coi như hòa hòa.

Ngày hôm sau.

Cố Hoa Nhiễm thức dậy khá sớm, hơn 6 giờ một tý liền dậy, nhưng khi đi ra ngoài đã thấy Diệp Cửu Chiêu đang làm bữa sáng.

“Dậy sớm vậy à?”

“Không biết chú đi dậy lúc nào, con liền dậy sớm một chút, bình thường đều là bảy giờ.”

Cố Hoa Nhiễm gật đầu, ngồi ở phòng khách nhìn nhất cử nhất động của anh, thấy anh gọn gàng, mạch lạc tiến hành động tác.

Ninh đồ ở trong nồi, anh rửa sạch tay liền đi ra, Cố Hoa Nhiễm vội vàng làm bộ đọc báo. Anh vào phòng Cố Loan Loan, chưa đầy một lát đã ra, lát sau liền thấy Cố Loan Loan hí hóp mắt lê dép ra.

Cô đi rửa mặt, anh tiếp tục làm bữa sáng, mẹ Cố cũng ra tới.

Khoảng bảy giờ, hai mẹ con Cố Loan Loan đã chỉnh trang xong, Diệp Cửu Chiêu cũng bày xong đồ ăn trên

làn.

Nhìn Loan Loan tự nhiên tư thái, Cố Hoa Nhiễm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ăn sáng xong, Diệp Cửu Chiêu cũng không đến công ty, dành đưa ba người ra ngoài đi dạo.

Thành phố W có điều rất văn nghệ phố, bên trong có rất nhiều hiếm lạ cổ quái đồ vật.

Đi vào thấy có rất nhiều tượng điêu khắc, vẻ mặt mẹ Cố đầy hứng thú, đôi mắt cha Cố đảo quanh, còn vờ tỏ vẻ.

“Chú, dì, con chụp ảnh cho hai người nhé.”

Lấy máy ảnh từ trong túi ra, anh đi ra ngoài liền mang theo, anh nghĩ người lớn tuổi hiếm khi có một chuyến đi xa nhà, nên luôn thích chụp ảnh.

Quả nhiên, mẹ Cố cười gật đầu, tuy Cố Hoa Nhiễm không nói lời nào nhưng thân thể cũng xích gần lại.

Mẹ Cố đứng ở giữa, Cố Loan Loan và Cố Hoa Nhiễm đứng ở hai bên cạnh bà, theo một tiếng “Tách”, hình ảnh liền được lưu lại.

“Con cũng đến chụp cùng đi.”

Diệp Cửu Chiêu sững sốt, sau đó cười cười nhờ du khách chụp một tấm ảnh, vẫn là vị trí như cũ, chỉ là bên cạnh Cố Loan Loan có thêm Diệp Cửu Chiêu thôi.

Nơi này đối với vợ chồng nhà họ Cố mà nói, dọc đường đều rất mới lạ, cứ nhìn xem cái này, mua cái kia.

đến tại một vị, cứ nhìn xem cái này, nhưu cái kia.

Một ông lão ngồi trên ghế nhỏ, trên tay dùng dây thép uốn thành hình mười hai con giáp. Vợ chồng họ Cố tò mò đến ngồi xổm xuống xem, Diệp Cửu Chiêu liền mua ba con. Vừa khéo là ba con giáp của nhà họ.

“Cửu Chiêu còn nhớ chuyện này à?”

Diệp Cửu Chiêu gật đầu, nói: “Nhớ rõ ạ, về sau còn phải mừng sinh thần của hai ông bà nữa.”

Cố Hoa Nhiễm quay đầu đi, không nói được, cũng không nói không được.

Con phố nhỏ này đi hết rất nhanh, Diệp Cửu Chiêu cũng không dẫn họ đi ra ngoài, mà tiếp tục rẽ vào bên trong.

Nơi này còn có một cửa hàng, bề mặt trang trí đơn giản, có hai đứa bé đang vui đùa ở bên ngoài, thỉnh thoảng có người ra ra vào vào. Diệp Cửu Chiêu liền dẫn mọi người vào đây.

Bên trong có một ông lão đang bốc thuốc.

“Đây là?” Cố Loạn Loạn kéo góc áo Diệp Cửu Chiêu.

“Ở đây phối thuốc rất tốt, dùng để ngâm chân, chú ý hiểm khi đến đây, mang một bọc về ngâm chân, rất tốt cho sức khỏe.”

Cố Hoa Nhiễm mất tự nhiên động động, trong lòng vẫn

có chút cảm động.

Đợi một hồi lâu mới đến bọn họ. Thầy thuốc liếc nhìn bọn họ, chỉ vào Cố Hoa Nhiễm, nói: “Bệnh nặng mới khỏi đi.”

Hơi có chút kinh ngạc, Cố Hoa Nhiễm cười nói: “Đúng.”

Ông lão vừa bốc thuốc, vừa nói: “Chú ý điều dưỡng, dù gì thì thân thể cũng không bằng người bình thường được.”

Cố Hoa Nhiễm gật đầu, đáp: “Vâng.”

Đây không phải là một gói thuốc, vì Diệp Cửu Chiêu mua nửa năm nên cầm hai túi khá to.

“Mỗi lần lấy một ít bỏ vào trong nước sôi, lạnh một chút thì nhanh đặt chân vào, ngâm một lúc, hai tuần ba lần là được.”

Diệp Cửu Chiêu xách ở trên tay, đoàn người chậm rãi đi ra ngoài.

“Đây là sư đệ của bác sĩ Trịnh, y thuật khá tốt, lúc trẻ chuẩn bệnh sai một lần, suýt chút nữa là hại mạng người. Cuối cùng không chữa bệnh nữa, chỉ bốc thuốc ngâm chân cho người ta. Mấy chục năm qua, đã luyện thành một môn tuyệt kỹ.”

Cố Hoa Nhiễm đứng một chút, nói: “Bác sĩ Trịnh là người tốt, chắc hẳn sư đệ cũng sẽ không kém, bằng không cũng sẽ không vì một lần sai lầm mà không dám khám cho

người nữa.”

Rồi sau đó thờ dài, nói tiếp: “Còn nhớ rõ ông lão ở công viên vào năm trước không? Chín mươi tuổi đấy.”

Cố Loan Loan gật đầu, Diệp Cửu Chiêu cũng dời mắt về phía ông.

“Thật ra năm ngoái đã mất rồi, sau ngày đại thọ chín mươi tuổi.”

Cố Loan Loan ngẩn ngơ, dáng vẻ dẹt râu tròng mắt của ông lão còn rõ ràng ở trước mắt.

Cố Hoa Nhiễm lại nói: “Bác sĩ Trịnh sớm đã biết ông ấy không còn được mấy ngày rồi, giấu không nói. Ông lão kia lại vui vẻ trải qua khoảng thời gian cuối cùng, sống đến năm chín mươi tuổi như mơ ước.”

Cố Hoa Nhiễm đột nhiên cảm khái một câu: “Tuổi lớn rồi, nói không biết sẽ ra đi lúc nào, dù sao thì thân thể này của tôi cũng không lường lúc trước. Diệp Cửu Chiêu, nếu như cậu muốn lấy con gái tôi thì phải bảo vệ nó cả đời.”

Diệp Cửu Chiêu nhẹ nhàng nắm tay Cố Loan Loan, ánh mắt kiên định, nhìn thẳng ông, hứa hẹn: “Vâng, là cả đời.”

Cố Hoa Nhiễm vừa lòng gật gật đầu.

Thứ năm hai người đến, thứ bảy lại ngồi máy bay trở về, thứ hai, Cố Hoa Nhiễm còn phải lên lớp.

Diệp Cửu Chiêu và Cố Loan Loan đi tiễn.

Hốc mắt cô đỏ lừng, Cố Hoa Nhiễm cười vỗ vỗ đầu cô, trách nhẹ: “Lớn rồi, đừng làm cho Cửu Chiêu chê cười.”

Cố Loan Loan hít hít cái mũi, lần này Cố Hoa Nhiễm và vợ tới kỳ thật là có mục đích, muốn đột kích, khảo sát Diệp Cửu Chiêu một chút.

Người già ra đi không chỉ có mình ông lão kia, còn có cả bà lão đã chỉ vào Cố Loan Loan nói “Tuổi xuân chết sớm”, mới mấy không lâu.

Ngày đó, bác sĩ Trịnh đến phúng viếng, đột nhiên nói: “Bà lão này là thầy bói, không dễ dàng há miệng, nhưng mở mồm tất là chuẩn. ---lll,,ê,,quy,,,do,,,nnn--- Cũng là mệnh khổ, cả đời chỉ có thể đoán mệnh người khác, hai mươi lăm tuổi mất chồng, ba mươi tuổi mù mắt, bốn mươi tuổi, đứa con trai duy nhất bị người ta đánh gãy chân, ném xuống sông. Mấy chục năm cô đơn, sống được cũng không dễ dàng.....”

Cố Hoa Nhiễm có rất nhiều cảm thán, đêm đó ông mơ một giấc mộng, mơ thấy mình đột nhiên chết, để một mình Cố Loan Loan lưu lại trên đời này. Chỉ nhìn thấy Loan Loan khóc, tê tâm liệt phế, ông đau lòng muốn chết. Ngày hôm qua đọc Weibo, bọn họ cũng coi như là tìm được lý do, liền tới đây.

Vận mệnh là thứ, đôi khi có thể tin, đôi khi lại không thể tin. Diệp Cửu Chiêu người này, nếu thật sự là mệnh, bọn họ có thể tin tưởng.

Ơn ai đang kỳ!

Cô Hoa Nhiễm nói: “Trong lúc đi học, không được phép có thai!”

Cịong nói có chút nghiêm túc, hai người kia nghe xong ngây ngẩn cả người, sau đó trong mắt Diệp Cửu Chiêu hiện rõ sự mừng rỡ.

Cô Hoa Nhiễm dắt mẹ Cô đi rồi, cuối cùng nói một câu: “Muốn đăng ký thì đến thành phố C tìm cha để lấy hộ khẩu đi.”

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3445621#p3445621>

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong lòng mừng rỡ như điên, Diệp Cửu Chiêu quay đầu ôm lấy Cổ Loan Loan, găt gao ấn cô vào lòng.

Chuyện đời trước muốn mà không dám nghĩ đã thực hiện được rồi sao?

“Loan Loan..... Loan Loan.....Anh rất vui sướng!”

Cách lóp quần áo thật dày, Cổ Loan Loan cảm nhận được nhịp tim đập ‘thình thịch’ của anh, lòng rất rối rắm.

Vì sao cô vẫn còn một chút kháng cự chứ? Sự kháng cự này, không phải đối với anh Cửu, mà là với hôn nhân.....

Thấy anh vui sướng như điên, Cổ Loan Loan cũng không lên tiếng.

Trở về nhà, cô ngồi trên sofa, Diệp Cửu Chiêu ngồi ở trước máy tính, xem lịch ngày tốt. Sau đó đứng lên, vội vàng vàng tìm vali, thu dọn đồ đạc.

“Ngày mai chúng ta đi, thứ hai ở chỗ cha mẹ, thứ ba là ngày lành, qua thứ ba thì phải chờ đến tháng sau. Sau đó chúng ta đi chơi mấy ngày, cuối tuần trở về, em xin nghỉ một tuần được không?”

Diệp Cửu Chiêu mong chờ nhìn cô, Cổ Loan Loan xin nghỉ một tuần cũng không sao cả, nửa học kỳ trước không có nhiều môn học quan trọng, hơn nữa, những tri thức ấy, anh cũng có thể dạy cho cô.

Cổ Loan Loan tựa vào lưng ghế, nhìn Diệp Cửu Chiêu vẫn luôn lăm lăm, cô rất ít khi thấy anh trẻ con như vậy, chân tay luống cuống, lại vui sướng đến mất hình tượng.

Nhưng không biết vì sao, nỗi sợ trong lòng cô càng ngày càng không khống chế được, luôn trống rỗng. Đây là chứng khủng hoảng trước hôn nhân trong truyền thuyết sao?

“Loan Loan, chúng ta nhận giấy đăng ký rồi thì đi đâu chơi nhỉ? Nước ngoài thì chắc không kịp, song nếu em muốn đi thì xin nghỉ hai ngày cũng được.”

“Hoặc là chờ em tốt nghiệp, chúng ta tổ chức hôn lễ rồi đi nước ngoài hưởng tuần trăng mật nhé?”

Không nghe được Cố Loan Loan trả lời, lúc này Diệp Cửu Chiêu mới kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn cô. Anh bị niềm vui rót trúng đầu, trong lúc nhất thời lại quên chú ý tới cảm xúc của cô.

Lúc này thấy cô tựa mặt trên lưng ghế sofa, nhìn anh, nhủ thầm.

“Em.....” Diệp Cửu Chiêu siết chặt quần áo trên tay, trong lòng căng thẳng.

“Anh Cửu..... Hiện tại kết hôn có quá sớm hay không?”

Diệp Cửu Chiêu mở to hai mắt, đầy mặt không thể tin, lúc trước, Cố Hoa Nhiễm chưa đồng ý thì Cố Loan Loan cũng nói còn sớm, giờ, khi mọi người không phản đối mà nói lời này thì không cùng một cảm xúc rồi.....

“Vi.....Sao? Em không muốn vĩnh viễn ở cùng anh sao?”

Cố Loan Loan lắc đầu, nói: “Em chỉ cảm thấy, không cần thiết phải đăng ký sớm như vậy..... Không phải hiện giờ chúng ta vẫn tốt hay sao?”

Tại sao lại không chứ? Đăng ký liền nói lên em là của anh, anh là của em mà!

“Có phải em không yêu anh không.....” Lời này có hơi run.

Lúc này Cố Loan Loan cũng không chịu nổi, rốt cuộc mới hai mươi tuổi, hai tháng trước vẫn còn là cô gái mười mấy tuổi đấy.

“Vi sao anh lại kéo đến vấn đề này thế?”

“Đó không phải là vấn đề cơ bản sao?!”

Những lời này có hơi hung dữ, lần đầu tiên bị anh mắng, Cố Loan Loan ngây ngẩn cả người, rồi xụ mặt đưa lưng về phía anh.

Diệp Cửu Chiêu chỉ có thể nhìn gáy cô, trong lòng đau như dao cắt. Ném quần áo cầm trên tay vào vali rồi mở cửa đi ra ngoài.

Cố Loan Loan sững sờ tại chỗ, hốc mắt đỏ lên, nước mắt liền chảy xuống, cô thật sự có chút sợ hãi, như bây giờ, không phải khá tốt sao?

Nằm ở trên sofa, nhắm mắt lại, từng giọt lệ lăn dài xuống dưới.

Căn phòng không có Diệp Cửu Chiêu, lập tức trống rỗng, giống như băng tuyết ngập trời, lạnh đến mức cô hơi hơi phát run.

Nửa tiếng sau, cửa lại mở ra.

Cố Loan Loan cứng đờ ở trên sofa, cảm giác được anh chậm rãi đi tới, ngồi xổm bên cạnh cô, mặt cọ ở trên tay cô.

“Loan Loan.....Đừng khóc, không kết hôn thì không kết hôn, em muốn kết hôn lúc nào cũng được.”

Bàn tay nhẹ nhàng xoa gương mặt còn hơi ươn ướt của cô, tay anh lạnh lẽo khiến lòng cô run lên.

“Không phải anh có ý mắng em, anh sai rồi, về sau sẽ không thế nữa. Đừng khóc, đau lòng muốn chết, anh Cửu đau lòng muốn chết.”

Trong lòng Diệp Cửu Chiêu sụp thành một mảng, không kết hôn thì không kết hôn, cô không muốn thì không kết hôn nữa.

Vừa mới

lướt ra ngoài, anh liền hối hận, gió lạnh thổi qua khiến anh chợt tỉnh ngộ. Lúc trước trong đầu anh chỉ có kết hôn, lại chưa từng bình tĩnh mà suy nghĩ, chỉ cần Loan Loan còn cùng anh ở bên nhau, có tờ giấy kia hay không, cũng không có gì quan trọng.

Cố Loan Loan tròn mắt, thấy được anh mua cái bánh kem kia, từ nhỏ đến lớn, trừ bỏ Cố Hoa Nhiễm thì

người dân ông này là quan trọng nhất rồi.

Anh còn quản cô hơn cả cha Cố Hoa Nhiễm, trước mười mấy năm, Cố Hoa Nhiễm dạy cô sự giáo dục đúng chuẩn, có rất nhiều thứ không thể, không thể, không được.....

Diệp Cửu Chiêu xuất hiện vào lúc tam quan của cô đã trưởng thành, cho nên, không kiêng nể gì mà cưng chiều cô, ---ll,,e,e,,quy,,,don---thỏa mãn tất cả yêu cầu của cô. Đáng vẻ tức giận đó, chỉ là hơi hung ác, rống lên một câu, chưa đầy một lát đã mang theo đồ ngọt trở về xin lỗi, tùy ý cô hết.

Cố Loan Loan há mồm, nói: “Anh Cửu... Kết hôn đi.”

Diệp Cửu Chiêu mở to đôi mắt, lấp lấp nói: “Không không không, đừng miễn cưỡng.....”

Cố Loan Loan cười, lắc đầu, đáp: “Chỉ là có chút sợ hãi trước hôn nhân...”

Diệp Cửu Chiêu ôm lấy cô, dỗ: “Đừng sợ, đừng sợ, có anh Cửu đây.”

Cô gật đầu thật mạnh, đáp: “Vâng.”

Vừa nháo xong lại vội vàng quyết định kết hôn, cũng không biết là tốt hay xấu nữa.

.....

“A lô Trana Trana”

“Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là muốn hỏi một chút gần đây cậu khỏe không?”

“Tôi không có việc gì, quan tâm cậu một chút thôi.”

“Thật không có việc gì, gần đây cậu bận không?”

“Tôi đương nhiên bận rồi, tôi phải đi đăng ký kết hôn với Loan Loan.”

“Đúng đúng đúng, thú hai!”

“Cùng vui, cùng vui.”

.....

“A lô, Hạo Dương, gần đây bận không?”

.....

“Tôi phải đi đăng ký kết hôn với Loan Loan!”

.....

“A lô, Lý Dịch à.”

.....

“Tôi phải đi đăng ký kết hôn với Loan Loan!”

.....

“Tôi phải đi đăng ký kết hôn với Loan Loan!”

.....

Cô Loan Loan nhìn Diệp Cửu Chiêu đang hưng phấn ôm điện thoại, khoe miệng giật giật, anh có dám tin đây là nam thần Diệp cao ngạo, không thích nói chuyện, lạnh nhạt kia không?!

Nhìn anh gọi hết cuộc này đến cuộc khác, khoe miệng đều nhếch cao rồi. Tên ngốc ở đâu đến, mau mau quay về đi!

Đè lại di động của anh, nói: “Anh Cửu..... Đừng gọi nữa, chuẩn bị xuất phát.....”

“Đúng đúng đúng.” Nói xuất phát, Diệp Cửu Chiêu lập tức buông điện thoại, cầm túi, một tay kéo vali hành lý, một tay dắt Cô Loan Loan.

Tay anh thật ấm, tâm anh rất nóng, mắt Cô Loan Loan hơi hơi ướt, làm người là phải dừng cảm một chút.....

Ngồi trên máy bay, Diệp Cửu Chiêu lấy một quyển sách ra, buổi sáng kêu trợ lý đưa tới, bên trong có dạy về cách xử lý chứng sợ hãi hôn nhân.

“Sợ hãi hôn nhân không phải là bệnh, chỉ là tâm lý chưa chắc chắn, muốn xử lý chính xác vấn đề này.....”

Đọc đọc, trong lòng anh liền khó chịu.

“Loan Loan à, kết hôn thật không có cảm giác an toàn sao?”

Cố Loan Loan chớp chớp đôi mắt, lắc đầu.

“Vậy em sợ cái gì? Chúng ta kết hôn rồi cũng chẳng khác gì hiện giờ cả.” Tay anh giữ mặt cô, nghiêm túc nói.

Sợ hãi kết hôn? Cần thiết giải quyết!

Cố Loan Loan được anh nuôi rất tốt, khuôn mặt trắng nõn, hơi hơi đỏ hồng, anh ép mặt cô, đôi má lúm đồng tiền liền lộ ra.

Diệp Cửu Chiêu đột nhiên cười, cúi đầu, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Không phải em sợ.....”

Ở trên mặt cần một cái, ý tứ không cần nói cũng biết.

Mặt Cố Loan Loan đỏ rực, hung hăng trừng anh, trách: “Trong đầu nghĩ cái gì thế?!”

“Nghĩ em.....”

Một quyền vung qua, đối phương không ngừng cười, Cố Loan Loan tức giận dậm chân, sự khấn trương ban nãy đã giảm bớt xuống.

Diệp Cửu Chiêu thở nhẹ một hơi, mục đích của anh chính là khiến cô thoải mái đi đăng ký, sau đó khiến cho cô cảm thấy cuộc sống sau khi kết hôn cũng không hề khác biệt với trước, để cô chậm rãi thả lỏng.

Về phần thân phận người vợ này, không cần cô phải thích ứng, chỉ cần tiếp tục vui vẻ hưởng thụ sự yêu thương, cưng

chiều của anh, kết hôn chỉ làm cho anh càng thêm yên tâm, kiên định mà thôi.

.....

Cô Hoa Nhiễm rất vui vẻ lấy hộ khẩu, trình trọng giao cho Diệp Cửu Chiêu, rồi nhìn theo bọn họ ra cửa.

Diệp Cửu Chiêu hưng phấn cả đêm không ngủ, nhưng lúc này vẫn vô cùng có tinh thần. Cô Loan Loan càng đến gần Cục Dân Chính càng sợ hãi, từ từ đi tới, hai chân có chút run.

Bọn họ tới quá sớm, đợi một tiếng nữa mới đến giờ làm, là đôi vợ chồng đầu tiên đến Cục Dân Chính trong hôm nay.

“Dừng sợ!”

“Sợ.....”

Cô Loan Loan bày ra vẻ mặt sợ sệt, Diệp Cửu Chiêu kéo cô, anh có cảm giác như vừa không lòng tay là cô sẽ té lăn trên đất.

“Cô Loan Loan! Nhìn vào mắt anh.”

Cô quay đầu, thấy đôi mắt không giấu nổi vẻ hưng phấn của anh, nghe anh hỏi: “Em có đồng ý để Diệp Cửu Chiêu trở thành chồng của em, ---ll,,ê,quy,,do,,nnn---giặt quần áo nấu cơm cho em, mặc em đánh, mặc em mắng mà vẫn yêu em cả đời không?”

Cô Loan Loan đứng anh một cái chớp mắt. “Em có chưa đủ

Cố Loan Loan đánh anh một cái, trạch. Em có hung dữ như vậy sao?!”

“Có! Toàn Heiho đều biết trong nhà Diệp Cửu Chiêu có một ‘cạp mề’!”

Nhắc tới vấn đề này, Cố Loan Loan liền tức, xoay người đánh anh, bị Diệp Cửu Chiêu bắt lấy, hôn một cái.

Hai người ồn ào, cuối cùng Cố Loan Loan cũng thả lỏng ra.

“Khụ khụ khụ, rốt cuộc hai người có làm hay không.....”

“Làm! Bánh kẹo cưới đều mang cho các vị rồi!”

Nhân viên công tác cười, chia sẻ niềm vui với mọi người là một chuyện rất vui mừng.

Đôi này có giá trị nhan sắc cao, lúc mới đến còn tưởng cô gái kia bị ép luộc, thấy cậu trai dỗ cô gái, lập tức liền hiểu ra. Làm việc ở đây nhiều năm như vậy, đã gặp qua đủ mọi kiểu người, thế giới to lớn, vấn đề gì cũng có.

Nhân viên công tác rất nhiệt tình, vị trai đẹp này có giá trị nhan sắc cao, yêu vợ, còn mang theo bánh kẹo mừng, cô dâu thoát nhìn cũng khiến cho người ta thấy thoải mái.

Hai người đi chụp ảnh, đừng nói Cố Loan Loan khẩn trương phát run, ngay cả Diệp Cửu Chiêu cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

“Cười một cái!”

“Ai da, anh để giấy chứng nhận kết hôn ở đâu rồi?!”

“.....” Không phải ở trên tay anh sao?!

“Chúng ta thật sự kết hôn sao?”

“Cố Loan Loan, em thật sự gả cho anh sao?”

“Loan Loan, giấy chứng nhận kết hôn của chúng ta để đâu rồi?”

“Giấy chứng nhận kết hôn đâu?”

Cố Loan Loan: “.....”

Triệu chứng hậu hôn nhân này gọi là gì thì Cố Loan Loan không biết, chỉ biết là Diệp Cửu Chiêu càng ngày càng hấp tấp.

Buổi tối trước ngày đi Vân Nam, người một nhà đang cùng ngồi ăn cơm, ăn ½, Diệp Cửu Chiêu đột nhiên hỏi: “Loan Loan, giấy chứng nhận kết hôn để đâu rồi?”

Cố Loan Loan có chút lo lắng, triệu chứng “Lo lắng sau hôn nhân” này của anh Cửu là sao đây?

Đồng ý là một chuyện, mất hứng hay không lại là một chuyện khác, Cố Hoa Nhiễm mất hứng, lẳng lẳng nhìn Diệp Cửu Chiêu, nói: “Hay đưa giấy chứng nhận kết hôn cho tôi đi, để tránh cho không tìm thấy nó.”

Nói xong tiếp tục ăn cơm, vẻ mặt vô cảm.

Cô Loan Loan và mẹ Cô đều ngây ngẩn cả người, triệu chứng “Lo lắng sau hôn nhân” của Diệp Cửu Chiêu lành rồi.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3445623#p3445623>

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Cung Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.